Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Τρίτο)

Υπόγεια Ρεύματα

Λιζέτα Βρανά

ISBN-13: 978-1514641989 (CreateSpace)
ISBN-10: 1514641984

Περιεχόμενα

Φάση 8η: Παροξυσμός

Σεπτέμβριος 1997

Σε μια ακόμη αγωνιώδη προσπάθεια να βελτιώσω την μάλλον βαλτωμένη κοινωνική μου ζωή, πρόσφατα έβαλα και πάλι αγγελία για αλληλογραφία σε τρία διαφορετικά περιοδικά, αναζητώντας “ενδιαφέροντα άτομα που να τους αρέσουν τα ταξίδια και η μεταφυσική”. Έλαβα δεκάδες γράμματα, ελάχιστα όμως άξιζαν απάντηση, όπως αυτό της 28χρονης Νινέτας Μαβίλη, με την οποία γρήγορα γίναμε καλές φίλες: Καλή, σοβαρή κι ενδιαφέρουσα κοπέλα, κατοικεί στο Νέο Φάληρο, είναι από εύπορη οικογένεια και παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Μόνιμο άγχος της, το πότε θα παντρευτεί. Κατά τ' άλλα είναι λογικό και ισορροπημένο άτομο. Την έχω παρουσιάσει στην υπόλοιπη παρέα και βγαίνουμε πια όλες μαζί σχεδόν κάθε Σάββατο. Μπορώ να πω ότι χάρη στη Νινέτα, η συντροφιά μας έχει αναβαθμιστεί...

Άλλη περίπτωση, ο 25χρονος Φώτης, τελειόφοιτος Οικονομικής Σχολής: Έχουμε συναντηθεί δυο φορές και μου φαίνεται ήρεμο κι ευαίσθητο παιδί. Από εμφάνιση είναι μάλλον μέτριος (πολύ λεπτός, λίγο φαλακρός, με γυαλιά και πολλά μπιμπίκια), ενώ σίγουρα έχει κάποια ψυχολογικά προβλήματα: Όπως ο ίδιος μου εκμυστηρεύτηκε, λόγω έλλειψης κοινωνικού κύκλου συνηθίζει να μπαίνει σε λεωφορεία και να πηγαίνει μόνος του βόλτες σε διάφορες περιοχές. Ενίοτε φθάνει και στην Πλατεία Γλυφάδας, από το Ψυχικό όπου κατοικεί. Επίσης, είναι άνεργος και δεν δείχνει να ψάχνει για δουλειά. Παρόλα αυτά, βρίσκω ότι έχουμε

ορισμένα κοινά στοιχεία, όπως το ενδιαφέρον για τον εσωτερισμό και τα ταξίδια. Ακόμη, όπως κι εγώ, έτσι κι εκείνος αισθάνεται απομονωμένος από τον κόσμο και την οικογένειά του: “Πηγαίνουν διακοπές, παίρνουν μαζί τη γάτα αλλά δεν παίρνουν εμένα!” χαριτολογεί. Έχει επικοινωνήσει και με την Ελένη Τανάγρα, η οποία έχει απαντήσει σε δική του αγγελία. Δεν την έχει δει ακόμη αλλά δεν τον ξετρελαίνει ιδιαίτερα: “Την ξέρεις καλά; Στο γράμμα της επαναλαμβάνει διαρκώς τη φράση "Έχω πολύ καλό χαρακτήρα!". Ακόμη, μου φαίνεται πως έχει κόλλημα με τη θρησκεία”. Εγώ δεν έχω καταλάβει κάτι τέτοιο, ίσως είναι λίγο υπερβολικός· μα τέλος πάντων, σε γενικές γραμμές θεωρώ τον Φώτη κατάλληλο μόνο για φιλία, τίποτα παραπάνω. Σκοπεύω σύντομα να τον μπάσω στην παρέα μας.

... Ωστόσο, δεν προλαβαίνω! Πριν αποφασίσω τι να κάνω, με παίρνει τηλέφωνο κάποια στιγμή η Ελένη και μόλις ακούει για τον Φώτη, σοβαρεύεται απότομα και μου λέει: “Για να δεις με τι είδους άτομο έχουμε να κάνουμε, Υβόννη: Αντί να απαντήσει ο ίδιος στο γράμμα που του έστειλα, έδωσε τη διεύθυνσή μου σε ένα φίλο του, καθηγητή Θεολογίας, και μου έγραψε εκείνος!”

“Αλήθεια;” απόρησα εγώ, πέφτοντας από τα σύννεφα.

“ Όπως καταλαβαίνεις, αυτός ο Φώτης δεν είναι για να έχουμε πάρε-δώσε μαζί του”, καταλήγει η Ελένη, μετά από αρκετά παράπονα και "θάψιμο".

Σαφώς, αυτό που έκανε ο Φώτης δεν είναι κανένα έγκλημα (γύρευε τι θρησκευτικό οίστρο του εξέφρασε η Ελένη στο γράμμα της), ωστόσο κατάφερε να με επηρεάσει αρκετά, ώστε να μη θέλω πια να ξαναεπικοινωνήσω μαζί του...

Πέμπτη, 23 Οκτωβρίου 1997

Σχολώντας από τη δουλειά σήμερα, ενώ αποχωρώ παρέα με τις συναδέλφους Ελένη Ρούσσου και Μαρία Σχοινά, με μεγάλη μου έκπληξη βρίσκω το Φώτη να με περιμένει έξω από την Παγγαία. Στα χέρια του κρατά δυο κόκκινα τριαντάφυλλα. “Αυτά είναι για σένα”, μου λέει δειλά και τα παίρνω, σχεδόν με το ζόρι, χωρίς να μπορώ να κρύψω τη δυσφορία μου. Ανταλλάσσουμε δυο κουβέντες, είμαι πολύ ψυχρή απέναντί του, εκείνος δεν αργεί να καταλάβει ότι δεν σκοπεύω να τον ξαναδώ, οπότε φεύγει κι εξαφανίζεται για πάντα...

... “Γιατί δεν τον θέλεις; Επειδή έχει μπιμπίκια; Θα του φύγουνε, μωρέ”, με συμβουλεύει η Ελένη Ρούσσου την επομένη, όταν της εξηγώ τα καθέκαστα. Εγώ, όμως, δεν θέλω ούτε ν' ακούσω -και δεν ξέρω καν το γιατί: Η συμπεριφορά του Φώτη απέναντί μου ήταν πάντα άψογη· ειλικρινά, δεν ξέρω γιατί επηρεάστηκα τόσο πολύ από τις κακολογίες της Τανάγρα...

Σάββατο, 26 Οκτωβρίου 1997

Με τη Νεφέλη και το Βύρωνα βγαίνουμε αρκετά συχνά πια, δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Υπάρχουν ορισμένα παρατράγουδα στη σχέση μας, ωστόσο προτιμώ τη δική τους παρέα από τις υπόλοιπες, μάλλον καταθλιπτικές φιλενάδες μου. “Εμείς είμαστε πιο χαρωπά άτομα”, μου είπε στις προάλλες η Νεφέλη, έχοντας καταλάβει τη συμβαίνει. Σίγουρα, δεν είναι χαζή· τρελή είναι: Σπάνιο φαινόμενο, να κανονίσουμε έξοδο μια φορά, χωρίς να καθυστερήσει τουλάχιστον τρία τέταρτα της ώρας ή χωρίς να μπερδέψει τον τόπο συνάντησης! Της δίνεις ραντεβού 8:00 η ώρα στη Γλυφάδα κι αυτή πηγαίνει 9:00 η ώρα στη Βούλα! Μόνιμη ταλαιπωρία και για μένα και για το Βύρωνα, ο οποίος της κάνει τον ταξιτζή.

Σήμερα το απόγευμα, που με κάλεσε στο σπίτι της, διαπίστωσα ότι ζωγραφίζει πολύ καλά, ως επί το πλείστον προσωπογραφίες με μολύβι. Για την ακρίβεια, ζωγραφίζει μονάχα τον εαυτό της, με εξαίρεση ένα-δυο έργα της, όπου φαίνεται και ο Βύρωνας. Επίσης, αρέσκεται να φτιάχνει αγιογραφίες. *Άλλο και τούτο...*

Σάββατο, 15 Νοεμβρίου 1997

Με το πέρασμα του χρόνου ο ενθουσιασμός μου γι' αυτή τη γνωριμία αρχίζει να υποχωρεί, καθώς με ενοχλούν όσο και περισσότερο τα ηλίθια στησίματα, οι χαζοπαρεξηγήσεις και τα πονηρά παιχνίδια επιβολής της σταρ Νεφέλης. Σαφώς, είναι ωραιοπαθής: Αρέσκεται ιδιαίτερα να προκαλεί όλους τους άνδρες γύρω της όπου κι αν βρίσκεται, πράγμα που τρελαίνει το Βύρωνα. Ακόμη, συνηθίζει να κομπάζει για επιτυχίες ή δεξιότητες που δεν είχε ποτέ: Σήμερα το βράδι που συναντηθήκαμε, ακόμη μια φορά καυχήθηκε πως κάποτε ήταν δημοσιογράφος και πως αρθρογραφούσε σε μεγάλο περιοδικό, ενώ παράλληλα ήταν και καθηγήτρια χορού σε πασίγνωστη σχολή. Ακόμη, διατυμπαντίζει ότι είναι χρυσή πρωταθλήτρια του τεκβοντό στην πατρίδα της την Κύπρο, παρόλο που δεν έχει πάρει ακόμη μαύρη ζώνη. Επίσης, λέει πως έχει ασχοληθεί και με το μοντάζ στην τηλεόραση. Κι όλα αυτά τα θαυμαστά, σε ηλικία μόλις 21 χρονών.

Πάντως, είναι γεγονός ότι η Νεφέλη, με τα μυαλά στα κάγκελα, περιστοιχίζεται διαρκώς από δεκάδες φίλες και φίλους, οι οποίοι είναι υπέρ το δέον πρόθυμοι να ανέχονται αυτού του είδους τη συμπεριφορά από τη ντίβα. Πιθανότατα, μάλιστα, δεν παρατηρούν τίποτα το στραβό στο χαρακτήρα της. Όλοι την λατρεύουν χωρίς όρους, γι' αυτό ακριβώς που είναι. Κανείς δεν αμφισβητεί τα λεγόμενά της, κανείς δεν της αντιμιλάει

ποτέ, κανείς δεν φαίνεται να τη ζηλεύει για τις τρομερές επιτυχίες της -πραγματικές ή φανταστικές. Αντίθετα, όλοι και όλες επιδεικνύουν έναν άκρατο θαυμασμό απέναντί της.

Ακριβώς τα αντίθετα ισχύουν για μένα: Αν τολμήσω εγώ ν' αναφέρω την παραμικρή επιτυχία μου σε οποιοδήποτε τομέα, όλοι θα με αμφισβητήσουν, θα πετάξουν κακίες, ή θα πρασινίσουν από ζήλια. Αν καθυστερήσω δέκα λεπτά σε ένα ραντεβού, δέχομαι ομαδική κατσάδα. Αν, μάλιστα, τύχει να μου ξεφύγει η παραμικρή λάθος λέξη που προσβάλλει ή μειώνει οποιονδήποτε στη συντροφιά, τότε μου κόβουν την καλημέρα. Εγώ, βέβαια, δεν διαθέτω τη φιδίσια γοητεία της Νεφέλης...

Τετάρτη, 17 Δεκεμβρίου 1997

Μετά από πρόταση της Μαρίας Γληνού, από τις αρχές του φθινοπώρου, πηγαίνουμε μαζί σε μια καινούργια σχολή μεταφυσικής, κοντά στην Ομόνοια. Ονομάζεται Κέντρο Πνευματικής Εξέλιξης και οι διδασκαλίες του βασίζονται στη Θεοσοφία. Ο Αργύρης, ο δάσκαλος, είναι ένας συμπαθητικός τύπος χαμηλών τόνων, ο οποίος απλά μεταδίδει τις γνώσεις του χωρίς να το παίζει παντογνώστης, μύστης, ή θεός. Οι μεταφυσικές του θεωρίες είναι αρκετά ενδιαφέρουσες, πολύ καλά και πολύπλοκα δομημένες. Τουλάχιστον, δεν μας κοροϊδεύει φλυαρώντας διαρκώς για καθυστερημένες συνδρομές και ανίκανους μαθητές. Ακόμη, είναι διατεθημένος να οδηγεί κάθε Τετάρτη όλο το δρόμο από τη Λαμία, όπου κατοικεί μόνιμα, για να διδάξει εμάς, χωρίς κανένα ιδιαίτερο οικονομικό όφελος: Ο καθένας προσφέρει όσα χρήματα μπορεί κάθε μήνα.

Οι θεοσοφιστές δέχονται τις προηγούμενες ζωές και το κάρμα, πιστεύουν όμως ότι η πορεία των

ενσαρκώσεων είναι γενικά ανοδική: Αφού περάσει από το φυτικό βασίλειο, η ψυχή εισέρχεται στο ζωικό βασίλειο και μετά στο ανθρώπινο. Ο άνθρωπος δεν ξαναγεννιέται σαν ζώο ή φυτό, εκτός αν διαπράξει κάποιο πολύ σοβαρό λάθος *[όπως;]*. Υπάρχει, μάλιστα, περίπτωση, να χάσει κανείς ολόκληρο τον κύκλο των ενσαρκώσεών του.

Σύμφωνα με τη θεοσοφική διδασκαλία, τα όνειρα ανήκουν στους αστρικούς κόσμους. Κάθε ζωντανός άνθρωπος διαθέτει στο αστρικό πεδίο ένα "αστρικό μόνιμο άτομο", το οποίο είναι ο εαυτός των ονείρων του. Το συνειδητό ονείρεμα προϋποθέτει ανώτερη πνευματική ανάπτυξη κι ενθαρρύνεται από τη Θεοσοφία. Ακόμη, είναι δυνατόν ο αληθινός μας εαυτός να εκφράζεται στα όνειρα και όχι στην υλική πραγματικότητα. Μπορεί ένας άνθρωπος να φαίνεται αποτυχημένος και ασήμαντος στη ζωή, "όμως δεν ξέρεις τι κάνει στον ύπνο του αυτός" -όπως λέει χαρακτηριστικά ο Αργύρης. Άλλωστε, τα τεκταινόμενα στους αστρικούς κόσμους επηρεάζουν τόν υλικό κόσμο. Παραδόξως, όμως, η έμφυτη τηλεπάθεια θεωρείται ελάττωμα: "Τα άτομα που λειτουργούν σαν μέντιουμ, είναι σα να έχουν καρκίνο στο αστρικό!" ισχυρίζεται ο δάσκαλος αλλά δεν εξηγεί το γιατί. Ακόμη, λέει πως "Η στοργή είναι σατανική, έργο μαύρου μάγου!"

Ωστόσο, τα στοιχεία της διδασκαλίας του που με προβληματίζουν ιδιαίτερα είναι αυτά που αφορούν την κοινωνική πραγματικότητα: "Ολόκληρη η ανθρωπότητα είναι δομημένη μέσα σε μια αυστηρή ιεραρχία, όπου κάθε άνθρωπος κατέχει μια πολύ συγκεκριμένη θέση. Στις πιο ψηλές θέσεις της ιεραρχίας βρίσκονται φωτισμένες απενσαρκωμένες οντότητες: Πρόκειται για ψυχές που έχουν ολοκληρώσει τον κύκλο των ενσαρκώσεών τους στη γη, αφού πρώτα έχουν βιώσει όλους

τους πιθανούς τύπους πόνου που είναι δυνατόν να βιώσει κανείς. Αυτό τους δίνει το δικαίωμα να αποφασίζουν για τα δεινά που θα πλήξουν έναν άνθρωπο ή έναν λαό, προκειμένου να επιταχυνθεί η ψυχική του εξέλιξη" ... "Η φωτισμένη μειοψηφία από απενσαρκωμένες οντότητες που βρίσκεται στην κορυφή της ιεραρχίας, αποφασίζει για τη μοίρα της ανθρωπότητας. Πολλές φορές προάγει την ανθρώπινη εξέλιξη εξαλείφοντας χιλιάδες ή εκατομμύρια ανθρώπων. Πόλεμοι, επιδημίες, φυσικές καταστροφές εξυπηρετούν αυτό το σκοπό" ... "Εμείς, οι κατώτερες διάνοιες, δεν επιτρέπεται ποτέ ν' αμφισβητούμε το Σχέδιο και τις αποφάσεις της Ιεραρχίας, ούτε να δυσανασχετούμε όταν βλέπουμε να βασανίζονται ή να εξολοθρεύονται εκατομμύρια συνανθρώπων μας. Αντίθετα, πρέπει να έχουμε απόλυτη εμπιστοσύνη στη φωτισμένη μειοψηφία" ... "Εφόσον, μάλιστα, καμία ψυχή δεν χάνεται μετά το θάνατο, τι πειράζει αν, για παράδειγμα, δυο δισεκατομμύρια άνθρωποι πεθάνουν από κάποια παράξενη παγκόσμια επιδημία;" ... "Σύντομα αναμένεται να συμβεί κάτι τέτοιο και όταν συμβεί, εμείς θα πρέπει να το θεωρήσουμε αληθινή θεϊκή ευλογία! Πότε-πότε χρειάζεται μια εξυγίανση της ανθρωπότητας!" εξήγησε σήμερα χαμογελώντας ο δάσκαλος, και κανένας από τους μαθητές -όλοι ενήλικες και μορφωμένοι- δεν έφερε αντίρρηση.
"Μήπως είναι ώρα ν' αρχίσουμε να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας;" αστειεύτηκε μόνο κάποιος.
"Μα εσείς δεν έχετε Σχέδιο!" αντέταξε ο δάσκαλος.
Αν είχαμε, δηλαδή;

Οι αποκαλύψεις έχουν και συνέχεια: "Πολύ σύντομα θα επιβληθεί μια Νέα Παγκόσμια Τάξη, δηλαδή ένα καθεστώς οικουμενικής ηλεκτρονικής επιτήρησης, που θα επιβληθεί σε όλη την ανθρωπότητα.

Όλοι οι άνθρωποι θα παρακολουθούνται και θα ελέγχονται αδιάλειπτα μέσω ενός παγκόσμιου υπερπολύπλοκου δικτύου από κάμερες, δορυφόρους και κομπιούτερ" ... "Πολλοί δυσανασχετούν στην ιδέα ενός Μεγάλου Αδελφού που θα ελέγχει τις ζωές τους· αυτό, όμως, είναι ανώριμο κι εγωιστικό" ... "Η επεξεργασία των γονιδίων και η κλωνοποίηση θα επιτρέψουν την κατασκευή άγνωστων ως τώρα μορφών ζωής· έτσι, θα μπορούν να ενσαρκώνονται οντότητες που τώρα δεν έχουν τη δυνατότητα να γεννιούνται φυσιολογικά πάνω στη γη", λέει αυτάρεσκα ο δάσκαλος. *Τι είδους δαίμονες θα αρχίσουν να έρχονται στον κόσμο;* αναρωτιέμαι, ενώ ήδη σκέφτομαι να μην ξαναπατήσω σε αυτό το χώρο.

... Ακόμη και η καλοπροαίρετη φίλη μου η Μαρία τελικά αναγνωρίζει ότι "αυτοί είναι σατανιστές". Από την άλλη πλευρά, ο δάσκαλος ξέρει πολύ καλά για τι πράγμα μιλάει: Σαφώς, το Σχέδιο προχωρά ήδη πολύ γρήγορα· η Νέα Τάξη Πραγμάτων είναι πλέον θέμα λίγων χρόνων. Όσοι θεωρηθούν ανίκανοι ή ακατάλληλοι ν' ανήκουν στο Θαυμαστό Καινούργιο Κόσμο, απλά θα αφανιστούν από το πρόσωπο της γης...

Κυριακή, 21 Δεκεμβρίου 1997

Μόλις μάθαμε, από τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων, ότι ο 8χρονος ανηψιός μου ο Θανάσης πάσχει από οστεοχονδρίτιδα. Αυτό σημαίνει ότι ένα παράξενο μικρόβιο του κατατρώει το μηριαίο οστούν, πάνω στο χόνδρο της κλείδωσης με τη λεκάνη, πράγμα που τον κάνει να κουτσαίνει όλο και περισσότερο. Οι γιατροί λένε ότι θεραπεύεται μα θα χρειαστεί να μείνει στο κρεβάτι με το πόδι δεμένο για δυο χρόνια και αν είναι τυχερός, θα αποφύγει να βάλει λάμες στο πόδι με εγχείρηση. Μόλις το άκουσε η θεία Δέσποινα, η οποία έχει έλθει για να περάσει το

σαββατοκύριακο μαζί μας, πέταξε την εξυπνάδα της: "Τώρα η Αλίκη θα αρχίσει να βάζει λεφτά στην τράπεζα; Ακούτε; Η Αλίκη θα βάλει λεφτά στην τράπεζα!"

Τίποτα καλό δεν μπορεί να συμβεί σε αυτό το σπίτι: Τους τελευταίους μήνες παρατηρούνται ριζικές αλλαγές και στο χώρο της δουλειάς μου. Για την ακρίβεια, η άλλοτε κραταιά Παγγαία, περίφημη για τις ποιοτικές εκδόσεις της, πηγαίνει κατά διαβόλου. Έχουν ήδη απολυθεί σαράντα από τα ογδόντα άτομα που εργάζονταν στην εταιρεία. Το τμήμα παραγωγής στον 5ο όροφο, όπου δούλευα ως πρόσφατα, έχει πια διαλυθεί· το ίδιο και το τμήμα πωλήσεων στον 4ο όροφο. Εγώ έχω πλέον μεταταχθεί στον 3ο όροφο, εκεί όπου βρίσκονται όλα τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Προς το παρόν δεν έχω κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα, όλα φαίνονται ήσυχα εδώ, αν και κάπως βαρετά. Σχεδόν όλοι οι φιλικοί σε μένα συνάδελφοι από τον 5ο όροφο έχουν απολυθεί, ενώ κάθε βδομάδα αποχωρεί τουλάχιστον ένας υπάλληλος. Εγώ, ως η μοναδική δακτυλογράφος της εταιρείας, δεν διατρέχω άμεσο κίνδυνο. Ωστόσο, με διακατέχει συνεχώς μια ενδόμυχη ανησυχία, ίσως επειδή εξακολουθώ να βρίσκομαι στο κατώτερο σκαλοπάτι της ιεραρχίας: Είμαι η μόνη στην εταιρεία που, λόγω ειδικότητας, πρέπει να δέχεται διαταγές απ' όλους. Έχω πέντε χρόνια να πάρω αύξηση, εισπράττω τον χαμηλότερο μισθό απ' όλους, ακόμη και από την καθαρίστρια! Έχω αρχίσει να κοιτάζω γι' άλλη δουλειά αλλά -τι παράξενο- όλες οι θέσεις που βρίσκω είναι πιο κακοπληρωμένες από αυτή που έχω...

Τετάρτη, 7 Ιανουαρίου 1998

Διαυγές Όνειρο: Νιώθω σα να βγαίνω από το σώμα μου. Πετώ ανάμεσα σε παλιά κτήρια και ναούς,

ανεβαίνω τη λευκή γυριστή σκάλα ενός αρχαίου κτίσματος. Απομακρύνομαι, εστιάζω την προσοχή μου, πετώ ξανά προς το ίδιο κτήριο, μα αυτό εξαφανίζεται. Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Αναζητώ το Θανάση και τον βρίσκω στις κούνιες, σε πιο μικρή ηλικία. Απλώνω τα χέρια μου προς το μέρος του και προφέρω τα λόγια: *Από σήμερα, το πόδι σου είναι καλά· αφαιρώ κάθε αρνητική επιρροή από πάνω σου.* Τότε, ο μικρός γυρίζει την πλάτη για να φύγει. Ωστόσο, εγώ επαναλαμβάνω την ευχή τρεις φορές. *Επαλήθευση: Σύντομα το πόδι του Νάσου παρουσιάζει αναπάντεχη βελτίωση και οι γιατροί ελπίζουν ότι θ' αποφύγει την εγχείρηση. Ωστόσο, σύντομα το κόκκαλο αρχίζει πάλι να τρίβεται και το παιδί πρέπει να ξαναμπεί στο νοσοκομείο...*

Σάββατο, 10 Ιανουαρίου 1998

Στέκομαι και ξεροσταλιάζω εδώ και 45 λεπτά έξω από τον Άγιο Κωνσταντίνο στην Κάτω Γλυφάδα, περιμένοντας το Βύρωνα και τη Νεφέλη να φανούν. Έχοντας απογοητευτεί πια, ξεκινώ να φύγω. Λίγο πιο κάτω, τους παίρνει το μάτι μου μέσα στο αμάξι του νεαρού να ψάχνουν για μένα σ' όλο το δρόμο, γεμάτοι αγωνία. Ευτυχώς, με βλέπουν εγκαίρως, σταματούν, φιλιά, αγκαλιές.

Αμέσως μετά η Νεφέλη, μάλλον εκνευρισμένη, μου εξηγεί ότι ο Βύρωνας δεν κατάλαβε καλά τον τόπο συνάντησής μας, γι' αυτό κι εκτελούσε πειθήνια τις εντολές της: "Τώρα θα γυρίζεις συνεχώς όλη τη Γλυφάδα μέχρι να βρεις την Υβόννη! Αν δεν τη βρεις δεν φεύγουμε!". Εγώ, πάντως, είχα συνεννοηθεί με τη Νεφέλη στο τηλέφωνο, όχι με το Βύρωνα. Μου ζητούν συγγνώμη για την καθυστέρηση, μου εξηγούν ότι δεν καταλαβαίνουν πώς έγινε το μπέρδεμα και πως "Όλες οι μαλακίες γίνονται με σένα!". *Αλήθεια, μήπως τελικά, για*

κάποιο παράξενο λόγο, όλες αυτές οι καθυστερήσεις, ματαιώσεις, παρεξηγήσεις, συμβαίνουν μονάχα όταν η Νεφέλη κανονίζει μαζί μου και όχι με άλλους φίλους της;

Δευτέρα, 26 Ιανουαρίου 1998

Φόβος και Ωδύνη: Μετά τη δραματική χθεσινή νύχτα, όταν ο φόβος του πόνου με κατέλαβε ολοκληρωτικά ανεξέλεγκτος, κρίνω ότι πρέπει να ξεδιαλύνω τη σχέση φόβου και πόνου, εφόσον αυτή κυριαρχεί στην ανθρώπινη ζωή.

Έχοντας σχηματίσει την ιδέα (μετά από πληροφορίες που πήρα από φίλες μου σχετικά με το πόσο φρικτά πονάει η απονεύρωση) ότι με περιμένει μια τρομερά οδυνηρή εμπειρία στον οδοντίατρο σήμερα το πρωί, ένιωθα τρομοκρατημένη. Ο φόβος εντείνει τον πόνο: Καθ' όλη τη διάρκεια της νύχτας, η καρδιά μου σφιγγόταν τόσο ώστε νόμιζα πως θα πάθαινα καμιά συγκοπή, ενώ το κεφάλι μου πονούσε ασταμάτητα, επειδή ένιωθα εντελώς ανυπεράσπιστη απέναντι στον επικείμενο σωματικό πόνο. *Εδώ που τα λέμε, ο ψυχικός πόνος είναι αστείος σε σύγκριση με τον σωματικό.*

Εκείνο που με προβλημάτισε περισσότερο, είναι το γεγονός ότι ακόμη κι όταν προσπάθησα να βρω διέξοδο με τη λογική (η αδελφή μου δεν πόνεσε όταν έκανε απονεύρωση· άλλωστε, στη χειρότερη περίπτωση, θα κάνω εξαγωγή), ούτε τότε βρήκα ανακούφιση. Από ένα σημείο και μετά, ήταν σα να δρούσε πια μόνος του ο φόβος, σαν αυτόβουλη οντότητα!

Κατακλείδα: Εντέλει, όταν πήγα στην οδοντίατρο, δεν μου έκανε καν απονεύρωση, όπως μου είχε πει, αλλά ένα απλό σφράγισμα.

"Κανείς δεν γλυτώνει αυτό που φοβάται": Φαίνεται ότι ο φόβος διαμορφώνει τα πάντα σε αυτό τον κόσμο, καθώς αποτελεί το βασικό μηχανισμό

κατασκευής της πραγματικότητας: Όπως το σκυλί που επιτίθεται σε όποιον το φοβάται, έτσι και μια συμφορά επιτίθεται σε όποιον τη φοβάται. *Έλκεις αυτό που φοβάσαι· απωθείς αυτό που επιθυμείς.* Φυσικά, αυτό σημαίνει ότι ο κόσμος που ζω είναι μια κόλαση: Κόλαση είναι ο χώρος όπου υλοποιούνται όλοι οι φόβοι. Τα όνειρα που πραγματοποιούνται είναι αυτά που δεν ονειρευτήκαμε ποτέ.

Η ζωή είναι το βασίλειο του πόνου και του φόβου. Μέσω της θρησκείας και της "μεταφυσικής αναζήτησης" προσπαθούμε να δώσουμε ένα νόημα στον πόνο, ν' ανακαλύψουμε τις βαθύτερες αιτίες του καθώς και τρόπους προσαρμογής σ' αυτόν. Έτσι, μιλάμε για "τιμωρία από το Θεό", "κάρμα", "μαθήματα της ζωής", κλπ. Οι λεγόμενες "αρετές" που καλούμαστε να καλλιεργήσουμε, δεν είναι παρά τεχνικές αποδοχής του πόνου. Για παράδειγμα, η υπομονή χρειάζεται όταν περνάμε επώδυνες φάσεις, αλλιώς δεν έχει λόγο ύπαρξης. Η "συγχώρεση" προϋποθέτει πως κάποιος μας έχει βλάψει, αλλιώς δεν έχει νόημα. Η "βοήθεια προς τον πλησίον" προϋποθέτει ότι κάποιοι υποφέρουν, αλλιώς δεν υπάρχει ανάγκη για βοήθεια, κ.ο.κ. Η υποτιθέμενη τελική ανταμοιβή για όλες αυτές τις "αρετές" είναι, φυσικά, η οριστική απαλλαγή από την ωδύνη, όταν ο Θεός θα μας δεχθεί στον "παράδεισο" και θα μας απαλλάξει οριστικά από τον πόνο -πάντα μετά θάνατον, βέβαια...

Τρίτη, 27 Ιανουαρίου 1998

Νιώθοντας επιτακτική την ανάγκη να βγω και να διασκεδάσω απόψε, κατά τις 5:00 το απόγευμα τηλεφωνώ στη Νεφέλη και της προτείνω να συναντηθούμε στη Γλυφάδα. Μου αρχίζει τις γνωστές τσιριμόνιες: "Δεν είμαι σίγουρη, έχω μια δουλειά, δεν

ξέρω πότε θα τελειώσω, αν είναι θα σου τηλεφωνήσω ως τις 7:00”.

Κάθομαι και περιμένω επί δυο ώρες, στα καρφιά. Η ώρα φθάνει 7:00, 7:15, μέχρι τις 7:30 ούτε φωνή ούτε ακρόαση από την κόμισσα. Η ανυπομονησία και ο εκνευρισμός μου φθάνουν στο ζενίθ. Κατά τις 7:40 αποφασίζω να τηλεφωνήσω στην Ελένη Τανάγρα και κανονίζουμε να πάμε για καφέ στην Πλατεία Καλογήρων. Η βραδιά εξελίσσεται άχαρη και βαρετή, σαν την Ελένη: Καμιά πνευματική σπιρτάδα, κανένα ενδιαφέρον. Με το ζόρι καταφέρνω να μη με πιάσει κατάθλιψη.

Το αποκορύφωμα: Μόλις επιστρέφω τη νύχτα, η μάνα μου με πληροφορεί ότι κατά τις 8:00 πέρασαν από το σπίτι η Νεφέλη με το Βύρωνα κι έπεσαν από τα σύννεφα που δεν με βρήκαν! “Μα... είχαμε ραντεβού!” παραπονέθηκε η Νεφέλη στη μητέρα μου. *Η τρέλα δεν πάει στα βουνά...*

Τετάρτη, 28 Ιανουαρίου 1998

Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί η Νεφέλη στη δουλειά και με ύφος ευγενικό αλλά αυστηρό μου ζητά το λόγο για τη χθεσινή παρεξήγηση. Όσο πιο ήρεμα γίνεται, της υπενθυμίζω ότι δεν είχαμε κλείσει κανένα ραντεβού και ότι περίμενα (σαν μαλάκας) να μου τηλεφωνήσει, πράγμα που δεν έγινε ως την προκαθορισμένη ώρα. “Βρε τούβλο, αφού είχαμε πει ότι θα βρισκόμασταν στα σίγουρα! Έπρεπε μόνο να περιμένεις τηλέφωνο!” μου πετάει όλο αναίδεια. Διαφωνώ κι ενίσταμαι, όμως εκείνη συνεχίζει να επιμένει σε ψηλούς τόνους κι εγώ, για να μη χάσω τη φίλη-κελεπούρι, αρχίζω να υποχωρώ και να παραδέχομαι ότι ίσως εγώ να μην κατάλαβα σωστά. Τελικά, δίνουμε ένα νέο ραντεβού για απόψε στις 7:00 το βράδι.

Στις 6:05 η Νεφέλη με παίρνει τηλέφωνο και μου λέει ότι θα καθυστερήσει λίγο επειδή της έτυχε κάποια δουλειά και να περιμένω άλλο τηλεφώνημα αργότερα. Κάθομαι (ξανά σαν μαλάκας) και περιμένω. Η ώρα πάει 7:00, 7:30, 8:00, τα νεύρα μου γίνονται τσατάλια. Εντέλει, η ντίβα μου τηλεφωνεί κατά τις 11:00 τη νύχτα (!) και μου δικαιολογείται πως δεν μπόρεσε να με πάρει νωρίτερα επειδή κάτι της συνέβη και ήταν χάλια ψυχολογικά. Σαχλαμάρες. Απλά, η κυρία μου έπαιξε όλο αυτό το παιγνίδι για να με κλείσει μέσα, να μου σπάσει τα νεύρα και να μ' εκδικηθεί για το χθεσινό στήσιμο που θεωρεί ότι της έκανα. Απαίσιο άτομο. Πρέπει να την ξεφορτωθώ το συντομότερο...

Παρασκευή, 6 Φεβρουαρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στρατιώτες του κακού, φερέφωνα της εξουσίας, συλλαμβάνουν και ρίχνουν μέσα σε κλίβανο όποιους θεωρούν ότι δεν έχουν την κατάλληλη "εκπαίδευση" για να υπηρετήσουν το σύστημα. Τους βλέπω να παρασύρουν μια μελαχροινή κοπέλα, κατεβάζοντάς την από μια σκάλα. Απομακρύνομαι για να μη βλέπω, ακούω όμως την κραυγή της κοπέλας καθώς την βάζουν μέσα στο κλίβανο και κλείνω τα αυτιά μου με φρίκη. Κοντά μου υπάρχουν κι άλλα άτομα, που περιμένουν τη σειρά τους παθητικά. Τότε έρχονται και διαλέγουν εμένα για τον κλίβανο. Εγώ τους εξηγώ ότι δεν ανήκω εδώ, εκείνοι όμως επιμένουν. "Δεν πάω", τους λέω τελεσίδικα. Παραδόξως, αντί να θυμώσουν με στέλνουν σε μια ανώτερη επιτροπή για αναμόρφωση.

Η τετραμελής επιτροπή βρίσκεται πάνω σε μια εξέδρα, όπου φθάνω ανεβαίνοντας μια λευκή σκάλα. Αυτοί ελέγχουν την "εκπαίδευσή" μου, τη βρίσκουν ανεπαρκή και με θέτουν σε περίοδο δοκιμής. Εγώ,

όμως, δεν τους λαμβάνω υπόψη.

Όταν έρχεται η ώρα, με βρίσκουν ακατάλληλη και διατάζουν τιμωρία στον κλίβανο. Τρέχω και καταφέρνω να τους ξεφύγω. Μερικοί στρατιώτες με καταδιώκουν κι εξαπολύουν εναντίον μου πλήθος από στρογγυλές βόμβες. Τις απενεργοποιώ όλες με τη δύναμη της σκέψης, ενώ οι εχθροί απορούν. Ωστόσο, οι βόμβες εξακολουθούν να είναι επικίνδυνες για όλο τον πλανήτη. Τότε, ανοίγω τα χέρια μου στο πλάι, σταυρώνω τα δυο δάχτυλα κι εκφράζω μια ευχή για παγκόσμια ασφάλεια. Έτσι, οι βόμβες είναι τώρα ακίνδυνες. Οι κυνηγοί μου απορούν ξανά.

"Πως το κάνεις αυτό;" με ρωτά ένας άνδρας με μαύρα ρούχα.

"Έχω κάτι που εσείς δεν έχετε: Καθαρό υποσυνείδητο. Εσάς σας καθοδηγεί ο φόβος", απαντώ ήρεμα.

Ξυπνώ νιώθοντας πληρότητα και βαθιά ικανοποίηση. Όποια εμπειρία κι αν βιώσω στην καθημερινή ζωή, δεν θα έχει τη δύναμη αυτής της περιπέτειας...

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 1998

Το νόημα της ζωής: Τίποτα δεν είναι σίγουρο στη ζωή, εκτός από το θάνατο. Τα πάντα μπορούν να χαθούν από τη μία στιγμή στην άλλη. Εκεί που νομίζεις πως όλα πάνε καλά, μπορεί όλα να πάνε κατά διαβόλου. Νομίζουμε πως έχουμε επιλογές και χρόνο. Η αλήθεια είναι πως δεν έχουμε ούτε επιλογές ούτε χρόνο. Μία μόνο στραβοτιμονιά, ή ένα απλό γύρισμα της μοίρας, μπορεί να καταστρέψει μια ολόκληρη ζωή. Ο χρόνος περνά αδυσώπητος χωρίς να γυρίζει ποτέ πίσω, ενώ το παραμικρό σφάλμα μπορεί να έχει ανυπολόγιστες συνέπειες. Χιλιάδες αστάθμητοι παράγοντες μπορούν να καταστρέψουν μια λαμπρή σταδιοδρομία, να διαλύσουν μια σπουδαία σχέση ή να οδηγήσουν σ' έναν

απρόβλεπτο θάνατο.
Καίριο ερώτημα: Η σύντομη και άχαρη ζωή μας πάνω στη γη, χρησιμεύει αντικειμενικά σε κάτι;
Απάντηση: Με κάθε μας βήμα, πλουτίζουμε ακόμη περισσότερο τους πλούσιους!

Όταν ο Τιτανικός άρχισε να βυθίζεται, οι “αρμόδιοι” φρόντισαν να βολέψουν πρώτα τους πλούσιους, τοποθετώντας τους άνετα και αραιά στις σωσίβιες λέμβους (15 άτομα εκεί που θα χωρούσαν 60), έτσι ώστε να μην τσαλακωθούν οι πλούσιες κότες. Παράλληλα, έκλειναν με σιδεριές όλα τα περάσματα από την τρίτη θέση προς το κατάστρωμα, οπότε οι περισσότεροι φτωχοί φυλακίστηκαν στο πλοίο και πνίγηκαν σαν τα ποντίκια. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στην καθημερινή πραγματικότητα: Η ζωή των φτωχών δεν αξίζει πεντάρα και στην πρώτη ευκαιρία θυσιάζεται για να πλουτίσουν ακόμη περισσότερο οι μεγαλοκαρχαρίες.

Σε παρόμοια θέση βρίσκομαι κι εγώ: Δουλεύω για ψίχουλα από το πρωί μέχρι το απόγευμα και όσα χρήματα βγάζω τα ακουμπάω σε καφετέριες, εστιατόρια, ξενοδοχεία, γυμναστήρια -μήπως και καταφέρω να ηρεμήσω από την σωματική και ψυχική ταλαιπωρία που υφίσταμαι όλη μέρα στη δουλειά. Όλη την ημέρα δουλεύω για ένα πλούσιο καθίκι και το βράδι πάω και ακουμπάω το πενιχρό ημερομίσθιό μου σε ένα άλλο πλούσιο καθίκι. *Αυτό είναι το πραγματικό νόημα της ζωής των φτωχών, ανεξάρτητα από το τι τους αρέσει να φαντάζονται...*

Πέμπτη, 26 Φεβρουαρίου 1998

Πρώτη συνάντηση με τον 32χρονο Κώστα Κορίλη από τη Χαλκίδα, με τον οποίο αλληλογραφώ εδώ και λίγους μήνες. Τα Χριστούγεννα μου έστειλε μια

όμορφη ρομαντική κάρτα καθώς κι ένα παλιό βιβλίο σαν δώρο. Είναι ψαράς στο επάγγελμα, με δικό του καΐκι που δουλεύει μαζί με τον πατέρα του. Παρόλο που είναι αρκετά εμφανίσιμος (καστανόξανθος, με γαλάζια μάτια και γυμνασμένο σώμα), η αρχική εντύπωση δεν ήταν τόσο καλή: με προβλημάτισε το πολύ βρώμικο, παμπάλαιο κόκκινο μπουφάν του, ενώ το μηχανάκι που οδηγεί είναι το πιο παλιό, μισοξεχαρβαλωμένο σαράβαλο που έχω δει ποτέ!

Ωστόσο, όταν πήγαμε για καφέ άρχισα ν' αλλάξω γνώμη, καθώς μου φάνηκε ευγενής, ήρεμος, φιλοσοφημένος. Επιπλέον, έχουμε αρκετά κοινά ενδιαφέροντα, όπως την εσωτερική αναζήτηση, την επιστημονική φαντασία, καθώς και ορισμένες κοινές αρνητικές εμπειρίες: Όταν ήταν νεώτερος, είχε πάει στην Αμερική για να σπουδάσει γυμναστής, όμως στα δυο χρόνια αναγκάστηκε να τα παρατήσει λόγω αντιξοοτήτων και να γυρίσει στην Ελλάδα. Όπως κι εγώ, θεωρεί τον εαυτό του πολύ άτυχο: "Κάτι με ακολουθεί σε όλη μου τη ζωή και μου τη χαλάει", πιστεύει. Το ίδιο πιστεύω για τον εαυτό μου...

Κυριακή, 1 Μαρτίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πολυκατοικία και παρακολουθώ ένα τεράστιο χταπόδι που έχει βγει στη στεριά και τώρα μπλοκάρει την είσοδο του κτηρίου. Προφταίνω να κατέβω κάτω με το ασανσέρ, τρέχω στη λεωφόρο Βουλιαγμένης αλλά το τέρας με καταδιώκει, τρώγοντας τα πάντα στο διάβα του και μεγαλώνοντας. Κάποια στιγμή νομίζω ότι του ξέφυγα, όμως ξαφνικά διακρίνω ένα γιγάντιο πλοκάμι πίσω μου, σε μια γωνία του δρόμου.

Τώρα ανηφορίζω προς τον βουνό, κόσμος πολύς τρέχει να γλυτώσει, κάποιοι κρύβονται όπου μπορούν.

Η Περσεφόνη τρέχει μαζί μου. Το χταπόδι δεν φαίνεται πια, μόνο σε μια στροφή βλέπουμε ένα περίεργο όχημα, που ξέρω ότι προηγείται του τέρατος. Η Πέρσα του πετά ένα σπίρτο αναμμένο· η γριά που το οδηγεί κατεβαίνει έγκαιρα, το όχημα ανατινάζεται. Το τέρας δεν φαίνεται πουθενά, ο κίνδυνος έχει περάσει. *Πιθανή ερμηνεία: Το γιγάντιο χταπόδι θα μπορούσε να συμβολίζει τον μυθικό δαίμονα Κθούλου, ο οποίος "κοιμάται και ονειρεύεται" στα βάθη της θάλασσας, ώσπου να έλθει ο καιρός του να ξυπνήσει και να κυριαρχήσει ξανά στον κόσμο...*

Τρίτη, 3 Μαρτίου 1998

Το σήριαλ "Νεφέλη-Βύρωνας" συνεχίζεται, ωστόσο δεν τους συναντώ τόσο συχνά πια. Λένε ότι έχουν χωρίσει, όμως εξακολουθούν να βγαίνουν μαζί "φιλικά". Ο Βύρωνας, ελπίζοντας να ξανακερδίσει τη ντίβα, είναι πάντα πρόθυμος να της κάνει τον ταξιτζή: Σχεδόν καθημερινά τρέχει με το αμάξι του, παίρνει τη Νεφέλη από το σπίτι της στην Παλλήνη και τη φέρνει στη Γλυφάδα όπου έχει ραντεβού με το νέο της αμόρε, κάποιον Παναγιώτη! Ο καημένος ο Βύρωνας έχει τα μαύρα του τα χάλια: "Έχω χάσει δέκα χρόνια από τη ζωή μου!", μου εκμυστηρεύεται κάποια στιγμή.

Όσο για τον άλλο, τον Παναγιώτη, η Νεφέλη τον γνώρισε στη σχολή αερόμπικ όπου φοιτούν και οι δύο. Έχει πάθει και αυτός την πλάκα του, επειδή η κυρία πότε του δίνει θάρρος, πότε του το παίζει δύσκολη. Όπως η ίδια η Νεφέλη μου έχει πει, ο τύπος συχνά κάθεται και ξεροσταλιάζει έξω από το σπίτι της με τις ώρες, ενώ αυτή αρνείται να του ανοίξει! "Θέλω να σε αισθάνομαι κοντά!" της ομολογεί σαν υπνωτισμένος. "Όποιος με γνωρίζει, τρελαίνεται!" δηλώνει η Νεφέλη γεμάτη ικανοποίηση.

Έχει δίκιο: Ακόμη κι εγώ, που μπορώ να διακρίνω

το βρώμικο ενεργειακό παιγνίδι που παίζει με όλους γύρω της, εξακολουθώ να επιθυμώ την παρέα της. Μου σπάει τα νεύρα συνεχώς, μα όποτε μου τηλεφωνεί για να συναντηθούμε πετάω από τη χαρά μου. Όπως απόψε: Κάθομαι και περιμένω τη Νεφέλη και το Βύρωνα να έλθουν σπίτι μου με φαγητό από φαστφουντάδικο. Έχουμε δώσει ραντεβού για τις 8:00 το βράδι. Η ώρα φθάνει 8:30, 8:45, 9:00. Παύω να υπολογίζω ότι θα εμφανιστούν, ώσπου ξαφνικά, γύρω στις 9:15, χτυπά το τηλέφωνο. Είναι η Νεφέλη, ακούγεται μάλλον μελαγχολική και μου διηγείται την εξής απίστευτη ιστορία: Πήγαν στο φαστφουντάδικο, αγόρασαν φαγητό κι ετοιμάζονταν να έλθουν, όταν η κυρία αποφάσισε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να κάνει ένα τηλεφώνημα από δημόσιο θάλαμο. Γύρευε πόση ώρα φλυαρούσε στο τηλέφωνο ενώ απέξω περίμενε κόσμος, δηλαδή ένα ζευγάρι 50ρηδων μ' ένα παιδί. Κάποια στιγμή, ο άνδρας είπε στη λαίδη να συντομεύει. Σαφώς η Νεφέλη του έβγαλε άσχημη γλώσσα, και πριν πεις "κύμινο" το νεαρό ζευγαράκι των σούπερ καρατέκα πιάστηκε σε καυγά τρικούβερτο με τους 50ρηδες! Έπεσε μπόλικο ξύλο, για την ακρίβεια οι δύο πρωταθλητές έφαγαν της χρονιάς τους! Μαζεύτηκε πλήθος που γιουχάιζε τους δυο σουπερστάρ *(αναρωτιέμαι γιατί)*, οι οποίοι δοκίμασαν με τα τεκβοντό ακροβατικά τους να βγάλουν νοκ-άουτ τους μεσήλικες! Μάταια, όμως· οι "γέροι" τους έσπασαν στο ξύλο.

Πέμπτη, 5 Μαρτίου 1998

Όταν τελικά βρεθήκαμε στο σπίτι της Νεφέλης σήμερα το απόγευμα, οι δυο τους μου διηγήθηκαν με λεπτομέρειες τα προχθεσινά γεγονότα. Ο Βύρωνας μου έδειξε τις νυχιές και τους μώλωπες που είχε στο πρόσωπο και στο λαιμό από τη μάχη· η Νεφέλη δεν μου

έδειξε σημάδια· ίσως να μην ήθελε να δείξει, ίσως τελικά όλο το ξύλο να το έφαγε ο ευτυχής συνοδός της.

Μετά από λίγο, πήραμε και τη Λιάνα, τη 18χρονη αδελφή της Νεφέλης, και πήγαμε σε μια ωραία καφετέρια στη Βάρκιζα, όπου συναντήσαμε μια φίλη τους κι ένα ακόμη αγόρι. Κουβεντιάσαμε ξέγνοιαστα για λίγη ώρα ώσπου, σε μια στιγμή, η Λιάνα με ρώτησε μπροστά σε όλους την ηλικία μου. Παραξενεύτηκα, γκρίνιαξα λίγο σε μορφή αστείου μα τελικά της απάντησα ειλικρινά.

Όπως μου εξήγησαν αργότερα οι δυο αδελφές, ο νεαρός φίλους τους, μόλις 21 ετών, όμορφο και σοβαρό παιδί, ζήτησε από τη Λιάνα "να του φτιάξει κατάσταση" με μένα, επειδή του άρεσα! Όσο για την ηλικία μου, δεν τον πτόησε καθόλου. *Μια φορά βγήκα έξω με "φυσιολογική" παρέα, και κάποιος ενδιαφέρθηκε για μένα...*

Δεν απέκλεισα μια γνωριμία παρά τη μεγάλη διαφορά ηλικίας, άλλωστε άλλα ζευγάρια έχουν ακόμη μεγαλύτερη διαφορά. "Επιπλέον, αυτό το παιδί είναι πολύ ώριμο για την ηλικία του", μου είπε η Νεφέλη στο τηλέφωνο. "Τώρα που θα κλείσουμε, εγώ θα πάρω τηλέφωνα και θα κανονίσουμε" μου υποσχέθηκε ναζιάρικα. Ωστόσο, εκείνο τον νεαρό δεν θα τον ξαναδώ ποτέ...

Τρίτη, 10 Μαρτίου 1998

Απόψε η Νεφέλη κάνει πάρτυ και μ' έχει καλέσει. Τώρα είναι πρωί ακόμη κι έχω μπει σ' ένα κατάστημα δώρων για να της αγοράσω κάτι. Ύστερα από αρκετό ψάξιμο, καταλήγω σ' ένα χαριτωμένο μουσικό κουτί. Το παίρνω στα χέρια μου να το δώσω στην πωλήτρια και, χωρίς να καταλάβω πώς, μου γλυστράει, πέφτει κάτω και σπάει! Δεν πιστεύω στα μάτια μου! Τώρα θα πρέπει να πληρώσω τα σπασμένα! Πρώτη φορά μου συμβαίνει

κάτι τέτοιο! Τέλος πάντων, διαλέγω κάτι άλλο και πηγαίνω στο ταμείο. Ευτυχώς, τελευταία στιγμή η πωλήτρια αλλάζει γνώμη και μου ζητάει χρήματα μονάχα για το δεύτερο δώρο. Όλη την υπόλοιπη μέρα μου είναι αδύνατο να βγάλω το συμβάν από το νου μου: Δεν μπορώ να μην αναγνωρίσω ότι πρόκειται για ***σημάδι της μοίρας***, που μου λέει ότι τέτοιου είδους εμπειρίες (φιλία με ντίβες και σχετικά πάρτυ) δεν είναι για μένα και δεν πρόκειται να με βγάλει πουθενά.

Ερχεται το βράδι και το πάρτυ αποδεικνύεται αρκετά πετυχημένο: Έχει πολύ κόσμο, είναι εκεί ο Παναγιώτης ως γκόμενος αλλά και ο Βύρωνας ως πολιτισμένος πρώην που το παίζει φίλος. Παρευρίσκονται επίσης μερικοί νεαροί ηλικίας 27-30 χρονών, με τους οποίους πιάνω κουβέντα και μου δείχνουν συμπάθεια. Όταν βρίσκω την ευκαιρία, εκφράζω στη Νεφέλη τον ενδιαφέρον μου για τους εν λόγω νεαρούς. “Αυτοί είναι πολύ μικροί για σένα” μου λέει, μάλλον ειρωνικά.

Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξαναδώ ποτέ κανέναν απ' αυτούς. Πάντως, οφείλω να αναγνωρίσω ότι η Νεφέλη είναι ίσως η μοναδική από τις φιλενάδες που είχα ποτέ, η οποία: α) διαθέτει ευρύ κύκλο γνωριμιών, β) με παρουσιάζει στις παρέες της, γ) κάνει πάρτυ στο σπίτι της και με καλεί. Από την άλλη όμως, δεν μου επιτρέπει να αποκομίσω τίποτα απ' όλα αυτά...

Παρασκευή, 13 Μαρτίου 1998

Δεύτερη συνάντηση με τον Κώστα Κορίλη, μετά τη δουλειά. Πρώτα πήγαμε να δούμε μια καινούργια ταινία επιστημονικής φαντασίας σε ένα κοντινό σινεμά, με εισητήρια που εκείνος έχει βρει δωρεάν σε κάποιο περιοδικό. Ύστερα πήγαμε για καφέ, όπου κουβεντιάσαμε για διάφορα ενδιαφέροντα θέματα. Πιστεύω

ότι περνάμε καλά μαζί, ωστόσο μετά από καμιά ώρα εκείνος μου είπε ότι βιαζόταν να φύγει, επειδή είχε κάποιο ραντεβού...

Η συνέχεια της ιστορίας: Μερικές βδομάδες αργότερα, ο Κώστας μου στέλνει ένα μάλλον ψυχρό γράμμα, όπου αναφέρει πως όταν ξανάρθει στην Αθήνα θα μου κάνει τα εισιτήρια για να πάμε σινεμά. *Τι εννοεί, ότι ξοδεύεται για μένα, δηλαδή;* Τέλος πάντων, όλο το καλοκαίρι δεν θα ξαναεπικοινωνήσει μαζί μου. Φαντάζομαι ότι μάλλον τον πείραξε που πλήρωσε για τον καφέ μου τις δυο φορές που βγήκαμε. Θα μου ξανατηλεφωνήσει ανέλπιστα γύρω στο φθινόπωρο, εγώ όμως αποφεύγω να τον συναντήσω, καθώς έχω χάσει πια το ενδιαφέρον μου. *Άλλωστε, ίσως είναι σοφότερο άτομα σαν τον Κώστα και σαν εμένα, δηλαδή στόχοι της μοίρας, να μην έρχονται ποτέ σε επαφή μεταξύ τους...*

Σύμπνοια

Τρίτη, 17 Μαρτίου 1998

Σήμερα το πρωί είχα ένα απρόσμενο τηλεφώνημα στη δουλειά, από τη Μαρία Σχοινά, απολυμένη προ μηνός από την Παγγαία. Η Μαρία είναι περίπου 20 χρόνια μεγαλύτερή μου αλλά το κρύβει επιμελώς. Μετά από 30 χρόνια εργασίας στην Παγγαία τώρα είναι άνεργη. Παράλληλα, η Ελένη Ρούσσου, κολλητή φίλη της, επίσης πρόσφατα απολυμένη, την έκανε πέρα χωρίς καμία εξήγηση. Γι' αυτό, ίσως, αποφάσισε να με προσκαλέσει για φαγητό μετά το σχόλασμα σήμερα. Πάντως, παραξενεύτηκα λίγο, δεδομένου ότι της είχα ζητήσει αρκετές φορές να βγούμε μέσα στα επτά χρόνια που δουλεύαμε στην ίδια εταιρεία, εκείνη όμως πάντα αρνιόταν με διάφορες δικαιολογίες. Ουκ ολίγες φορές, μάλιστα, έδειχνε δυσαρέσκεια για τις επαναστατικές δηλώσεις μου περί κυκλωμάτων και τα συναφή, επειδή τις θεωρούσε “αρνητικότητα”.

Οι δυο μας πήγαμε για μεσημεριανό σ' ένα κοντινό εστιατόριο και μετά για καφέ στο Κολωνάκι. Με έκπληξη διαπίστωσα πως οι ώρες περνούσαν πολύ ευχάριστα, εφόσον έχουμε αρκετά κοινά ενδιαφέροντα και μεγάλη σύμπνοια απόψεων. Επιπλέον, βρίσκω πως η Μαρία έχει πάνω της κάτι το “διαφορετικό”, κάτι απροσδιόριστα εξωανθρώπινο -όπως κι εγώ. Μάλλον γι' αυτό το λόγο και η δική της ζωή είναι μια αλληλουχία από πρωτοφανείς κακοτυχίες: Εγκατάλειψη, μοναξιά, έκτρωση, ατεκνία, απανωτές κακοτοιχίες, πρόωρος θάνατος των γονέων της, σταδιακή απώλεια μεγάλης περιουσίας τώρα απόλυση από τη δουλειά και χρέη...

Παρασκευή, 20 Μαρτίου 1998

Εξαρχής δεν μου πολυάρεσε η ιδέα να πάω να μείνω Σαββατοκύριακο στην έγγυο ξαδέλφη μου την Αννίτα, προκειμένου να της κρατήσω συντροφιά όλο το τριήμερο που θα έλειπε ο Πέτρος, ο σύζυγός της, για δουλειές.

Η συνομίληκή μου Αννίτα είναι το τυπικό παράδειγμα ασήμαντου ατόμου (μέτρια νοημοσύνη, ανύπαρκτα πνευματικά ή άλλα ενδιαφέροντα), που “κοιμάται και η τύχη του δουλεύει”. Τρόμαξε να βγάλει το Λύκειο, μένοντας ανεξεταστέα σε όλες τις τάξεις. Ανήκει, όμως σε μια από τις πιο εύπορες οικογένειες της Κεφαλλονιάς, οπότε δεν χρειάστηκε ποτέ να δουλέψει ως τώρα. Στα 22 της παντρεύτηκε τον Πέτρο, ο οποίος είναι αρκετά πλούσιος και της παρέχει τα πάντα στο χέρι. Συνεπώς, δεν σκέφτεται επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται. Μοναδικό μελανό σημείο στην ως τώρα ξέγνοιαστη ζωή της, ήταν η απουσία ενός παιδιού. Στα δεκατρία χρόνια που είναι παντρεμένη, έχει κάνει πάνω από δέκα εξωσωματικές. Η τελευταία πέτυχε. Τώρα, επιτέλους, η ξαδέλφη μου κυοφορεί δίδυμα κοριτσάκια και πετάει στον έβδομο ουρανό.

Σάββατο, 21 Μαρτίου 1998

Περνάμε το χρόνο μας μάλλον βαριεστημένα, παρακολουθώντας τηλεόραση ή κουβεντιάζοντας περί ανέμων και υδάτων. Όμως, μόλις εξηγώ στην Αννίτα πως έχω πολλές φίλες και βγαίνω έξω σχεδόν κάθε βράδι, ξαφνικά ξεσπαθώνει:
“Θα πάθεις κανένα κακό εκεί που γυρίζεις κάθε μέρα! Θα σας σταμπάρουν τίποτα ανώμαλοι, θα σας βιάσουν και θα σας σκοτώσουν!”
“ Δεν συχνάζουμε σε ύποπτα μέρη! Άλλωστε, δεν κυκλοφορούμε με τα πόδια αλλά με το αμάξι της φίλης

μου της Νινέτας”, απαντώ ήρεμα, καθώς δεν έχω καταλάβει ακόμη το πνεύμα της.
“Δεν έχει σημασία! Ξέρεις τι έπαθε η τάδε που οδηγούσε βράδι σε κεντρική λεωφόρο; Τη στρίμωξαν κάτι μεθυσμένοι, τη σταμάτησαν με το ζόρι, τη βίασαν και παραλίγο να τη σκοτώσουν!”
“Μα αυτή είναι πολύ σπάνια περίπτωση, δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τέτοιο!”, απορώ.
“Ξέρεις πόσα τέτοια συμβαίνουν; Είναι μόνο θέμα χρόνου να συμβεί και σε σας!”, καταλήγει η ξαδέρφη μου, σε επιθετικό τόνο.

Κυριακή, 22 Μαρτίου 1998

Η συγκατοίκηση συνεχίζεται στο ίδιο τεταμένο κλίμα και σήμερα, καθώς η Αννίτα επιμένει να μου δίνει συμβουλές για το μέλλον μου: “Αλήθεια, Υβόννη, το έχεις σκεφθεί να παντρευτείς Αλβανό; Τώρα πια είσαι 35 χρονών, ποιός Έλληνας θα σε πάρει; Αν ήμουν εγώ στη θέση σου, ακόμη ανύπαντρη, θα το κοίταζα!”
“Εσύ μπορεί”, της πετάω ενοχλημένη, εκείνη όμως συνεχίζει ακάθεκτη:
“Θα μπορούσες, ας πούμε, να πηγαίνεις στην Ομόνοια και να δίνεις φαγητό στους άστεγους αλλοδαπούς που μαζεύονται εκεί! Πού ξέρεις, κάποιος από αυτούς μπορεί να σε παντρευόταν!”
“Εγώ δεν θα φορτωνόμουν οποιονδήποτε κακομοίρη μόνο και μόνο για να παντρευτώ! Ο γάμος δεν είναι στα άμεσα ενδιαφέροντά μου!” απαντώ όσο πιο ψύχραιμα γίνεται.

Το βράδι, όταν επιστρέφει ο Πέτρος από τις δουλειές του, παρατηρώ πως είναι εξαιρετικά ψυχρός και απόμακρος απέναντι στην ξαδέρφη μου. Η ατμόσφαιρα μεταξύ τους θα παραμείνει βαριά και τεταμένη, μέχρι αργά τη νύχτα που έρχεται η ώρα να

φύγω. Σύμφωνα με όσα ψυθιρίζουν οι συγγενείς, ο νυμφίος γίνεται όλο και πιο άφαντος όσο πλησιάζει η ημερομηνία γέννησης των παιδιών -μάλλον επειδή η γονιμοποίηση δεν έγινε με δικό του σπέρμα. "Δεν θα καταστρέψω εγώ τη ζωή μου επειδή η Αννίτα θέλει παιδιά!", δήλωσε στις προάλλες, μπροστά στους γονείς μου.

... Μερικές βδομάδες αργότερα, αφού τα μωρά έχουν γεννηθεί, εντελώς απροειδοποίητα η ξαδέλφη μου αδειάζει το σπίτι εντελώς κι επιστρέφει στους γονείς της, στην Κεφαλλονιά. Το ίδιο απόγευμα, όταν επιστρέφει ο Πέτρος από τη δουλειά, θα βρεθεί μέσα σ' ένα ολόαδειο διαμέρισμα...

Τρίτη, 24 Μαρτίου 1998

Νέα συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά, μετά τη δουλειά. Απ' ότι βλέπω, θα το καθιερώσουμε να βγαίνουμε μια φορά την εβδομάδα. Μια φορά κερνάει αυτή, μία εγώ. Οι σημερινές συζητήσεις μας ήταν ακόμη πιο ενδιαφέρουσες, καθώς η νέα μου φίλη μπήκε στον κόπο να μου διηγηθεί ορισμένα απίθανα από τη ζωή της: Ένα βράδι, την εποχή που η Μαρία είχε πρωτοέλθει στην Παγγαία, κάλεσε όλους τους συναδέλφους στο σπίτι της για δείπνο. Όμως, δυο μέρες πριν τη συγκέντρωση, έβρεξε καταρρακτωδώς και το διαμέρισμά της πλημμύρισε μ' ένα μέτρο νερό! Ως αποτέλεσμα, όλα τα έπιπλά της -που μόλις τα είχε αγοράσει- καταστράφηκαν! Βεβαίως, ματαιώθηκε και η συνάθροιση με τους συναδέλφους.

Στα νιάτα της η Μαρία ήταν μια φινετσάτη και εμφανίσιμη γυναίκα με ξανθά μαλλιά, μεγάλα πράσινα μάτια, ζωηρή, κοινωνική, και με αρκετά δελεαστική προίκα αποτελούμενη από μπόλικα μετηρά και πέντε-έξι ακίνητα στο Ψυχικό. Ωστόσο, κανένας από τους

αγαπητικούς της δεν δελεάστηκε αρκετά ώστε να την παντρευτεί. Αντίθετα, η περιουσία της εξανεμίστηκε ολόκληρη σιγά-σιγά, εξαιτίας κακών χειρισμών, κληρονομικών προβλημάτων, πονηρών δικηγόρων, επιτήδειων εραστών. Μάλιστα, οι περισσότεροι από τους άνδρες που γνώρισε, επιζητούσαν τη συντροφιά της αλλά απέφευγαν το σεξ μαζί της! Εμφανίσιμη, ελκυστική, ναζιάρα, εύπορη ξανθιά, κι όμως, κανένας δεν την έβλεπε σεξουαλικά! "Αν το έχω κάνει 20 φορές σε όλη μου τη ζωή, ζήτημα είναι! Απλά, δεν τα σκέφτομαι για να μην τρελαθώ" μου εκμυστηρεύεται.

Η Μαρία δεν παντρεύτηκε ποτέ, ούτε έκανε παιδιά -πράγμα που της έχει δημιουργήσει μια ψύχωση περί γάμου. Ακόμη και τώρα, που έχει περάσει τα 55, ονειρεύεται έναν νέο, ωραίο και πλούσιο σύζυγο και στενοχωριέται πολύ που δεν τον βρίσκει. Άλλη μόνιμη έγνοια της είναι το πώς θα ξεπληρώσει τα ύψους τεσσάρων εκατομμυρίων δραχμών χρέη που της έχει δημιουργήσει ένας νεαρός γόης, ο Ζάχος: Επί χρόνια τον πήγαινε διακοπές σε όλη την Ευρώπη μήπως και τον καταφέρει, μα αυτός τελικά δεν της έπιασε ούτε το χέρι.

Σαφώς η Μαρία παρουσιάζει μια κάπως νευρωτική προσωπικότητα γεμάτη έμμονες ιδέες σχετικά με τους άνδρες και το γάμο, ωστόσο, αυτό δεν εξηγεί το γιατί έχει μείνει ολομόναχη στον κόσμο, άνεργη και χρεωμένη. Στο κάτω-κάτω, άλλες γυναίκες είναι τελείως ηλίθιες, πιο ανισόρροπες, με φρικτό χαρακτήρα, κι όμως παντρεύονται τους καλύτερους και η ζωή τους πάει ρολόι. Άλλωστε, παρά τα ψυχολογικά της προβλήματα, η Μαρία είναι πάντα ευγενική κι ευχάριστη· ακούει προσεκτικά όταν της μιλάω, χωρίς να βιάζεται να μου φέρει σπαστικές αντιρρήσεις σε όλα, όπως κάνουν οι περισσότεροι "φυσιολογικοί". Επιπλέον, διαθέτει μια αρκετά καλή εξωτερική εμφάνιση: λεπτή, ξανθιά, με

μεγάλα πράσινα μάτια και νεανικό στυλ. Ιδίως στα νιάτα της πρέπει να ήταν μια πολύ ελκυστική γυναίκα. Κι όμως, κανένας άνδρας δεν της έκανε ποτέ πρόταση γάμου, "έστω για τα λεφτά μου, ρε γαμώτο", παραπονιέται. Ο μοναδικός άνδρας που τη ζήτησε σε γάμο, ήταν ένας 27χρονος γείτονάς της, την εποχή που η Μαρία ήταν 19 χρονών. Μόλις τρεις ώρες αργότερα, πριν καν η Μαρία αποφασίσει αν θα δεχόταν ή όχι, ο νεαρός σκοτώθηκε με μηχανάκι! *Και μετά σου λένε ότι "Δεν υπάρχει τύχη". Λοιπόν, το μόνο που υπάρχει είναι τύχη...*

Παρόλα αυτά, η Μαρία διαθέτει νεανικότητα και ζωντάνια, που θα ζήλευαν και γυναίκες 20 χρόνια νεότερες. Η ανάλαφρη, ραφινάτη, υπερευαίσθητη φύση της παραπέμπει σε κάτι το μη ανθρώπινο, αερικό ή ξωτικό. Άλλοτε, όμως, νιώθω ότι δρα σαν ψυχικό βαμπίρ -όταν, πχ, την πιάνει παραλήρημα σχετικά με τα ερωτικά, η παραφορά της με εξαντλεί. Ωστόσο, με τη Μαρία πετυχαίνω ένα επίπεδο επικοινωνίας που δεν έχω με καμία βολεμένη κλώσσα...

Τετάρτη, 25 Μαρτίου 1998

Σήμερα είναι η γιορτή της φίλης μου της Λουίζας και μ' έχει καλέσει για φαγητό. Ωστόσο, δεν μπορώ να πάω, ούτε κανένας άλλος από τους καλεσμένους, επειδή έξω έχει ξεσπάσει τρομερή ανεμοθύελλα με δυνατή βροχή, πρωτοφανής στα χρονικά της Αττικής! Μου είναι αδύνατον έστω να ξεμυτίσω έξω!

Κάποια στιγμή έρχεται πάνω ο ανηψιός μου ο Γιάννης για να μου κάνει παρέα. Οι γονείς μου λείπουν, βρίσκονται στο Νοσοκομείο Παίδων όπου νοσηλεύεται ο Θανάσης. Ξαφνικά, ακούγεται ισχυρός πάταγος και η σιδερένια πόρτα της κουζίνας, που ήταν κλειδωμένη, ανοίγει διάπλατα και η ανεμοθύελλα ορμά μέσα στο

σπίτι! Ο Γιάννης με βοηθάει να ξανακλείσουμε την πόρτα και να την αμπαρώσουμε με το τραπέζι, τις καρέκλες και μια σκούπα!

Αργά το βράδι επιστρέφει στο σπίτι ο πατέρας μου, με λεωφορεία από το Γουδί και με τα πόδια από τον Άγιο Τρύφωνα -απορώ πως τα κατάφερε. Την επόμενη μέρα διαπιστώνουμε ότι η πρωτοφανής θύελλα έχει ξεριζώσει πάρα πολλά δέντρα, ψηλά και δυνατά, που τώρα κείτονται πεσμένα σε δρόμους και πλατείες.

Παρασκευή, 3 Απριλίου 1998

Διαυγές Όνειρο: Ψάχνω για άνδρα μέσα στο όνειρό μου. Συναντώ δυο μα επιλέγω τον ένα: Είναι ξανθός, με σπαστά μαλλιά, περίπου τριαντάρης. Τον χαϊδεύω, αντιδρά θετικά. Ξεκουμπώνω το πουκάμισό του και βλέπω ότι διαθέτει ωραίο, λεπτό, γυμνασμένο σώμα. Νιώθω την επαφή και τη διέγερση, ακολουθεί οργασμός.

Ψυχική Εμπειρία: Αργά το απόγευμα, ενώ ακούω μουσική καθισμένη στην καρέκλα, χαλαρώνω πολύ. Κάποια στιγμή, έχω την εντύπωση ότι μπροστά στα κλειστά μάτια μου αναδεύεται φως, ώσπου διακρίνω μια αγγελική μορφή από φως. Η υπέροχη εμπειρία διαρκεί ελάχιστα μόλις δευτερόλεπτα. Δεν κοιμόμουν.

Πέμπτη, 7 Μαΐου 1998

Η πρωινή συζήτηση με την κυρία Ζέτα, παλιά γειτόνισσά μας η οποία φαίνεται πεπεισμένη για την φυσική κατωτερότητα των Ελλήνων, μου ξανάφερε στο νου παλιές υποψίες: Όλο και περισσότεροι ευυπόληπτοι πολίτες, οι οποίοι δεν έχουν ταξιδέψει ποτέ, δεν διαθέτουν σοβαρή μόρφωση, ούτε ιδιαίτερη καλλιέργεια, ξαφνικά αποκτούν άποψη για τα πάντα και διατυμπανίζουν απόψεις του τύπου: “Οι Έλληνες είναι

ηλίθιοι, τεμπέληδες, ανεπρόκοποι, άχρηστοι, ενώ οι ξένοι είναι τέλειοι σε όλα!" Πραγματικά, απορώ: Τι απέγινε η παραδοσιακή φιλοπατρία των Ελλήνων; Σαν να έχουν παρακολουθήσει ειδικά σεμινάρια, έχουν γίνει όλοι ξενόφιλοι και παπαγαλίζουν με σθένος το δόγμα της ελληνικής κατωτερότητας, σα να είναι κάτι που δεν αφορά τους ίδιους...

Προβλέψεις για το μέλλον: Η Ελλάδα αναμένεται να εκμηδενιστεί, αργά ή γρήγορα. Αυτό είναι το σχέδιο των κυκλωμάτων παγκοσμίως, εφόσον το φιλελεύθερο ελληνικό πνεύμα θεωρείται επικίνδυνο για τη Νέα Τάξη Πραγμάτων που έρχεται καλπάζοντας. Τους ενοχλεί το γεγονός ότι ο Έλληνας εξακολουθεί να είναι σχετικά ξέγνοιαστος και ζει τη ζωή, σε αντίθεση με τους Βορειοευρωπαίους ή τους Αμερικανούς, οι οποίοι δουλεύουν νύχτα-μέρα σαν ρομποτάκια δίχως να επικοινωνούν μεταξύ τους ή να αναπτύσσουν άλλα ενδιαφέροντα.

Κομμάτια ενός συγκεκριμένου παζλ: Η μαζική είσοδος των Αλβανών στη χώρα προκαλεί σοβαρή επιδείνωση της ανεργίας αλλά και θεαματική αύξηση της εγκληματικότητας, η οποία κάνει τον Έλληνα να μην πολυκυκλοφορεί από φόβο. Επιπλέον, οι αναπόφευκτες επιμιξίες αλλοιώνουν τα γενετικά χαρακτηριστικά της ελληνικής φυλής. Η τριτοκοσμική οικονομία που προωθείται μεθοδικά οδηγεί σε εξαθλίωση τις κατώτερες τάξεις, δηλαδή όσους είναι ακόμη ανένταχτοι στα κυκλώματα. Οι αμέτρητες φωτιές το καλοκαίρι καταστρέφουν δάση και φυσικούς πόρους. Η διαρκής παρακμή της παιδείας αφήνει τις νέες γενιές ουσιαστικά αμόρφωτες.

Όλα τα παραπάνω στοχεύουν στην υπονόμευση του ελληνικού στοιχείου και τη σταδιακή μεταμόρφωση των Ελλήνων σε άψυχες μηχανές που εργάζονται για

ψίχουλα και υπακούνε πειθήνια, χωρίς καμιά προσωπική ή εθνική συνείδηση. Ωστόσο: Γιατί να σκοτίζομαι εγώ; Ξέρω πως όλοι τους προσχωρούν ευχαρίστως σε διάφορα ύποπτα κυκλώματα, με αντάλλαγμα μια μόνιμη δουλίτσα, ένα ακριβότερο αμάξι, ή μια πολυπληθέστερη παρέα...

Σάββατο, 9 Μαΐου 1998

Με πρωτοβουλία της φίλης μου Μαρίας Γληνού, συμμετέχουμε σε ένα διήμερο σεμινάριο αυτογνωσίας στο άσραμ του μεταφυσικού κέντρου "Ψυχική Αρμονία", κοντά στο Μαρκόπουλο. Ενώ κάνουμε μια ειδική άσκηση χαλάρωσης, μας λένε να γράψουμε μια λέξη σ' ένα χαρτάκι και να το δώσουμε στο διπλανό μας άτομο. Πλάι μου κάθεται μια παχουλή γυναίκα, με την οποία ανταλλάσσουμε χαρτάκια. Σφίγγουμε στις παλάμες τα σημειώματα χωρίς να τα κοιτάξουμε. Ύστερα καθόμαστε οκλαδόν αντικρυστά και πιάνουμε τα χέρια. Η ευτραφής κυρία κλείνει τα μάτια και δίνει το χρησμό της για μένα: "Η καρδιά σου είναι ένας λαμπρός ήλιος, που λάμπει για όλους τους ανθρώπους· πουλιά πετούν κοντά στον ήλιο, τα φτερά τους σκιάζουν το φως σου· μπλοκάρισμα κάπου, από πλήθος τραυματικές εμπειρίες· είσαι επιφυλακτική, εξαιτίας κακών ατόμων που σ' έβλαψαν στο παρελθόν· το μόνο που ζητάς είναι να σε αγαπούν· σε αγαπούν, μα δεν σου φτάνει αυτό, θέλεις κι άλλο...". Δεν ξέρω για ποιο λόγο ακριβώς, όσο διαρκεί ο μονόλογός της έχω αναλυθεί σε δάκρυα και δεν μπορώ να τα συγκρατήσω με τίποτα...

Σε γενικές γραμμές το σεμινάριο δεν ήταν καθόλου άσχημο, απλά νιώθω ότι όλα αυτά τα έχω ξεπεράσει: Το εν λόγω σύστημα αυτογνωσίας εισάγει τον μαθητή σε μια υπερπολύπλοκη, λεπτομερέστατη και απόλυτα καθοδηγούμενη αυτοανάλυση, η οποία μπορεί

να συνεχίζεται επ' άπειρον χωρίς να καταλήγει πουθενά -εκτός ίσως από ένα μόνο συμπέρασμα: *Για όλα όσα σου συμβαίνουν, φταις αποκλειστικά και μόνο εσύ!*

Κυριακή, 10 Μαΐου 1998

Σήμερα το πρωί, το πρόγραμμα έχει χοροθεραπεία: Απλά κλείνεις τα μάτια και χορεύεις με το ρυθμό της μουσικής, όπως σου 'ρχεται. Κάνεις ό,τι ακριβώς σου αρέσει και σε εκφράζει, χωρίς να νοιάζεσαι για τη γνώμη των άλλων. Χορεύουμε όλοι μέσα στην τεράστια αίθουσα, όσο γίνεται με τα μάτια κλειστά, νιώθοντας απόλυτη ελευθερία. Καμία κίνηση δεν θεωρείται αδέξια, άχαρη ή υπερβολική. Σκοπός μας είναι να απελευθερώσουμε τον εαυτό μας, απλά συντονίζοντας τις κινήσεις μας με την υποβλητική ρυθμική μουσική. Δεν παριστάνουμε τις σεξοβόμβες ή τους σταρ, όπως γίνεται στις συνηθισμένες χοροεσπερίδες ή στα κέντρα διασκέδασης. Πραγματικά, πρώτη φορά στη ζωή μου απολαμβάνω τόσο πολύ το χορό...

Σάββατο, 16 Μαΐου 1998

Έξοδος για καφέ στην Κάτω Γλυφάδα με τη Νεφέλη, το Βύρωνα κι ένα ακόμη φιλικό τους ζευγάρι. Σε μια στιγμή, η Νεφέλη σουφρώνει τα χειλάκια της και μας εξομολογείται ένα ιδιότυπο πρόβλημα που αντιμετώπισε πρόσφατα:

"Πού να σας λέω τι έπαθα: Στις προάλλες αγόρασα ένα ζευγάρι παπούτσια, όμως γρήγορα διαπίστωσα ότι με στένευαν. Τηλεφώνησα στο μαγαζί για να πάω να μου τα αλλάξουν, όμως εκείνοι μου έφεραν αντιρρήσεις και μου μίλησαν απότομα, επειδή πριν είχα κάνει τρεις ώρες με το ρολόι να διαλέξω αυτά τα παπούτσια! Αναγκάστηκα να τους βάλω τις φωνές για να τους κάνω τελικά να δεχτούν!"

“Καλά ξηγήθηκες. Και μετά;” ρωτά η φίλη της Νεφέλης.
“Μετά μου έτυχαν κάτι δουλειές, οπότε δεν πήγα αμέσως για την αλλαγή αλλά καθυστέρησα μερικές ακόμη εβδομάδες”, απαντά η ντίβα χαρωπά.
“Συγγνώμη, πότε αγόρασες τα παπούτσια;” απορώ εγώ.
“Αρχές Μαρτίου ήταν!”
“Και πότε τους τηλεφώνησες για την αλλαγή;”
“Μέσα Απρίλη!”
“Δηλαδή, πότε τους επέστρεψες τελικά τα παπούτσια;”
“Πριν από τρεις μέρες! Πήγα λοιπόν και ζήτησα, πολύ ευγενικά, να μου τα αλλάξουν. Στο μεταξύ, όμως, είχε περάσει η σαιζόν, οπότε είχαν κρύψει τα χειμωνιάτικα παπούτσια...”
“Και αρνήθηκαν να σου τ' αλλάξουν, οι αλήτες;” πετάγεται η φίλη της Νεφέλης, όλο ανησυχία.
“Ναι, οι χαμένοι! Έβαλα τις φωνές, αυτοί όμως δεν υποχωρούσαν, ώσπου τους απείλησα ότι η μητέρα μου, που είναι δημοσιογράφος, θα γράψει λίβελους για το κατάστημά τους στις εφημερίδες. Έτσι, τελικά συμμορφώθηκαν και με άφησαν να διαλέξω ένα ζευγάρι από τα καλοκαιρινά παπούτσια. Όμως, έψαχνα πάλι τρεις ώρες και δεν βρήκα τίποτα που να μου αρέσει, οπότε ζήτησα τα λεφτά μου πίσω! Τότε, εκείνοι άρχισαν να με βρίζουν, να με λένε τρελή, και αρνήθηκαν να μου δώσουν τα χρήματά μου. "Συγγνώμη, θέλετε να πείτε ότι είμαι υποχρεωμένη να πετάξω 8000 δρχ;" τους λέω...”
“Δεν φαντάζομαι να το άφησες εκεί το θέμα;!” της κάνω ειρωνικά -μα δεν το 'πιασε.
“Φυσικά όχι! Τους απείλησα ξανά, ειδοποίησα και τη μητέρα μου η οποία τους πήρε τηλέφωνο, τους σκυλόβρισε και τους έδωσε να καταλάβουν ότι θα έχουν σοβαρές συνέπειες αν μου πάνε κόντρα! Εντέλει, οι

ηλίθιοι συμφώνησαν ότι μπορώ να περνάω από το μαγαζί τους όποτε μου αρέσει εμένα, μέχρι να βρώ ένα ζευγάρι παπούτσια που να με ικανοποιεί!" καταλήγει η Νεφέλη μ' ένα πλατύ χαμόγελο αυταρέσκειας, ενώ όλοι οι υπόλοιποι στην παρέα την κοιτάζουν με θαυμασμό.

... Τουλάχιστον, φεύγει: Η Νεφέλη αναχωρεί για Κύπρο σε λίγες μέρες. Στο εξής θα μένει μόνιμα εκεί, εφόσον έχει εκεί σπίτι και συγγενείς, οι οποίοι της έχουν ήδη βρει δουλειά ως γυμνάστρια σε γυμναστήριο, όπου θα διδάσκει αερόμπικ. Μας αφήνει, λοιπόν. Καλύτερα για όλους...

Το Τέλειο Κακό: Κατά κανόνα, τα κακόψυχα όντα έχουν αποκρουστική μορφή κι εκπέμπουν μια απωθητική, σκοτεινή, γλοιώδη αύρα. Ωστόσο, το Τέλειο Κακό δεν προδίδεται, εφόσον διαθέτει ιδιαίτερα γοητευτική εμφάνιση και φωτεινή, ανάλαφρη αύρα. Ποτέ δεν αντιλήφθηκα τίποτα αρνητικό να εκπέμπεται από τη Νεφέλη· μια-δυο φορές μονάχα, το πανέμορφο προσωπάκι της μου έδωσε την εντύπωση φιδιού.

Άτομα όπως η Νεφέλη και η Έλλη στο τεκβοντό, αντιπροσωπεύουν το Τέλειο Κακό. Χαρακτηρίζονται από άψογη εμφάνιση, ακαταμάχητη γοητεία, αυθόρμητη υποκρισία, επιτειδευμένη αλαζονία αλλά και (ψευτο)ευγένεια – γνωρίσματα που κρύβουν καλά το σατανά που κατοικεί μέσα τους. Διαθέτουν το φυσικό ταλέντο να χειραγωγούν τους ανθρώπους γύρω τους και να αντλούν ενέργεια από αυτούς. Εξασκούν μια σχεδόν υπνωτική επίδραση στο κοινωνικό περιβάλλον τους και αποτελούν την ψυχή της παρέας, όπου κι αν βρεθούν. Όλοι και όλα περιστρέφονται γύρω τους, εισπράττουν το γενικό θαυμασμό παντού και πάντα. Ό,τι κι αν κάνουν, ό,τι κι αν ξεστομίσουν, οι άλλοι πάντα τους αποδέχονται και τους θαυμάζουν.

Απολαμβάνουν ιδιαίτερα να τραβούν τη γενική

προσοχή, να παίζουν με τα αισθήματα των άλλων, να εξυφαίνουν ίντριγκες, να εκμεταλλεύονται πρόσωπα και καταστάσεις στο έπακρο πάντα υπέρ του δικού τους συμφέροντος. Ο τρόπος δράσης τους συνήθως είναι υπόγειος αλλά συχνά γίνεται διάφανος, καθώς δεν χρειάζεται να υπολογίζουν τη γνώμη των άλλων· άλλωστε, δεν αντιμετωπίζουν ποτέ συνέπειες για τις πράξεις τους. Κανείς δεν τους κατηγορεί ούτε τους αμφισβητεί ποτέ για τίποτα, όσο έκδηλο κι αν είναι το κακό που επιφέρουν. Τα ανθρώπινα όντα λατρεύουν ευχαρίστως το Τέλειο Κακό...

Παρασκευή, 29 Μαΐου 1998

Πρόσφατα είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τον Αποστόλη και τη Δανάη, παλιούς φίλους από τον Ιανό. Στην αρχή χάρηκα που τους άκουσα, καθώς νόμισα πως θα μου πρότειναν ανασύσταση της παλιάς συντροφιάς· όμως, γρήγορα κατάλαβα πως οι βλέψεις τους ήταν άλλες: Με προσκάλεσαν μεν να πάω στο σπίτι τους, όχι όμως για παρέα αλλά για να γίνω πωλήτρια στην εταιρεία όπου έχουν στρατολογηθεί και οι ίδιοι, την περιβόητη "Spionne". Εγώ αρνήθηκα, ωστόσο ο Αποστόλης επέμεινε κι άλλες φορές. Όταν τελικά απογοητεύθηκε, ανέλαβε πια να με πείσει ένας αρχιπω-λητής τους, ο οποίος επικοινώνησε μαζί μου σήμερα το απόγευμα και φάνηκε αρκετά ενοχλημένος επειδή του αντιστάθηκα: “Εμείς βρίσκουμε πάντα τους ανθρώπους που χρειαζόμαστε!” μου πέταξε δεικτικά, πριν κλείσει το τηλέφωνο.

Η ανωτέρω εταιρεία έχει πλευρίσει και τη Λουίζα μέσω του κουνιάδου της, ο οποίος είναι ήδη μέλος κι έχει ήδη κανονίσει μία (μόνο;) συνάντηση στο σπίτι της φίλης μου η οποία, όπως μου είπε, απέρριψε κάθετα την όλη ιδέα.

"Ξέρω τι παιγνίδι παίζετε!" πέταξε ο αδελφός της στον αρχιπωλητή που τους επισκέφθηκε. "Δήθεν πουλάτε προϊόντα, ενώ στην πραγματικότητα αποτελείτε δίκτυο παρακολούθησης των πολιτών!"
"Θα το συζητήσουμε αυτό αργότερα!" απάντησε ο άλλος ψύχραιμος. *Δίκτυο παρακολούθησης των πολιτών; Πώς δηλαδή;*

Τετάρτη, 17 Ιουνίου 1998

Σήμερα ολοκληρώνεται ο έκτος τόμος του εικονογραφημένου χειρογράφου ***"Sandra Anderson, Astral Fantasy"***, μετά από δυο χρόνια καθυστέρηση. Είναι σαφές ότι το άστρο της ηρωίδας Sandra Anderson βρίσκεται πια στη δύση του. Το βιβλίο περιέχει τρεις ιστορίες και παρατηρώ μονάχα μία *επαφή* στη δεύτερη ιστορία: Χιόνι στο Λάμανταγκ, μετά βγαίνει ήλιος. Ενώ γράφω και ζωγραφίζω τη σκηνή, χιονίζει κι εδώ στην Αθήνα. Μετά βγαίνει ήλιος.

Αυτό είναι όλο. Στο εξής η έμπνευση αρχίζει να με εγκαταλείπει. Δεν γράφω πια τόσο συχνά, ούτε νιώθω την ανάγκη. Μετά το 6ο βιβλίο, ουσιαστικά έρχεται το λυκόφως για το Astral Fantasy. Ακολουθούν δυο βιβλία ακόμη σε χρονικό διάστημα πέντε χρόνων, δεν διαθέτουν όμως την "ψυχή" των προηγούμενων τόμων, ούτε παρατηρώ πια επαφές...

Κυριακή, 21 Ιουνίου 1998

Ψυχική Εμπειρία: Περπατώ στο δρόμο όταν, για ελάχιστες στιγμές, έχω μια παράξενη αίσθηση: Κάτι σαν στροβιλιζόμενο ουράνιο τόξο εμφανίζεται μπροστά μου στα αριστερά, ενώ μια λεπτή ουράνια μουσική ηχεί στ' αυτιά μου...

Επ' ευκαιρία των γενεθλίων μου, το βράδι κάλεσα τις καλές μου φίλες, τη Νινέτα, την Ξανθή και την

Ελένη Τανάγρα, να πάμε για πίτσα στην Κάτω Γλυφάδα. Ύστερα, πήγαμε στη ντισκοτέκ "Βινύλιο", για χορό με νοσταλγική μουσική των δεκαετιών '60, '70, '80. Περάσαμε καταπληκτικά -χρόνια είχα να ευχαριστηθώ τόσο, το ίδιο και τα κορίτσια. "Ήταν συγκινητικά", όπως παραδέχθηκε και η Νινέτα.

Τρίτη, 7 Ιουλίου 1998

Σεξουαλική Απελευθέρωση: Κάποτε αδημονούσα να μπω σε "σωστές", "φυσιολογικές" παρέες (δηλαδή, άτομα που θεωρούν το σεξ σκοπό της ζωής τους), επειδή τις θεωρούσα πιο διασκεδαστικές. Ωστόσο, τώρα που γνώρισα τέτοια άτομα, είδα ποιό είναι το αληθινό πρόσωπο όλων αυτών που άλλοτε θαύμαζα, πόση υποκρισία κρύβεται πίσω από τα δήθεν ανέμελα χάχανά τους.

Η συχνή συναναστροφή μου με πρόσωπα που ζουν για το σεξ, μου έχει δείξει ότι το σεξ διαστρέφει το νου. Οι σεξουαλικοί άνθρωποι είναι γεμάτοι κακία (Έλλη), υποκρισία (Νεφέλη, Λουίζα), δεν υπολογίζουν τους άλλους (Αφροδίτη, Νεφέλη), στερούνται πνευματικών ενδιαφερόντων (Αλίκη, Λένα), ενώ παρουσιάζουν συχνά ανισορροπίες (Νεφέλη, Αφροδίτη). Αντίθετα, οι κοπέλες που δεν ασχολούνται με το σεξ είναι πιο ειλικρινείς, πιο ενδιαφέρουσες, πιο σκεπτόμενες, πιο λογικές -τουλάχιστον βγάζεις μια άκρη μαζί τους. Ακόμη και η Ελένη Ταντούλου, που ήταν υστερική και ζηλιάρα, τουλάχιστον ήταν πιο ενδιαφέρουσα, ειλικρινής και συνεπής από τις σεξουάλες.

Είναι γεγονός ότι η ανθρώπινη κοινωνία χάλασε για τα καλά από τότε που απελευθερώθηκε το σεξ. Ενισχύοντας τη λαγνεία, το σύστημα έχει στρέψει τους ανθρώπους επίσης προς την κακία και την πονηρία. Έτσι, οδηγούνται σταθερά σε κοινωνίες παλιανθρώπων,

πρόθυμων να πουλήσουν και τη μάνα τους για μια καλύτερη κοινωνική θέση.

Ερώτηση: Γιατί, όμως, να συμβαίνει αυτό; Σύμφωνα με τις επικρατούσες, "λογικές" αντιλήψεις, ένας άνθρωπος με ικανοποιητική ερωτική ζωή θα έπρεπε να είναι πιο καλόκαρδος και πιο ισορροπημένος. Ωστόσο, στην πράξη αυτό δεν ισχύει.

Απάντηση: Η σεξουαλική ηδονή διαρκεί μόλις πέντε λεπτά -στην καλύτερη των περιπτώσεων. Τις υπόλοιπες 23 ώρες και 55 λεπτά της ημέρας, οι "νορμάλ" δεν παύουν ούτε στιγμή ν' αδημονούν και να σκαρφίζονται τρόπους για να εξασφαλίσουν αυτά τα πέντε λεπτά! Γι' αυτό τρελαίνονται...

Σήμερα το απόγευμα, μετά τη δουλειά, συζητήσαμε το θέμα με τη φίλη μου Μαρία Σχοινά και καταλήξαμε στα εξής συμπεράσματα: Η σημερινή κοινωνία ενθαρρύνει κι επιβάλλει το ανώμαλο σεξ: πρωκτικό, στοματικό, σαδομαζοχιστικό, ομοφυλοφιλικό, ομαδικό κλπ. Οι ανωμαλίες του είδους δεν αναπαράγουν το είδος, ωστόσο προκαλούν συνωστισμό αρνητικών οντοτήτων στο Κατώφλι. Οι δαιμονικές αυτές ψυχές ενσαρκώνονται στην πρώτη ευκαιρία, μέσα σε ανθρώπινα σώματα. Επιπλέον, το ανώμαλο σεξ διαστρέφει το νου και τον καθιστά επιρρεπή σε κάθε είδους κακίες, διαβολικές εμπνεύσεις ή ψυχασθένειες. Να γιατί κάθε νέα γενιά ανθρώπων προκύπτει πιο διεφθαρμένη και πιο εκφυλισμένη από την προηγούμενη, ενώ οι ψυχικές διαταραχές είναι πλέον ο κανόνας. *Γύρευε τι είδους ψυχές θα έλθουν ακόμη στο μέλλον...*

Παρασκευή, 10 Ιουλίου 1998

Είναι απόγευμα και πηγαίνω βόλτα στα πέριξ μαζί με τη μητέρα μου και τη φίλη μας τη Θεώνη. Κάποια στιγμή, περνάμε έξω από ένα μαγαζί με

γυναικεία ρούχα και την προσοχή μου τραβά ένα ωραίο λουλουδάτο φόρεμα, κοντό μέχρι τη μέση του μηρού. Η τιμή του είναι ανέλπιστα χαμηλή και αποφασίζω να το αγοράσω αμέσως. Μπαίνουμε στο κατάστημα, το δοκιμάζω, βρίσκω ότι μου πηγαίνει καταπληκτικά δεδομένου ότι είμαι αρκετά λεπτή με μακριά γυμνασμένα πόδια, ωστόσο οι συνοδοί μου αρχίζουν να δυσανασχετούν:
"Αυτό το φουστάνι είναι πολύ κοντό, δεν είναι για σένα! Γιατί δεν παίρνεις το άλλο, που είναι μακρύ μέχρι τους αστραγάλους;" προτείνει η μητέρα μου και η Θεώνη συμφωνεί. Η πωλήτρια αντιλαμβάνεται τη φάση και απορεί.
"Η Υβόννη δεν μπορεί να τα φορέσει αυτά!" της εξηγεί η Θεώνη.
"Ανάπηρο είναι και δεν μπορεί να τα φορέσει;" αναρωτιέται η πωλήτρια κι εγώ νιώθω περίεργα.

Εντέλει, αγοράζω το φόρεμα παρά τις έντονες αντιρρήσεις της μάνας μου και της Θεώνης. Πραγματικά, δεν καταλαβαίνω την αντίδρασή τους: Η αδελφή μου η Αλίκη τα φοράει πολύ πιο ξέκωλα, όμως σ' αυτήν δεν λένε ποτέ κουβέντα.

Σάββατο, 11 Ιουλίου 1998

Σήμερα το πρωί, η μητέρα μου και η Θεώνη πίνουν τον καφέ τους στο μπαλκόνι μας. Παράλληλα καταπιάνονται με ζήλο να μου μακρύνουν το καινούργιο φουστάνι, κατεβάζοντας το στρίφωμα κατά δύο πόντους -δεν πάει παρακάτω. Δοκιμάζω το ρούχο, εξακολουθεί να μου έρχεται μέχρι τη μέση του μηρού και οι κυρίες δεν μένουν ευχαριστημένες. Η μαμά παίρνει τη ζωνίτσα του φορέματος, διαπιστώνει ότι είναι πολύ στενή για να τη ράψει σαν τσόντα στον ποδόγυρο και λέει στη φιλενάδα της: "Πρέπει να ξαναπάμε στο μαγαζί, να

ρωτήσουμε μήπως έχει να μας δώσει λίγο απ' αυτό το ύφασμα, για να μπορέσουμε να μακρύνουμε το φουστάνι!” Εγώ διαφωνώ επειδή η τσόντα θα φαίνεται άσχημα· ωστόσο η Θεώνη αρπάζει τη ζώνη και αποχωρεί τρέχοντας. Μετά από λίγη ώρα επιστρέφει απογοητευμένη γιατί δεν βρήκε αυτό που ήθελε. *Ήταν πολύ περίεργο όλο αυτό το επεισόδιο, ή είναι ιδέα μου;*

Πέμπτη, 16 Ιουλίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο άσραμ του Αλέξανδρου. Είναι μια ιδανική κοινωνία, όπου όλα λειτουργούν τέλεια. Ωστόσο, ανακαλύπτω ότι οι μαθητές εκεί υφίστανται ειδική εγχείρηση στον εγκέφαλο και μετατρέπονται σε πειθήνια όργανα για δουλειά. Προσπαθώ να σαμποτάρω αυτή την κοινωνία δούλων. *Ερμηνεία: Πιθανότατα, η αλήθεια για τις αιρέσεις και τα άσραμ: με διάφορες τεχνικές μετατρέπουν τους μαθητές τους σε πειθήνιους σκλάβους.*

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά σαν διαυγές όνειρο, που μετατρέπεται σε μαύρο κενό. Στο βάθος του, πλούσιο φως δονείται σε κύμματα. Ξυπνώ με μια αίσθηση βαθιάς ικανοποίησης και ολοκλήρωσης.

Κορύφωση

Δευτέρα, 17 Αυγούστου 1998

Ξεκινώ για διακοπές στη Σαντορίνη ολομόναχη, με εισητήρια της Εργατικής Εστίας. Θα χρειαστεί να περάσω εννέα ατέλειωτες ώρες στο κατάστρωμα του πλοίου, πάνω σε μια καρέκλα. Το γκρουπ συγκεντρώνεται όταν φτάνουμε στη Θήρα και μπαίνουμε στο πούλμαν για την Περίσσα. Έχει φθάσει η νύχτα πια, όταν μας οδηγούν σ' ένα παραλιακό εστιατόριο για φαγητό. Εφόσον δεν έχω παρέα, κάθομαι μόνη μου σ' ένα τραπέζι όπου μάταια περιμένω -ούτε ξέρω πόση ώρα- κάποιο από τα γκαρσόνια να έλθει να μου πάρει παραγγελία. Ωστόσο, με περιφρονούν επιδεικτικά επειδή έχω πιάσει ένα ολόκληρο τραπέζι μόνη μου, πράγμα που δεν συμφέρει το μαγαζί -τόσο γύφτοι. Τελικά, σηκώνομαι και φεύγω θυμωμένη. Αγοράζω δυο μίζερα λιπαρά σουβλάκια από ένα διπλανό σουβλατζίδικο, προκειμένου να ξεγελάσω την πείνα μου.

Τρίτη, 18 Αυγούστου 1998

Ώρα 8:00 το πρωί, κάποιος χτυπά την πόρτα μου. Είναι η αρχηγός του γκρουπ και μου ανακοινώνει ότι πρέπει να αδειάσω αμέσως το όμορφο, ήσυχο, μονόκλινο δωμάτιό μου στο δεύτερο όροφο και να πάω να μείνω μαζί με μια εβδομηντάχρονη γριά στον πρώτο όροφο! Πέφτω από τα σύννεφα, διαμαρτύρομαι, μάταια όμως: Η αρχηγός συνοφρυώνεται, λέει ότι κανονικά δικαιούμαι δίκλινο κι όχι μονόκλινο και διατάζει να κάνω γρήγορα επειδή μόλις έχει καταφθάσει ένα ζευγάρι από την Κρήτη και θέλουν το δωμάτιο. Έτσι, αναγκάζομαι να κατεβάσω γρήγορα τα πράγματά μου

στη ρεσεψιόν, περιμένοντας περαιτέρω οδηγίες.

Κατόπιν πηγαίνουμε για μπάνιο στην πλαζ του Περιβόλου, όπου προσπαθώ να ξεχάσω τις αναποδιές και ν' απολαύσω το κολύμπι. Αργότερα, παίρνοντας το μεσημεριανό μου σε μια παραλιακή ταβέρνα, δυο κοπέλες απο το γκρουπ με καλούν στο τραπέζι τους. Είναι η 40χρονη Κορίνα, χωρισμένη με δυο μεγάλα παιδιά, και η 34χρονη Ντόνα, ακόμη ανύπαντρη. Κάποια στιγμή η Ντόνα παραπονιέται ότι βρήκε μια τρίχα στα χόρτα της. Το γκαρσόνι ζητά συγγνώμη και της φέρνει ένα δεύτερο πιάτο, όπου η Ντόνα σύντομα βρίσκει κι άλλη τρίχα. Της φέρνουν και τρίτο πιάτο. Πιθανότατα, και οι δυο τρίχες ήταν δικές της.

Το απόγευμα παίρνουμε οι τρεις μας το λεωφορείο για τη Θήρα. Θα φάμε καμιά ώρα στο νοσοκομείο επειδή η Ντόνα έχει βγάλει ένα σπυράκι στο σαγόνι και φοβάται μήπως είναι τίποτα θανατηφόρο...

Τετάρτη, 19 Αυγούστου 1998

Εκδρομή στο Καμάρι για μπάνιο. Η παραλία αποδεικνύεται εξαιρετικά βραχώδης, είναι αδύνατο να κολυμπήσουμε εδώ. Η Κορίνα κι εγώ αποφασίζουμε να νοικιάσουμε μια ομπρέλα για τον ήλιο, όμως η Ντόνα δεν συμφωνεί επειδή “είναι πανάκριβη”. Έτσι, μας αφήνει και πάει να κατασκηνώσει μόνη της, λίγο πιο πέρα -τι ούφο! Όταν φθάνει η ώρα να φύγουμε και μαζευόμαστε έξω από το πούλμαν, η κυρία ζητάει τα ρέστα: “Το μέρος δεν έλεγε τίποτα. Όταν δεν έχεις και καλή παρέα, γάμησέ τα!”

Το απόγευμα πηγαίνουμε στην Οία για να θαυμάσουμε το περίφημο ηλιοβασίλεμα. Δεν ενθουσιάζομαι ιδιαίτερα. Μπορώ να πω ότι τα ηλιοβασιλέματα στη Γλυφάδα είναι πιο εντυπωσιακά! Περιδιαβαίνοντας

στους δρόμους της γραφικής, τουριστικής πόλης, ξαφνικά οι δυο φιλενάδες μου σταματούν απότομα χωρίς εγώ να τις πάρω χαμπάρι αμέσως. Μου παίρνει κανένα πεντάλεπτο μέχρι να γυρίσω πίσω να τις ξαναβρώ. Απ' ό,τι ακούω, ένας τύπος φλερτάρισε την Κορίνα, εκείνη έκανε λίγο τη δύσκολη μα γρήγορα αντάλλαξαν τηλέφωνα. Ωστόσο, και οι δύο κυρίες συμφωνούν πως ο τύπος ήταν απαίσιος.

Επιστρέφοντας στην Περίσσα με το λεωφορείο, αποφασίζουμε να σταματήσουμε στη Θήρα και να περάσουμε από ένα συγκεκριμένο κλαμπ, όπου θα συναντήσουμε (πόσο τυχαία;) τον εν λόγω τύπο, ο οποίος έρχεται και κάθεται μαζί μας με άνεση. Είναι κοντόχοντρος, γλοιώδης, είρωνας, αντιπαθητικός και παριστάνει τον πάμπλουτο επιχειρηματία. Παρατηρώ ότι η Κορίνα κάθε άλλο παρά ενοχλημένη φαίνεται, αντίθετα μάλλον κολακεύεται από την όλη φάση. Κάποια στιγμή, η Ντόνα με παίρνει και βγαίνουμε έξω στην αυλή για να κάνει τσιγάρο και μου παραπονιέται ότι "Εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα, δεν συνηθίζω να δίνω θάρρος στον κάθε βλάκα. Σέβομαι τον εαυτό μου και δεν μου αρέσει να γίνομαι ρεζίλι!". Δεν έχει κι άδικο...

Πέμπτη, 20 Αυγούστου 1998

Μπάνιο στην παραλία του Μονόλιθου, φαγητό σε κοντινή ταβέρνα. Πίσω στο ξενοδοχείο, η γριά συγκάτοικός μου θεωρεί καλό να μου τα πρήξει επειδή, κατά τη γνώμη της, μας χρέωσαν τη σαλάτα 100 δρχ παραπάνω και λίγο-πολύ απαιτεί να της πληρώσω εγώ τη διαφορά! Της κόβω το βήχα με τσαμπουκά.

Άλλωστε, εντός ολίγου θα αλλάξω ξανά δωμάτιο: Μια άλλη κοπέλα του γκρουπ, που έμενε κι εκείνη σε μονόκλινο, αποχωρεί εσπευσμένα. Έτσι, μου δίνεται η

ευκαιρία να μετακομίσω εγώ στο δωμάτιό της, πράγμα που θα προτιμήσω παρά τη φασαρία με το πακετάρισμα και το τραβολόγημα (για δεύτερη φορά) των βαλιτσών. Πάντως, αναρωτιέμαι: Η κοπέλα είχε γνωστοποιήσει την πρόωρη αναχώρησή της από την πρώτη κιόλας μέρα. Γιατί δεν μετέφεραν εκείνη στο δωμάτιο της γριάς; Γιατί έπρεπε να υποστώ ειδικά εγώ όλη αυτή την ταλαιπωρία;

Το βράδι βγαίνουμε με την Κορίνα για φαγητό στην Περίσσα. Ο βλαχομούρης σερβιτόρος της κάνει γλύκες και τελικά της πασσάρει ένα χαρτάκι με το τηλέφωνό του -τι σεξοβόμβα πια, αυτή η Κορίνα! Κατόπιν, συμφωνάμε να πάμε σε κανένα τοπικό κλαμπ για ποτό. Στο δρόμο συζητάμε για τον κοντόχοντρο βλαμμένο, η Κορίνα εκφράζει την απέχθειά της αλλά ξαφνικά σπεύδει να κάνει ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα από θάλαμο. Εντέλει, καταλήγουμε οι δυο μας σ' ένα συμπαθητικό μπαράκι με ψάθινες ομπρέλες.

Κουβεντιάζουμε ευχάριστα, όταν ξαφνικά εμφανίζεται μπροστά μας ο μορφονιός από την Οία, “εντελώς τυχαία”, όπως με διαβεβαιώνει η Κορίνα. Εγώ, όμως, παρατηρώ πως ο τύπος δεν είχε πάρει τους δρόμους ψάχνοντας στα τυφλά· μπήκε μέσα χωρίς κανέναν δισταγμό, ήξερε που ακριβώς θα μας έβρισκε. Σύντομα, τα πιτσουνάκια μου δίνουν να καταλάβω ότι πρέπει να τους αδειάσω τη γωνιά, ώστε να μείνουν μόνα τους. Έτσι και κάνω, σαν καλή φίλη γεμάτη κατανόηση και προσαρμοστικότητα...

Παρασκευή, 21 Αυγούστου 1998

Μαζί με την Κορίνα κανονίζουμε να πάμε σ' ένα κοντινό, πολυτελές ξενοδοχείο, για να περάσουμε το απόγευμα στην υπέροχη πισίνα του. Την καθορισμένη ώρα, αφήνω το δωμάτιό μου και περιμένω την κοντέσσα

στην αυλή· περνάει κανένα εικοσάλεπτο μα δεν εμφανίζεται, οπότε αποφασίζω να πάω εκεί μόνη μου.

Η πισίνα είναι πράγματι πανέμορφη: θυμίζει εξωτικό τοπίο γεμάτο με φοίνικες και ψάθινες ομπρέλες. Πάνω από το γαλάζιο νερό υψώνεται μια γραφική ξύλινη γέφυρα. Στην άκρη υπάρχει ένα μικροσκοπικό πράσινο νησάκι, διακοσμημένο με μικρά αγάλματα. Αισθάνομαι σπάνια ηρεμία καθώς κολυμπώ νωχελικά στο γαλάζιο νερό ή, αργότερα, καθώς ρουφάω το φραπέ μου στον ήλιο που δύει. Βιώνω αυθόρμητα μια άλλη παγματικότητα, μια αναπάντεχη ευδαιμονία που δυστυχώς δεν ανακάλυψα έγκαιρα, τόσες μέρες που έτρεχα από δω και από κει πίσω από στριμμένες ή αλλοπρόσαλλες φιλενάδες.

Επίσης, με μεγάλη μου έκπληξη συνειδητοποιώ ότι οι λουόμενοι εκεί είναι ασυνήθιστα ήσυχοι και διακριτικοί. Άνθρωποι ανώτερης κοινωνικής τάξης, όλοι ξένοι, δεν νιώθουν καθόλου την ανάγκη να επιδεικνύονται με αλλαλαγμούς και αντάρα. Κανείς τους δεν φωνάζει, κανείς δεν βρίζει, τα παιδιά δεν τσιρίζουν υστερικά, ούτε χαλούν τον κόσμο με θορυβώδεις ενοχλητικές βουτιές ακριβώς πάνω στα κεφάλια των υπόλοιπων θαμώνων. Θα έλεγα ότι επικρατεί ένα κλίμα αμοιβαίου σεβασμού. Μεγάλη διαφορά από το εκνευριστικό, βλάχικο κλίμα που επικρατεί στις πισίνες των πιο “λαϊκών” ξενοδοχείων...

Κι όμως, μετά από μία ώρα μόλις, αποφασίζω να εγκαταλείψω αυτό το μικρό παράδεισο για να προλάβω το πούλμαν και τις δυο φίλες μου που θα πάνε ξανά στη Θήρα. Συνοφρυωμένες, κατσούφες, νευρικές, με το ζόρι μιλούν η μία στην άλλη μέχρι το βράδι που θα επιστρέψουμε. Όσο για μένα, βαριέμαι αφάνταστα...

Σάββατο, 22 Αυγούστου 1998

Τελευταίο βράδι στη Σαντορίνη και δεν είμαι ακόμα σίγουρη αν αύριο το πρωί αναχωρώ ή όχι. Εδώ και δυο μέρες συζητάμε με την Κορίνα να παρατείνουμε τη διαμονή μας ως την Τρίτη, ωστόσο δεν μου έχει δώσει ακόμη σταθερή απάντηση: Τη μία δεν έχει μαζί την κάρτα της για να σηκώσει τα επιπλέον χρήματα που απαιτούνται, την άλλη δεν θυμάται τον κωδικό της κάρτας, την παράλλη δεν μπορεί να βρει το γιο της στο τηλέφωνο για να της πει τον περιβόητο κωδικό! Και τώρα, που επιτέλους έχει λυθεί αυτό το πρόβλημα, η κυρία αδυνατεί να πάρει μια απόφαση! Στο κάτω-κάτω, αυτή πρότεινε να μείνουμε παραπάνω, δική της ιδέα ήταν! Την ξαναρωτώ, ώρα 9:30 τη νύχτα, τι θα κάνουμε. Δεν απαντά, σηκώνει μόνο τους ώμους αναποφάσιστη. Έτσι, παίρνω εγώ την πρωτοβουλία για επιστροφή στην Αθήνα κανονικά, αύριο το πρωί, μαζί με το υπόλοιπο γκρουπ. Απλά, αναρωτιέμαι: *Πώς πάνε μπροστά ορισμένοι με τέτοια μυαλά; Πώς τα βγάζουν πέρα στην καθημερινή τους ζωή;*

Κυριακή, 23 Αυγούστου 1998

Στο πλοίο της επιστροφής παίρνουμε δίκλινη καμπίνα μαζί με την Κορίνα κι έτσι μπορούμε να ξαπλώσουμε λίγες ώρες και να ξεκουραστούμε. Τον υπόλοιπο χρόνο θα τον περάσουμε στην καφετέρια του καραβιού, όπου συζητάμε ευχάριστα φροντίζοντας να κρυβόμαστε από τη Ντόνα, που μας έχει χάσει από χθες. Έχοντας ξαναβρεί τον ήρεμο και λογικό εαυτό της, η Κορίνα δεν το παίζει πια ντίβα, απορεί μάλιστα “πώς τους βρίσκουν μερικές τους γκόμενους τόσο εύκολα”. Κάποια στιγμή, εκφράζει την επιθυμία να συνεχίσουμε τη φιλία μας στην Αθήνα και δείχνει μάλιστα διάθεση να μου γνωρίσει έναν γνωστό τηςν καλό και σοβαρό

παιδί, μουσικός στο επάγγελμα, με τον οποίο πιστεύει ότι ταιριάζουμε. Ανταποκρίνομαι θετικά, αν και κατά βάθος δεν δίνω βάση.

Τετάρτη, 26 Αυγούστου 1998

Από χθες βρίσκομαι στη Μήλο μαζί με τις φίλες μου Νινέτα και Ξανθή, μετά από οκτάωρο ταξίδι με πλοίο. Έχουμε κλείσει ένα τρίκλινο δωμάτιο σε ξενοδοχείο κοντά στο λιμάνι. Νωρίς το πρωί πήγαμε για μπάνιο στη Χιβαδόλιμνη, με τα κρυστάλλινα νερά. Περπάτησα για λίγο με γυμνά πόδια πλάι στο κύμα και η Ξανθή γκρίνιαξε ότι έπρεπε να κάθομαι ακίνητη για να φυλάω τα πράγματα. Δεν της έδωσα σημασία...

Το απόγευμα επισκεφθήκαμε το ψαράδικο χωριό Πολλώνια, γραφικά χτισμένο πάνω από έναν μικρό όρμο γεμάτο βάρκες. Η Ξανθή δεν είχε καμία όρεξη να εξερευνήσει το μέρος· ως συνήθως, ήθελε να πάμε να καθήσουμε στην πλησιέστερη καφετέρια. Ευτυχώς, η Νινέτα πρότεινε να περπατήσουμε στην κυκλική προκυμαία μέχρι το λευκό εκκλησάκι που είναι κτισμένο στην άκρη. Έτσι, παρά την αδιάκοπη γκρίνια της Ξανθής, απολαύσαμε μια υπέροχη βόλτα, όχι πάνω από μισή ώρα δρόμος γύρω από τον όρμο. Πλησιάζοντας -με πολύ αργό βήμα- στο εκκλησάκι, η Ξανθή φαινόταν κατάκοπη, έτοιμη να σωριαστεί κάτω από την κούραση. Μόλις φθάσαμε σχεδόν μπροστά στην πόρτα της εκκλησίας, η λεπτεπίλεπτη κόμισσα αναφώνησε: “Είναι ήδη 8:00 η ώρα! Ώσπου να γυρίσουμε πίσω θα νυχτώσει και θα κινδυνεύουμε! Πάμε να φύγουμε αμέσως!” Έκανε μεταβολή και το 'βαλε στα πόδια, ενώ εγώ και η Νινέτα αναγκαστήκαμε να τρέχουμε ξωπίσω. Μας έμεινε απωθημένο που δεν καταφέραμε να ανάψουμε ένα κεράκι...

Πέμπτη, 27 Αυγούστου 1998

Ήθελα πολύ να επισκεφθούμε τις Κατακόμβες, ξακουστό αξιοθέατο της Μήλου, ωστόσο στάθηκε αδύνατο να πείσω την Ξανθή, η οποία ήταν ανένδοτη και υποστήριζε πως η εν λόγω εξόρμηση θα ήταν εξοντωτική. Η Νινέτα, με το μόνιμα κουρασμένο ύφος της, συμφώνησε με την Ξανθή.

Το βράδι συμφωνήσαμε να πάμε σ' ένα πασίγνωστο κλαμπ κοντά στο λιμάνι. Ξεκινήσαμε κατά τις 10:30, πηγαίναμε, πηγαίναμε, τελειωμό δεν είχε η πεζοπορία! Τότε, συνειδητοποίησα ότι προχωρούσαμε με απίθανα αργό ρυθμό. "Συγγνώμη, γιατί περπατάμε έτσι, σα να πηγαίνουμε σε κηδεία;" ρώτησα. Η Νινέτα έσκασε στα γέλια, ωστόσο δεν τάχυνε το βήμα, ούτε και η Ξανθή βέβαια. Μας πήρε γύρω στη μία ώρα να φθάσουμε έξω από το κλαμπ. "Α, δεν μπορούμε να μπούμε τώρα! Είναι μόλις εντεκάμισι! Δεν θα είναι κανείς εκεί!" αναφώνησε ξαφνικά η Ξανθή και, αγνοώντας τις έντονες αντιρρήσεις μου, έκανε αμέσως μεταβολή κι απομακρύνθηκε γοργά παίρνοντας το δρόμο πίσω για το λιμάνι. Η Νινέτα κι εγώ αναγκαστήκαμε να την ακολουθήσουμε και πάλι, ώσπου καταλήξαμε σ' ένα άλλο κλαμπ πολύ κοντά στο ξενοδοχείο μας. Το μαγαζί δεν ήταν άσχημο, ήταν όμως σχεδόν άδειο.

Παρασκευή, 28 Αυγούστου 1998

Έχοντας πλέον καταλάβει ότι δεν μπορώ να βασίζομαι στις φιλενάδες μου για περιηγήσεις της προκοπής, αποφάσισα να πάρω το πρωινό λεωφορείο και να πάω μόνη μου στη Σπηλιά του Παπάφραγκα, χωρίς να πω τίποτα σε καμιά τους. Άλλωστε, αυτές δεν σηκώνονται ποτέ πριν τις 1:00 το μεσημέρι.

Το τοπίο είναι όντως μαγευτικό, όμως δεν

τόλμησα να κατέβω το στενό γλιστερό μονοπάτι που είναι σκαμμένο στην άκρη του γκρεμού. Όμως, ανακάλυψα μια άλλη παραλία εκεί κοντά, επίσης όμορφη, όπου και απόλαυσα το μπάνιο μου.

Το απόγευμα οι άλλες αποφάσισαν να επισκεφθούν και αυτές τη Σπηλιά του Παπάφραγκα. Όταν φθάσαμε, εκείνες δεν έβγαζαν άκρη πού και πώς, εγώ όμως τις εντυπωσίασα με την "ενστικτώδη" γνώση της περιοχής, που επέδειξα.

"Είσαι σίγουρη πως δεν έχεις ξανάρθει εδώ;" με ρώτησε η Ξανθή καχύποπτα.

"Εγώ; Από πού και ως πού;" απάντησα χαρωπά και αθώα...

Σάββατο, 29 Αυγούστου 1998

Η ώρα περνά επικίνδυνα κι ακόμη οι κυρίες δεν έχουν αποφασίσει αν θα πάμε στο γύρο της Μήλου με πλοιάριο ή όχι. Εγώ θέλω πολύ να πάω, η Ξανθή όμως κουράζεται μόνο με την ιδέα. Το έχω πλέον πάρει απόφαση ότι θα περάσουμε το πρωί τεμπελιάζοντας στο ξενοδοχείο, όταν γίνεται το θαύμα: Η Νινέτα επαναστατεί και με ρωτά αποφασιστικά: "Λοιπόν; Δεν θα πάμε να βγάλουμε εισητήρια;". Μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας φθάνουμε στο λιμάνι, καθόλου μακριά από εκείνο το περίφημο κλαμπ – η ίδια απόσταση που προχθές μας είχε πάρει μια ώρα. Προφταίνουμε και βγάζουμε τα εισητήρια τελευταία στιγμή.

Πρώτος σταθμός του γύρου, το ξακουστό "Κλέφτικο": Ανεπανάληπτο θαλασσινό τοπίο με πανύψηλους ασβεστολιθικούς βράχους που υψώνονται πάνω από τα κρυστάλλινα γαλαζοπράσινα νερά, ενώ ασυνήθιστοι βραχώδεις γκρεμοί σχηματίζουν μικρά σπήλαια στην ακτή. Φθάνω κολυμπώντας σ' ένα από αυτά, το διασχίζω ολόκληρο απολαμβάνοντας τους ιριδισμούς

της θάλασσας στον ρηχό πυθμένα, ώσπου εξέρχομαι από την άλλη πλευρά. Δεν προσέχω κανέναν και τίποτα γύρω μου, καθώς έχω απορροφηθεί εντελώς από τη μαγεία του τοπίου. Μόνο όταν βγαίνω από την άλλη άκρη της σήραγγας, παρατηρώ ένα σωρό κόσμο που με έχουν ακολουθήσει, σα να ήμουν μπροστάρισσα στον αγώνα για την ελευθερία! Όσο για τις φιλενάδες μου δεν έχουν πέσει ακόμη, δεν ξέρω που βρίσκονται, ούτε με νοιάζει. Ύστερα κολυμπώ μέχρι το μέσο του όρμου, όπου υψώνεται ένας επιβλητικός αψιδωτός βράχος, ο οποίος λαμπυρίζει όμορφα στο φως του ήλιου. Περνώ από κάτω, παρατηρώντας σαν υπνωτισμένη τα χρωματιστά χαλίκια του βυθού.

Τα λόγια είναι πολύ φτωχά για να περιγράψουν την απόλυτη ευδαιμονία που αισθανόμουν όση ώρα κολυμπούσα στο Κλέφτικο. Πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα τόσο συνειδητή: *Ακόμη κι αν το υπόλοιπο της ζωής μου είναι μαρτύρια και πόνος, η ζωή μου θα αξίζει μόνο και μόνο επειδή βιώνω αυτή τη χαρά εδώ και τώρα. Αυτή η εκδρομή στο Κλέφτικο αρκεί για να δώσει νόημα σε όλη μου τη ζωή. Δεν χρειάζομαι κανέναν άλλο "υψηλό προορισμό". Και είμαι υπερήφανη για τον εαυτό μου επειδή μπορώ να βιώσω όλη αυτή τη μαγεία. Ελάχιστοι άνθρωποι είναι ικανοί να αιστανθούν αυτή την ευτυχία τώρα, όπως εγώ...*

Η Ξανθή, για παράδειγμα, δεν κολύμπησε καθόλου στο Κλέφτικο επειδή ήταν "πολύ πρωί" (ώρα 10:30). Πρότεινε, μάλιστα, να πέσουμε στο νερό μόνο για 20 λεπτά η καθεμιά μας, ώστε να μένουν πίσω δύο για να φυλάνε τα πράγματα! Με τις χαζοδιαπραγματεύσεις μου έφαγε κανένα τέταρτο από τη μία ώρα συνολικά που μείναμε στο Κλέφτικο. Η Νινέτα κολύμπησε μόνο για ένα εικοσάλεπτο, επειδή έκανε το λάθος να πάρει στα σοβαρά την Ξανθή. Εγώ,

για 45 λεπτά περίπου, βίωσα μια *άλλη πραγματικότητα*. Ήμουν από τους τελευταίους που επέστρεψαν στο πλοιάριο. Η Ξανθή μας έκανε μούτρα μέχρι τον επόμενο σταθμό, την υπέροχη παραλία του Γέρακα με τις μικροσκοπικές σπηλιές στη βραχώδη ακτή.

Κυριακή, 30 Αυγούστου 1998

Η Νινέτα προτείνει να πάμε στο Σαρακίνικο για μπάνιο, εγώ συμφωνώ μα η Ξανθή βαριέται επειδή "θα είναι πολύ μακριά και κουραστικά". Ειλικρινά, δεν ξέρω τι να κάνω με αυτές τις δυο. Ώρες-ώρες, νιώθω σα να σέρνω μαζί μου δυο γριές 70 χρονών. Εντέλει, συμφωνούμε να πάρουμε έναν μεσημεριανό υπνάκο ως τις 4:00 και μετά να βρούμε ένα ταξί για το Σαρακίνικο.

Κάποια στιγμή, πριν αποκοιμηθώ, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, μπροστά στα κλειστά μάτια μου σχηματίζεται ένα παραδεισένιο τοπίο: Δύο κυλινδρικοί πύργοι φτιαγμένοι από γαλάζιο μάρμαρο, διακοσμημένοι με λευκά αλαβάστρινα σκαλιστά κιγκλιδώματα, υψώνονται πάνω από μια γαλήνια γαλάζια λίμνη. Ασύγκριτη ομορφιά. Κρίμα που κράτησε μόλις ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Ήμουν, πάντως, η μόνη που ήταν έτοιμη να σηκωθεί στις 4:00. Είδα κι έπαθα να ξυπνήσω τις άλλες με τρόπο, γύρω στις 4:30. Χουζούρεψαν πεισματικά για κανένα τέταρτο ακόμη -τα νεύρα μου- ύστερα άρχισαν να μωρολογούν ασταμάτητα, χωρίς να σηκώνονται με τίποτα απ' το κρεβάτι. Η ώρα έφθασε 5:30, 5:45. Όποτε η Νινέτα πήγαινε να σηκωθεί, η Ξανθή την παρέσερνε με τις ανόητες φλυαρίες της, ώστε να χασομερούν όλο και περισσότερο. Όταν, επιτέλους, η Νινέτα αποφάσισε να εγκαταλείψει το κρεβάτι κατά τις 6:00, δεν το πίστευα! "Δεν είναι πολύ αργά για να πάμε τώρα στο Σαρακίνικο;" πετάχτηκε τότε η Ξανθή. Ωστόσο, προς

μεγάλη της απογοήτευση, το κόλπο “φλυαρία/αργοπορία/ματαίωση” δεν έπιασε, οπότε κατά τις 6:30 πήραμε ταξί για το Σαρακίνικο. Η διαδρομή δεν κράτησε πάνω από δέκα λεπτά.

Μόλις αντίκρυσα το εκπληκτικό, μοναδικό στον κόσμο Σαρακίνικο, ξέχασα αμέσως τον εκνευρισμό μου. Το τοπίο φαντάζει σαν σεληνιακό, εξωγήινο: η παράξενη μικρή παραλία του, με την κάτασπρη ιριδίζουσα άμμο, περιβάλλεται από λευκούς, πετρωμένους βράχους με αλλόκοτα σχήματα. Συνεπαρμένες από την μοναδική ομορφιά της φύσης, αρχίσαμε να εξερευνούμε το μέρος, βγάζοντας παντού φωτογραφίες.

Ύστερα μπήκαμε να κολυμπήσουμε στην ατάραχη βαθυγάλανη θάλασσα.

“Δεν είναι καταπληκτικά εδώ;” ρώτησα τις άλλες ενθουσιασμένη.

“Μα τι λες τώρα;” μ' έκοψε η Ξανθή τσαντισμένη. “Αυτή η θάλασσα είναι πολύ βρώμικη!”

“Βρώμικη; Μα είναι τόσο διαυγής! Βλέπεις μέχρι κάτω, στο βυθό!” διαφώνησα.

“Μα δεν κοιτάς που είναι γεμάτη φυσαλίδες; Είναι χάλια εδώ! Δεν κάνει για κολύμπι! Εδώ είναι καλά μόνο για να βγάζεις φωτογραφίες!” επιμένει η Ξανθή.

Υπήρχαν, όντως, μερικές φυσαλίδες λίγο πιο πέρα. Σαχλαμάρες. Δεν θα άφηνα τις υστερίες της Ξανθής να μου χαλάσουν αυτή τη μοναδική εμπειρία.

“Ας αποφύγουμε, λοιπόν, από τις φυσαλίδες!”, είπα και απομακρύνθηκα κολυμπώντας.

Δευτέρα, 31 Αυγούστου 1998

Τελευταίο πρωί στη Μήλο. Ξυπνάω νωρίς, φορώ το μαγιώ και τα ρούχα μου με προσοχή να μην ξυπνήσουν οι άλλες, και ανοίγω την πόρτα για να φύγω -όσο πιο αθόρυβα γίνεται. Τότε, με σταματά η φωνή της

Ξανθής: “Πού πας;”
“Πάω ν' αγοράσω κάτι να φάω για πρωινό”, δικαιολογούμαι κι αποχωρώ βιαστικά για να προλάβω το πρώτο λεωφορείο των 8:00 για Χιβαδόλιμνη.Θέλω πολύ να ξαναπάω πριν φύγω από το νησί.

Όταν φθάνω στην παραλία, είμαι ολομόναχη. Η κρυστάλλινη θάλασσα είναι υπέροχα ήρεμη, δεν σκάει ούτε το παραμικρό κυμματάκι. Απολαμβάνω τη μεταξένια αίσθηση του καθάριου, διάφανου υγρού στοιχείου πάνω στο δέρμα μου, μέσα σε απόλυτη ησυχία. Καμία φωνή, καμία κραυγή, καμία ανθρώπινη παρουσία δεν διασπά τη θεϊκή νηνεμία. Μια αναπάντεχη εσωτερική γαλήνη με συνεπαίρνει. Ακόμη μια φορά μέσα σ' ένα μήνα, αισθάνομαι υπέροχα συνειδητή και υπερήφανη που είμαι ικανή να βιώνω μια *άλλη πραγματικότητα.* Κρίμα, μόνο, που έχω μόλις 40 λεπτά στη διάθεσή μου. Σύντομα θα πρέπει να φύγω επειδή το μεσημέρι αναχωρούμε για Αθήνα και είμαστε υποχρεωμένες να αδειάσουμε το δωμάτιο δυο ώρες πριν.
“Γιατί δεν μου το είπες όταν σε ρώτησα; Θα ερχόμουν μαζί σου!” παραπονιέται η Ξανθή όταν φθάνω στο ξενοδοχείο.
“Το αποφάσισα ξαφνικά, βλέποντας μπροστά μου το λεωφορείο να φεύγει για τη Χιβαδόλιμνη!” δικαιολογούμαι μελιστάλακτα, ενώ συλλογίζομαι: *Σιγά μη σε κουβαλούσα μαζί μου, να με ζαλίσεις με τη γκρίνια σου!*
... Μερικές μέρες αργότερα, καθώς διηγούμαι στη Λουίζα τι τράβηξα από τη δεσποτική Ξανθή και την οκνηρή Νινέτα όλες αυτές τις μέρες που έμεινα στη Μήλο, η κοπέλα απορεί: “Δεν ήταν διακοπές αυτές!”. Κι όμως, θεωρώ ότι αυτός ο μήνας ήταν ο καλύτερος της ζωής μου, δεδομένου ότι μου χάρισε εμπειρίες που με έφτασαν στα όρια της έκστασης...

Οιωνοί

Τετάρτη, 2 Σεπτεμβρίου 1998

Είναι βράδι και κανονίζουμε με τη Νινέτα και την Ξανθή να πάμε στο υπέροχο "Cataralla", στην παραλία Γλυφάδας. Η ώρα περνά ευχάριστα και κάποια στιγμή προτείνω στα κορίτσια να πάμε οι τρεις μας στη συναυλία του Βασίλη Παράσχου που θα γίνει μεθαύριο στο Θέατρο Βράχων στην Ηλιούπολη. Η Νινέτα δείχνει ενδιαφέρον, όμως η Ξανθή προβάλλει -όπως πάντα- αντιρρήσεις:

"Γιατί να μην πάμε στη Λίνα Βούλγαρη, που θα τραγουδήσει στον ίδιο χώρο δυο μέρες αργότερα;"

"Μα αυτήν την είδαμε πέρυσι!" διαμαρτύρομαι και της θυμίζω ότι οι δυο μας είχαμε δει τη συγκεκριμένη καλλιτέχνιδα πάλι στο Θέατρο Βράχων, πέρυσι τον Ιούλιο. Απορώ, μάλιστα, πώς η Ξανθή έχει όρεξη να ξαναδεί την ίδια συναυλία τόσο σύντομα. Και μένα μου άρεσε, μα δεν ξετρελάθηκα τόσο πολύ.

"Ναι, αλλά η Βούλγαρη είναι πολύ καλύτερη από τον Παράσχο", επιμένει. "Άλλωστε, η Νινέτα δεν την έχει δει!"

Τότε, η Νινέτα αλλάζει γνώμη και δηλώνει προτίμηση για τη Βούλγαρη. Εμένα δεν μου αρέσει αυτή η εξέλιξη μα, προκειμένου να δείξω προσαρμοστικότητα και κατανόηση, υποχωρώ και συμφωνώ μαζί τους. Άλλωστε, είναι η παρέα που μετράει πάνω απ' όλα, σωστά;

Κυριακή, 6 Σεπτεμβρίου 1998

Να 'μαι, λοιπόν, ανηφορίζω προς το Θέατρο Βράχων στην Ηλιούπολη, όπου πρόκειται να συναντήσω τη Νινέτα και την Ξανθή έξω από την πύλη στις

8:30, για να παρακολουθήσουμε την αποψινή συναυλία της Λίνας Βούλγαρη. Για να είμαι ειλικρινής, εγώ δεν αισθάνομαι ιδιαίτερα ενθουσιασμένη· θα προτιμούσα να πηγαίναμε στη συναυλία του Παράσχου, ο οποίος τραγούδησε εδώ προχθές...

Τώρα η ώρα έχει πάει 9:00, το κονσέρτο αρχίζει όπου να 'ναι, αλλά εγώ περιμένω ακόμη έξω από την πύλη να καταφθάσουν οι αριστοκράτισσες. Το υπαίθριο θέατρο είναι ήδη κατάμεστο, όλες οι θέσεις έχουν πια γεμίσει και είμαι η μόνη που ακόμη περιμένει απέξω. Η ώρα φθάνει 9:15. Γνωρίζω ότι ακόμη κι αν έλθουν τώρα, δεν θα έχουν μείνει καθόλου εισητήρια. Πασχίζω να συγκρατήσω τον εκνευρισμό μου. Στις 9:30 οι κυρίες δεν έχουν φανεί ακόμη, οπότε τα παρατάω κι εγώ κι αρχίζω να κατηφορίζω προς τη λεωφόρο Βουλιαγμένης -με κάποια ανακούφιση, θα έλεγα.

Αργότερα, μου τηλεφωνεί στο σπίτι η Νινέτα και προσπαθεί να μου λύσει το ***μυστήριο:*** Συνάντησε την Ξανθή στο Φάληρο και πήραν μαζί ένα ταξί από κει. Ο οδηγός δεν ήξερε πού ακριβώς ήταν το Θέατρο Βράχων, οπότε η Ξανθή βάλθηκε να τον καθοδηγήσει. Άγνωστο πώς τα μπέρδεψε έτσι, τον οδήγησε εντέλει κάπου στο Παγκράτι, μπροστά σε μια άλλη είσοδο που ήταν έρημη και κλειστή!

“Μα υπάρχει κι άλλη είσοδος;” αναρωτιέμαι.

“Στο μεταξύ η ώρα ήταν ήδη 9:30 και η συναυλία άρχιζε!” συνεχίζει να μου εξηγεί η Νινέτα. *Δηλαδή, πόση ώρα τριγύριζαν στους δρόμους με το ταξί;*

“Πώς τα καταφέρατε έτσι;” απορώ. “Εγώ περπάτησα από τη Δάφνη μέχρι το Θέατρο και βρήκα το δρόμο. Εσείς με ταξί, πως μπλεχτήκατε τόσο πολύ; Εντύπωση μου κάνει, επειδή η Ξανθή έχει ξανάρθει στο Θέατρο Βράχων. Ήξερε που ήταν η πύλη!”

“Ναι, το ξέρω, ακούγεται χαζό, μα χάσαμε το δρόμο!”

απαντά η Νινέτα θλιμμένη.

Η Ξανθή τηλεφωνεί κι αυτή λίγο αργότερα για ν' απολογηθεί: “Αν με πιάσεις από τη μύτη, θα σκάσω!” μου λέει. Δεν δείχνω ούτε αισθάνομαι θυμό, παρόλο που υποψιάζομαι ότι η Ξανθή παραπλάνησε σκόπιμα τον ταξιτζή επειδή ούτε εκείνη ήθελε πραγματικά να δει για δεύτερη φορά την ίδια συναυλία. Ήθελε μόνο να μου πάει κόντρα επειδή εγώ δήλωσα προτίμηση για τον Παράσχο. Με δυο λόγια, σκηνοθέτησε την όλη φάση μόνο και μόνο για να μου τη σπάσει...

Σάββατο, 12 Σεπτεμβρίου 1998

Καταπληκτικό! Ο Βασίλης Παράσχος δίνει συναυλία στο Στάδιο Αργυρουπόλεως -είκοσι λεπτά ποδαρόδρομος από το σπίτι μου! Έτσι, έχουμε συμφωνήσει να πάμε εκεί απόψε, μαζί με τη Νινέτα. “Μην πεις τίποτα της Ξανθής! Θα μας το χαλάσει!” της συνιστώ.

Το στάδιο δεν είναι μεγάλο και οι θέσεις που έχουμε βρει είναι αρκετά καλές. Ο καλλιτέχνης ερμηνεύει με νεύρο τις μεγαλύτερες επιτυχίες του και ξεσηκώνει τον κόσμο. Ωστόσο, εγώ -ως συνήθως- πρέπει να καταβάλλω ιδιαίτερη προσπάθεια για να καταφέρω ν' αγνοήσω ένα πρόβλημα που υπάρχει ακριβώς δίπλα μου: Ο νεαρός στα αριστερά μου δεν σταματά στιγμή να σηκώνει ψηλά τα χέρια του και να τ' ανεμίζει όλο ενθουσιασμό μπροστά στα μάτια μου! Για αρκετή ώρα προσπαθώ να μη δίνω σημασία. *Ας μην είμαι ιδιότροπη· όλοι οι νεαροί έτσι κάνουν*, σκέφτομαι. Λάθος: Με μια πιο προσεκτική ματιά, διαπιστώνω ότι ο κύριος πλάι μου είναι ο μοναδικός σε ολόκληρο το στάδιο που χειρονομεί τόσο βίαια και συνεχώς. Εκατοντάδες καθισμένοι θεατές, ο μόνος ενοχλητικός βρίσκεται ακριβώς δίπλα μου!

Κάποια στιγμή εξηγώ το πρόβλημά μου στη Νινέτα και δείχνει το κατανοεί: "Ένας ενοχλητικός υπάρχει σε όλο το στάδιο και κάθεται δίπλα σου", διαπιστώνει. Όταν, όμως, της ζητώ να μετακινηθούμε μια θέση ψηλότερα, εκείνη βαριέται να κουνηθεί. Λίγο αργότερα η υπομονή μου στερεύει, δεν μπορώ ν' αντέξω άλλο τον ηλίθιο σπαστικό δίπλα μου, και ανεβαίνω μόνη μου μια κερκίδα πιο πάνω. Η Νινέτα μένει στη θέση της. Δεν λέει τίποτα, μα καταλαβαίνω πως της έχει κακοφανεί.

Παρασκευή, 18 Σεπτεμβρίου 1998

Η ώρα είναι 10:00 τη νύχτα, κάθομαι μαζί με την Αλίκη στη βεράντα και παρακολουθούμε νωχελικά την κίνηση του δρόμου, όταν καταφθάνει απρόσμενα η φίλη της η Τζούλη. Κάποια στιγμή αρχίζουν να συζητούν για τη συναυλία των Lofty Rocks, η οποία όπου να 'ναι ξεκινάει στο Ολυμπιακό Στάδιο. Ξαφνικά, η Τζούλη ρίχνει την ιδέα να σηκωθούν και να πάνε εκεί τώρα αμέσως! "Μα πρέπει να έχει ήδη αρχίσει και μεις δεν έχουμε καν εισιτήρια! Επιπλέον, το στάδιο βρίσκεται στην Καλογρέζα και θέλουμε δυο ώρες για να φθάσουμε εκεί!" απαντά η αδελφή μου. Ωστόσο, η Τζούλη επιμένει και η Αλίκη πείθεται.

Απίστευτο κι όμως αληθινό: Φθάνουν στο Ολυμπιακό Στάδιο κατά τις 11:30. Είκοσι χιλιάδες άτομα βρίσκονται μέσα, ενώ το κονσέρτο δεν έχει ξεκινήσει ακόμη. Οι κυρίες δεν έχουν εισιτήρια, ούτε μπορούν να βρουν επειδή έχουν πουληθεί όλα. Αλλά! Ένας αστυνομικός (που τις συμπάθησε) τους επιτρέπει να περάσουν μέσα χωρίς εισιτήρια! Καταφέρνουν, μάλιστα, να βολευτούν μπροστά-μπροστά! Έτσι, θα μπορέσουν ν' απολαύσουν την εντυπωσιακή συναυλία από κοντά, με όλη τους την άνεση και τσάμπα! *Τώρα:*

Ας γίνει μια σύγκριση ανάμεσα στην τύχη τη δική μου και της αδελφής μου...

Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 1998

Συνάντηση με την Πέρσα και τη Σάσα στο παλιό σπίτι της οδού Άθωνος, για τελευταία φορά. Μεθαύριο η Περσεφόνη αναχωρεί για την Αγγλία, όπου θα σπουδάσει Αγγλική Φιλολογία. Αύριο κιόλας, η παλιά μονοκατοικία της θα κατεδαφιστεί και στη θέση της θα κτιστεί μια τεράστια, πενταόροφη, μοντέρνα πολυκατοικία.

Η φυγή της Περσεφόνης, σε συνδυασμό με το παλιό σπίτι που θα γκρεμιστεί, μου γεννά ανάμικτα συναισθήματα ανυπομονησίας αλλά και νοσταλγίας. Από τη μία θέλω να φύγει επειδή έχω δει ύποπτες διασυνδέσεις και κινήσεις εκ μέρους της, άρα προτιμώ να ξεκόψω μαζί της. Από την άλλη, νιώθω ότι μαζί με την Πέρσα φεύγει κι ένας ολόκληρος κόσμος – τα χρόνια της νεότητάς μου, ο σχετικά αθώος κόσμος των δεκαετιών '80 και '90. Παράλληλα, η αναχώρησή της σημαίνει το τέλος μιας 13ετούς φιλίας -η πρώτη σοβαρή φιλία της ζωής μου. Γιατί, όπως και να 'χει, στο εξής η σχέση μας δεν θα είναι ποτέ πια η ίδια.

Ένα-ένα το κομμάτια του κόσμου που γνώριζα γκρεμίζονται και στη θέση τους μπαίνουν κομμάτια ενός άλλου κόσμου, ο οποίος κτίζεται ταχύτατα και δεν έχει καμία σχέση με τον παλιό. Η πραγματικότητα μεταβάλλεται διαρκώς γύρω μου σταδιακά, απρόβλεπτα, ριζικά...

Τετάρτη, 23η Σεπτεμβρίου 1998

Απόψε στο τεκβοντό χωριστήκαμε σε τέσσερις ομάδες και κάναμε αγώνα δρόμου. Εντελώς ανέλπιστα, ξεπέρασα τρεις άνδρες αντικειμενικά πιο γρήγορους από

μένα. Πώς έγινε αυτό; Ο ένας σκόνταψε κι έπεσε. Ο δεύτερος μπερδεύτηκε και δεν έτρεξε καθόλου. Ο τρίτος άργησε να ξεκινήσει. "Σε ξεπέρασε η Υβόννη", του είπαν υποτιμητικά.

Η μοίρα είναι μια αόρατη, απροσδιόριστη δύναμη που πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας κι έχει τον τελικό λόγο σε όλα. Φυσικά, οι ικανότητες ενός ατόμου αυξάνουν τις πιθανότητες επιτυχίας του -αυτό, όμως, δεν εγγυάται τίποτα. Άλλωστε, όλη η ζωή μας εξαρτάται από στιγμές...

Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου 1998

Μετά από πρόταση της Μαρίας Γληνού, πηγαίνουμε μαζί στα γραφεία της σχολής εσωτερισμού "Ψυχική Αρμονία", στο Μαρούσι, για να γραφτούμε σε ένα από τα φετινά τμήματα των αρχαρίων. Κατ' αρχήν, μου φαίνεται παράξενο που η Μαρία δεν στέκεται να γραφτεί στο ίδιο τμήμα με μένα, παρά γυρίζει από πάγκο σε πάγκο. Εντέλει δεν δηλώνει συμμετοχή σε κανένα τμήμα επειδή "δεν έχει χρόνο", όπως μου δικαιολογείται. Κάποια στιγμή μπαίνουν μέσα δύο κυρίες· μοιάζουν σαν χαμένες και η Μαρία προθυμοποιείται να τις οδηγήσει στον κατάλληλο πάγκο. "Εδώ έχουμε δυο καινούργια άτομα", δηλώνει στην υπεύθυνη, με πλατύ χαμόγελο. *Γιατί μου χτυπάει περίεργα η όλη φάση;*

Ύστερα πηγαίνουμε οι δυο μας για σουβλάκια, εκεί κοντά. Συζητάμε ζωηρά διάφορα μεταφυσικά θέματα όταν ένας άνδρας γύρω στα σαράντα, ο οποίος κάθεται μόνος του στο διπλανό τραπέζι, γυρνάει και μας ρωτάει: "Συγγνώμη, κυρίες μου, είσαστε δασκάλες;"
"Όχι, δεν είμαστε", του απαντώ κάπως απότομα, νομίζοντας πως ο τύπος μας κάνει καμάκι.

Σύντομα, όμως, αποδεικνύεται ότι ο άγνωστος

δεν έχει πονηρούς σκοπούς. Νιώθει μονάχα την ανάγκη να εκμυστηρευτεί το πρόβλημά του σε δυο άτομα που του φαίνονται αρκετά καλλιεργημένα. Όπως μας εξηγεί, εδώ και μερικά χρόνια πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας. Τον τελευταίο καιρό η αρρώστιά του έχει επιδεινωθεί και με δυσκολία μπορεί να κινηθεί.
“Κάποτε ήμουν παντρεμένος. Όμως, μόλις άρχισα να παραλύω, η γυναίκα μου με παράτησε”, μας εξομολογείται.
“Γνώριζε εξαρχής για την ασθένεια;” τον ρωτώ.
“Φυσικά, της το είχα πει από την πρώτη στιγμή!”
Αυτό, βέβαια, δεν είναι το μοναδικό του πρόβλημα. Κάποτε είχε μια δική του επικερδή επιχείρηση με αμέτρητους πελάτες, καθώς και πλούσια κοινωνική ζωή: “Εκείνη την εποχή, για να με δεις πέντε λεπτά έπρεπε να βάλεις μέσο! Τώρα, όμως, όλοι μου έχουν γυρίσει την πλάτη!” παραπονιέται, ενώ εμείς του δείχνουμε όλη μας την κατανόηση και συμπόνοια. Η Μαρία του μιλά για την “Ψυχική Αρμονία” και τον προτρέπει ν' απευθυνθεί εκεί.
Λίγο αργότερα ο άγνωστος σηκώνεται, μας αποχαιρετά και φεύγει με πολύ μικρά, αργά βήματα. Η Μαρία εκφράζει την αποδοκιμασία της για την πρώην σύζυγό του, που τον εγκατέλειψε μόλις άρχισαν τα δύσκολα. Πριν από λίγο καιρό θα συμφωνούσα απόλυτα μαζί της, τελευταία όμως το μυαλό μου έχει αρχίσει να δουλεύει διαφορετικά:
“Το καταλαβαίνω αυτό αλλά σκέψου: Πόσοι άνθρωποι είναι απόλυτα υγιείς, εμφανίσιμοι, σωστοί οικογενειάρχες και ο/η σύζυγός τους τους εγκαταλείπει επειδή έτσι γουστάρει; Για ποιό λόγο, λοιπόν, μια νέα γυναίκα οφείλει να μείνει αιώνια πιστή σ' έναν ανάπηρο;”
“Ο "σωστός οικογενειάρχης" μπορεί να μην το κάνει καλά!” αντιτάσσει αμέσως η Μαρία με χαμόγελο. Μένω

κατάπληκτη με τη λογική της.
"Δηλαδή, ο ανάπηρος που σιγά-σιγά παραλύει, το κάνει καλά;" αντιπαραθέτω.
"Και μετά λέμε πως είμαστε πνευματικά άτομα και ασχολούμαστε με τη μεταφυσική!" μου κάνει η Μαρία ενοχλημένη.
"Αλήθεια, για ποιό λόγο είναι σωστό να χαθούν δυο ζωές αντί για μία, εξαρχής χαμένη; Γιατί θεωρείται σωστό ένας υγιής να χαραμίσει τη ζωή του για να υπηρετήσει έναν ανάπηρο που δεν πρόκειται ποτέ να γίνει καλά; Επειδή έτσι προστάζουν οι θρησκείες;", επιμένω εγώ και αμέσως το μετανιώνω. Είναι όμως πολύ αργά: Ακόμη μια φορά δεν κατάφερα να κρατήσω το στόμα μου κλειστό...

"Μη λυπάσαι κανέναν": Ολόκληρη η βιογραφία μου αποδεικνύει περίτρανα την υποκρισία της ανθρώπινης ηθικής, η οποία υποστηρίζει τους σωματικά και πνευματικά ανάπηρους ενώ συχνά καταποντίζει τους χαρισματικούς: Εγώ ήμουν πάντοτε απόλυτα υγιής σωματικά, σχετικά εμφανίσιμη, με ποικίλα ενδιαφέροντα και υψηλό δείκτη νοημοσύνης. Ως άτομο είμαι γενικά ήρεμη, καλλιεργημένη, προσαρμοστική, δείχνω πάντα κατανόηση σε όλους και σε όλα. Ωστόσο, από μικρό παιδί δεν έχω γνωρίσει τίποτε άλλο εκτός από την περιφρόνηση. Μέχρι τα 26 μου χρόνια, για λόγους που ακόμη αδυνατώ να διαλευκάνω επαρκώς, δεν με δεχόταν καμία παρέα. Χρειάστηκε να ψάξω παντού, σε γη και ουρανό, να καταφύγω σε μεταφυσικές σχολές, να επιδιώξω ακόμη και αλληλογραφία με αγνώστους για να βρω λίγες φίλες -γενικά προβληματικές και άσπονδες. Άσε που πρέπει να τις κυνηγώ με το τουφέκι.

Συμπέρασμα: Ο ανωτέρω τύπος που παραπονιέται ότι οι άλλοι του γύρισαν την πλάτη μόλις η αρρώστιά του εκδηλώθηκε, βρίσκεται σε πολύ ανώτερη θέση, σε

σύγκριση με μένα. Αυτός έκανε οικογένεια, καριέρα, πλούσια κοινωνική ζωή, έστω για μερικά χρόνια. Ενώ εγώ, -υγιής, εμφανίσιμη, έξυπνη, καλλιεργημένη- εισπράττω ασταμάτητα αποδοκιμασία και απόρριψη από την ώρα που γεννήθηκα. Τελικά, έχει απόλυτο δίκιο η Μαρία Σχοινά όταν με συμβουλεύει: “Μη λυπάσαι τον κάθε ανάπηρο που βλέπεις! Δεν ξέρεις τι υποστήριξη έχει ο καθένας! Εσένα, ποιός σε υποστηρίζει; Κανένας! Γι' αυτό, μη λυπάσαι κανέναν! Μόνο τον εαυτό σου να λυπάσαι!”

Πέμπτη, 1 Οκτωβρίου 1998

Σήμερα το βράδι έχω κανονίσει συνάντηση με τη 17χρονη Μαίρη, την κοπέλα με την οποία κάνουμε παρέα στο τεκβοντό. Αναγνωρίζω πως είναι λίγο περίεργη φάση λόγω της μεγάλης διαφοράς ηλικίας που έχουμε. Όταν, μάλιστα, τη βλέπω ντυμένη με μπλουτζήν, αισθάνομαι λίγο αμήχανα καθώς εγώ φοράω πιο κλασσικά ρούχα. Καταλήγουμε σε γνωστή καφετέρια, καθόμαστε σ' ένα από τα τραπέζια έξω και συζητάμε ζωηρά για τρεις ώρες περίπου.

Αλλόκοτη ***σύμπτωση*** Α: Δεν έχουμε καθήσει ούτε δέκα λεπτά, όταν περνά από δίπλα η Έλλη με τον άνδρα της! Μας βλέπει, πλησιάζει, μας χαιρετάει, μας φιλάει όλο χαρές και φεύγει ικανοποιημένη.

Αλλόκοτη ***σύμπτωση*** Β: Μόλις ανεβαίνουμε στο λεωφορείο της επιστροφής, συναντάμε τον 18χρονο Γιώργο, ένα καλό παιδί και φίλο της Μαρίας, που έρχεται επίσης στο τεκβοντό. “Δεν ήξερα ότι βγαίνετε!” μου λέει ευγενικά. “Αν θέλετε, μπορούμε να βγαίνουμε όλοι μαζί!” Όλα καλά, απλά αναρωτιέμαι γιατί του ήταν τόσο δύσκολο να φανταστεί ότι βγαίνω τα σαββατόβραδα...

Λες και ολόκληρη η τάξη του τεκβοντό να είχε

βγει σεργιάνι απόψε, προκειμένου κάποιος να εντοπίσει τη Μαίρη και μένα. Το λες ή δεν το λες;

Σάββατο, 3 Οκτωβρίου 1998

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Χώρος περίεργος, ζοφερός. Συρρικνωμένα τερατώδη κεφάλια εφορμούν απειλητικά. Συμβουλεύω ένα παιδί να πει το “Πάτερ Ημών” για να πολεμήσει τα τέρατα. Ανεβοκατεβαίνω σκάλες, τρέχοντας να ξεφύγω μέσα από διάφορους χώρους που θυμίζουν ξενοδοχείο. Κάπου διακρίνω τα άτομα της κλίκας του Νίκυ, αλαζόνες συμμαθητές μου στο τεκβοντό. Συνεχίζω να τρέχω γεμάτη αγωνία, ρωτώντας επίμονα “Γιατί;”. Εντέλει, πηδώ μέσα από ένα παράθυρο κάτω στον κήπο και γλυτώνω, εφόσον τα τέρατα δεν μπορούν να βγουν έξω στο φως. *Επαλήθευση: Από μεθαύριο ο πόλεμος του εν λόγω κυκλώματος εναντίον μου κλιμακώνεται εντυπωσιακά.*

Περί Ονείρων: Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια πέντε-έξι χρόνια σπάνια ονειρεύομαι όμορφα πράγματα όπως γραφικά τοπία, ελκυστικούς εραστές, ευχάριστες περιστάσεις. Συνήθως περιφέρομαι σε αδιάφορα ή ζοφερά περιβάλλοντα, ζω αγωνιώδεις ή στενόχωρες καταστάσεις, πολεμώ ενάντια σε εχθρικά όντα που με καταδιώκουν χωρίς να τα έχω προκαλέσει, ενώ άλλοτε μάχομαι για να τα εμποδίσω να βλάψουν άλλους. Στις ονειρικές περιπέτειές μου συμμάχους δεν συναντώ σχεδόν ποτέ. Τι να συμβαίνει άραγε; Μήπως αντιμετωπίζω αρνητικές δυνάμεις στο αστρικό πεδίο; Μήπως, για τον ίδιον λόγο, και η καθημερινή μου ζωή μαστίζεται από μόνιμη κακοτυχία;

Δευτέρα, 5 Οκτωβρίου 1998

Δεν ξέρω τι γίνεται πια: Στο τεκβοντό με αγνοούν όλο και πιο επιδεικτικά, σα να μην υπάρχω. Η Μαίρη

μόλις αντάλλαξε τηλέφωνα με την Έλλη κι έχει ήδη αρχίσει να με αποφεύγει. Παράλληλα, βλέπω ότι η κλίκα βιάζεται να την ενσωματώσει. Λοιπόν, είναι τουλάχιστον παράδοξο: Σα να τους έχω κάνει κάτι φοβερό, με αντιμετωπίζουν σαν μίασμα. Ναι μεν σε όλη μου τη ζωή εισπράττω από παντού περιφρόνηση και απόρριψη, τώρα όμως είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζω τόση συμπυκνωμένη, συντονισμένη εχθρότητα. Ακόμη και ο Βύρωνας, ο οποίος έχει έλθει στο σπίτι μου κι έχουμε βγει έξω μαζί τόσες φορές, όταν είμαστε στην τάξη του τεκβοντό κάνει σα να μη με γνωρίζει.

Μετά το μάθημα, πλησιάζω θαρρετά τους υπόλοιπους που κάθονται στον πάγκο και ακούω το Βύρωνα να δηλώνει χαρωπά: "Οι αδύναμοι πρέπει να αφανίζονται!". Αμέσως πετάγεται ο Κώστας (45χρονος καρατέκα της κακιάς ώρας) και λέει: "Καλό παιδί ο Βύρωνας, να τον βάλουμε στο κύκλωμα!". Η Χριστίνα, μια καινούργια 16χρονη μαθήτρια, που έχει πολύ αέρα για καινούργια, με κοιτάζει και με ρωτά ειρωνικά: "Πότε θα φύγεις, Υβόννη;"
"Σε λίγο", απαντώ, κάνοντας τη χαζή -όπως πάντα.

Τρίτη, 6 Οκτωβρίου 1998

Εδώ και λίγους μήνες έχω ξαναρχίσει να κάνω παρέα με μια παιδική μου φίλη, την Ουρανία. Τώρα πια έχει δυο παιδιά, μία 16χρονη κόρη κι ένα 10χρονο γιο, έχει χωρίσει από τον άνδρα της επειδή ήταν γυναικάς και τζογαδόρος, έχει αποσυρθεί από το στρατό όπου εργάστηκε ως νοσοκόμα για 15 χρόνια και παίρνει ήδη σύνταξη από τα 37 της χρόνια. Οι διάφορες αρνητικές καταστάσεις που έχει βιώσει την έχουν πειράξει στα νεύρα, το παραδέχεται και η ίδια. Συχνά γίνεται εριστική με όλους, ακόμη και απέναντί μου. Ενίοτε μου

πετάει και προσβλητικές σπόντες του τύπου: "Εσύ δεν έκανες θυσίες στη ζωή σου, γι' αυτό και δεν πέτυχες τίποτα!" Γενικά, πάντως, είναι ομιλητική κι ενδιαφέρουσα.

Σήμερα πιάσαμε εκτενή συζήτηση, σχετικά με την ανέκαθεν διακαή επιθυμία της για οικονομική ανεξαρτησία: "Πάντα ήθελα να έχω λεφτά στην τσέπη! Γι' αυτό το λόγο φρόντισα, αμέσως μόλις έβγαλα το λύκειο, να πάω νοσοκόμα στο στρατό. Αν δεν έχεις λεφτά, σε πατάνε κάτω, Υβόννη!". Κατά βάθος, όμως, σιχαίνεται τη δουλειά, όπως κι εγώ. Από την άλλη πλευρά, πιστεύει πως η ανθρώπινη προσαρμοστικότητα είναι αξιοθαύμαστη, ακόμη και απέναντι στο θάνατο: "Όπως το παίρνεις απόφαση ότι για να ζήσεις πρέπει να δουλέψεις, έτσι το παίρνεις απόφαση ότι σύντομα θα πεθάνεις"...

Δευτέρα, 12 Οκτωβρίου 1998

Σήμερα ήλθε στο γραφείο μου η κυρία Ζολώτα (καμιά σχέση με το γνωστό κοσμηματοπωλείο;) και άρχισε να μου κομπάζει για το γιόκα της που είναι ιδιοφυία στα κομπιούτερ, από 11 χρονών δουλεύει multimedia και τώρα σπουδάζει μουσική μέσω κομπιούτερ στην Αμερική.

"Όχι, σαν εμάς που τρώμε το χρόνο μας με διασκεδάσεις και εκδρομές", της κάνω.

"Ο γιος μου δεν διαβάζει πολύ αλλά καταφέρνει να βγάζει διδακτική ύλη δύο χρόνων μέσα σε έξι μήνες! Και όταν τελειώσει τις σπουδές του, θα κερδίζει ένα εκατομμύριο δραχμές το μήνα!" αντιτάσσει εκείνη.

Τι είδους λογίδριο ήταν αυτό τώρα; Όπως και να 'χει, εγώ δεν μασάω επειδή έχω καταλάβει πια τα κόλπα: Για παράδειγμα, η κυρία Ζολώτα και ο γιόκας της διαπρέπουν σε ένα πράγμα ουσιαστικά, και αυτό είναι η ένταξη στα χοντρά κυκλώματα...

Τα όρια στενεύουν

Δευτέρα, 19 Οκτωβρίου 1998

Πρώτη μέρα στη δουλειά ως ρεσεψιονίστ και τηλεφωνήτρια. Επιτέλους, μετά από αναμονή έξι μηνών, μου έφεραν ένα γραφείο από τα εγκατελειμένα του πέμπτου ορόφου, αρκετά μεγάλο ώστε να κρατάει επάνω το κομπιούτερ με τον εκτυπωτή και το τηλεφωνικό κέντρο. Δυο άνδρες από το μαγαζί ανέλαβαν το δύσκολο αυτό έργο. Έξι μήνες αναμονή για δυο λεπτά δουλειά.

Έτσι, στο εξής θα είμαι υπεύθυνη όχι μόνο για δακτυλογραφήσεις κειμένων και σύνταξη τιμολογίων αλλά και για το χειρισμό του τηλεφωνικού κέντρου. Η προηγούμενη τηλεφωνήτρια, η Λιλιάνα, έφυγε επειδή δεν της είχαν ανεβάσει καθόλου το μισθό ύστερα από οκτώ χρόνια δουλειάς. Όλοι οι συνάδελφοι με συμβούλεψαν να ζητήσω αύξηση, πράγμα που έκανα. Ακόμη περιμένω απάντηση από τα αφεντικά.

Να 'μαι, λοιπόν, σ' ένα πνιγηρό, θορυβώδες κέντρο διερχομένων, γεμάτο καπνούς, χωρίς παράθυρο! Δακτυλογραφώ ασταμάτητα, ενώ οι τηλεφωνικές γραμμές χτυπούν σαν τρελές. Ήδη νιώθω σαν βλάκας μα προσπαθώ να σκέφτομαι θετικά...

Τετάρτη, 21 Οκτωβρίου 1998

Το κλίμα στο τεκβοντό γίνεται όλο και πιο βαρύ απέναντί μου. Αισθάνομαι ότι δεν αντέχουν πια την παρουσία μου εκεί μέσα. Ακόμη και η Μαίρη έχει αρχίσει να με σνομπάρει. Ωστόσο, κάποιος προτείνει να βγούμε όλοι μαζί έξω μετά το σημερινό μάθημα (πώς έτσι;) κι εγώ προθυμοποιούμαι όλο χαρά να πάω μαζί

τους. *Ίσως τα πράγματα να μην είναι τόσο άσχημα όσο φαντάζομαι*, συλλογίζομαι. Υπάρχει, όμως, ένα μικρό πρόβλημα: Δεν έχω χρήματα μαζί μου. Οι άλλοι, πάντως, φαίνονται πρόθυμοι να με περιμένουν να πεταχτώ μέχρι το σπίτι μου για να φέρω το πορτοφόλι μου. Άλλωστε, μένω μόλις ένα στενό πιο πάνω. Φεύγω λοιπόν, πηγαίνω βιαστικά στο σπίτι, αλλάζω ρούχα στα γρήγορα, παίρνω λεφτά κι επιστρέφω στη σχολή τεκβοντό -δεν κάνω ούτε 15 λεπτά. Η ώρα είναι ήδη 11:00 το βράδι και αναχωρούμε μέσα σε δυο αμάξια.

Καταλήγουμε σε μια κοντινή καφετέρια, κοντά στην εκκλησία του Αγίου Παύλου. Είμαστε ο Βύρωνας, η Μαίρη, εγώ και τέσσερις άλλοι. Παραγγέλνουμε ποτά κι αρχίζουμε να κουβεντιάζουμε χαρωπά σε πολύ φιλικούς τόνους. Το περιβάλλον είναι νεανικό κι εξωτικό, με ψάθινες ομπρέλλες και ωραία ροκ μουσική. *Λίγο περίεργη έξοδος, βέβαια, μετά το εξοντωτικό μάθημα τεκβοντό, ενώ όλοι στάζουν ιδρώτα· και οι άλλοι δεν είχαν την ευκαιρία ν' αλλάξουν ρούχα, όπως εγώ.*

Ξαφνικά, ενώ συνεχίζουμε να συζητάμε όμορφα και ζωηρά, κάποιος αναφωνεί: "Έχει περάσει η ώρα! Πρέπει να φύγουμε!" Κοιτάζω το ρολόι μου. Είναι μόλις 11:20. Παραδοξως, όμως, όλοι συμφωνούν ότι είναι αργά και πρέπει να πηγαίνουμε.

"Μα... δεν είμαστε ούτε ένα τέταρτο εδώ! Δεν έχουμε πιει ούτε το ποτό μας!" διαμαρτύρομαι.

"Καλά, ας μείνουμε λίγο παραπάνω", κάνει ο Βύρωνας και όλοι συμφωνούν.

Ωστόσο, στις 11:25 ακριβώς σηκώνονται όλοι σαν ελατήρια και θέλουν να φύγουν επειδή "είναι πολύ αργά πια". Πληρώνουμε στα γρήγορα και αποχωρούμε άρον-άρον, σα να μας κυνηγάνε. "Εμένα θα με πάει σπίτι ο Βύρωνας. Εσύ πως θα πας σπίτι σου; Με τα πόδια;" με ρωτά τότε η Μαίρη. Της απαντώ ότι ο

Βύρωνας θα αφήσει πρώτα εμένα, που μένω κοντά, και ύστερα θα πάει αυτήν στο σπίτι της στην Αργυρούπολη. *Πολύ περίεργη ερώτηση, αυτή της Μαίρης· και μονάχα για μένα δεν θα υπήρχε θέση σ' ένα από τα δυο αμάξια; Κι όλη εκείνη η βιασύνη πια; Λες και όλοι τους έτρεχαν να προλάβουν κάτι. Λεπτομέρεια: Η Έλλη δεν είχε έλθει μαζί μας.*

Πέμπτη, 22 Οκτωβρίου 1998

Η φοίτησή μου στο τμήμα αρχαρίων στην "Ψυχική Αρμονία" αποδεικνύεται μάλλον επεισοδιακή: Σχολάω από την Παγγαία στις 3:00, η συνεδρία ξεκινά στις 6:00, δεν προφταίνω να γυρίσω σπίτι, οπότε αναγκάζομαι να τη βγάζω σε καφετέριες, φαστ φουντ ή στους δρόμους ώσπου να 'ρθει η ώρα να πάρω το λεωφορείο για το Μαρούσι.

Σήμερα ειδικά μπερδεύτηκα, πήρα λάθος λεωφορείο, ταλαιπωρήθηκα ώρα πολλή σε άγνωστους δρόμους χωρίς λόγο, καθυστέρησα μισή ώρα στο μάθημα και όλη η τάξη μου έκανε μούτρα επειδή, όταν έφθασα με την ψυχή στο στόμα, έκαναν άσκηση χαλάρωσης και τους ενόχλησα. Ζήτησα συγγνώμη, τους εξήγησα την περίπτωση, εκείνοι όμως ήταν ανένδοτοι κι έκαναν σα να τους χάλασα τη νιρβάνα.

"Αν ήξερες ότι με την έγκαιρη άφιξή σου θα έπαιρνες δέκα εκατομμύρια δραχμές, τότε δεν θα φρόντιζες να είσαι στην ώρα σου;" με ρώτησε ένας εξυπνάκιας.

"Θα το φρόντιζα αλλά αυτό δεν σημαίνει πως θα τα κατάφερνα", του απάντησα.

Εντέλει, ζήτησα ν' αλλάξω τμήμα επειδή δεν μου άρεσε ο τρόπος που με αντιμετώπιζαν γενικά εκεί μέσα. Έτσι, από την επόμενη εβδομάδα θα πηγαίνω κάθε Τρίτη αντί κάθε Πέμπτη.

Κυριακή, 1 Νοεμβρίου 1998

Σιάτσου στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας", στο Μαρκόπουλο:

Τράβηγμα κεφαλιού

Μασάζ στις γούβες του αυχένα, στους ώμους, στα μπράτσα

Με τα δυο δάχτυλα μαζί, μασάζ στον αυχένα, ως τη βάση του κρανίου

Μασάζ σε όλο το κρανίο

Μασάζ με τους αντίχειρες, στο πάνω μέρος του κεφαλιού

Μασάζ στο μέτωπο, μύτη, μάγουλα, σαγόνι, αυτιά

Τράβηγμα κεφαλιού

Ακουμπάω τα χέρια πάνω στο κρανίο, με τους δυο αντίχειρες στο μέτωπο

Κλείνω τα μάτια· συγκεντρώνομαι στο φως, το εισπνέω, το εκπνέω

Τραβώ τα χέρια μου αργά· αποδίδω την ενέργεια στο Θείο

Τι καταπληκτική, σπάνια εμπειρία! Για πρώτη -και μάλλον τελευταία- φορά στη ζωή μου είχα την ευκαιρία ν' απολαύσω μια συνεδρία σιάτσου. Βέβαια, θα την είχα απολαύσει πολύ καλύτερα αν η βλαμμένη που μου έτυχε για παρτενέρ δεν μου πίεζε συνεχώς το κεφάλι με όλη της τη δύναμη! Αντί να με χαλαρώνει, με πονούσε! Της παραπονέθηκα δυο φορές ευγενικά, μα εκείνη συνέχισε να με πονάει, λες και της ήταν αδύνατο να μη με πιέζει μανιωδώς. *Τόσο δεν καταλάβαινε πια, ότι οι πιέσεις στο σιάτσου γίνονται απαλά, όχι με βία; Η ουσία είναι μία: Ή έχεις τύχη ή δεν έχεις...*

Δευτέρα, 2 Νοεμβρίου 1998

Το συνηθισμένο "φτύσιμο" στο τεκβοντό. Αποφεύγουν πια ακόμη και να μου μιλήσουν, ενώ

φροντίζουν να πετούν επιδεικτικές σπόντες μπροστά μου: “Θα τηλεφωνηθούμε”, ή “Θα συναντηθούμε όλοι Παρασκευή βράδι” κλπ. Τελευταία δεν χάνουν ευκαιρία να μου δείξουν ότι κανονίζουν εξόδους όλοι μαζί, “σαν μια μεγάλη χαρούμενη οικογένεια”, στην οποία ανήκουν όλοι εκτός από μένα! Σε μια στιγμή, ακούω την Μαίρη, την παραλίγο φίλη μου, να λέει στην Έλλη: “Ήταν υπέροχα το Σάββατο στο κλαμπ! Χρόνια είχα να περάσω τόσο όμορφα!”

Μετά το αποψινό μάθημα η Μαίρη απέφυγε επιμελώς να εξασκηθεί μαζί μου στα πούμσε, όπως κάναμε πάντα ως τώρα. Δικαιολογήθηκε πως βιαζόταν να φύγει, ωστόσο έμεινε για αρκετή ώρα μετά κι εξασκήθηκε με άλλους, ώσπου εγώ έφυγα πριν από αυτήν. Γύρευε τι έχει ακούσει για μένα...

Όσο για το Νίκυ, βλέπω ότι δεν έχει κανένα σκοπό να με προωθήσει ούτε στο ελάχιστο, όπως κάνει με άλλους μαθητές. Αδιαφορεί για μένα, δεν μου δείχνει τα πούμσε, δεν με καθοδηγεί και όταν έλθει η ώρα των εξετάσεων θα βρει ένα σωρό δικαιολογίες για να με κόψει: “Το πόδι δεν ήταν αρκετά λυγισμένο” ή “Το χέρι δεν ήταν αρκετά ίσιο”, κλπ.

Όπως την περασμένη φορά: Τελευταία στιγμή πριν τις εξετάσεις, ο δάσκαλος θυμήθηκε να μου κάνει παρατήρηση ότι δεν είμαι αρκετά γρήγορη. Ακόμη, ανακάλυψα ότι δεν με είχε προετοιμάσει σωστά για ορισμένες ασκήσεις, που έμαθα ότι τις κάνω λάθος την ώρα που έδινα εξετάσεις! Είναι ξεκάθαρο, λοιπόν, ότι ο Νίκυ προωθεί τους “δικούς του”, ενώ οι υπόλοιποι, οι εξωκυκλωματικοί, δεν δικαιούνται να μάθουν τεκβοντό. Τελικά, μου έδωσε μεν την πράσινη ζώνη αλλά με τα χίλια ζόρια και με υφάκι, σα να μου έκανε χάρη. Εν πάσει περιπτώσει, εγώ δεν φιλοδοξώ να δρέψω δάφνες ως καρατέκα αλλά να, είναι και το γαμώτο. Επιπλέον,

υποψιάζομαι ότι δεν έχω ανέβει πραγματικά πάνω από την κίτρινη ζώνη: Το χαρτί για τη μισή πράσινη που έχω, γράφει "κίτρινη", ενώ για την πράσινη ζώνη ο Νίκυ δεν μου έδωσε κανένα χαρτί. Με κοροϊδεύει, μου φαίνεται...

Γενικότερα, πάντως, δεν μπορώ να πω ότι βλέπω σπουδαία πρόοδο με το τεκβοντό: Παρά την σκληρότατη προπόνηση που κάνουμε, η ευκινησία μου δεν έχει βελτιωθεί πολύ από πέρυσι, για να μην πω ότι δεν έχει βελτιωθεί καθόλου. Οι μύες των ποδιών μου έχουν γυμναστεί πολύ, μα δεν μπορώ να πω το ίδιο για τα υπόλοιπα μέρη του σώματος. Τελικά, το τεκβοντό δεν είναι ολοκληρωμένη γυμναστική, εφόσον αγνοεί σχεδόν τελείως το επάνω μέρος του σώματος. Επιπλέον, στη σχολή του Νίκυ δεν παλεύουμε καθόλου, ιδιαίτερα εμείς οι "απέξω". Αμφιβάλλω αν, μετά από δυο χρόνια άσκησης, είμαι σε θέση να αντιμετωπίσω οποιονδήποτε αλήτη στο δρόμο...

Τετάρτη, 4 Νοεμβρίου 1998

Πάλι μου έσπασαν τα νεύρα στο τεκβοντό: Έχουν αρχίσει να με καθηλώνουν συνεχώς με θυμωμένα βλέμματα – μόλις που κρατιούνται να μη με πετάξουν έξω με τις κλωτσιές! Όταν, μετά το σημερινό μάθημα, τόλμησα να καθήσω μαζί με τους υπόλοιπους στον πάγκο καθυστερώντας την αναχώρησή μου, ο Βύρωνας με ρώτησε δεικτικά: "Πότε θα φύγεις, Υβόννη;". Αμέσως μετά, η Χριστίνα επανέλαβε την ερώτηση ειρωνικά. Παράλληλα, η φακλάνα μητέρα της πρωτοστατούσε στη συζήτηση -όπως πάντα- κομπάζοντας: "Κάποτε ήμουν διευθυντής τραπέζης" ... "Πριν δούλευα σαν ιατρικός επισκέπτης" ... "Προηγουμένως δούλευα σαν ασφαλίστρια, μπλα μπλα" ... "Τώρα είμαι αντιπρόσωπος της Mitsubishi στην Ελλάδα!" Όλοι την

ακούνε με ανοιχτό το στόμα, σαν χάνοι. Κανείς δεν την αμφισβητεί, κανείς δεν της το βουλώνει. Το κύκλωμα διευρύνεται και όλοι είναι ικανοποιημένοι επειδή μυρίζονται νέα κέρδη. Μόνο που, όπως φαίνεται, πρέπει ν' απαλλαγούν γρήγορα από μένα, πριν δω ή ακούσω πολλά...

Πέμπτη, 5 Νοεμβρίου 1998

Ξύπνησα σήμερα το πρωί φουντωμένη και οργισμένη, με μια κυρίαρχη σκέψη στο μυαλό μου: *Το κακό στο κακό είναι καλό!* Η εσωτερική φωνή μου ουρλιάζει για εκδίκηση και δεν μπορώ πια να την αγνοώ. Είναι σαν μια αρχικά αδύναμη φλόγα, που έχει πια φουντώσει σαν πυρκαγιά ή σαν ατομική βόμβα. Αρκετά πια με όλους αυτούς τους σατανάδες που με παραμονεύουν και με πολεμούν σε κάθε μου βήμα! Αρκετά τους ανέχθηκα! Στο εξής, όποιος με αδικεί θα το πληρώνει ακριβά!

Ό,τι επιθυμεί η ψυχή, αυτό χρειάζεται. Τα διάφορα εμπόδια που σταματούν την πραγματοποίηση των επιθυμιών οφείλονται συνήθως σε επέμβαση εχθρικών δυνάμεων. Τα λεγόμενα “αρνητικά” συναισθήματα, όπως ο θυμός, το μίσος, η θλίψη, η εκδικητικότητα κλπ, είναι η φυσική αντίδραση της ψυχής απέναντι σ' αυτά τα εμπόδια. Πρέπει, λοιπόν, να προσέχω ιδιαίτερα αυτά τα συναισθήματα και να τα μελετώ προσεκτικά, αντί να τα απωθώ ή να τα απορρίπτω.

Προς το παρόν, πρέπει να φύγω οριστικά από τη σχολή τεκβοντό του Νίκυ. Μου είναι πλέον αδύνατο να αντιμετωπίζω τόση συμπυκνωμένη αρνητικότητα κάθε φορά, άσε που δεν έχει και νόημα. Θα πάω ελάχιστες φορές ακόμη, ώσπου να τελειώσει ο μήνας, και μετά στοπ. Αλλά! Η ιστορία δεν τελειώνει εδώ: Σε δυο-τρία χρόνια θα κάνω ένα ανώνυμο τηλεφώνημα στην

Αστυνομία και θα τους πληροφορήσω ότι στην εν λόγω σχολή τεκβοντό γίνεται εμπόριο ναρκωτικών. *Αλήθεια, ψέματα, δεν έχει σημασία· εκεί μέσα, σίγουρα κάτι ύποπτο συμβαίνει...*

Σάββατο, 7 Νοεμβρίου 1998

Είχαμε κανονίσει να περάσουμε το σαββατοκύριακο στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας" μαζί με τη Μαρία, όμως η κυρία μου το ακύρωσε τελευταία στιγμή, δηλαδή σήμερα το πρωί! Γύρω στις 11:00, όμως, εμένα πήραν τηλέφωνο και κατσάδιασαν επειδή είχαμε κρατήσει δωμάτιο και μετά δεν εμφανιστήκαμε. Όταν παραπονέθηκα στη Μαρία που δεν τους ειδοποίησε εγκαίρως -στο κάτω κάτω αυτή τα κανονίζει- μου έδωσε μια χαζή δικαιολογία, ότι δηλαδή εκείνοι δεν κατάλαβαν ή κάτι τέτοιο.

Τέλος πάντων, αρκετά με τις βλακείες. Σήμερα κιόλας θα κάνω κάτι διαφορετικό: Ένα απλό ***μαγικό τελετουργικό***, που μου συνέστησε η φίλη μου Μαρία Σχοινά -θέλω πολύ να το κάνω: Ζωγραφίζω πάνω σε λευκό χαρτί ένα ολόσωμο σκίτσο της Έλλης. Γράφω το όνομά της πάνω στον κορμό και στη συνέχεια καίω το χαρτί. Παρακολουθώ τη σιλουέτα καθώς καίγεται σταδιακά, ώσπου γίνεται ολόκληρη στάκτη. Στο τέλος, αισθάνομαι ανακούφιση, σαν η Έλλη να έχει ήδη φύγει από τη μέση.

... Από την Τετάρτη η Έλλη αρχίζει να απουσιάζει από το τεκβοντό. Ένα βράδι περνά από τη σχολή ο σύζυγός της και μας πληροφορεί ότι η Έλλη δεν έρχεται επειδή μια μέρα λιποθύμισε ξαφνικά, ενώ έκανε δουλειές στο σπίτι της. Χρειάστηκε να μπει στο νοσοκομείο για λίγες μέρες, έκανε εξετάσεις μα οι γιατροί δεν βρήκαν κανένα πρόβλημα στην υγεία της.
"Όλα θα είναι καλά" τον καθησυχάζω.

"Όλα θα είναι καλά, ώσπου τίποτα δεν θα είναι καλά" μου απαντά ανήσυχος.

Εντέλει η ντίβα θα ανανήψει γρήγορα και θα γυρίσει ξανά στο σπίτι της και στο τεκβοντό. *Κακό σκυλί ψόφο δεν έχει...*

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου 1998

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στην Αγγλία και σκοπεύω να φοιτήσω σε αγγλικό πανεπιστήμιο. Ήδη βρίσκομαι σε κάποιο campus και ρωτώ φωναχτά: "Σε ποιό πανεπιστήμιο πηγαίνει η Περσεφόνη;" Ύστερα, στα σκοτεινά εκτελώ τελετουργικές κινήσεις με τα χέρια μου και στέλνω προς το μέρος της ένα εχθρικό αεροσκάφος. Τότε, ένα παλοιρριακό κύμα έρχεται και μας χτυπά και τις δυο ελαφρά. *Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί, η μητέρα μου παρακολουθεί ένα ντοκυμανταίρ στην τηλεόραση, σχετικά με τα αγγλικά πανεπιστήμια. Τον ερχόμενο Φλεβάρη η Περσεφόνη θα παρατήσει τις σπουδές της στην Αγγλία και επιστρέφει στην Ελλάδα. "Δεν με σήκωσε το κλίμα", δικαιολογείται.*

Σάββατο, 21 Νοεμβρίου 1998

Έχω κανονίσει να συναντήσω τη Μαρία Γληνού στο Μαρούσι, έξω από την "Ψυχική Αρμονία" για να πάμε στο Μαρκόπουλο, όπου θα μείνουμε το σαββατο-κύριακο. Έτσι, ξεκινά μια ακόμη περιπέτεια: Παίρνω ταξί από την Τερψιθέα για να είμαι σίγουρη ότι δεν θ' αργήσω στο ραντεβού. Σύντομα ο ταξιτζής παριστάνει τον τρελό και με τρέχει αλαφιασμένος όλο και πιο βόρεια, ώσπου περνά τον Παράδεισο Αμαρουσίου! Σταματώ την κούρσα άρον-άρον, βγαίνω σε μια λεωφόρο, παίρνω άλλο ταξί και φθάνω στο ραντεβού ακριβώς 8:00 π.μ., δηλαδή πάνω στην ώρα, αφού έχω πληρώσει συνολικά 2500 δρχ. Στο μεταξύ, οι άλλοι

ετοιμάζονται να φύγουν χωρίς εμένα. Στο τσακ τους πρόλαβα!

Μπαίνουμε στο αμάξι ενός συμμαθητή μας, ο οποίος είναι αρκετά εμφανίσιμος από τη μέση και πάνω. Όμως, πάσχει από πολυομελίτιδα, τα πόδια του είναι ατροφικά, στρεβλωμένα, και δεν μπορεί να περπατήσει χωρίς πατερίτσες. Απορώ πώς καταφέρνει και οδηγεί. Απορώ, επίσης, για την αλαζονεία που δείχνει, παρά την αναπηρία του: Κομπάζει διαρκώς για το μπόλικο χρήμα που κερδίζει σαν μηχανολόγος, εκμυστηρεύεται ότι είναι σε διάσταση με τη γυναίκα του αλλά “ποιός την υπολογίζει αυτήν, γυναίκες βρίσκονται με τη σέσουλα” και καταλήγει ότι “γυναίκες υπάρχουν ένα κάρρο, εκείνο που λείπει είναι μια καλή, σοβαρή κοπέλα!”

Αργότερα, στο δωμάτιό μας στο άσραμ, εκφράζω στη Μαρία την αποδοκιμασία μου για τη συμπεριφορά του τύπου, που το παίζει σπουδαίος ενώ δεν κοιτάει τα χάλια του. Περιέργως, εκείνη μοιάζει να ενοχλείται:
“Εδώ, γιατρίνες τους παντρεύονται! Γνωρίζω μια χειρούργο, που παντρεύτηκε έναν τελείως παράλυτο! Οι έξυπνες γυναίκες δεν κοιτάζουν την εμφάνιση σ' έναν άνδρα, αν θέλουν κάποτε να παντρευτούν!”
“Σοβαρά; Εγώ πιστεύω ότι όσες παντρεύονται τέτοιους είναι ανώμαλες!” της κάνω.
“Κάνεις λάθος” μου απαντά με πονηρό γελάκι. “Στο γάμο, η γυναίκα βάζει την ομορφιά. Ο άνδρας βάζει τα λεφτά. Και ανάπηρος να είναι, εφόσον βάζει τα λεφτά είναι εντάξει!”
“Εμένα, πάντως, δεν θα μ' ενδιέφερε καθόλου ένας τέτοιος προβληματικός γάμος, που γίνεται καθαρά για συμφέρον!”
“Εσύ δεν επενδύεις στο μέλλον!” καταλήγει η Μαρία χολωμένη κι εκεί κάπου κόβεται η συζήτηση. *Γιατί όλο αυτό το επεισόδιο μου μυρίζει στημένο προξενιό της*

κακιάς ώρας; Αυτό δα μας έλειπε...

Δεν αργεί να φανεί κι ένα ***σημάδι της μοίρας:*** Κατεβαίνοντας την εξωτερική σκάλα προς την αυλή, γλυστρώ στα βροχόνερα, πέφτω στα σκαλοπάτια και αποκτώ μια τεράστια μελανιά στον γοφό. Λες και κάποια αόρατη δύναμη να προσπαθεί, μέχρι την τελευταία στιγμή, να μ' εμποδίσει να παρακολουθήσω το σεμινάριο "Η επίτευξη της ανώτερης συνειδητότητας" που ξεκινά σε λίγο.

Γενικά, το άσραμ είναι τέλεια οργανωμένο και αποπνέει ηρεμία και θετικότητα. Το ήσυχο περιβάλλον μέσα στη φύση, οι πνευματικοί άνθρωποι, η χορτοφαγία, οι ενδιαφέρουσες ομιλίες και η ατάραχη προσωπικότητα του δασκάλου αποτελούν ένα αρκετά ελκυστικό πακέτο. Ωστόσο, δυσκολεύομαι να δεχτώ ορισμένες από τις διδασκαλίες του, τις οποίες, για την ακρίβεια, θεωρώ μάλλον ύποπτης σκοπιμότητας: Ο Παύλος, ο δάσκαλος, απορρίπτει εντελώς την ύπαρξη του κακού και υποστηρίζει ότι "Δεν υπάρχει κακό, ο Θεός έχει φτιάξει τα πάντα με σοφία. Ό,τι θεωρούμε κακό, είναι απλά ένα μάθημα της ζωής. Οι συμφορές πρέπει να είναι καλοδεχούμενες επειδή μας διδάσκουν". Επίσης: "Ό,τι κακό βλέπεις να συμβαίνει γύρω σου αντικαθρεφτίζει μια δική σου αρνητικότητα. Η ζωή είναι καθρέφτης". *Μετάφραση: Όλος ο κόσμος είναι θετικός εκτός από εσένα, που τα βλέπεις όλα αρνητικά...*

Η συνείδησή μου εξίσταται με τέτοιου είδους δόγματα επειδή εγώ ξέρω ότι το κακό υπάρχει και ότι ο κόσμος μας δεν είναι καθόλου "όμορφος κόσμος ηθικός, αγγελικά πλασμένος". Επιπλέον, αποδεχόμενοι τέτοιου είδους θεωρίες, μπλεκόμαστε σε μια λεπτομερέστατη, ατέρμονη και αδιέξοδη αυτοκριτική, αναλύοντας εξονυχιστικά το παραμικρό γεγονός που μας συμβαίνει, ακολουθώντας μια πολύ συγκεκριμένη, αυστηρά

καθοδηγούμενη διαδικασία, η οποία πρέπει να καταλήγει πάντα στο ίδιο συμπέρασμα: "Ό,τι και να γίνει, για όλα φταίω εγώ".

Σύμφωνα με τον Παύλο, αιτία του πόνου δεν είναι το έτσι κι αλλιώς ανύπαρκτο κακό αλλά οι ανθρώπινες πεποιθήσεις, δηλαδή το ότι εμείς θεωρούμε κάτι ως κακό: "Αλλάζοντας, λοιπόν τις πεποιθήσεις μας, αλλάζουμε τον προγραμματισμό μας κι έτσι θα μπορούμε να αισθανόμαστε ευτυχία με τα ίδια πράγματα που τώρα μας φέρνουν δυστυχία!"

"Δηλαδή;" πετάγεται ο Μιχάλης (τι κούκλος!). "Αντικαθιστούμε τις παλιές πεποιθήσεις με νέες για να περνάμε πιο ωραία;"

Ο Παύλος συμφωνεί κι εγώ αμφιβάλλω ακόμη περισσότερο σχετικά με τη νοοτροπία που προωθεί η "Ψυχική Αρμονία".

Σαφέστατα, δεν μπορώ να μπω σε μια τόσο χρονοβόρα, πολύπλοκη, αμφίβολη πορεία αυτοανάλυσης, αυτοκατηγορίας και υποκρισίας ότι τάχα δεν βλέπω τίποτα στραβό γύρω μου. Δεν μπορώ να χάσω το χρόνο, ούτε το δρόμο μου, οπότε αποφασίζω να σταματήσω τα μαθήματα αυτογνωσίας που έχω ξεκινήσει εδώ και κανένα μήνα, καθώς θεωρώ ότι δεν αξίζει τον κόπο ούτε η ταλαιπωρία ούτε τα έξοδα (25.000 δρχ το μήνα).

... "Οι λεγόμενες μεταφυσικές σχολές δημιουργούν ανθρώπους χωρίς συναισθήματα, χωρίς κρίση. Η κριτική γεννά τα συναισθήματα και στις σχολές αυτές κάθε κριτική απαγορεύεται. Ο θάνατος της κρίσης σκοτώνει το συναίσθημα και χωρίς συναίσθημα ο άνθρωπος δεν έχει κατεύθυνση!", λέει η φίλη μου η Ουρανία μόλις της εξηγώ τα καθέκαστα. *Και όταν κάποιος δεν έχει κατεύθυνση, υπακούει άκριτα σε οποιαδήποτε εντολή λαβαίνει από τον εκάστοτε "αρχηγό",* συλλογίζομαι...

Κυριακή, 22 Νοεμβρίου 1998

Από την άλλη, όμως, σκέφτομαι ότι δεν θα ήθελα να χάσω επαφή με τη χοροθεραπεία, που γίνεται σχεδόν κάθε Κυριακή στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας": Θαυμάσια αίσθηση χαράς κι ελευθερίας, χωρίς επιτήδευση ή επίδειξη. Σε μια στιγμή, καθώς χορεύαμε όλοι μαζί σε κύκλο, παρατήρησα μια γυναίκα που είχε έλθει μαζί με τον "μογγολικό" γιο της.

Αργότερα, μια άλλη κυρία ήλθε και μας έπιασε κουβέντα σχετικά με το δικό της γιο, ο οποίος μέχρι πρόσφατα σπούδαζε στην Αμερική, ώσπου παρουσίασε ένα περίεργο νευρολογικό νόσημα: Ο νεαρός έχει ήδη αρχίσει να παραλύει και αναμένεται να καταλήξει εντελώς παράλυτος σε αναπηρικό καρότσι. Ωστόσο, χάρη στις διδασκαλίες του Παύλου, η εν λόγω κυρία θεωρεί πλέον την αρρώστια του γιου της ως "ευλογία" και "μάθημα της ζωής"!

Άλλη περίπτωση: Μια νέα κοπέλα από το τμήμα μας μου παραπονέθηκε ότι τα χέρια της μουδιάζουν και παραλύουν σταδιακά.

"Μήπως είναι τενοντίτιδα;" τη ρώτησα.

"Όχι δεν είναι αυτό· μακάρι να ήταν", αποκρίθηκε με πίκρα.

Υπολόγισε και τον γόη με την πολυομελίτιδα -σαν πολλές κακές αρρώστιες δεν μαζεύονται στην "Ψυχική Αρμονία";

Και μια ευχάριστη ***σύμπτωση****:* Η κυρία Βίβιαν, η δασκάλα της χοροθεραπείας, διδάσκει κάθε Δευτέρα στις 7:00 το βράδι, στο Πνευματικό Κέντρο "Ουράνιο Τόξο" στη Γλυφάδα -ούτε δέκα λεπτά με το λεωφορείο από το σπίτι μου! Και το ανακάλυψα τυχαία, χάρη σε μια συζήτηση που της έπιασε η φιλενάδα μου η Μαρία! Δεν είναι καταπληκτικό; Ανυπομονώ να μπω στην τάξη

της! Απίστευτη τύχη για μένα! Ακριβώς αυτό που θέλω, τόσο κοντά στην περιοχή μου!

Τρίτη, 24 Νοεμβρίου 1998

Χθες μου τηλεφώνησε η Κορίνα (πού με θυμήθηκε;) και μου πρότεινε να συναντηθούμε σήμερα το απόγευμα στις 7:00 για να μου γνωρίσει έναν επίδοξο γαμπρό -εκείνον τον μουσικό που μου έλεγε κατά την επιστροφή μας από τη Μήλο.

Σήμερα, ώρα 6:15, ενώ ετοιμάζομαι να φύγω από το σπίτι για να πάω στην "Ψυχική Αρμονία" στο Μαρούσι, η Κορίνα μου τηλεφωνεί ξανά και μου ματαιώνει το ραντεβού. "Θα το αφήσουμε για μια άλλη φορά!", μου υπόσχεται αλλά δεν την πιστεύω. Τώρα, πάντως, είναι πολύ αργά και δεν προφταίνω να πάω στο (έτσι κι αλλιώς τελευταίο μου) μάθημα αυτογνωσίας. Τέλος εδώ, λοιπόν...

Τετάρτη, 25 Νοεμβρίου 1998

Ο ίδιος υπόγειος μα αδυσώπητος πόλεμος στο τεκβοντό: Η Μαίρη, η παραλίγο φίλη μου, έκανε πάρτυ το Σάββατο στο σπίτι της και προσκάλεσε όλη την κλίκα, ενώ εγώ δεν είχα καν ιδέα. Εκείνος που πρόδωσε το μυστικό ήταν ο Βύρωνας: "Περάσαμε όλοι πολύ όμορφα στο πάρτυ σου το Σάββατο, Μαρία!". Έπεσα από τα σύννεφα μα δεν είπα κουβέντα. Κατά τ' άλλα, η νεαρή ήταν αρκετά φιλική μαζί μου και προθυμοποιήθηκε να με συνοδέψει μέχρι το σπίτι μου όταν τελείωσε το μάθημα -πράγμα που δεν έχει ξανασυμβεί.

Ο κύβος ερρίφθη, λοιπόν. Κατά τη διάρκεια του μήνα, εγώ είχα όλη την καλή διάθεση να δώσω τόπο στην οργή και να ξεχάσω τα σχέδια για εκδίκηση. Αυτοί όμως έχασαν την ευκαιρία. Όταν, λοιπόν, έλθει ο κατάλληλος καιρός, θα κάνω αυτό που πρέπει. Το κακό

στο κακό είναι καλό: (-) (-) = (+).

* * * *

Πέμπτη, 26 Νοεμβρίου 1998

Η φιλία μου με τη Μαρία Σχοινά εξελίσσεται πολύ καλά, καθώς η Μαρία έχει αποδειχθεί ως η μοναδική φίλη στην οποία μπορώ ν' ανοίγομαι περισσότερο. Μαζί της μπορώ να συζητώ τα διάφορα περίεργα που μου συμβαίνουν, χωρίς να φοβάμαι μήπως μου κάνει την έξυπνη, μήπως με παρεξηγήσει, μήπως με απορρίψει. Ακόμη, συζητάμε σε βάθος διάφορα απαγορευμένα θέματα, όπως η μεταφυσική, τα κυκλώματα, οι κοινωνικές αδικίες, κλπ. Είναι η μόνη που με ακούει προσεκτικά όταν μιλώ, χωρίς να φέρνει διαρκώς ηλίθιες αντιρρήσεις ή να κάνει την έξυπνη. Είναι, επίσης, η μόνη που όταν βγαίνουμε υπολογίζει και τη δική μου θέληση: "Πες μου πού θες να πάμε, όπου θες εσύ!". Επίσης, είναι η μόνη που δείχνει κάθε φορά γνήσια επιθυμία να με συναντήσει, δίχως τις ανυπόφορες περιστροφές των άλλων φιλενάδων μου: "Αν δεν με πάρει κανείς άλλος τηλέφωνο, τότε θα βγούμε!" (Πέρσα) ..."Τώρα δεν μπορώ, έχω να σφουγγαρίσω!" (Λουίζα) ... "Δεν έχω όρεξη!" (Ουρανία). Κάθε μας συνάντηση διαρκεί γύρω στις έξι ώρες και δεν βαριέμαι ούτε λεπτό.

Σήμερα πήγαμε για φαγητό στο "Νέον" στο Κολωνάκι και ύστερα για καφέ, μέχρι το βράδι. Οι ώρες πέρασαν ευχάριστα με διαφωτιστικές συζητήσεις σχετικά με τις μυστικές δυνάμεις που κυβερνούν τον κόσμο μας και τη μαγεία που κυριαρχεί παντού: "Της πουτάνας γίνεται με τα μάγια!" μου αποκαλύπτει ξαφνικά η Μαρία και μετά αρχίζει να μου διηγείται μία από τις αμέτρητες παράξενες ιστορίες της ζωής της:

Πολλά χρόνια πριν, μαστιζόμενη από κάθε είδους συμφορές και προκειμένου να βοηθήσει τη μητέρα της που έπασχε από μια αλλόκοτη άνοια, η Μαρία αποφάσισε να φέρει στο σπίτι της μια πασίγνωστη μάγισσα, η οποία θα έψαχνε για “μάγια κρυμένα, μάγια που δεν φαίνονται!”. Η μάγισσα έβγαλε όλα τα ρούχα της κι άρχισε να ψάχνει για μαγεμένα αντικείμενα σε όλα τα δωμάτια, ώσπου έφτασε στην κουζίνα. Επέστρεψε από κεί περπατώντας στα τέσσερα, μ' ένα περίεργο πουγγί να κρέμεται από τα δόντια της. Όταν το άφησε κάτω, αποκαλύφθηκε ότι ήταν γεμάτο με παράξενα αντικείμενα όπως μικρά δρεπάνια, δεμένες κούκλες, μια νεκροκεφαλή κ.ά. Μόλις τα είδε η Μαρία ούρλιαξε τρομαγμένη αλλά οι γονείς της, που κοιμόνταν στο διπλανό δωμάτιο, δεν ξύπνησαν! Η μάγισσα της εξήγησε ότι ο διάβολος τυφλώνει τους ανθρώπους ώστε να μη μπορούν να δουν τα μαγεμένα αντικείμενα που είναι μπροστά στα μάτια τους. Συμφώνησε να λύσει τη μαγεία που έδενε την τύχη της Μαρίας και αρρώσταινε τη μητέρα της, ωστόσο την επόμενη κιόλας μέρα η μάγισσα έπεσε στις σκάλες, έσπασε τη λεκάνη της κι έμεινε ανάπηρη! Η μητέρα της Μαρίας πέθανε μετά από λίγες εβδομάδες, έχοντας χάσει τελείως τα λογικά της, σε ηλικία 62 ετών.

Πριν από μερικά χρόνια, το στόμα της Μαρίας άρχισε να κλείνει σταδιακά, ώσπου δεν μπορούσε καθόλου πια να μιλήσει ή να φάει! Έτρεξε σε διάφορους γιατρούς που της έλεγαν το μακρύ τους και το κοντό τους αλλά δεν είχαν ιδέα τι της συνέβαινε. Ένας απ' αυτούς διέγνωσε νευραλγία τριδύμου και της συνέστησε να κάνει εγχείρηση, ωστόσο η Μαρία δεν πείστηκε. Τελικά κατέφυγε σ' έναν παπά ειδικό στο λύσιμο μαγείας, ο οποίος τη συμβούλεψε να σηκώσει ένα κόκκινο μαξιλάρι από μια καρέκλα για να βρει από

κάτω ένα κομμάτι μελετημένο αντίδωρο. “Μα εγώ δεν έχω κόκκινο μαξιλάρι!” απόρησε η φίλη μου αλλά ο ιερέας επέμεινε. Όταν η Μαρία επέστρεψε στο σπίτι της, συνειδητοποίησε ότι όντως είχε ένα κόκκινο μαξιλάρι με λεπτές μαύρες ρίγες πάνω σε μια καρέκλα στην κουζίνα. Το σήκωσε και από κάτω του ανακάλυψε ένα κομμάτι αντίδωρο, το οποίο ξεφορτώθηκε αμέσως.

Θα προτιμούσα να μην πιστέψω τη Μαρία, μα ξέρω ότι δεν λέει ψέματα. Καμιά φορά υπερβάλλει μα δεν ψεύδεται. Ούτε είναι η πρώτη φορά που ακούω ιστορίες για μάγια. Όμως, ο νους μου πηγαίνει ακόμη παραπέρα: Αυτό που συνέβη στο σπίτι της Μαρίας μπορεί κάλλιστα να συμβαίνει σε πολλά άλλα σπίτια που τα δέρνει η ατυχία. Πόσο απίθανο είναι, αλήθεια, ο μισός κόσμος να κάνει μάγια στον άλλο μισό;

Αυτό είναι σεμινάριο μεταφυσικής! Όχι οι διάφορες μαλακίες που ακούω σε διάφορες ύποπτες “σχολές εσωτερισμού”, οι οποίες σου καθηλώνουν το μυαλό κι επημελημένα σου απαγορεύουν ν' αγγίζεις θέματα-ταμπού, όπως: μαγεία, σατανισμός, κυκλώματα, αόρατες δυνάμεις, κλπ. Η πραγματική μεταφυσική δεν διδάσκεται πουθενά...

Τα Πράγματα Δεν Είναι Όπως Φαίνονται

... Το βλέπω καθαρά πια ότι είναι η μοίρα μου να βυθίζομαι όλο και βαθύτερα στην άβυσσο, να αντιμετωπίζω όλο και πιο απόκρυφες μορφές κακού. Όσο περνά ο καιρός, θα έρχομαι σε επαφή με όλο και βαθύτερες, ισχυρότερες, ακραίες μορφές κακού, το οποίο έχει πλέον εξαπλωθεί συνειδητά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα μέσα από τα κέντρα εξουσίας. *Ναι μεν μπορείς να πολεμήσεις το σύστημα αλλά δεν μπορείς να πολεμήσεις τις σατανικές δυνάμεις που βρίσκονται από κάτω...*

Τελικά, έχουν δίκιο όσοι λένε πως “ό,τι υπάρχει πάνω, υπάρχει και κάτω”. Μόνο που το “πάνω” είναι ο κόσμος που ζούμε, ενώ το “κάτω” είναι ο κόσμος της μαύρης μαγείας, αυτός που δεν φαίνεται. Πίσω από τον κόσμο που βιώνουμε, υπάρχει ένας άλλος, πολύ πιο βρώμικος και δαιμονικός, που αν τον βλέπαμε στην πραγματική του μορφή ίσως να τρελαινόμασταν: Ένας κόσμος γεμάτος νεκροκεφαλές, δεμένες κούκλες, δρεπάνια, ματωμένα μαχαίρια, σάπια πτώματα.

Το όλο θέμα ανάγεται στο ενεργειακό παιγνίδι ανάμεσα στις ψυχές. Δεν του αρκεί του “έξυπνου” να προοδεύει· απαιτεί οι άλλοι όχι μόνο να μην προοδεύουν αλλά να καταποντίζονται. Δεν του αρκεί του “έξυπνου” να έχει έναν πύργο στη Γαλλία· πρέπει ο γείτονας να μην έχει ούτε παράγκα. Και για να σιγουρευτεί η επιτυχία ορισμένων, συχνά χρησιμοποιούνται τα μεγάλα μέσα. Δεν είναι και λίγες οι ιστορίες για μάγια που έχω ακούσει από διάφορα άτομα:

α) Η Βανέσα από τον Ιανό είχε κάποτε μια φίλη, η οποία ξαφνικά αρρώστησε και αδυνάτιζε συνεχώς. Απευθύνθηκε σε πολλούς γιατρούς μα κανείς τους δεν μπορούσε να βρει τι έχει. Τελικά, η κοπέλα πήγε και βρήκε ένα μάγο στην Αίγυπτο, ο οποίος την απάλλαξε απο τη μαγεία που της είχε ρίξει μια ξαδέλφη της. Μέσα σε λίγους μήνες, η ξαδέλφη πέθανε από λευχαιμία.

β) Η Λουίζα μου διηγήθηκε πρόσφατα για μια κοπέλα που επίσης αδυνάτιζε μυστηριωδώς, ώσπου πέθανε. Ύστερα από λίγες μέρες, η μητέρα της κοπέλας ονειρεύτηκε τη νεκρή κόρη της να της λέει: “Μητέρα, σε παρακαλώ, βγάλε τα κομμάτια κάρβουνο μέσα από τη μεγάλη γλάστρα στην αυλή, γιατί κι εδώ που είμαι, με καίνε!” Πράγματι, η μητέρα άδειασε το χώμα από τη γλάστρα και βρήκε μέσα κομμάτια κάρβουνο.

γ) Η κυρία Δάφνη μου έλεγε για μια θεία της, η οποία

κάποτε μαράζωνε επί χρόνια γυρτή πάνω σε μια καρέκλα. Όλοι πίστευαν πως ήταν ψυχασθενής, ώσπου κάποιος που γνώριζε από μαγεία τούς επέστησε την προσοχή ότι στο σπίτι τους υπήρχαν μάγια. Η οικογένεια απέρριψε την ιδέα, όμως ο τύπος επέμενε: “Κι εκείνο το κουβαράκι στη γωνία, τι είναι;” τους είπε, χωρίς να έχει δει καν την άρρωστη γυναίκα. Τελικά, μόλις αυτός έλυσε τα μάγια, η γυναίκα έγινε αμέσως καλά.
δ) Κάποια εποχή η Μαρία Γληνού αντιμετώπιζε μεγάλα οικογενειακά προβλήματα. Μια μέρα, ανακάλυψε κρυμμένα κόπρανα μέσα σ' ένα ντουλάπι στην κουζίνα της.

Αλλά και η προσωπική μου εμπειρία περιέχει πλήθος παραδειγμάτων, που ως τώρα έπαιρνα αψήφιστα:
i) Η σπασμένη πασχαλινή λαμπάδα (κομμένη τέλεια σαν με μαχαίρι) που λάβαινα επί σειρά ετών από τη νονά μου μέχρι τα 14 χρόνια μου. Παραδόξως, οι γονείς μου επέτρεπαν να κρατώ αυτές τις σπασμένες λαμπάδες σε κάθε Ανάσταση· δεν σκέφθηκαν ποτέ να μου πάρουν άλλη. Αργότερα έμαθα πως η σπασμένη λαμπάδα κόβει την τύχη της βαφτιστήρας και την μεταφέρει στη νονά.
ii) Μια φορά, η κυρία Λεμονιά μας δώρισε ένα μπουκάλι γεμάτο με υγρό βούτυρο από το χωριό. Όταν το μπουκάλι άρχισε ν' αδειάζει, βρήκαμε μέσα ένα βελονάκι πλεξίματος.
iii) Πολλές φορές βρίσκαμε έξω από την πόρτα μας πεταμένα τσόφλια αυγών, βαμμένα μωβ.
iv) Η παράξενη επίσκεψη της θείας Δήμητρας, λίγες μέρες πριν γεννηθεί η Ελπίδα (18/3/1972).
v) Στα τέλη του 1980 μια μεγάλη γλάστρα εκλάπη από την αυλή μας. Τρεις μέρες μετά, ο θείος Μίμης, αδελφός της μητέρας μου που ερχόταν συχνά στο σπίτι, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή, σε ηλικία 52 ετών. Η κυρία

Λεμονιά έσπευσε να μας συλλυπηθεί "συντετριμμένη", ενώ ως τότε είχε χρόνια να μας μιλήσει.
vi) Το ίδιο πρωί που έδινα πανελλήνιες εξετάσεις στα μαθηματικά για δεύτερη φορά, διαπίστωσα πως κάποιος είχε κλέψει το καναρίνι μας το οποίο, εκείνη τη νύχτα ειδικά, το είχαμε ξεχάσει κρεμασμένο έξω από την πόρτα. Έγραψα για 1,5 -τον χαμηλότερο βαθμό σε όλη τη διάρκεια της σχολικής ζωής μου.

Λοιπόν; Τι μας κατατρέχει; Γενικά, η οικογένειά μου μαστίζεται συστηματικά από απίθανες απανωτές κακοτυχίες: Η Ελπίδα γεννήθηκε τετραπληγική και πέθανε πέντε χρονών. Εξαιτίας του κακού γάμου της Αλίκης, οι γονείς μου έχουν σχεδόν καταστραφεί οικονομικά. Στη δική μου ζωή επικρατεί απόλυτη ακινησία – “νεκρική ακινησία”, όπως παρατηρεί εύστοχα η Μαρία Σχοινά.

Μυστικά δύναμης: Η συνεργασία με δαιμονικές οντότητες και η χρήση μαύρης μαγείας είναι το “τρομερό μυστικό” των κέντρων εξουσίας -πολύ καλά κρυμμένο πίσω από το προσωπείο της φιλανθρωπίας και της προόδου. Πάντως, τις τελευταίες δεκαετίες τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν δραματικά, εφόσον γίνεται συστηματική προσπάθεια ένταξης των “πολλών” στα μυστικά κυκλώματα, άρα και στις ανάλογες μαγικές πρακτικές. Στη Νέα Τάξη Πραγμάτων που έρχεται, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εισέρχονται στα κυκλώματα και μετέχουν στα μυστικά της “γνώσης”. Οι φτωχοί και οι αποτυχημένοι μυστηριωδώς λιγοστεύουν μέρα με τη μέρα.

Απορίας Άξιον: Πώς έχουν καταφέρει τα κυκλώματα να επιβληθούν παγκόσμια; Τώρα, μάλιστα, με την “ηλεκτρονική επανάσταση”, η εξουσία τους σύντομα θα γίνει απόλυτη. Είναι βέβαια γνωστό πως όλοι αυτοί ασχολούνται συστηματικά με τη μαύρη

μαγεία. Ποιά να είναι η συμφωνία που έφερε τον κόσμο στα χέρια τους; *Σε ποιόν αρχιδαίμονα έχει πουληθεί ο κόσμος;*

Εδώ που τα λέμε: Είναι αντικειμενικά πολύ δύσκολο να ελέγξεις την ίδια σου την οικογένεια: Ποτέ δεν μπορείς να είσαι απόλυτα σίγουρος ότι η γυναίκα σου δεν θα το σκάσει με το μπακάλη ή ότι τα αγαπητά σου τέκνα δεν θα γίνουν ναρκομανείς αλήτες. Δεν μπορείς καν να προεξοφλήσεις τι θα συμβεί σε σένα τον ίδιο, την επόμενη κιόλας μέρα. Πώς, λοιπόν, αυτοί στα υψηλά κυκλώματα καταφέρνουν να ελέγχουν ολόκληρη την υφήλιο επί χιλιάδες χρόνια; Αυτό, απλά, είναι ανέφικτο και αφύσικο! Δεν μπορεί να συμβαίνει και όμως συμβαίνει! Γύρευε με τι είδους δαίμονες έχει συμμαχήσει η ελίτ...

Όροι και συμφωνίες: Πέρα από τις βαρύγδουπες φιλολογίες σχετικά με τα θαύματα του ανθρώπινου πνεύματος, κύριο προϊόν του ανθρώπινου πολιτισμού είναι τα σκουπίδια: Κάθε αντικείμενο που παράγεται στα εργοστάσια, ύστερα από μια συνήθως βραχύχρονη περίοδο χρησιμότητας, καταλήγει σε κάποια τεράστια χωματερή ή απλώς πετιέται κάπου, μολύνοντας το περιβάλλον για εκατονταετίες.

Τα κακοποιά πνεύματα αρέσκονται ιδιαίτερα σε αρνητικές καταστάσεις, όπως δυστυχία, αρρώστια, πόνος, μαζικοί θάνατοι, συστηματική καταστροφή της φύσης, κάψιμο των δασών, συσσώρευση των σκουπιδιών σε γιγάντιες χωματερές κλπ. Όλα αυτά αποτελούν καταστάσεις αγαπητές σε αρνητικά πνεύματα, τα οποία είναι πρόθυμα να παρέχουν εξουσία και χρήμα σε όσους είναι πρόθυμοι να επιβάλλουν αυτές τις καταστάσεις σε παγκόσμια κλίμακα.

Πολλοί πιστεύουν ότι για τα δεινά του κόσμου ευθύνεται αποκλειστικά η σύγχρονη τεχνολογική

πρόοδος. Λάθος. Η αλήθεια είναι ότι η κακία ανέκαθεν γοήτευε τους ανθρώπους. Σε όλες τις εποχές και σε όλους τους τόπους, ξαφνιάζει η θηριωδία και η διαστροφή του ανθρώπινου μυαλού όταν πρόκειται για την τιμωρία των "εχθρών". Κάθε είδους μέθοδοι βασανιστηρίων και θανάτωσης είναι ιδιαίτερα αρεστές σε δαιμονικές οντότητες. Οι ισχυροί της γης τις χρησιμοποιούν κατά κόρον, επειδή αφενός είναι εν μέρει δαιμονισμένοι από τις οντότητες που υπηρετούν, αφετέρου επειδή τα πνεύματα αυτά απαιτούν βασανιστήρια και δολοφονίες αθώων ως θυσίες, προκειμένου να συνεχίσουν να προσφέρουν την εύνοιά τους στους προστατευόμενούς τους "ισχυρούς".

Βέβηλες υποψίες: Ολόκληρος ο σύγχρονος τεχνολογικός πολιτισμός πιθανότατα αποτελεί έργο μαγείας και δαιμονικών δυνάμεων, οι οποίες αποσκοπούν στην καταστροφή της φύσης και στη συμπαντική κυριαρχία. Σαν όργανά τους, ή σαν "βιτρίνα", οι δυνάμεις αυτές χρησιμοποιούν ορισμένους χαρισματικούς ανθρώπους, τα λεγόμενα "μεγάλα μυαλά". Ακόμη, δεν το αποκλείω καθόλου, όλες οι μοντέρνες ηλεκτρικές και ηλεκτρονικές συσκευές να λειτουργούν ουσιαστικά με την επέμβαση τέτοιων αόρατων δυνάμεων. Για παράδειγμα, ο ηλεκτρισμός θα μπορούσε να ονομαστεί "πνεύμα τάδε" και ο ηλεκτρομαγνητισμός "πνεύμα δείνα"...

Σάββατο, 28 Νοεμβρίου 1998

Νυχτερινή έξοδος με την Ελένη, την Ξανθή και τη Νινέτα σε γνωστό κέντρο διασκέδασης, όπου τραγουδούν γνωστά αλλά μάλλον αδιάφορα σε μένα αστέρια του λαϊκού τραγουδιού. Ωστόσο, δέχτηκα να συμμετάσχω στην εξόρμηση για χάρη της παρέας.

Μόλις άνοιξε η πόρτα, μπήκαμε από τους

πρώτους μέσα στην τεράστια αίθουσα, ωστόσο μας στρίμωξαν σ' ένα τραπέζι που βρισκόταν κοντά στην πίστα μεν αλλά τελείως στο πλάι. Οι διάδρομοι ήταν υπερυψωμένοι με αρκετά ψηλό σκαλί, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να κουνηθούμε από τις θέσεις μας. Επιπλέον, η πίστα ήταν πολύ μικρή και το κέντρο κατάμεστο από κόσμο. Ποιός να πρωτοχορέψει; Έξι ώρες ακινησία και βαρεμάρα. Αν εξαιρέσουμε την πρώτη ώρα, που ακούστηκαν ξένα ποπ και ροκ τραγούδια, οι υπόλοιπες λαϊκούρες μου έφεραν νύστα.

Πέρα απ' αυτά: Βρίσκω ότι εδώ και λίγο καιρό οι φίλες μου έχουν αρχίσει να απομακρύνονται μα εγώ τις βαριέμαι πια, την καθεμία για διαφορετικό λόγο. Επιπλέον, εδώ και χρόνια η συντροφιά δεν ανανεώνεται. Καμία τους δεν φέρνει ποτέ ένα νέο πρόσωπο στην παρέα. "Μα τι σόι άτομα είναι αυτά; Δεν έχουν περιφερειακό κύκλωμα;" αναρωτιόταν κάποτε η Νεφέλη (έλεγε και σωστά πράγματα καμιά φορά). Σαφώς όχι: Όλες τους είναι ουσιαστικά απομονωμένες από την κοινωνία, όπως κι εγώ άλλωστε. Δεν έχουμε να προσφέρουμε τίποτα η μία στην άλλη. Άδικα χάνω το χρόνο μου μαζί τους. Στ' αλήθεια, έτσι λειτουργούν οι παρέες; Στην παρέα της αδελφής μου, για παράδειγμα, μόλις κάποια μείνει μόνη της για μια βδομάδα, σπεύδουν όλες μαζί να της βρουν νέο γκόμενο!

Η αλήθεια είναι ότι απολαμβάνω πολύ περισσότερο την παρέα της αδελφής μου: Οι καλές της φίλες, Μιλένα και Ελένη, έρχονται για επίσκεψη μια φορά την εβδομάδα, πίνουμε καφεδάκι όλες μαζί και συζητάμε ζωηρά με τις ώρες. Σαφώς προτιμώ αυτή τη χαρούμενη συντροφιά, έστω κι αν δεν είναι ακριβώς "δική μου", παρά τα καταθλιπτικά βλαμμένα με τα οποία βγαίνω συνήθως: Η Ελένη ίσα που κρατιέται να μην χασμουριέται συνεχώς, η Νινέτα έχει πάθει καταθλιπτική

ψύχωση με κάποιο δάσκαλο χορού που αρνείται να της καθήσει εδώ και δύο χρόνια, ενώ η Ξανθή εξακολουθεί να φέρνει σπαστικές αντιρρήσεις σε οποιαδήποτε γνώμη ακούσει. Κι εγώ μέχρι πότε θα ανέχομαι τις μαλακίες ολονών;

Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου 1998

Κατά τις 7:00 το απόγευμα, φθάνω γεμάτη χαρά στο Πνευματικό Κέντρο "Ουράνιο Τόξο" για να συμμετάσχω επιτέλους στο τμήμα Χοροθεραπείας. Ωστόσο, ο ενθουσιασμός μου εξανεμίζεται απότομα μόλις διαπιστώνω ότι η μεγάλη πράσινη πόρτα της αίθουσας είναι κλειδωμένη. Ψάχνω παντού για κάποια πινακίδα, κάποια σχετική τοιχοκολλημένη διαφήμιση -μάταια. Τρέχω επάνω στη Βιβλιοθήκη για να ρωτήσω σχετικά, μα ο υπεύθυνος μου λέει πως δεν έχει ιδέα περί χοροθεραπείας. ***Μυστήριο...***

Επιστρέφω σπίτι, τηλεφωνώ αμέσως στην κυρία Βίβιαν, τη δασκάλα της χοροθεραπείας, και ζητώ ευγενικά εξηγήσεις. Μου διηγείται την εξής απίστευτη ιστορία: "Είχα ήδη ξεκινήσει για τη Γλυφάδα από το σπίτι μου στον Πειραιά, όταν η μαθήτρια Α μου τηλεφώνησε στο κινητό και είπε ότι δεν θα μπορέσει να έλθει επειδή είναι άρρωστη. Λίγο αργότερα, μου τηλεφώνησε η μαθήτρια Β και δήλωσε πως ούτε αυτή θα έλθει επειδή ο γιος της έχει γρίπη. Καπάκι με πήρε και η μαθήτρια Γ για να με ενημερώσει πως της έτυχε κάτι έκτακτο, οπότε δεν θα φανεί απόψε. Είχα φθάσει ήδη στην οδό Ιασωνίδου όταν με ειδοποίησε και η μαθήτρια Δ πως δεν θα έλθει λόγω απρόσμενης επίσκεψης. Έτσι, τι να κάνω κι εγώ, γύρισα πίσω! Λυπάμαι πολύ που ήλθες ειδικά σήμερα και δεν βρήκες κανέναν..."

"Δεν πειράζει, θα ξανάρθω την άλλη Δευτέρα" της λέω

καλοπροαίρετα, αν και δεν έχω πειστεί από το όλο σενάριο.

Τις επόμενες τρεις Δευτέρες ξαναπερνώ από εκεί, μα από χοροθεραπεία ούτε ίχνος! Το μόνο που βρίσκω είναι η κλειδωμένη πράσινη πόρτα! Ξαναρωτάω στη Βιβλιοθήκη αλλά κανείς δεν γνωρίζει την κυρία Βίβιαν ούτε το περίφημο χορευτικό τμήμα-φάντασμα!

... Λοιπόν; Τι ήταν όλο αυτό το παραμύθι; Σαφέστατα, η εν λόγω κυρία δεν δίδασκε ποτέ στο "Ουράνιο Τόξο", απλά οργάνωσε όλη αυτή την ηλίθια πλεκτάνη εναντίον μου μαζί με τη "φίλη" μου, τη Μαρία Γληνού. Αρχίζω να αναρωτιέμαι, τι ρόλο παίζει αυτή, τελικά; Για ποιό λόγο, άραγε, μου αράδιασαν τέτοια ψέματα; Τι νόμιζαν ότι θα πετύχουν; Άντε να καταλάβεις τη σχιζοφρένεια των κυκλωμάτων...

Τρίτη, 1η Δεκεμβρίου 1998

Αναπάντεχη συνάντηση με τη Νεφέλη, η οποία βρίσκεται ξανά στην Αθήνα για λίγες μέρες. Τώρα πια έχει μόνιμο δεσμό με τον Παναγιώτη, ο οποίος συζεί μαζί της στην Κύπρο. Όμως ο καημένος αντιμετωπίζει προβλήματα, επειδή η Νεφέλη συνηθίζει να τον αφήνει μέσα μόνο του για να βγαίνει με επτά (!) μαζεμένους άνδρες φίλους της. Φυσικά, εξακολουθεί να διατηρεί φιλικές σχέσεις και με το Βύρωνα, ο οποίος εξακολουθεί να της κάνει τον ταξιτζή όποτε η κόμισσα βρίσκεται στην Αθήνα. Άλλος γελοίος...

Όση ώρα καθόμαστε μαζί στην καφετέρια, η Νεφέλη δεν σταματά να κομπάζει για τις αθλητικές της επιδόσεις στην Κύπρο: Πηγαίνει σε μια καλή σχολή τεκβοντό και ο δάσκαλός της είναι τόσο ενθουσιασμένος μαζί της, λέει, ώστε την προορίζει για χρυσό μετάλλιο στην Ολυμπιάδα του 2000 -παρόλο που δεν έχει πάρει ακόμη τη μαύρη ζώνη. Προς το παρόν

εργάζεται ως γυμνάστια αερόμπικ, όμως έχει ένα μήνα να πατήσει στο γυμναστήριο λόγω ψυχολογικών προβλημάτων. Πριν έλθει στην Ελλάδα, ήταν κλεισμένη στο δωμάτιό της επί δυο βδομάδες και δεν ήθελε να δει κανέναν επειδή είχε πέσει σε μαύρη κατάθλιψη. *Γιατί άραγε;* Ωστόσο, οι εργοδότες της έδειξαν άπειρη κατανόηση και της μήνυσαν ότι δεν τρέχει κάστανο και ότι μπορεί να επιστρέψει στη δουλειά της όποτε εκείνη γουστάρει. *Μα τι άγιοι εργοδότες είναι αυτοί;*

Κάποια στιγμή καταφθάνει και ο Παναγιώτης. Τρόμαξα να τον αναγνωρίσω! Ο φουκαράς πρέπει να έχει χάσει τουλάχιστον είκοσι κιλά! Είναι πετσί και κόκκαλο! Μετά βίας κουβεντιάζει, σαν ξεψυχισμένος. "Τι του κάνεις του παιδιού και αδυνάτισε έτσι;" ρωτάω αυθόρμητα. Η Νεφέλη γελάει ναζιάρικα.

Αρχίζω να διασκεδάζω την όλη υπόθεση, έχοντας μεγάλη όρεξη για "ψάρεμα" και "αφ' υψηλού". Πού να το φανταζόμουν άλλοτε, πως τα λεγόμενα φυσιολογικά και δημοφιλή άτομα βουλιάζουν διαρκώς μέσα στην κατάθλιψη και στην ψυχοπάθεια; Όσο για τους κυρίους, απλά δεν είναι άνδρες.

Σάββατο, 12 Δεκεμβρίου 1998

Σημαδιακή έξοδος με τις Νινέτα, Ξανθή, Ελένη. Κατ' αρχάς, δεν μου άρεσε που όλες μαζί με κατσάδιασαν επειδή άργησα 12 λεπτά στο ραντεβού. Στο κάτω-κάτω, μόλις είδα ότι το λεωφορείο δεν ήλθε στην ώρα του, πήρα αμέσως ταξί. Αυτές αργούν πιο συχνά και πιο πολύ από μένα, εγώ όμως δεν παραπονιέμαι ούτε θυμώνω ποτέ. Μετά η Ξανθή πρότεινε να πάμε σε μια αριστοκρατική καφετέρια στην Αργυρούπολη, και όλες βρήκαμε την ιδέα καλή. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι άδικα αγωνιούσα να φθάσω όσο πιο γρήγορα γινόταν στην Κάτω Γλυφάδα, παίρνοντας

μάλιστα ταξί...

Τέλος πάντων, μπήκαμε στο αμάξι της Νινέτας και μέσα σε λίγα λεπτά είμασταν έξω από την καφετέρια. Ήταν φίσκα, υπήρχε όμως ένα άδειο τραπέζι, καθόλου άσχημο κατά τη γνώμη μου. Ωστόσο, οι κυρίες (ειδικά η Ξανθή) δεν γούσταραν επειδή το τραπέζι ήταν "κάπως παράμερο". Στη συνέχεια ξεκινήσαμε έναν αγώνα δρόμου σ' όλη την Αργυρούπολη για να βρούμε καφετέρια κατάλληλη για τις λαίδες. Σε μια άλλη, εξίσου ωραία καφετέρια με τζαμαρίες, υπήρχε επίσης ένα άδειο τραπέζι σε πολύ καλή θέση πλάι στο παράθυρο, όμως η Ξανθή δεν το ήθελε με τίποτα -ιδίως μόλις κατάλαβε ότι άρεσε σε μένα.

Η αγωνιώδης έρευνα συνεχίστηκε σε πολλά άλλα μαγαζιά, με την Ξανθή πάντα μπροστάρισσα να μπαινοβγαίνει σαν σίφουνας ώστε να μη την προλαβαί-νουμε, μην τυχόν και καθήσουμε κάπου χωρίς να το εγκρίνει αυτή. Εγκατέλειψε τρέχοντας 7-8 καφετέριες με το ατράνταχτο επιχείρημα "Όλο πιτσιρίκια έχει εδώ! Όλο πιτσιρίκια!". Βέβαια, ότι η Ξανθή γουστάρει τους ώριμους κυρίους, από 50 χρονών και πάνω.

Εντέλει καταλήξαμε σε μια πιτσαρία που ήταν τελείως άδεια. Δεν υπήρχε ψυχή εκεί μέσα. Πιάσαμε χαλαρή κουβέντα, κάποια στιγμή αρχίσαμε να μιλάμε για το άλλο φύλο κι εγώ εξέφρασα τη γνώμη ότι οι περισσότεροι άνδρες είναι βαρετοί. Τότε η Ξανθή γύρισε και μου πέταξε όλο ειρωνία: "Και σένα σε βαριούνται! Να 'ξερες πόσο σε βαριούνται!". Πάγωσα αμέσως. Η δυσάρεστη έκπληξη γρήγορα έγινε θυμός, αγανάκτηση αλλά και συνειδητοποίηση. Οι άλλες ούτε που πήραν χαμπάρι τίποτα, λες και δεν την είχαν ακούσει. Ξαφνικά, ένιωσα ξένη ανάμεσά τους. Μου ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι η φιλία μας πνέει τα λοίσθια. Απλά, εξακολουθούμε να βγαίνουμε μαζί από συνήθεια.

Όταν συνήλθα, άρχισα να αγνοώ επιδεικτικά την Ξανθή. Δεν της μιλούσα καθόλου, δεν της απηύθυνα το λόγο, σα να μην υπήρχε. Παράλληλα, αποφάσισα να αλλάξω επί τόπου ορισμένα από τα σχέδιά μου και το δήλωσα αμέσως στις υπόλοιπες: "Τελικά, δεν θα έλθω μαζί σας στο νυχτερινό κέντρο που λέγαμε, την Πρωτοχρονιά. Δεν μου αρέσουν οι λαϊκοί τραγουδιστές, ούτε τα σκυλάδικα!".

Αλήθεια, λοιπόν, μέχρι πριν από λίγα λεπτά ήμουν πρόθυμη ν' ακολουθήσω τις "φιλενάδες" μου στην εν λόγω πρωτοχρονιάτικη έξοδο. Ήμουν διατεθημένη, δηλαδή, να ταλαιπωρηθώ μια ολόκληρη νύχτα, καθηλωμένη σε μια στενόχωρη καρέκλα επί έξι ώρες μέσα σε μια αίθουσα γεμάτη καπνούς, για να παρακολουθήσω καλλιτέχνες που λίγο-πολύ απεχθάνομαι και, μάλιστα, να ξοδέψω γι' αυτό γύρω στις 30.000 δρχ! Κι όλα αυτά για να είμαι με την παρέα! Ποιά παρέα;

... Τις επόμενες δυο-τρεις φορές που θα ξανάρθει η Ξανθή μαζί μας, θα διατηρήσω την ίδια στάση απέναντί της. Σύντομα η κυρία παίρνει πρέφα τι γίνεται και σταδιακά αρχίζει ν' αραιώνει, ώσπου κόβει εντελώς. Γνωρίζω, φυσικά, ότι έχει πλέον αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για όλη τη συντροφιά: Όταν ένας κρίκος σπάει από μια αλυσίδα, αργά ή γρήγορα διαλύεται ολόκληρη η αλυσίδα. Ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς...

Τετάρτη, 23 Δεκεμβρίου 1998

Κρίση (ξανά): Η κούραση της δουλειάς, η ταλαιπωρία με το λεωφορείο στο γυρισμό για το σπίτι, η ακατάσχετη βροχή, μου έφεραν μια απάθεια, μια γενικευμένη απογοήτευση αλλά και ορισμένες αναπάντεχες συνειδητοποιήσεις. Είναι πλέον διαπιστωμένο ότι όπως κι αν κινηθώ, πάντα στα ίδια μένω: Η ίδια καθημερινή ταλαιπωρία με τα λεωφορεία για τη

δουλειά, συνολικά 3-4 ώρες κάθε μέρα, συνεχίζεται εδώ και πολλά χρόνια και θα συνεχίζεται στο μέλλον. Όσα χρόνια κι αν εργάζομαι, η θέση μου δεν βελτιώνεται ποτέ, μάλλον το αντίθετο, ενώ ο μισθός μου εξακολουθεί να είναι ο χαμηλότερος δυνατός. Επιπλέον, στην Παγγαία τα πράγματα πάνε σκατά, όλοι έχουν αρχίσει να μου φέρονται σα να είμαι σκουπίδι. Σύντομα θα χρειαστεί να φύγω από κει. Παράλληλα, οι φίλες απομακρύνονται μία-μία, ή αναγκάζομαι να τις απομακρύνω εγώ. Η σχολή τεκβοντό του Νίκυ με απέβαλε κακήν κακώς αφού πρώτα αποδείχτηκε κύκλωμα ολκής. Η "Ψυχική Αρμονία" είναι πολύ μακριά από το σπίτι μου και δεν αξίζει τον κόπο. Η χοροθεραπεία στο Πνευματικό Κέντρο "Ουράνιο Τόξο" αποδείχτηκε φάρσα. Για κάποιο παράξενο λόγο, πουθενά δεν φαίνεται να υπάρχει θέση για μένα. Γύρω μου συμβαίνουν πάρα πολλά, όμως τίποτα δεν συμβαίνει για μένα ή, μάλλον, όλα συμβαίνουν ενάντια σε μένα.

Μου είναι πια προφανές πως ό,τι κι αν κάνω, η ζωή μου πάντα παραμένει ένα ακίνητο καρέ. Ειδικά τον τελευταίο χρόνο, είναι σα να επιδίδομαι σ' έναν ατέρμονο και αδιέξοδο αγώνα δρόμου: Τρέχω από δω, τρέχω από κει, δοκιμάζω χιλιάδες καινούργια πράγματα, κι όμως, κατά μυστήριο τρόπο, τίποτα δεν λειτουργεί κι επιστρέφω πάντα στο μηδέν. Νιώθω ότι ο κόσμος γύρω μου αλλάζει βίαια μα τίποτα δεν αλλάζει για μένα. *Όλα αλλάζουν, έτσι ώστε τίποτα να μην αλλάζει για μένα...*

Από την άλλη πλευρά, μπορώ να πω ότι τώρα κορυφώνονται αδιέξοδες καταστάσεις πολλών ετών. Μια ολόκληρη φάση της ζωής μου φθάνει στο τέλος της κι αισθάνομαι εξαιρετική ανασφάλεια για τη επόμενη φάση που μόλις ξεκινάει. Από το νέο έτος σκοπεύω να ξαναρχίσω πιο συστηματικά τις ασκήσεις διαλογισμού,

να ξαναμπώ στο ονείρεμα και στις ψυχικές εμπειρίες, που εδώ και μερικά χρόνια έχω παραμελήσει. Νιώθω ότι έχει έλθει η ώρα ν' απαλλαγώ από τη σαγήνη του κόσμου και να πραγματοποιήσω, επιτέλους, τη *στροφή της προσοχής προς τα μέσα*...

Φάση 9η: Πόλεμος

Παρασκευή, 1 Ιανουαρίου 1999

Ο νέος χρόνος μας βρήκε να βαριόμαστε αφόρητα στο σπίτι της Λουίζας. Η συζήτηση δεν τραβούσε, ενώ οι άνδρες της παρέας (ο σύζυγος Νώντας και ο αδελφός Μιχάλης) παρακολουθούσαν συνεχώς τηλεόραση σαν αποχαυνωμένοι. Ούτε χαρτιά δεν παίξαμε. Λίγο μετά την αλλαγή του χρόνου, ο Μιχάλης με πήγε σπίτι με το αμάξι του. Όταν τον ευχαρίστησα και πήγα να τον αποχαιρετήσω, έβαλε το χέρι του στη μέση μου και ήθελε φιλί -για το καλό του χρόνου και καλά. Εδώ και λίγους μήνες μου κάνει τα γλυκά μάτια, όμως εγώ δεν έχω καμιά όρεξη να ανταποκριθώ. Απλά ο τύπος με απωθεί, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω ακριβώς το γιατί. Είναι μεν παχουλός, μαυριδερός κι εκπέμπει κάτι σαν μαύρη κατάθλιψη, ωστόσο πρόκειται για ένα σοβαρό και μορφωμένο παιδί από ηθική οικογένεια.

Κι ένα πράγμα περίεργο: Δεν έχω ακούσει ποτέ να είχε ο Μιχάλης κάποια γκόμενα. Κάτι ανάλογο ισχύει και για την μικρότερη αδελφή της Λουίζας, την Υακίνθη, η οποία είναι τώρα 28 ετών, κοπέλα καλή, έξυπνη κι εμφανίσιμη αλλά μοναχική. Κάποτε είχε ορισμένες παρέες μέσα σε εκκλησιαστικούς κύκλους, τώρα όμως τίποτα. Ούτε εκείνη έχει εμφανιστεί ποτέ με άνδρα...

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δύο κοπέλες ανακαλύπτουν ένα κύκλωμα εκμετάλλευσης παιδιών. Σύντομα τις κυνηγούν δολοφόνοι γύρω από ψηλά κτήρια, ώσπου

τις φθάνουν. Είμαι κι εγώ μαζί -ταυτίζομαι με μια τους. Αντιμετωπίζω τους εχθρούς με χτυπήματα καράτε μα δυσκολεύομαι στις πλάγιες κλωτσιές. Τελικά οι κοπέλες ξεφεύγουν, κυνηγημένες από κάποιες εχθρικές γυναίκες. Καταφεύγουν σε ένα ξενοδοχείο, ενώ τώρα τις καταδιώκει ένα θηλυκό ρομπότ. Καταλήγουν έξαλλες σ' ένα δωμάτιο, όπου βρίσκεται ένα γοητευτικό αρσενικό cyborg. Τις βοηθάει κλείνοντας τη σιδερένια πόρτα μα η γυναίκα ρομπότ σπάει την κλειδαριά. Τότε, ο άνδρας αποφασίζει να πολεμήσει υπέρ των δυο επαναστατριών. Μετά από αρκετά μπέρδεμα, τελικά σπάζει ένα σιδερένιο καδρόνι και το κοπανά στο κεφάλι του θηλυκού ρομπότ, το οποίο βραχυκυκλώνεται. Τότε, όμως, καταφθάνουν νέοι εχθροί με ελικόπτερο και βομβαρδίζουν το δωμάτιο.

Οι κοπέλες πετάγονται έγκαιρα έξω (εγώ πρώτη) μέσα από ένα στενό άνοιγμα στην πόρτα και μετά χωρίζουν. Η κοκκινομάλλα σύμμαχός μου φεύγει, ενώ εγώ πηγαίνω στα ομαδικά ντουζ. Κατρακυλώ πάνω σε μια τσουλήθρα που μοιάζει με καταρράχτη, όπου υπάρχουν αρκετοί νέγροι. Βγάζω τα ρούχα μου, που είναι λερωμένα με ακαθαρσίες, πλένομαι με το νερό, μιλώ φιλικά με μια γυναίκα. Τότε πλησιάζει κάποιος· εγώ έχω γυρισμένη την πλάτη, δεν βλέπω αμέσως ποιός είναι, αλλά σύντομα αναγνωρίζω τη συνεργό μου, η οποία έχει επιστρέψει μεταμφιεσμένη με λευκή στολή. Φεύγουμε μαζί κι επιστρέφουμε στο άνδρο του κακού, μεταμφιεσμένες σαν γυναίκες ελαφρών ηθών. Εκεί μας ανακαλύπτει μια προδότρια, πράκτορας του εχθρού, που είχα δει προηγουμένως στα ντουζ. Η τύχη μας άγνωστη: Ίσως, θάνατος.

Σε άλλη φάση (είμαι άλλο πρόσωπο τώρα), τυχαίνει να ακούσω για την παραπάνω υπόθεση και αποφασίζω να εκδικηθώ για τις κοπέλες και να

εξαρθρώσω το κύκλωμα. Πάω και φλερτάρω τον αρχηγό, ο οποίος παριστάνει το μαγαζάτορα. Είναι πρόθυμος ν' αλλάξει την επωνυμία του καταστήματος για χάρη μου. Σύντομα μαθαίνεται ότι ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού αυτού πέθανε μυστηριωδώς -μάλλον δολοφονήθηκε.

Πέμπτη, 15 Ιανουαρίου 1999

Σκηνές απείρου κάλλους στη δουλειά: Τηλεφωνεί κάποιος κύριος Κωστάκος και ζητά να μιλήσει στον διευθυντή, τον κύριο Νίκο Γρυπάρη. Όμως, ο τελευταίος αρνείται κατηγορηματικά να τον συνδέσω, οπότε αναγκάζομαι να πω ψέματα πως απουσιάζει. Ο Κωστάκος ξανατηλεφωνεί αργότερα, του λέω τα ίδια· τότε, γίνεται έξω φρενών κι αρχίζει να παραπονιέται ότι η Παγγαία αρνείται να τον πληρώσει για ορισμένα λήμματα που έχει γράψει για το βιβλίο “Βυζαντινή Ιστορία”. Προσπαθώ να τον ηρεμήσω και υπόσχομαι να μεταφέρω το μήνυμά του στον Γρυπάρη. Εκείνος, όμως, αρνείται να κλείσει και φωνάζει πως οι υπεύθυνοι αποφεύγουν να του μιλήσουν επειδή δεν σκοπεύουν να τον πληρώσουν!

Ουδεμία αμφιβολία ότι ο Κωστάκος έχει δίκιο. Ωστόσο, εξακολουθεί να με απασχολεί στη γραμμή για μισή ώρα και βάλε, ενώ οι υπόλοιπες γραμμές χτυπάνε σαν τρελές. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να διακόπτω συνεχώς τη συνδιάλεξη μαζί του για να εξυπηρετώ και τους υπόλοιπους. Πραγματικό τρελοκομείο! Στο μεταξύ, όλοι οι υπόλοιποι συνάδελφοι με κοιτάζουν με εύθυμη διάθεση καθώς βολοδέρνω μπλεγμένη σ' αυτή την απίστευτη κατάσταση. Επιπλέον, ο Γρυπάρης συνοφρυώνεται επειδή δεν πολυεγκρίνει μερικές από τις απαντήσεις που δίνω στον Κωστάκο. Γενικότερα, τελευταία έχει γίνει πιο κριτικός απέναντί μου και

προσπαθεί διαρκώς να με αγχώνει. Παράλληλα, οι υπόλοιποι προϊστάμενοι απαιτούν όλο και περισσότερα πράγματα από μένα, εγώ κάνω ό,τι μπορώ για να ανταπεξέρχομαι στα αυξημένα πλέον καθήκοντά μου, μα αυτοί δεν δείχνουν ποτέ ευχαριστημένοι. Και ούτε λόγος για αύξηση.

Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παίζω στους δρόμους μια αναπαράσταση του παιγνιδιού "Hero Quest", μαζί με τ' ανήψια μου. Τέρατα που θυμίζουν δεινοσαύρους μας καταδιώκουν στις γειτονιές. Οι δρόμοι αναπαριστούν το ταμπλώ του παιγνιδιού, τα πιόνια είμαστε εμείς. Πέφτουν και ζάρια. *Πιθανή Ερμηνεία: Μήπως δεν πρέπει να παίζουμε τόσο συχνά αυτό το παράξενο παιγνίδι που περιλαμβάνει μικρά πλαστικά τέρατα, όπως δράκους, δαιμονικά, ζόμπι, σκελετούς και άλλα σατανικά όντα; Ή, μήπως, ζω σε πολύ αρνητική γειτονιά;*

Το πρωί είχα ένα απροσδόκητο τηλεφώνημα από τη Μαίρη, πρώην φιλενάδα μου στο τεκβοντό: "Τι έγινες; Γιατί δεν ξανάρθες;" ... "Σε έχουμε πεθυμήσει!" ... "Είναι ότι βαριέσαι, ή κάτι άλλο;" ... "Πέρνα καμιά μέρα να μας δείς!". Όλο γλυκύτητα ήταν! Χωρίς αμφιβολία, η κλίκα την έβαλε να μου τηλεφωνήσει για να βολιδοσκοπήσουν για ποιό λόγο ακριβώς έφυγα από τη σχολή του Νίκυ ή τι ακριβώς έχω καταλάβει για το κύκλωμά τους. Εννοείται πως έκανα την πάπια και ήμουν πολύ ευγενική σε όλες τις απαντήσεις μου.

Δευτέρα, 18 Ιανουαρίου 1999

Η απάτη της γνώσης: Σήμερα το πρωί στη δουλειά, μου έδωσαν να δακτυλογραφήσω ένα αρκετά εκτενές λήμμα, με τον τίτλο "Σκηνοθεσία". Έγραφα, έγραφα, ώσπου κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι σε

πολλά σημεία μου ήταν αδύνατο να καταλάβω τι διάβαζα -λες και ήμουν ηλίθια. Το εν λόγω λήμμα δεν διαβάζεται: Εκεί που πας κάτι να πιάσεις, το νόημα γίνεται ασαφές και χάνεται.

Αν ήθελα, λοιπόν, να σπουδάσω σκηνοθέτις, θα έπρεπε να καθήσω να μελετήσω αυτό το λήμμα μαζί με πλήθος παρόμοια κείμενα, βιβλία ολόκληρα από δαύτα, και να τα μάθω, μάλιστα, απέξω. Αν δεν μπορούσα να αποστηθίσω τέτοια κείμενα (που είναι φυσικό να μη μπορούσα), τότε θα αποτύχαινα στις σπουδές μου.

Κάποτε, όταν δυσκολευόμουν να μάθω ορισμένα κείμενα μέσα από ακαδημαϊκά βιβλία (όταν ήμουν στο λύκειο ή στο πανεπιστήμιο), πίστευα ότι εγώ φταίω που δεν είμαι αρκετά έξυπνη. Τώρα, όμως, το βλέπω διαφορετικά το θέμα: Πώς μπορείς να αποστηθίσεις ένα κείμενο που δεν έχει λογική σειρά, που χρησιμοποιεί ένα σωρό ακατανόητους ή ασαφείς όρους και χάνεται σε ακατάσχετη φλυαρία; Πολλά (ίσως τα περισσότερα) εκπαιδευτικά βιβλία είναι επίτηδες γραμμένα έτσι, ώστε να δημιουργούν στο μαθητή πνευματική σύγχυση και προπάντων την αίσθηση ότι “αυτά είναι πολύ δύσκολα για σένα, βλάκα”.

Υποτίθεται ότι τα μαθητικά βιβλία παρέχουν γνώση, μάλλον όμως σε απομακρύνουν από τη γνήσια γνώση που χαρίζει η πρακτική εμπειρία. Όσοι διαθέτουν τα “μέσα” στα κατάλληλα κυκλώματα, μαθαίνουν από πρώτο χέρι, πάνω στην πράξη, χωρίς να σκοτίζουν το κεφάλι τους με περιττά και ανούσια μπλα-μπλα. Οι υπόλοιποι, οι εξωκυκλωματικοί, ξοδεύουν τα καλύτερα χρόνια της ζωής της φορτώνοντας το μυαλό τους με πλήθος από ανόητες και άχρηστες πληροφορίες, τις οποίες ξεχνούν αμέσως μετά το “διαγώνισμα”. Κι αν καταφέρουν να τελειώσουν την όποια “σχολή”, ύστερα αδυνατούν να βρουν ανάλογη δουλειά.

Μια βασική απάτη που επιβάλλει το σύστημα στον άνθρωπο από την ώρα που γεννιέται, είναι η απάτη της γνώσης. Από την ώρα που καταλαβαίνεις τον εαυτό σου, ακούς από παντού ότι "εσύ δεν ξέρεις", "είσαι αδαής", "είσαι περιορισμένων δυνατοτήτων" και "πρέπει ν' αποκτήσεις γνώση" από τις "αυθεντίες". Έτσι, πρέπει να φας τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου σε διαφόρων ειδών "σχολές", όπου οι λεγόμενες "αυθεντίες" θα σε ποτίσουν με τη "σωστή γνώση" που οφείλεις να έχεις. Και αλίμονό σου αν δεν μελετάς αρκετά ή αν αμφισβητείς τις αυθεντίες...

Είναι γενικά παραδεκτό ότι όλες αυτές οι "σχολές" (σχολεία, πανεπιστήμια, πολεμικές τέχνες, διδασκαλεία χορού, μεταφυσικά κέντρα και δεν συμμαζεύεται) δεν μεταδίδουν πραγματικά χρήσιμες γνώσεις, που να βοηθούν πρακτικά στην καθημερινή ζωή. Απλά σε δελεάζουν με διάφορα "βραβεία" προκειμένου να εισχωρήσεις στα ενδότερα κυκλώματά τους και να υπηρετείς τους σκοπούς τους. Τα προσφερόμενα μαθήματα είναι συνήθως ρηχές πληροφορίες, χωρίς σπουδαίο αντίκρυσμα στη ζωή, και χρησιμεύουν περισσότερο για επίδειξη ισχύος και ανωτερότητας απέναντι στους άλλους, τους "απέξω", που είναι "κατώτεροι" και "αδαείς". Παράλληλα, η σημαντική γνώση προωθείται μονάχα στους "λίγους και εκλεκτούς", στον πυρήνα της κλίκας.

Τους υπόλοιπους μαθητές, οι εν λόγω σχολές φροντίζουν να τους διατηρούν μόνιμα στη μέγιστη δυνατή άγνοια, ενώ τους καλλιεργείται συστηματικά η εντύπωση ότι είναι ανάξιοι, ανίκανοι για σημαντική πρόοδο. Κάθε τόσο τους υποχρεώνουν να δίνουν εξετάσεις (κατά κανόνα στημένες), για ν' αποδείξουν ότι είναι μελετηροί και υπάκουοι μαθητές. Όποτε κάποιος από αυτούς πάει να ξεπεράσει κάποια επιτρεπτά όρια

επίτευξης (για παράδειγμα, όπως εγώ στον Ιανό), αμέσως οι δάσκαλοι σπεύδουν να του κόψουν τον αέρα: “Δεν καταφέρνεις τίποτα σπουδαίο” ... “Ό,τι κάνεις είναι λάθος” ... “Σταμάτα, σταμάτα, σταμάτα!”.

Οι κάθε είδους σχολές δεν είναι παρά κέντρα στρατολόγησης των πολιτών στα κυκλώματα. Επιπλέον, αποσκοπούν στη χειραγώγηση του νου, καθώς επιβάλλουν τη λατρεία των αυθεντιών, ενώ αποτρέπουν τον γνήσιο προβληματισμό για απόκτηση αληθινής γνώσης. Όσοι από τους μαθητές κρίνονται ακατάλληλοι για τα κυκλώματα, υφίστανται συστηματική πλύση εγκεφάλου και υπόγειο πόλεμο από τους δασκάλους αλλά και από τους υπόλοιπους μαθητές, έτσι ώστε να νιώθουν υποδεέστεροι, ανεπίδεκτοι, αποτυχημένοι -πριν εκδιωχθούν οριστικά.

Μονάχα η προσωπική βιωματική εμπειρία μπορεί να διδάξει αληθινά. Μόνο ο εαυτός μπορεί να δώσει ουσιαστική γνώση. Τυχόν σφάλματα, λοξοδρομήσεις και καθυστερήσεις είναι μέσα στο πρόγραμμα -ωστόσο είναι καλύτερα να διαπράτεις να δικά σου λάθη και να μαθαίνεις από αυτά, παρά τα λάθη των άλλων, τα οποία μάλιστα δεν σου επιτρέπεται να κρίνεις.

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 1999

Όπως μάθαμε σήμερα από το γιατρό που παρακολουθεί το Θανάση, ο μικρός δεν πάει καλά στην υγεία του: Το μικρόβιο συνεχίζει να δρα, το μηριαίο οστούν έχει φαγωθεί ακόμη περισσότερο και θα χρειαστεί να γίνει εγχείρηση σ' ένα μήνα. Τίποτα καλό δεν συμβαίνει πια σ' αυτό το σπίτι;

Επιπλέον, σα να μην έφτανε αυτό, το μεσημέρι πληροφορήθηκα από μια λογίστρια της εταιρείας ότι δεν πρόκειται να πάρω αύξηση παρά τον πρόσθετο φόρτο εργασίας που μου έχουν επιβάλλει εδώ και

μερικούς μήνες. Ωστόσο, η Μάχη (ιδιαιτέρα γραμματέας του Σπυρόπουλου, του ιδιοκτήτη της Παγγαίας), χωρίς γνώσεις κομπιούτερ, με κακά αγγλικά αλλά πρόθυμο τσιράκι του αφεντικού, αυτό το μήνα πήρε αύξηση 60.000 δρχ! Εγώ θα ήμουν ικανοποιημένη έστω με 20.000 δρχ μα δεν μου τα δίνουν! Αισθάνομαι έξω φρενών όλη μέρα! Ακόμη και η αδελφή μου, αγράμματη καμαριέρα σε ξενοδοχείο, με πολύ λιγότερη προϋπηρεσία, παίρνει μεγαλύτερο μισθό από μένα!

“Δηλαδή, Υβόννη, απ' όσα κάνεις εκεί μέσα δεν εκτιμάται τίποτα;” αναρωτήθηκε η Ελένη Τανάγρα όταν της είπα τα καθέκαστα στο τηλέφωνο. Η μητέρα μου, πάντως, με συμβούλεψε ν' αποφύγω βεβιασμένες αντιδράσεις και να πάω να ξαναζητήσω αύξηση την ερχόμενη εβδομάδα, όμορφα κι ευγενικά. Αυτό θα κάνω...

Δευτέρα, 1 Φεβρουαρίου 1999

Νωρίς το πρωί, φθάνοντας στη δουλειά, συναντώ στο ασανσέρ τον Γρυπάρη, ο οποίος παίρνει σοβαρό ύφος και με ρωτά:

“Υβόννη, παιδί μου, έχεις γράψει εκείνη την επιστολή στον καθηγητή Μαρκορά;”

“Μάλιστα”, απαντώ εγώ.

“Μπρρρράβο παιδί μου!” κάνει εύθυμα.

Λίγο αργότερα, περνάει ο Χρήστος μπροστά από το γραφείο μου και μου εξομολογείται τα εξής απίθανα: Το βιβλίο “Άγνωστες Πτυχές της Παγκόσμιας Ιστορίας”, που κυκλοφόρησε πρόσφατα, πρέπει να αποσυρθεί από τα βιβλιοπωλεία επειδή, όπως ανακάλυψαν εκ των υστέρων, είναι γεμάτος τυπογραφικά λάθη! Μου παρουσιάζει το τυπωμένο βιβλίο, το ξεφυλίζω λίγο και διαπιστώνω ότι πράγματι, δεν υπάρχει σελίδα που να μην είναι πνιγμένη στα λάθη!

“Μα πώς είναι δυνατόν; Τα κείμενα που σας παρέδωσα εγώ δακτυλογραφημένα ήταν όλα άψογα!” απορώ αυθόρμητα.
“Ναι, αλλά η δακτυλογράφος του τυπογραφείου τα 'κανε θάλασσα, ξαναγράφοντας από την αρχή τα λήμματα που δίναμε εμείς τυπωμένα!” μου εξηγεί ο Χρήστος.
“Μα γιατί χρειάστηκε να τα ξαναδακτυλογραφήσει αυτή; Δεν δίνατε δισκέτες στον τυπογράφο;”
“Όχι, δεν δώσαμε δισκέτες!” μου απαντά κοφτά κι απομακρύνεται βιαστικά.
Απίστευτη βλακεία κι ομως αληθινή, η οποία θα στοιχίσει πολλά εκατομμύρια δραχμές κι ένα μεγάλο ρεζιλίκι στην Παγγαία.

Αργότερα, ο Γρυπάρης κάλεσε όλους τους υπεύθυνους στο γραφείο του, μαζί με τον Χρήστο που ήταν ο διευθυντής συντάξεως του εν λόγω τόμου. Για λίγη ώρα, πίσω από την κλειστή πόρτα ακούγονταν ήρεμες ομιλίες -τίποτα το συνταρακτικό. Απ' ότι κατάλαβα, κανένας τους δεν υπέστη συνέπειες για το όλο φιάσκο. Όλοι οι υπεύθυνοι με τις υψηλές θέσεις και τους παχυλούς μισθούς βγήκαν από το γραφείο του διευθυντή ήσυχοι και χαμογελαστοί.

Ωστόσο, όποτε εγώ κάνω το παραμικρό λάθος σε κάποια ηλίθια επιστολή, ο Γρυπάρης γίνεται ειρωνικός και προσβλητικός. Επιπλέον, το πιο ασήμαντο σφάλμα στα ατέλειωτα λήμματα που δακτυλογραφώ παραδόξως γίνεται γνωστό σε ολόκληρη την εταιρεία σε χρόνο μηδέν. Το ξέρω, επειδή όλο και κάποιος άσχετος συνάδελφος σπεύδει να μου πετάξει σχετικό υποννο-ούμενο. *Τελικά, το μοναδικό πράγμα που δεν ενδιαφέρει τις εταιρείες είναι η εργασία...*

Τετάρτη, 3 Φεβρουαρίου 1999

Η όλη φάση στη δουλειά από χθες: Ύπουλη κοροϊδία απ' όλους, πονηρά σχόλια σχετικά με την υποτιθέμενη ανικανότητά μου στο τηλεφωνικό κέντρο, ενώ δεν λείπουν και οι κακόβουλες σπόντες: "Χθες ξέχασα το ασημένιο μου δαχτυλίδι στην κουζίνα και κάποιος το βούτηξε! Μήπως το είδες εσύ, Υβόννη;" μου κάνει η Νέλλη (μόνιμη γκόμενα του παντρεμένου μεγαλοεκδότη Σπυρόπουλου), με τάχα αθώο ύφος.

Δίχως αμφιβολία, ο πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται αμέσως μετά το φιάσκο των "Άγνωστων Πτυχών" και τη δική μου αφέλεια να δείξω ότι κατάλαβα εξαρχής τι έφταιγε γι' αυτό. Στο μεταξύ, τα τηλέφωνα κουδουνίζουν σαν τρελά, πνίγομαι στη γραφική δουλειά, ο χώρος είναι γεμάτος καπνούς και όλοι φωνάζουν γύρω μου. Σκατά...

Πέμπτη, 19 Φεβρουαρίου 1999

Εσωτερική κραυγή: Μετά από νυχτερινή άσκηση χαλάρωσης, κατακλύστηκα γρήγορα από έντονες αρνητικές σκέψεις και συναισθήματα που ούρλιαζαν στη συνείδησή μου: θλίψη, αγανάκτηση, κατάφορη αδικία, σιχαμάρα, εκδικητικότητα και αϋπνία μέχρι τις 4:00 το πρωί. Το επίκεντρο, οι νέες συνθήκες της δουλειάς μου: Όσο κι αν έχω προσπαθήσει τις τελευταίες μέρες να σκεφτώ λογικά *("δουλειές δεν υπάρχουν", "σε άλλες επιχειρήσεις τα πράγματα είναι χειρότερα", "παντού οι μισθοί είναι πολύ χαμηλοί", κλπ)* για να κατευνάσω τον ψυχισμό μου, στάθηκε τελικά αδύνατο να αγνοήσω τις κραυγές της εσωτερικής μου φωνής.

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει πολλή συσσωρευμένη αρνητικότητα εναντίον μου εκεί μέσα: Χείριστο εργασιακό περιβάλλον που θυμίζει φυλακή,

σύννεφα καπνού, ακατάπαυστες φωνές, εξακολουθητικά κουδουνίσματα που θα εκνεύριζαν και άγιο, συγκαλυμμένες ειρωνείες με τη μορφή παράλογων απαιτήσεων, αύξηση μηδέν. Βασικά προσπαθούν να μου υποβάλλουν την ιδέα ότι είμαι ένα σκουπίδι, ιδίως τώρα που ανέλαβα τα πρόσθετα καθήκοντα στο τηλεφωνικό κέντρο.

Από τη μεριά μου, στο διάστημα των τρισήμισι μηνών που βρίσκομαι στο νέο μου πόστο, έχω επιδείξει εργατικότητα, προσαρμοστικότητα, ευγένεια, προθυμία, συνέπεια -είμαι ουσιαστικά τέλεια στη δουλειά μου. Βέβαια, είναι γεγονός ότι η απόδοση είναι το μόνο που δεν τους ενδιαφέρει, πράγμα που φαίνεται από την ευκολία με την οποία άφησαν να κυκλοφορήσει ο τόμος "Άγνωστες Πτυχές της Παγκόσμιας Ιστορίας" πνιγμένος στα τυπογραφικά λάθη.

Πραγματικά απορώ, πάντως: Πώς είναι δυνατόν, ένας τόσο σημαντικός και διάσημος εκδοτικός οίκος σαν την Παγγαία να εξακολουθεί να διαπρέπει εδώ και τριάντα χρόνια απασχολούμενη αποκλειστικά με μόλις 120 βιβλία που έχει εκδόσει μέχρι τώρα; Ούτε είναι αλήθεια ότι αντιμετωπίζουν οικονομικό πρόβλημα, όπως διαλαλούν τον τελευταίο χρόνο, εφόσον σχεδιάζουν πανάκριβη δεξίωση για το βιβλίο "Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού", που αναμένεται να ολοκληρωθεί του χρόνου. Ποιός δουλεύει ποιόν και γιατί, δεν ξέρω...

Πρέπει να φύγω επειγόντως από εκεί μέσα! Το περιβάλλον αυτό επηρεάζει πολύ αρνητικά τον ψυχισμό μου. Προς το παρόν, όμως, έχω πάρει ανάποδες: Ως πότε θα είμαι το ανήμπορο θύμα; Δεν είναι δυνατόν να συνεχίσω έτσι! Από αύριο κιόλας. αρχίζω να πολεμώ το σατανισμό της δουλειάς με τρόπο αθέατο αλλά συστηματικό: Θα μπλοκάρω όσες τηλεφωνικές γραμμές

μπορώ:
α) Θα καθυστερώ τις συνδέσεις στα τηλέφωνα: “Δεν είναι εδώ τώρα”, ή “Αυτή τη στιγμή ο κύριος τάδε μιλάει”, ή θα τους αφήνω στην αναμονή για αρκετά λεπτά.
β) Στις δακτυλογραφήσεις δεν θα διορθώνω τα λάθη του συγγραφέα -όπως βλακωδώς έκανα μέχρι τώρα, μήπως και πάρω παράσημο.
γ) Θα κάνω συχνά διαλείμματα για “τουαλέτα”.
δ) Κατά τ' άλλα: Χαρούλες, γελάκια!
Καμία τύψη. Αισθάνομαι ήδη πολύ καλύτερα...

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 1999

Ζωηρή συζήτηση με τη Σοφία το απόγευμα, σχετικά με το πώς πρέπει να αντιμετωπίζεται το κακό. Χωρίς φόβο και πάθος, εκφράζω την άποψη πως “Το κακό δεν πρέπει σα καμία περίπτωση να μένει ατιμώρητο. Η συγχώρεση αποτελεί συνεργεία σε έγκλημα κι επιπλέον στρέφει τον ίδιο σου τον ψυχισμό εναντίον σου. Στο τέλος καταλήγεις να σιχαίνεσαι εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου. Όταν κάποιος σε βλάπτει, πρέπει να παίρνεις το αίμα σου πίσω!”
“Αυτό είναι το φυσικό! Θα αρρωστήσεις αν δεν το κάνεις!” συμφωνεί η Σοφία.
“Πρέπει, όμως, αυτό να γίνεται μετά από αρκετό χρόνο και με τέτοιο τρόπο ώστε ο κακός να μην υποψιάζεται ποιός του την έφερε ούτε το γιατί. Γι' αυτό λένε ότι η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο!”
“Η συγχώρεση είναι αφύσικη! Η εκδίκηση είναι ισορροπία!” καταλήγει η Σοφία και συμφωνώ απόλυτα μαζί της.

Καθαρή Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου, 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Επισκέπτομαι ένα

περίεργο μαγαζί όπου εκτρέφονται μικρά πτηνά, τα οποία δεν μεγαλώνουν ποτέ και προορίζονται για κατοικίδια. Παρά τους αρχικούς δισταγμούς μου, σκέφτομαι ν' αγοράσω ένα. Άλλωστε, τα πουλάκια δεν έχουν μέλλον εκεί μέσα.

Όμως, γρήγορα ανακαλύπτω ότι πίσω από το κατάστημα υπάρχει μια ισχυρή ιδεαλιστική οργάνωση, η οποία βασίζεται στην παράδοση της μαγείας και τη μεταβίβαση θετικών αξιών στις ερχόμενες γενιές: Δεν τρώνε κρέας, αποφεύγουν συνειδητά να κάνουν το κακό κλπ. Η ανώτατη κάστα είναι οι μάγισσες, που προστατεύουν τους υπόλοιπους χωρίς να τους καταπιέζουν, ούτε χαίρουν ιδιαίτερων προνομίων.

Η οργάνωση έχει κατασκευάσει έναν τεράστιο πύργο, που αποτελεί την έδρα τους. Το μεγαλύτερο μέρος του, ωστόσο, βρίσκεται ακόμη στα χαρτιά -δεν έχει χτιστεί ακόμη. Για την ακρίβεια, μόλις ενάμισης από τους τέσσερις υπέργειους ορόφους έχουν φτιαχθεί. Βλέπω σε σχέδιο την προοπτική που υπάρχει για περάτωση του τεράστιου πύργου με προέκταση στο εσωτερικό της γης. Το μεγαλύτερο κομμάτι του υπόγειου κτίσματος θα είναι βιβλιοθήκη, η οποία θα μεταφέρει τις βασικές γνώσεις στις επόμενες γενιές. Ακόμη πιο χαμηλά θα βρίσκονται τα καταλύμματα των μαγισσών, προκειμένου να προστατευτούν από το πυρηνικό ολοκαύτωμα που αναμένεται να συμβεί στο μέλλον. Νιώθω ότι εδώ όλοι είναι ειλικρινείς και θέλω να μείνω μαζί τους...

Φαντασία = Πραγματικότητα: Ο ψυχικός πόνος οφείλεται στην ταύτιση με τη “ζωή”. Κι όμως, η φαντασία και τα όνειρα είναι η αληθινή ζωή. Οι κόσμοι του ονείρου και της φαντασίας είναι η αλήθεια. Η λεγόμενη “καθημερινή πραγματικότητα” είναι το ψέμα. Εδώ και πολλά χρόνια εξερευνώ την καθημερινή

πραγματικότητα για να βρω την αλήθεια, όμως το μόνο που ανακαλύπτω είναι απάτες.

Είναι γεγονός αδιαμφισβήτητο ότι: Στο τέλος της ημέρας (πραγματικότητα) αισθάνεσαι άδειος, κουρασμένος. Στο τέλος της νύχτας (όνειρα, φαντασία) νιώθεις αναγεννημένος, γεμάτος ζωντάνια. Όταν ονειρευόμαστε, ο νους απελευθερώνεται από τα δεσμά της "πραγματικότητας" και τρέχει ιλιγγιωδώς στα αστρικά πεδία. Κατά τη διάρκεια των ονείρων, ο εγκέφαλος λειτουργεί σα να δέχεται κανονικά ερεθίσματα από φυσικές εμπειρίες -πράγμα που έχει καταγραφεί σε επιστημονικά εργαστήρια. Ωστόσο, οι επιστήμονες δεν έχουν ακόμη ανακαλύψει με σαφήνεια, τι ακριβώς είναι ο ύπνος.

Τη στιγμή της εγρήγορσης οι σκέψεις συνεχίζουν να τρέχουν ταχύτατα, ανεξέλεγκτα, σαν από δική τους θέληση. Μεσολαβούν λίγα δευτερόλεπτα, ώσπου να "φρενάρουν" και το μυαλό να επανέλθει στη "φυσιολογική" του ταχύτητα, έτσι ώστε να μπορούμε να τον χειραγωγήσουμε και να τον επαναφέρουμε στην "τάξη" της υλικής πραγματικότητας. Όταν βιώνουμε την απτή πραγματικότητα, ο νους δεν τρέχει· αντίθετα, αναγκάζεται να προχωρά σημειωτόν ώστε να μπορούμε να τον ελέγχουμε, όχι μόνο εμείς αλλά και η κοινωνία...

Σάββατο, 27 Φεβρουαρίου 1999

Εντελώς αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Πέρσα: Μένω κατάπληκτη όταν την ακούω να μου λέει ότι επέστρεψε στην Ελλάδα πριν δυο μέρες, αφού διέκοψε τις σπουδές της στην Αγγλία για λόγους μάλλον μυστηριώδεις: "Δεν με σήκωσε το κλίμα!" δικαιολογήθηκε. Μετά την αρχική έκπληξη, δείχνω αυθόρμητη φιλική διάθεση και τη συμβουλεύω να γίνει δασκάλα αγγλικών, ενώ κρύβω με επιτυχία την άγρια ικανοποίη-

ση που με κατακλύζει μόλις συνειδητοποιώ τα νέα! Αλήθεια, πολύ δεν πήγαινε, να μας βγει η Περσεφόνη με κόκκινο και να μας το παίζει μορφωμένη λόγω χρημάτων ή διασυνδέσεων; Από πού και ως πού θα μπορούσε να σπουδάσει μόνη της στην Αγγλία, από τη στιγμή που δεν ήταν σε θέση να βγάλει το Λύκειο στην Ελλάδα λόγω σοβαρών ψυχολογικών προβλημάτων; Φαίνεται, λοιπόν, ότι σε ορισμένες περιπτώσεις τα κυκλώματα δεν μπορούν να εγγυηθούν σοβαρή κοινωνική άνοδο...

Κυριακή, 28 Φεβρουαρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Συμμετέχω σ' ένα αλλόκοτο computer game, κινούμενη μέσα στον κυβερνοχώρο του, ζωντανά. Περνώ από διάφορες πύλες οι οποίες οδηγούν σε άλλα μέρη ή επίπεδα, σύμφωνα με τις αντίστοιχες κάρτες Ταρώ. *Επαλήθευση: Όπως θα ανακαλύψω σύντομα, τέτοιο ηλεκτρονικό παιγνίδι όντως υπάρχει!*

Μόλις ήλθε το πρωί, ετοιμάσαμε το Νάσο για το νοσοκομείο. Ύστερα ήπιαμε καφέ με τη Μαρία, με μια διάχυτη μελαγχολία στον αέρα -αν και το παιδί δεν φαινόταν ανήσυχο. Κάποια στιγμή με πλησίασε χαρωπά και με γέμισε άσπρο αποκριάτικο αφρό. Ύστερα βγήκαμε έξω στη βεράντα, ώσπου ήλθε η ώρα να φύγουν.

Τελικά, η εγχείρηση αναβλήθηκε για μια βδομάδα επειδή ο μικρός είναι κρυωμένος. Επιπλέον, αρρώστησε η μαμά, πιάστηκε το πόδι της από τη δισκοπάθεια και πρέπει να μείνει στο κρεβάτι για δυο-τρεις μέρες. Όλα στραβά κι ανάποδα...

Τρίτη, 2 Μαρτίου 1999

Τύμπανα Πολέμου: Αρχίζω να γνωρίζω το

“κακό” και να γοητεύομαι απ' αυτό. Το μυαλό μου ήδη μπαίνει σε άλλα κανάλια και, παραδόξως, αυτό μου αρέσει. Δεν νιώθω τόσο θύμα πια. Επιπλέον, αισθάνομαι μια πρωτόγνωρη ισορροπία: Όσο καιρό ήμουν “σωστή” και “καλή” (δηλαδή κορόιδο), πληγωνόμουν εύκολα επειδή οι άλλοι με αδικούσαν στην πρώτη ευκαιρία, ενώ εγώ ένιωθα ανήμπορη να αντισταθώ αποτελεσματικά. Όμως, από την ημέρα που πήρα ανάποδες και άρχισα να τους σαμποτάρω υπογείως, ό,τι κι αν μου πουν, ό,τι κι αν μου κάνουν, δεν με στενοχωρεί ιδιαίτερα επειδή ξέρω ότι αργά ή γρήγορα θα πάρω το αίμα μου πίσω. Τώρα πια, οι παρατηρήσεις που μπορεί να δεχτώ στη δουλειά μου φαίνονται αστείες: *Ώστε σου κακοφάνηκε που δεν έκανα τηλεφωνική ανάκριση στον τάδε, κε διευθυντά; Μα εδώ δεν σηκώνω καν το ακουστικό, βρε κακομοίρη!,* συλλογίζομαι και χαμογελώ.

Είναι γεγονός ότι το “Καλό” οδηγεί σε πρακτικά και ψυχολογικά αδιέξοδα. Αντίθετα, η εφαρμογή του Κακού στο Κακό παρέχει ικανοποίηση και ψυχική ισορροπία: Όταν εγώ καταφέρνω να αμύνομαι ή να ανταποδίδω το κακό που μου κάνουν οι άλλοι, δεν με καταθλίβει τόσο η αδικία. Όταν, όμως, εγώ “πηγαίνω με το σταυρό στο χέρι” και υπομένω στωικά πάσης φύσεως αδικίες χωρίς να αντιδρώ ανάλογα, τότε αισθάνομαι απαίσια και καταλήγω να περιφρονώ εγώ η ίδια τον εαυτό μου. Είναι φυσικό κι επόμενο...

Έχω παρατηρήσει ότι οι “κακοί” άνθρωποι είναι γενικά πιο χαρωποί, πιο ζωηροί, με περισσότερη αυτοπεποίθηση, ενώ οι “καλοί” είναι γενικά ανισόρροποι και δυστυχείς επειδή αισθάνονται διαρκώς σαν κακόμοιρα θύματα, περιμένοντας παθητικά την αδικία -σαν πρόβατα που τα πάνε για σφαγή. Επιπλέον, συχνά νιώθουν και τύψεις επειδή δεν καταφέρνουν να

συγχωρούν και να αγαπούν τους εχθρούς τους, όπως προστάζουν οι θρησκείες...

Σάββατο, 6 Μαρτίου 1999

Πάνε τρεις μέρες που ο Θανάσης έκανε εγχείρηση στο πόδι. Πήγε πολύ καλά, παρόλο που του έβαλαν λάμες. Δεν του κόψανε κόκκαλο, απλά έφεραν την κεφαλή του μηριαίου οστού στη θέση της. Αυτό σημαίνει ότι ο μικρός δεν θα μείνει κουτσός, όπως φοβόμασταν. Όμως, τον έχουν βάλει σε γύψο από το στήθος και κάτω.

Νωρίς το πρωί πήγαμε μαζί με τη μαμά στο Νοσοκομείο Παίδων για να περάσουμε το σαββατο-κύριακο με το Θανάση. Η Αλίκη δεν αντέχει άλλο το ξενύχτι, ενώ το παιδί βρίσκεται σε άθλια κατάσταση: Ο γύψος του προκαλεί φαγούρα σε όλο το σώμα και τον καίει ανυπόφορα στον πισινό, με αποτέλεσμα να πονάει και να φωνάζει συνεχώς. Εμείς πρέπει να τον σηκώ-νουμε και να τον ξύνουμε ή να του βάζουμε παγάκια. Επίσης, πρέπει να τον γυρίζουμε μπρούμυτα δυο φορές την ημέρα. Η χειρότερη περίπτωση στον όροφο! Ωστόσο, σήμερα πάει καλύτερα από τις προηγούμενες μέρες, που έκλαιγε και ούρλιαζε διαρκώς, μέρα-νύχτα.

Το απόγευμα κατέφθασε ο Αντώνης με τη νέα του γκόμενα, την Τούλα, η οποία εργάζεται σε ζαχαροπλα-στείο. Μένουν μαζί σαν ζευγάρι κι έχουν ήδη αποκτήσει δυο μωρά. Ιστορία παρόμοια με της αδελφής μου: Αυτή δουλεύει και αυτός την δουλεύει. Τέλος πάντων, έκατσαν μία ώρα το πολύ και μετά αποχώρησαν όλο χαμόγελα. Όταν ήλθε η νύχτα, δώσαμε ηρεμιστικό στον μικρό και κοιμήθηκε σχεδόν εννέα ώρες σερί. Ανέλπιστο...

Κυριακή, 7 Μαρτίου 1999

Ο Νάσος εξακολουθεί να υποφέρει, ενώ οι νοσοκόμες επιδεικνύουν εντυπωσιακή αδιαφορία έως χαιρεκακία. Δείχνουν, μάλιστα, περισσότερη έπαρση και από τους γιατρούς. Εντέλει, μετά από σχετικό επεισόδιο, έκοψαν λίγο το γύψο στον πισινό και ανακουφίστηκε κάπως το παιδάκι. Ο μικρός εξακολουθεί να γκρινιάζει, όμως νιώθει καλύτερα.

Είχαμε μπόλικες επισκέψεις σήμερα: Πρώτα οι συνάδελφοι της Αλίκης από το "Blue Rose", ύστερα τα ξαδέλφια Γιώργος και Δαμιανός οικογενειακώς, οι οποίοι ήλθαν πέντε λεπτά πριν φύγω το βράδι. Έτσι, έμεινα λίγο παραπάνω για να με πάει ο Δαμιανός στο σπίτι με το αμάξι του. Κάποια στιγμή εμφανίστηκε και ο χειρούργος για να δει πώς πάει το παιδί. Παραπονέθηκε, μάλλον χαλαρά, για την πολυκοσμία. Φαίνεται καλός και θετικός άνθρωπος.

Στην αρχή ένιωθα ψυχική κατάπτωση από το κλίμα του νοσοκομείου. Ωστόσο, καθώς περνούσαν οι ώρες, βίωνα μια περίεργη τάση για προσαρμοστικότητα. Προς το τέλος, κατά βάθος δεν ήθελα να φύγω! Τα πάντα είναι σχετικά, λοιπόν: Όταν ζεις μέσα σ' ένα νοσοκομείο, "διασκέδαση" είναι το να πας μέχρι την τουαλέτα. Όταν κάνεις μια βόλτα έξω στην αυλή, μιλάμε για ξέφρενο γλέντι! Από ένα σημείο και μετά, μάλιστα, αρχίζεις να δένεσαι με τον κόσμο που συναντάς εκεί. Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, αργά ή γρήγορα προσαρμοζόμαστε στο περιβάλλον, όποιο κι αν είναι αυτό. Άλλωστε, προτιμώ να βρίσκομαι στο ζοφερό περιβάλλον ενός νοσοκομείου, παρά στη δουλειά!

Δευτέρα, 8 Μαρτίου 1999

Ημέρα της Γυναίκας σήμερα κι έχω κανονίσει έξοδο με τη Νινέτα, την Ελένη και την Ξανθή, για να πάμε στην ταβέρνα "Σπηλιά" στα Σούρμενα. Το

περιβάλλον είναι πολύ ευχάριστο, με εντυπωσιακή διακόσμηση που θυμίζει υπόγειο σπήλαιο: Σταλαγμίτες και σταλακτίτες από βαμμένο φελιζόλ, πλήθος καθρέφτες και ειδικά εφέ, ενδιαφέρον μουσικό πρόγραμμα, ταλαντούχοι τραγουδιστές, καλό φαγητό. Απόψε το κέντρο είναι γεμάτο γυναίκες που διασκεδάζουν με την ψυχή τους, όπως μόνο σήμερα μπορούν. Κάποια στιγμή σηκωθήκαμε και χορέψαμε λίγο -πάλι καλά, γιατί θα μου έμενε απωθημένο.

Καθόμουν ήσυχα στο τραπέζι μου, όταν γύρισα ξαφνικά προς τ' αριστερά και διαπίστωσα ότι μια νεαρή γυναίκα, δυο τραπέζια πιο πέρα, με κοιτούσε επίμονα. Αναγνώρισα αμέσως ένα πουτανάκι που έβλεπα κάποτε στο γυμναστήριο. Όπως και τότε, έτσι και τώρα με παρατηρούσε όλο βλοσυρότητα και ειρωνία, κάνοντάς μου διαρκώς κοροϊδευτικές γκριμάτσες. Συνέχισε το ίδιο βιολί για αρκετή ώρα· όποτε κοιτούσα προς το μέρος της, αυτή κορόϊδευε. Αγνοούσε την οκταμελή γυναικοπαρέα της για να ασχολείται μαζί μου -είναι τρελός ο κόσμος!

Σταμάτησα να κοιτάζω τη σκροφίτσα, δεν ξαναγύρισα το κεφάλι προς το μέρος της και σταύρωσα τα χέρια μου με τους αγκώνες πάνω στο τραπέζι. Ανά ένα λεπτό της έριχνα μια γρήγορη μα ξεκάθαρη μούντζα, διακριτικά μα εύστοχα! Όταν, μετά από κανένα τέταρτο περίπου, ξανακοίταξα προς τα κει, διαπίστωσα κατάπληκτη ότι η οκταμελής παρέα είχε εξαφανιστεί! Το τραπέζι τους ήταν άδειο, ενώ πλησίαζαν μεσάνυχτα και το γλέντι ουσιαστικά μόλις τότε ξεκινούσε. Πολύ το φχαριστήθηκα.

Αποχωρήσαμε κατά τις 3:00 το πρωί, ενώ το μουσικό πρόγραμμα κόντευε να τελειώσει. Αισθανόμουν θαυμάσια, το ίδιο και οι φίλες μου. Βγαίνοντας στο δρόμο, διασταυρώθηκα με τον όμορφο νεαρό

τραγουδιστή στην έξοδο. Τον χαιρέτησα εγκάρδια κι εκείνος με ρώτησε πως περάσαμε. “Υπέροχα”, του απάντησα αυθόρμητα. “Χαίρομαι που περάσατε καλά”, μου χαμογέλασε.

Τετάρτη, 10 Μαρτίου 1999

Ναι μεν έχω απογοητευτεί επανειλημμένα από διάφορες σχολές μεταφυσικής, ωστόσο δεν εννοώ να το βάλω κάτω. Ξεκίνησα, λοιπόν, σήμερα το απόγευμα, να πάω σε μια ακόμη διάλεξη, κάπου στο Κολωνάκι.

Ο κοστουμαρισμένος μεσήλιξ “δάσκαλος”, ονόματι Κώστας Σέκερης, δεν μ' έπεισε καθόλου. Μίλησε για διάφορα τετριμμένα θέματα όπως η μετενσάρκωση, το κάρμα, η αγάπη που νικά το κάρμα και τα συναφή. Μου φάνηκε πολύ τυπικός και ακαδημαϊκός για τα γούστα μου. Όσο για τους ακροατές, καμιά δεκαριά σύνολο, ήταν όλοι μεσήλικες ή γέροι, κακομούτσουνοι ή προβληματικοί. Η ατμόσφαιρα στην αίθουσα ήταν βαριά, απωθητική. Ξεχώρισα έναν πλαδαρό, αντιπαθέστατο, γλοιώδη τύπο γύρω στα πενήντα, με άσπρα μαλλιά πιασμένα σε μια λιπαρή κοτσίδα, ο οποίος δεν έπαιρνε τα μάτια του από πάνω μου. Μόλις τελείωσε η διάλεξη, έγινα καπνός.

Παρασκευή, 12 Μαρτίου 1999

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία Γληνού στη δουλειά και με ρωτά αν πήγα στο Σέκερη, αν μου άρεσε κλπ. Ύστερα μου ανακοινώνει χαρωπά ότι συνάντησε χθες τυχαία στο δρόμο έναν παλιό γνωστό της, τον οποίο είχε χρόνια να δει. Κουβέντα στην κουβέντα, αποκαλύφθηκε ότι είχε βρεθεί και εκείνος στην προχθεσινή ομιλία του Σέκερη, όπου πρόσεξε μια ωραία ψηλή κοπέλα που του έκανε άριστη εντύπωση και ήθελε να τη συστήσει σ' ένα φίλο του! Η Μαρία του

εξήγησε ότι η κοπέλα πιθανότατα ήμουν εγώ, εφόσον της είχα πει ότι μέσα στο μήνα σκόπευα να παρευρεθώ σε κάποια διάλεξη του Σέκερη.

Εντέλει, η Μαρία μου προτείνει να βγούμε ένα βράδι οι τέσσερις, να πάμε σε κανένα ταβερνάκι. Στην αρχή είμαι πρόθυμη, μετά όμως ξεκινώ τις ερωτήσεις:
“Πόσων χρονών είναι ο μέλλων γαμπρός;”
“Περίπου πενήντα, όσο και ο φίλος μου, μα είναι πιο εμφανίσιμος. Δεν έχει κοιλιά, ούτε κοτσίδα...”
“Αλήθεια, ποιός ακριβώς ήταν εκείνος ο περίφημος φίλος σου, που με σταμπάρισε στη διάλεξη; Μήπως ένας χοντρός, απαίσιος, με λευκή κοτσίδα;”
“Αααα, μη τον κρίνεις έτσι! Πρόκειται για πολύ αξιόλογο άτομο! Απλά η εμφάνισή του τον αδικεί! Του το έχω πει και του το ξανάπα χθες! Έχει χρυσή καρδιά, ξέρεις!”
“Αλήθεια, δεν υπάρχει κανένας νέος, ωραίος, ενδιαφέρων άνδρας για να μου γνωρίσεις;” της κάνω μάλλον δεικτικά αλλά εκείνη κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Εντέλει, επειδή επιμένει κιόλας, της λέω να περιμένει τηλεφώνημά μου -το οποίο, φυσικά, δεν θα γίνει ποτέ.

Μυστήριο Νο 1: Έχω πει (ψέματα) στη Μαρία ότι έχω ήδη δεσμό με τον Κώστα από τη Χαλκίδα. Αυτή, όμως, σώνει και καλά να μου γνωρίσει τον σιτεμένο φίλο του επίσης σιτεμένου φίλου της.

Μυστήριο Νο 2: Η Αθήνα έχει πέντε εκατομμύρια κατοίκους. Στη διάλεξη του Σέκερη είχαν έλθει μόλις καμιά δεκαριά άτομα. Η Μαρία λέει ότι συνάντησε “τυχαία” στο δρόμο τον έναν από αυτούς τους δέκα, τον πιο απαίσιο απ' όλους, εκείνον που με βλεφάριζε διαρκώς καθ' όλη τη διάρκεια της ομιλίας! Ποιά είναι η στατιστική πιθανότητα να συμβεί κάτι τέτοιο; Θαύμα! Έγινε θαύμα! *Για να σοβαρευτούμε: Απλά, η Μαρία ήξερε ότι εγώ θα πήγαινα στην εν λόγω*

διάλεξη, μια Τετάρτη πάνω-κάτω, και μου την έστησε με το "φίλο" της...

Μυστήριο Νο 3: Στο εξής θα συναντώ τον ανωτέρω αντιπαθέστατο τύπο αρκετά συχνά στην Τερψιθέα, συνήθως στη στάση του λεωφορείου που παίρνω για τη δουλειά. Δεν μου μιλάει, δεν με ενοχλεί, πολύ περίεργη ***σύμπτωση*** ωστόσο...

... Τελικά, όλα αυτά τα κέντρα εσωτερισμού αποτελούν χοντρά κυκλώματα και η Μαρία είναι μέσα μέχρι τα μπούνια! Έχει πάρε-δώσε με πολλές τέτοιες σχολές χωρίς να φοιτά σε καμία, εμένα όμως προσπαθεί διαρκώς να με μπλέξει σε οποιαδήποτε από αυτές: Κάθε φορά που συναντιώμαστε, "όλως τυχαίως" θα περάσουμε από κάποια τέτοια σχολή, συχνά χωρίς να μου εξηγήσει πρώτα τι ακριβώς πάμε να κάνουμε εκεί, και όταν φθάσουμε φροντίζει να με συστήνει σε όλους τους υπεύθυνους! Και ας μην ξεχνάμε το φιάσκο με τη χοροθεραπεία. Με δυο λόγια, η Μαρία Γληνού είναι ένα ύποπτο άτομο, που πρέπει να αποφεύγω. Δεν ξέρω πού ακριβώς είναι χωμένη, ούτε πού προσπαθεί να με μπλέξει κάθε λίγο και λιγάκι...

Σάββατο, 13 Μαρτίου 1999

Μαζί με τη φίλη μου την Ουρανία, πήγαμε το πρωί στο μονοήμερο σεμινάριο Κρυσταλλοθεραπείας στην "Ψυχική Αρμονία". Αποδείχθηκε αρκετά πιο ενδιαφέρον απ' ότι περίμενα: Μιλήσαμε για τις ενέργειες των διαφόρων κρυστάλλων και τη θεραπευτική τους δύναμη, η οποία μπορεί να αποκαθιστά την ισορροπία των επτά τσάκρας.

Η ομιλήτρια χρησιμοποιούσε ένα εκκρεμές, που από την άκρη του κρεμόταν ένας κρύσταλλος χαλαζία. Κρατώντας το ακίνητο πάνω από τα τσάκρας ενός ξαπλωμένου ατόμου, το εκκρεμές κινείται κυκλικά αν

το τσάκρα είναι ισορροπημένο, πέρα-δώθε αν υπάρχει πρόβλημα. Όταν το δοκίμασε σε μένα, αποδείχτηκε ότι τα ενεργειακά κέντρα μου είναι μάλλον ισορροπημένα, εφόσον το εκκρεμές κινήθηκε πάντα κυκλικά. Το “τρίτο μάτι” μου είναι πιο έντονο, όπως και το κέντρο του λαιμού (δημιουργικότητα). Όταν ήλθε η σειρά της Ουρανίας, αποκαλύφθηκε πως όλα τα τσάκρας της παρουσιάζουν ανωμαλίες, εφόσον ο κρύσταλλος διέγραφε πάντα κίνηση οριζόντια από πάνω τους. Ειδικότερα στα κέντρα του κεφαλιού, το εκκρεμές δεν κινήθηκε καθόλου. Άρα, όπως έχω διαπιστώσει αρκετές φορές, πρόκειται για διαταραγμένο άτομο, με πολλά απωθημένα εξαιτίας του προβληματικού διαλυμένου γάμου της.

Στο τέλος μας χάρισαν μερικούς κρυστάλλους χαλαζία της αρεσκείας μας. Μια μεγάλη ροζ πέτρα που διάλεξα, σημαίνει ότι κάποιο θέμα με ταράζει συναισθηματικά -η δουλειά, τι άλλο; Μια καφετιά πέτρα με λευκό κύκλο πάνω της δείχνει ότι ένας κύκλος της ζωής μου κλείνει και αυτό μου ταράζει το τσάκρα του ηλιακού πλέγματος (συναίσθημα). Επίσης, η ζωή μου έχει μπει σε κακό, αδιέξοδο μονοπάτι εδώ και χρόνια, γι' αυτό χρειάζομαι ηρεμία...

Τρίτη, 17 Μαρτίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με άλλα άτομα, βρίσκομαι μέσα σ' έναν δορυφόρο και περιπλανιόμαστε στην ατμόσφαιρα. Όμως, ο νυχτερινός ουρανός φαντάζει παράξενος: Παρατηρώ διάφορα οικήματα και γήινα τοπία που μοιάζουν να είναι στερεωμένα ανάποδα στον κοίλο ουρανό. Λες και η γη να είναι μια κενή σφαίρα, όπου τα βουνά, τα ποτάμια, οι θάλασσες, οι πεδιάδες, οι πόλεις, όλα βρίσκονται στην εσωτερική επιφάνεια αντί στην εξωτερική. Την ημέρα όλα φαίνονται εντάξει, καθώς το φως του ήλιου κρύβει την αλήθεια. Απορώ:

Είναι δυνατόν οι επιστήμονες να μας έχουν πει ψέματα για τη γη και το σύμπαν;

Τώρα περπατώ μαζί με τη μητέρα μου σε χωμάτινο δρόμο. Η φύση γύρω μας θεριεύει, ενώ άγρια θηρία περπατούν ελεύθερα. Ένα λιοντάρι μας πλησιάζει. Το χαϊδεύω, του στέλνω θετικό συναίσθημα και αυτό γίνεται φίλος μας. Εξηγώ στη μητέρα μου ότι αν εκπέμπει θετικά, τότε τα θηρία δεν θα την πειράζουν.

Κυριακή, 21 Μαρτίου 1999

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ στους δρόμους ενός χωριού σ' ένα χωριό και σχηματίζω στο νου μου την εξής ερώτηση: *Πώς θα πραγματοποιήσω τα όνειρά μου;* Τότε, εμφανίζεται μέσα στο χέρι μου ένα παράξενο φυλακτό σε σχήμα δίσκου. Χωρίζεται σε 12 μέρη, που έχουν πάνω ζωγραφισμένες παραστάσεις· κάθε μέρος αντιστοιχεί σε έναν τομέα της ανθρώπινης ζωής -οικογένεια, δουλειά, επιτυχία, έρωτας κλπ. Πάνω σε κάθε χωρισμένο κομμάτι στέκεται ένα πλαστικό σκουρόχρωμο κουκλάκι με δαιμονική όψη. Και τα δώδεκα κουκλάκια είναι αποκρουστικά, εφόσον θυμίζουν μαύρα ποντίκια με κόκκινες πλατιές γλώσσες τεντωμένες έξω. Δεν μου αρέσει το φυλακτό, δεν θέλω να το πάρω. Αμέσως μετά, μέσα σ' ένα φάκελο βρίσκω μια Εθνοκάρτα δώρο.

Ερμηνεία: Η πραγματοποίηση σοβαρών στόχων στο υλικό πεδίο προϋποθέτει συμμαχία με σκοτεινές οντότητες. Εγώ, όμως, αρνούμαι να συνεργαστώ έστω κι αν αυτό σημαίνει ότι θ' αποτύχω στη ζωή. Άλλωστε, τα πνεύματα αυτά δεν παρέχουν αληθινή δύναμη: τα ομοιώματά τους είναι "πλαστικά" και τελικά σε κοροϊδεύουν -έχουν τη γλώσσα έξω. Ο χωρισμένος σε 12 τμήματα δίσκος σαφώς αντιστοιχεί στους 12 οίκους στο ρίξιμο της Ταρώ. Κάθε τομέας της ανθρώπινης ζωής

ελέγχεται από μια συγκεκριμένη δαιμονική οντότητα. Ακόμη, φαίνεται πως κάτι ύποπτο συμβαίνει με όλα τα είδη πιστωτικών καρτών.

Δευτέρα, 22 Μαρτίου 1999

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα καταφθάνει στη δουλειά ο Τσαμαδόπουλος (70 χρονος καθηγητής Πανεπιστημίου), χαμογελαστός και μ' ένα μάτσο τριαντάφυλλα στο χέρι: Προσφέρει τρία σε μένα, πέντε στη Μαρία Μπονάνου και τα υπόλοιπα (καμιά εικοσαριά) στη Μάχη -όπως πάντα. Κάποια στιγμή, σε εντελώς ανύποπτο χρόνο, αρχίζει να με βομβαρδίζει με δεικτικά σχόλια σχετικά με το ντύσιμό μου, που σήμερα είναι τζην παντελόνι με εμπριμέ μπλούζα: "Μερικές-μερικές έρχονται στη δουλειά ντυμένες σαν χωριάτισσες θερίστριες! Ενώ η Μάχη είναι πολύ κομψή με το γκρι ταγιεράκι της!". Πραγματικά, μου την έσπασε! Τι γυναικούλης! Εδώ που τα λέμε, ο Τσαμαδόπουλος και η Μάχη (είκοσι πέντε χρόνια μικρότερή του) είναι πάντα όλο χαμόγελα και χαρούλες μεταξύ τους. Τα 'χουν φτιάξει, ή μου φαίνεται;

Η μέρα αποδεικνύεται ιδιαίτερα κουραστική κι εκνευριστική: Τα τηλέφωνα χτυπούν ασταμάτητα, μερικοί με κρατούν στη γραμμή επί ώρα για μπούρδες, ο Γρυπάρης αρνείται να μιλήσει σε ορισμένους, εγώ πρέπει να τους καθησυχάζω κλπ. Οι ώρες περνούν και δεν καταφέρνω ούτε στην τουαλέτα να πάω, ούτε μπορεί καμιά κότα να με αντικαταστήσει για δυο λεπτά, επειδή έχουν όλες "πολλή δουλειά". Κάποια στιγμή, δεν διστάζω να παραπονεθώ στη Νέλλη: "Θυμάμαι πως όταν δούλευε η Λιλιάνα στη θέση μου, όλες προθυμοποιούνταν να την αντικαταστήσουν στα τηλέφωνα, όχι μονάχα για δυο λεπτά αλλά για μισή ή μία ώρα!" – ώστε να προλαβαίνει η σταρ να πιει το καφεδάκι της με

τις κολλητές συναδέλφους της. “Πήγες τουαλέτα;” μου κάνει ειρωνικά η Νέλλη, μετά από ώρες. Σαφώς, δεν έχω πάει ακόμη. Εκείνη τη στιγμή, όμως, παίρνω ανάποδες και τρέχω στην τουαλέτα χωρίς να αφήσω καμία στη θέση μου. Στο εξής, έτσι θα κάνω...

Τρίτη, 23 Μαρτίου 1999

Μια από τα ίδια: Οι τηλεφωνικές γραμμές κουδουνίζουν σαν τρελές. Παραδόξως, σε ορισμένες δεν απαντά κανείς· αντίθετα, γραμμές που υποτίθεται ότι δεν λειτουργούν, εξακολουθούν να κουδουνίζουν έστω κι αν δεν ανάβει η αντίστοιχη φωτεινή ένδειξη! Γύρω στο μεσημέρι τηλεφωνεί η σύζυγος του Γρυπάρη και μου παραπονιέται ότι κανείς δεν απαντά στη γραμμή που του περνάω. Από τις σπόντες που μου πετάνε οι υπόλοιποι αμέσως, καταλαβαίνω πως ολόκληρη η εταιρεία έχει μάθει γι' αυτό σε χρόνο μηδέν. “Αν έπαιζες λίγο με τις γραμμές, θα έβρισκες τη σωστή!” μου κάνει υπεροπτικά η Μάχη κι εξαφανίζεται γρήγορα στο ατελιέ. Τα νεύρα μου! Σηκώνομαι αμέσως και πηγαίνω στην τουαλέτα, αφήνοντας τα τηλέφωνα μόνα κι έρημα να κουδουνίζουν απεγνωσμένα! Η Μάχη αναγκάζεται να τρέξει να σηκώσει το ακουστικό, μουρμουρίζοντας: “Άντε να δουλέψεις εδώ μέσα!”

Υποψία: *Μήπως μου “πειράζουν” επίτηδες το τηλεφωνικό κέντρο, ώστε να χτυπούν ανύπαρκτες γραμμές, ενώ παράλληλα βάζουν λυτούς και δεμένους να τηλεφωνούν κάθε ώρα και στιγμή, έτσι χωρίς λόγο, μόνο και μόνο για να μου σπάσουν τα νεύρα; Δεν αποκλείεται καθόλου...*

Το ίδιο βράδι βγήκα με τη Μαρία Γληνού και της διηγήθηκα τις πρόσφατες περιπέτειές μου στη δουλειά. Προς μεγάλη μου έκπληξη, επέδειξε απέραντη κατανόηση για τα αφεντικά: “Είδες πως σας βάζουν να

κάνετε τη δουλειά δυο-τριών ατόμων ο καθένας, ώστε εκείνοι να κερδίζουν περισσότερα; Είναι φυσικό: Ο επιχειρηματίας θέλει να πετύχει το μεγαλύτερο δυνατό κέρδος!" ... "Αλήθεια, το ξέρεις ότι σε ορισμένα εργοστάσια στο εξωτερικό, οι εργάτες φορούν πάνες τύπου pumpers, ώστε να μη χρειάζεται ν' αφήνουν το πόστο τους για να πάνε τουαλέτα; Έτσι δεν πέφτει η απόδοσή τους ούτε δευτερόλεπτο!" Αυτό το τελευταίο με άφησε άναυδη. Είναι δυνατόν να συμβαίνουν τέτοια πράγματα στις εταιρείες; Μάλλον είναι...

Τετάρτη, 24 Μαρτίου 1999

Μόλις φθάνω το πρωί στη δουλειά, ανακαλύπτω ότι ένα από τα τρία τριαντάφυλλα που μου έφερε προχθές ο Τσαμαδόπουλος είναι κομμένο με ψαλίδι, στο σημείο ακριβώς που αρχίζουν τα πέταλα. Το "κεφάλι" κείτεται πάνω στο γραφείο, ενώ το κοτσάνι βρίσκεται ακόμη μέσα στο βαζάκι. Ο νους μου πηγαίνει αμέσως στη Μάχη, που ξέρω ότι με μισεί: "Μήπως το έκοψες εσύ, κατά λάθος;" τη ρωτώ χαμογελαστά.
"Εγώ; Τι δουλειά έχω εγώ;" αποκρίνεται κατακόκκινη. "Μάλλον η καθαρίστρια το έκοψε χωρίς να το θέλει!"
Αφήνω το κομμένο λουλούδι μέσα σ' ένα μικρό καλαθάκι που έχω πάνω στο γραφείο μου. Σαφώς, όποιος το έκοψε, δεν το έκανε "κατά λάθος". Είναι αδύνατο να κόψεις τριαντάφυλλο ακριβώς στο σημείο αυτό, χωρίς να το καταστρέψεις. Εξάλλου, η τομή είναι πολύ τέλεια -σίγουρα έγινε με ψαλίδι. Πάντως, όσο κι αν προσπάθησα ν' αγνοήσω το θέμα, μέσα μου δεν έπαψα να το βλέπω σαν κακό ***σημάδι της μοίρας*** ή σαν μαγικό τελετουργικό, απλό μεν, σαφές στην πρόθεσή του δε...

Παρασκευή, 26 Μαρτίου 1999

Τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης: Η 38χρονη Χριστίνα, υπάλληλος στο Τμήμα Πωλήσεων, έρχεται κάποια στιγμή στο γραφείο μου, πιάνουμε λίγη κουβέντα και μου εκμυστηρεύεται θλιμμένη ότι σύντομα θ' απολυθεί: "Πού θα βρω τώρα εγώ δουλειά, στην ηλικία που είμαι και με δυο παιδιά; Τα αφεντικά απαιτούν να μη μεγαλώνεις, να μην κάνεις παιδιά..."

Η "εργασία" αλλά και η "εκπαίδευση" (που υποχρεωτικά προηγείται της δουλειάς και τώρα μάλιστα τείνει να γίνει "δια βίου μάθηση") αποτελούν βασικό εργαλείο για τη δέσμευση της ανθρώπινης ενέργειας: Στην ηλικία ακριβώς που ο άνθρωπος φθάνει στην ακμή του, γύρω στα 20-25 έτη, είναι αναγκασμένος να μπει στο στίβο της εργασίας, όπου όλα τα κόλπα είναι στημένα. Έτσι, όλη η ενέργειά του χειραγωγείται και βραχυκυκλώνεται σε βαρετά, άχαρα, επαναληπτικά καθήκοντα και δουλοπρεπή συμπεριφορά. Παράλληλα, μαθαίνει ότι αν επιθυμεί να ανέλθει στην ιεραρχία της εταιρείας, οφείλει να είναι δόλιος, πουλημένος, να σαμποτάρει τους συναδέλφους και να γλύφει τα αφεντικά. Η δουλειά απανθρωποιεί τον άνθρωπο. Τον μετατρέπει σε ανδρείκελο, και μάλιστα κακό ανδρείκελο.

Οι συνήθεις "χώροι εργασίας" (γραφεία, βιβλιοθήκες, εργαστήρια, αποθήκες κλπ.) ως επί το πλείστον είναι κλειστοφοβικά μπουντρούμια, ανάερα, ανήλια, καταθλιπτικά, μουχλιασμένα. Το μόνο πράγμα που δεν λαμβάνεται υπόψη για την κατασκευή τους, είναι ότι εκεί μέσα θα ζήσουν άνθρωποι 40 χρόνια από τη ζωή τους. Χώρια οι υπόλοιποι αρνητικοί παράγοντες (στρες, υπερωρίες, ίντριγκες), που θα του κάνουν τη ζωή ακόμη πιο ανυπόφορη.

Εκείνο, όμως, που πραγματικά τρελαίνει όσους εργαζόμενους έχουν το θράσος να σκέφτονται, είναι το εξής παράδοξο: Οι διευθυντές και οι προϊστάμενοι είναι

συνήθως ανίκανα, πανάκριβα μπιμπελό. Οι χαμηλόμισθοι υπάλληλοι είναι εκείνοι που βγάζουν όλη τη δουλειά, βγάζοντας παράλληλα ο ένας το μάτι του άλλου. Κι όμως, οι εταιρείες όχι μόνο στέκουν αλλά και προοδεύουν!

Το σύστημα έχει τον τρόπο να σε κυκλώνει από παντού: Ο μισθός πείνας που παίρνω από την Παγγαία είναι απόλυτα νόμιμος, επίσης είναι απόλυτα νόμιμο να μου φορτώνει ο εργοδότης όσες αγγαρείες μαζεμένες γουστάρει. Δεν υπάρχει όριο σε αυτό. Παράλληλα, έξω υπάρχει φοβερή ανεργία, η οποία μυστηριωδώς χειροτερεύει συνεχώς, χρόνο με το χρόνο! Ακόμη, χρειάζεται μέσον, πολιτικό ή άλλο, για να βρει κανείς και την πιο ποταπή εργασία. Στη σημερινή εποχή, όποιος δεν εισχωρεί στα κυκλώματα δεν τρώει...

"Αυξάνεσθε και Πληθύνεσθε...": Αλήθεια ύστερα απ' όσα έχω γνωρίσει και βιώσει σ' αυτό τον κόσμο, πόσο "καλό" είναι να κάνει κάποιος παιδιά; Πιστεύω, λοιπόν, ότι: Αν βρει κανείς τον έρωτα της ζωής του σε πολύ νεαρή ηλικία, όταν δεν έχει δει ακόμη τίποτα από τη ζωή, ενώ παράλληλα είναι σφόδρα ερωτευμένος, τότε σαφώς δικαιολογείται και είναι πολύ φυσικό να παντρευτεί και να τεκνοποιήσει. Όταν, όμως, φτάσει σε κάπως μεγαλύτερη ηλικία, οπότε έχει γνωρίσει τη δυστυχία, τη σαπίλα και το κακό που κυριαρχεί παντού, τότε είναι πραγματικό έγκλημα να φέρει μια ψυχή σε αυτό τον κόσμο. *Καλύτερα να κάνεις φόνο παρά παιδί!*

Ας δούμε, λοιπόν, ποιά είναι η μοίρα που περιμένει τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων εδώ στη γη: Αν υποθέσουμε ότι κάποιος γλυτώνει από τα χειρότερα (πείνα, ανίατες ασθένειες, πολυετείς πόλεμοι -δεινά που μαστίζουν τα 3/4 της ανθρωπότητας σήμερα), τότε θα είναι υποχρεωμένος να περνά τις καλύτερες ώρες τις ημέρας (από το πρωί ως το

απόγευμα) και τα καλύτερα χρόνια της ζωής του (από τα 20 μέχρι τα 65) στη "δουλειά". Δηλαδή, ο μέσος "πολιτισμένος" άνθρωπος είναι υποχρεωμένος να σπαταλά ολόκληρη τη ζωή του εκτελώντας δυσάρεστα, βαρετά, εκνευριστικά καθήκοντα, μέσα σ' ένα ανταγωνιστικό, συχνά εχθρικό περιβάλλον, από το οποίο όχι μόνο δεν υπάρχει διαφυγή αλλά θεωρείται και μεγάλη τύχη αν καταφέρει να εισχωρήσει εκεί μέσα. Για την ακρίβεια, στη σύγχρονη κοινωνία δεν υπάρχει μεγαλύτερο φόβητρο από την "ανεργία", δηλαδή την έλλειψη δουλείας.

Η "εργασία" αλλά και η "εκπαίδευση" (που υποχρεωτικά προηγείται της δουλειάς και τώρα μάλιστα τείνει να γίνει "δια βίου μάθηση") αποτελούν βασικό εργαλείο για τη δέσμευση της ανθρώπινης ενέργειας. Σε όλη μας τη ζωή εκπαιδευόμαστε για να γίνουμε φιλόπονοι και υπάκουοι εργάτες/υπάλληλοι.

Σε μια κοινωνία που γίνεται κάθε μέρα όλο και πιο ανταγωνιστική, ενώ παράλληλα διαρθρώνεται όλο και πιο σφιχτά μέσα στα κυκλώματα, αργά ή γρήγορα όλοι οι άνθρωποι μετατρέπονται σε τέρατα -αν θέλουν να επιβιώσουν. *Η δουλειά διαστρέφει νου και ψυχή.* Σε μια τέτοια κοινωνία, μόλις μεγαλώσει ένα παιδί έχει δυο εναλλακτικές επιλογές: α) Να γίνει *τέρας,* β) Να κατασπαραχθεί από τα *τέρατα...*

Ερώτηση: Πώς λοιπόν οι σκλάβοι, των οποίων γενιές και γενιές χάθηκαν ανώνυμα στα χωράφια ή στα εργοστάσια ή στις εταιρείες των πλουσίων, ήταν πάντα τόσο πρόθυμοι να φέρουν στον κόσμο παιδιά υποχρεωμένα να επαναλάβουν την ίδια μίζερη βιογραφία των γονέων τους;

Απάντηση: Το "σύστημα", κατασκευασμένο εξολοκλήρου από τους πλούσιους και ισχυρούς, έχει επιβάλλει το θεσμό της πατριαρχικής οικογένειας, η

οποία εξυπηρετεί άριστα τα συμφέροντα της πλουτοκρατίας. Χάρη στο θεσμό της οικογένειας, οι πλούσιοι και ισχυροί εξασφαλίζουν: α) Πολυάριθμα φθηνά εργατικά χέρια που τους υπηρετούν πρόθυμα από γενιά σε γενιά, χαρίζοντας στα αφεντικά όλο και περισσότερα πλούτη, β) Χειραγώγηση των επίδοξων επαναστατών: Όταν έχεις παιδιά, δεν τολμάς να κουνηθείς: δεν εγκαταλείπεις τη δουλειά σου, για παράδειγμα, όσο απαίσια κι αν είναι, ούτε τολμάς να μη μπεις στα κυκλώματα -διαφορετικά τις συνέπειες δεν θα τις πληρώσεις μονάχα εσύ αλλά και τα παιδιά σου. Όταν είσαι "οικογενειάρχης, το "σύστημα" σε δένει χειροπόδαρα.

Φυσικά, για να πεισθούν οι πληβείοι να γεννοβολούν γεμάτοι υπερηφάνεια, βομβαρδίζονται καθημερινά με ορισμένες "αναμφισβήτητες αξίες": "Τι θα γίνει με σένα; Δεν θα παντρευτείς;" ... "Άκληρος θα μείνεις; Ντροπή!" ... "Γιατί δεν παντρεύεσαι; Μήπως είσαι ανίκανος;" ... "Τι νόημα έχει η ζωή αν δεν κάνεις παιδιά;" ... "Τι θέλεις και υπάρχεις, εφόσον δεν έχεις κάνει παιδιά;" Σίγουρα, αυτές είναι φράσεις που κανένας άνθρωπος δεν επιθυμεί ποτέ ν' ακούσει. Έτσι, η ακληρία ήταν πάντα ο χειρότερος εφιάλτης των φτωχών. *Στην ανθρώπινη κοινωνία, περισσότερο σε εκτιμούν αν είσαι κατά συρροή δολοφόνος παρά άτεκνος.*

Εγώ, πάντως, αν είχα ένα παιδί είκοσι χρονών και χρειαζόταν κάποια μέρα να του πω: "Άκουσε, παιδάκι μου, σε αγαπώ, σε λατρεύω, αλλά επειδή είμαστε φτωχοί, πρέπει να πας να δουλέψεις σε κανένα φαστφουντάδικο, εργοστάσιο, γραφείο για τα υπόλοιπα σαράντα χρόνια της ζωής σου", θα προτιμούσα να το πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια!

Μετά τη ζωή: Προς τα πού οδεύουμε όλοι μαζί; Αν παρατηρήσω ψύχραιμα την πορεία της ζωής, γίνεται φανερό ότι ο άνθρωπος κατευθύνεται σταθερά προς

χαμηλότερα επίπεδα συνειδητότητας και υψηλότερα επίπεδα πόνου: Από την ευδαιμονία της παιδικής ηλικίας, στην ενδιαφέρουσα φάση της νεότητας, ύστερα στην βαλτωμένη ανία της έγγαμης ζωής, κατόπιν στην παρακμή της ωριμότητας και τελικά στην κατάρρευση των γειρατιών.

Γιατί πρέπει, τάχα, να πιστέψω ότι το επόμενο στάδιο (δηλαδή ο θάνατος), είναι ανοδικό; Αν τα πράγματα είναι όντως έτσι όπως διατυμπανίζουν οι "δάσκαλοι", τότε γιατί το σώμα μέρα με τη μέρα γερνά, αρρωσταίνει και αποσυντίθεται στο τέλος; Γιατί ο θάνατος είναι σαπίλα και αποσύνθεση, αντί μεταμόρφωση ή εξαΰλωση; Λοιπόν; Ποιό να είναι τελικά, το φοβερό μυστικό του θανάτου; Το καλύτερο που μπορούμε να ελπίζουμε, είναι ότι μετά θάνατον δεν υπάρχει τίποτα. Μόνος παράδεισος είναι η ανυπαρξία, το κενό. Οτιδήποτε άλλο, δεν μπορεί παρά να είναι κόλαση...

Σάββατο, 27 Μαρτίου 1999

Έξοδος με τη Μαρία Σχοινά για καφέ στο Κολωνάκι. Ωραίο νεανικό περιβάλλον, ξυλόγλυπτη διακόσμηση, τραπέζια στο μπαλκόνι, αμερικάνικη διακόσμηση, ευχάριστη μουσική ποπ και ροκ. Η συζήτηση που ξετυλίγεται τις επόμενες τρεις ώρες αποδεικνύεται άκρως διαφωτιστική, καθώς εξηγώ στη Μαρία τις διάφορες φάσεις όχι μόνο στη δουλειά αλλά και στο σπίτι: Η αδελφή μου με περιφρονεί ξεκάθαρα και το παίζει ντίβα· η μαμά υπακούει τυφλά στο Θανασάκη και φτιάχνει δυο διαφορετικά γεύματα την ημέρα, μόνο για την αφεντιά του· από τις 4:30 ως τις 6:00 το απόγευμα, που ξαπλώνω και προσπαθώ να ησυχάσω λίγο, τα ανήψια μου χαλάνε τον κόσμο με τις φωνές και τα σούρτα-φέρτα μα κανείς δεν τους λέει τίποτα. Όσο για

το μυστηριώδες κομμένο τριαντάφυλ-λο: “Αυτό είναι ευχή θανάτου!” πιστεύει ακράδαντα η Μαρία. Τέλος, κουνά το κεφάλι και λέει:
“Κατάλαβα! Μια ζωή σκατά! Ο Γρυπάρης σε χέζει και δεν σου δίνει ούτε μια μικρή αύξηση· οι άνδρες σε χέζουν επειδή δεν τους κάνεις πουτανιές· η μάνα σου σε χέζει κι έχει ψύχωση με το Θανάση· η αδελφή σου σε χέζει και καταφέρνει ν' ασχολούνται όλοι μαζί της...”
“Δεν μπορώ να πω ότι κάποιος μου έχει κάνει και κανένα φοβερό κακό!” πετάγομαι, απορώντας με το σκεπτικό της Μαρίας.
“Μα... λίγο ο ένας, λίγο ο άλλος, δεν μένει και τίποτα, κοριτσάκι μου!” με αποστομώνει.
“Δεν έχεις καμία χαρά στη ζωή σου και γι' αυτό ψάχνεις την ευτυχία στα ψέματα: Στους διαλογισμούς, στην παρατήρηση της φύσης, στους κρυστάλλους. Εμείς με τα ψέματα ζούμε”, καταλήγει με πικρία.

Και πάλι πρέπει ν' αναγνωρίσω ότι έχει δίκιο. Φαίνεται ότι με όλα αυτά (διαλογισμούς, ονείρεμα, σεμινάρια μεταφυσικής, γιόγκα, κλπ) προσπαθώ να αποκαταστήσω την ενεργειακή ισορροπία που θα μου χάριζε ένας σωστός σύζυγος, δυο παιδιά, επαρκές χρήμα, μια επιτυχημένη καριέρα, μια ικανοποιητική κοινωνική ζωή. Το περίεργο, πάντως, είναι ότι τα καταφέρνω -συχνά πολύ καλύτερα απ' όλους εκείνους που διαθέτουν όλα τα παραπάνω.
“Πράγματι! Όλες οι καλοβολεμένες και καλοπηδημένες πάσχουν από χρόνιες ημικρανίες και παίρνουν τα ψυχοφάρμακα με τις χούφτες!” παραδέχεται η Μαρία.

Ύστατες ελπίδες

Παρασκευή, 2 Απριλίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Έρχεται ο Αντώνης για να με πάρει να πάμε στα Γιάννενα, όπου βρίσκεται και η Αλίκη. Πηγαίνουμε για μπάνιο στη θάλασσα και κολυμπάμε ανέμελα, μέχρι που ένα μαύρο νέφος καλύπτει ξαφνικά τον ουρανό. Στο βάθος, πέρα στον ορίζοντα, ξεχωρίζει μια λεπτή γραμμή καπνού που φθάνει μέχρι το νερό. Ξέρω ότι επίκειται βομβαρδισμός. Απομακρυνόμαστε έγκαιρα. *Επαλήθευση: Στις Ειδήσεις ακούμε ότι ένα τοξικό σύννεφο φθάνει από τη Σερβία στην Ελλάδα σύντομα, εξαιτίας των αμερικάνικων βομβαρδισμών εκεί...*

Μετά τη δουλειά πέρασα από μια μεγάλη εισαγωγική εταιρεία κοντά στην Πλατεία Βικτωρίας, από όπου αγόρασα έτοιμα ραμμένα καλύμματα για το σαλόνι μου, πολύ ωραία και φθηνά. Εκεί κοντά ανακάλυψα ένα περίεργο μαγαζί, που εμπορεύεται παιγνίδια στρατηγικής και φαντασίας. Τα περίεργα αντικείμενα στη βιτρίνα μου τράβηξαν την προσοχή, μπήκα μέσα σαν υπνωτισμένη, έριξα μια προσεκτική ματιά σε όλα (παιγνίδια ρόλων, με κάρτες, επιτραπέζια, όλα ασυνήθιστα και εντυπωσιακά), και τελικά αγόρασα ένα κουτί με 60 κάρτες του παιγνιδιού "Esoterra". Δεν ξέρω πώς μου ήλθε. Απλά ήθελα να δοκιμάσω κάτι καινούργιο...

Κυριακή του Πάσχα, 11 Απριλίου 1999

Πρωινή βόλτα με τα ποδήλατα, μαζί με τον ανηψιό μου το Γιάννη, μέχρι την Κάτω Γλυφάδα. Παίρνουμε το δρομάκι πλάι στην παραλία και περνάμε

το λούνα παρκ, ώσπου φθάνουμε στις πίστες μότο κρος. Το μέρος είναι πανέμορφο, ήρεμο, ερημικό, δίπλα σ' έναν γαλήνιο κλειστό όρμο. Κάπου βρίσκω όμορφα ανοιξιάτικα μωβ λουλούδια, κόβω δυο και στολίζω το ποδήλατό μου.

Ο Γιάννης με οδηγεί σ' ένα στενό ανώμαλο μονοπάτι πλάι στους βράχους, πάνω από τη θάλασσα. Είναι λίγο επικίνδυνο, δειλιάζω κάπως αλλά προχωρώ. Στο γυρισμό, ανακαλύπτω έναν άλλο δρόμο πλάι στη θάλασσα, λείο, ήρεμο και άνετο. Έτσι, μπορώ ν' απολαύσω χαλαρά το φυσικό περιβάλλον.

Επιστρέφουμε στο σπίτι περιτρέχοντας το αεροδρόμιο. Η ανηφόρα είναι κάπως κουραστική. Όταν φθάνουμε στην πλατεία της οδού Ιασωνίδου κατεβαίνουμε από τα ποδήλατα και συνεχίζουμε σιγά σιγά με τα πόδια μέχρι το σπίτι, κουρασμένοι αλλά ευτυχείς.

... Μια από τις πιο ευχάριστες εμπειρίες της ζωής μου, που δεν πρόκειται να επαναληφθεί ξανά: Μόλις μια εβδομάδα αργότερα, ο Γιάννης δεν είναι πια το αθώο, ξέγνοιαστο παιδί που γνώριζα ως τότε· σα να έχει μεγαλώσει απότομα, τώρα είναι ήδη έφηβος και δεν ενδιαφέρεται πια για βόλτες μαζί τη θεία του. Από την επόμενη Κυριακή κιόλας, αρχίζει να κουβαλάει ένα σωρό φίλους στην ταράτσα, ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου, και κάνουν απίστευτη φασαρία όλη μέρα...

Πέμπτη, 15 Απριλίου 1999

Σήμερα το απόγευμα ήλθε για επίσκεψη η Περσεφόνη και είχα τη φαεινή ιδέα να δοκιμάσουμε μαζί το παιγνίδι “Esoterra”. Στην αρχή η φιλενάδα μου δεν είχε πολλή όρεξη, όταν όμως εξοικειώθηκε με τη ροή του παιγνιδιού ενθουσιάστηκε. Το ίδιο κι εγώ.

Το “Esoterra” αποδεικνύεται ένα ιδιαίτερα συναρπαστικό παιγνίδι: Μου δίνει την εντύπωση ότι είναι έτσι

φτιαγμένο ώστε να μεταβιβάζει στους παίκτες σημαντικές μεταφυσικές γνώσεις και μεγάλες αλήθειες, κυρίως σε ασυνείδητο επίπεδο. Παίζοντας νιώθω σα να βιώνω μια άλλη πραγματικότητα, όπου τα πάντα (θαυμαστά πλάσματα, υπέροχα φυσικά τοπία, εξαιρετικές μαγείες, μαγικά αντικείμενα κλπ) εξυπηρετούν μια μόνο σκοπιμότητα: την αέναη μάχη μεταξύ του Καλού και του Κακού. Κάθε στιγμή του παιγνιδιού είναι μια βαθιά, εσωτερική απόλαυση. Αν χάσω ή κερδίσω, δεν έχει τόση σημασία. Εκείνο που μετράει περισσότερο για μένα, είναι η αίσθηση φυγής αλλά και συνειδη-τότητας που μου προσφέρει το παιγνίδι...

Παρασκευή, 16 Απριλίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στη Χώρα των Νεκρών. Ο τόπος είναι κενός, ομιχλώδης· μια περίεργη, ωχροκίτρινη ατμόσφαιρα με τυλίγει. Εκεί συναντώ κάποιες μάγισσες και τους λέω:
“Εσείς είστε νεκρές, ενώ εγώ είμαι ζωντανή”.
“Και λοιπόν;” μου απαντά ήρεμα η μια τους...

Τελικά, ίσως να είναι πιο σοφό να μην χολοσκάω για τον κάθε “συνάνθρωπο” που μου φαίνεται δυστυχισμένος. Άλλωστε, ποιός απ' αυτούς σκάει για μένα; Στενοχωριέμαι, ας πούμε, για το Θανάση που είναι τώρα άρρωστος και τρώω τα απογεύματά μου δίπλα του για να του κάνω παρέα. Ωστόσο, μόλις πήγα να του πάρω -στα ψέματα- ένα πεντοχίλιαρο που κρατούσε, αυτός, αν και είναι ολόκληρος φασκιωμένος μέσα σε γύψο, χάλασε τον κόσμο και όρμησε να με πνίξει στ' αλήθεια! “Μη το παρεξηγείς, παιδάκι είναι!” τον δικαιολόγησε αμέσως η μάνα μου. Δηλαδή, τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει για να τον παρεξηγήσω; Να με σκοτώσει στ' αλήθεια;

Τώρα λυπάμαι το Θανάση που βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση· όμως, σε καμιά 15αριά χρονάκια, όταν

η περιπέτεια με την υγεία του θα έχει ξεχαστεί και θα έχει αρχίσει να φθάνει κάπου επαγγελματικά, θα μου το παίζει σπουδαίος και τρανός. Άλλωστε, διαθέτει όλα τα απαιτούμενα προσόντα για να γίνει δεκτός στα κυκλώματα και να πετύχει στη ζωή: Δεν ανέχεται να έρχεται δεύτερος σε τίποτα· δεν γνωρίζει ιερό και όσιο προκειμένου να πετύχει το δικό του· δεν δίνει δεκάρα για κανέναν· για το χρήμα πουλά και τη μάνα του -το παραδέχεται και ο ίδιος.

Κυριακή, 18 Απριλίου 1999

Το απόγευμα πηγαίνουμε ωραία βόλτα στου Φιλοπάππου μαζί με τις φιλενάδες μου: την Ελένη, τη Νινέτα και την Ξανθή. Μετά το τσιμπούσι στο "Νέον" και αφού έχουμε αποχαιρετήσει τις άλλες, παίρνω την Ελένη και πάμε μαζί σε μεγάλο ξενοδοχείο των Αμπελοκήπων, όπου διοργανώνεται μια Έκθεση Παιγνιδιών Φαντασίας. Λεπτομέρεια: Χθες, όταν τηλεφώνησα για να βεβαιωθώ αν όντως γίνεται εκεί η έκθεση, η τηλεφωνήτρια κόμπιασε, με άφησε για λίγο σε αναμονή και τελικά μου δήλωσε: "Δεν έχω υπόψη μου κάτι τέτοιο!"

Εντέλει, όπως διαπιστώνουμε σύντομα, κάτι τέτοιο όντως λαμβάνει χώρα στο τέρμα υπόγειο του ξενοδοχείου. Φθάνοντας με το ασανσέρ, ακούγεται μπόλικη οχλαγωγία μέχρι το διάδρομο. Περνάμε μπροστά από έναν σεκιουριτά που μας παρατηρεί περίεργα και, μόλις μπαίνουμε στην τεράστια αίθουσα, αντικρύζουμε ένα πλήθος από αλητρόνια, όλα κάτω των 20 χρονών, που παίζουν αφοσιωμένα. Άρα λοιπόν, πρέπει να γινόταν κάποιο πρωτάθλημα παιγνιδιών φαντασίας, όμως έκθεση ανάλογων παιγνιδιών δεν υπάρχει. Ο τύπος στο κομπιούτερ δείχνει ταραγμένος, δεν μας ρωτάει καν τι θέλουμε, ενώ πέφτει αμέσως

νεκρική σιγή σε όλη την αίθουσα! Βλέποντας ότι το κλίμα δεν μας σηκώνει, γυρνάμε να φύγουμε. Τότε, πέφτουμε πάνω στον σεκιουριτά της εισόδου, ο οποίος μας έχει πάρει από πίσω!

Όταν φτάνουμε στη Γλυφάδα, η Ελένη με πληροφορεί ότι δυο νεαροί από εκεί μέσα μας παρακολουθούσαν σε όλο το δρόμο, μπήκαν στο ίδιο τρόλλεϋ με μας, κατέβηκαν στη λεωφόρο Πανεπιστημίου όπως εμείς, και μας ακολούθησαν μέχρι τη στάση των λεωφορείων. Ύστερα, ευτυχώς εξαφανίστηκαν.

Μήπως, τελικά, τα παιγνίδια του είδους και τα καταστήματα που τα πουλάνε, χρησιμεύουν ως προπέτασμα για άλλες, ύποπτες δραστηριότητες; Άλλωστε, το ίδιο δεν συμβαίνει με κάθε είδους λέσχες, γυμναστήρια, σχολές και δεν συμμαζεύεται; Το σίγουρο, πάντως, είναι ότι δεν πρόκειται να ξαναπάω σε καμία τέτοια έκθεση...

Δευτέρα, 26 Απριλίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι εγκλωβισμένη σε μια περιοχή που χωρίζεται σε "Καλό" (φως, αμόλυντη φύση) και "Κακό" (σκοτάδι, μελαγχολία). Προσπαθώ να "μπολιάσω" το Κακό με το Καλό και παίρνω με το μέρος μου μια κοπέλα ζει στην περιοχή του Κακού. Τελικά, το μέρος αλλάζει και γίνεται σαν άσραμ...

Φθάνοντας το πρωί στη δουλειά, αντικρύζω την εξής επιγραφή graffiti, με τεράστια μαύρα γράμματα, πάνω στο λευκό τοίχο δίπλα στην Παγγαία: Η ΚΟΛΑΣΗ ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ! Για μερικές στιγμές μου χτυπάει κάπως περίεργα η τελευταία λέξη και μια πρωτόγνωρη δυσφορία με πνίγει. *Ολόκληρη Αθήνα, εδώ βρήκαν να το γράψουν αυτό; Αν το είχαν γράψει ένα στενό πιο πέρα, ίσως και να μη το έβλεπα ποτέ,* συλλογίζομαι. Για μια

στιγμή μου περνά από το νου ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικά δυσοίωνο ***σημάδι της μοίρας***, ωστόσο δεν ασχολούμαι περισσότερο. Στο κάτω-κάτω, δεν είμαι και η μοναδική που το βλέπω...

Το απόγευμα οι γονείς μου αποφάσισαν να πάνε μια βόλτα στην Κάτω Γλυφάδα (πώς το 'παθαν;). Κάποια στιγμή, πέρασαν και από την υπέροχη παραλιακή καφετέρια Cataralla, όμως δεν κάθησαν καθόλου επειδή ο πατέρας μου τσιγγουνεύτηκε τα λεφτά για τους καφέδες.

Όλο το υπόλοιπο βράδι στο σπίτι η μαμά παραπονιόταν για τη γνωστή και ασύστολη τσιγγουνιά του πατέρα μου: “Μια φορά βγήκαμε έξω μετά από είκοσι χρόνια και δεν χαλάλισες δυο δεκάρες για να με κεράσεις έναν καφέ!” Εκείνος πάλι, όπως πάντα, την κατηγόρησε ότι είναι σπάταλη και του τρώει όλη τη σύνταξη...

Παρασκευή, 30 Απριλίου 1999

Ακόμη μια φορά, ο Σπυρόπουλος με κοροϊδεύει όταν πηγαίνω να του ζητήσω αύξηση. “Θα δούμε”, μου λέει μάλλον ειρωνικά. Αργότερα, οι συνάδελφοι μαζεύονται γύρω μου και γεμάτοι υποκριτικό ενδιαφέρον ρωτούν να μάθουν αν συμφώνησε το αφεντικό. Όλοι απορούν κι εξίστανται για την έμμεση πλην σαφή άρνησή του.

“Και τώρα; Τι θα κάνεις; Κάτι πρέπει να κάνεις γι' αυτό!” μου λέει η Νέλλη.

“Δεν γίνεται να το αφήσεις έτσι!” πετάγεται η Μάχη.

“Θα τους αφήσεις να σε κοροϊδεύουν;” επαυξάνει η Μαρία Μπονάνου, ενώ εγώ αρχίζω να φουσκώνω, γεμάτη θυμό. Είμαι έτοιμη να αρχίσω άσχημα βρισίδια, ωστόσο τελευταία στιγμή συγκρατούμαι και δηλώνω με παράπονο ότι:

“Αν μου έδιναν έστω 20.000 δρχ αύξηση το μήνα, θα ήμουν ευχαριστημένη!”
“Μη τους το πεις αυτό, θα σε πάρουν για κορόιδο!” μου κάνει η Νέλλη.

Υπάρχει, όμως, και κάτι άλλο που με καταθλίβει: Εδώ και μήνες έχω αρχίσει να ψάχνω για καλύτερη δουλειά σε άλλους εκδοτικούς οίκους. Τζίφος, φυσικά. Σε όλους αρέσει μεν το βιογραφικό μου, μα κανείς δεν προσφέρει περισσότερα χρήματα· αντίθετα, μου δίνουν πολύ λιγότερα! Για την ακρίβεια, τώρα εισπράττω 165.000 δρχ το μήνα, ενώ οι άλλοι εργοδότες μου προσφέρουν μόλις 140.000 δρχ, δηλαδή τον βασικό μισθό άπειρης ανειδίκευτης εργάτριας! ***Μυστήριο,*** πάντως: Απ' όσους ανθρώπους γνωρίζω, κανένας δεν παίρνει μικρότερο μισθό από μένα, ανεξαρτήτως ειδικότητας! Όταν όμως εγώ ψάχνω για πιο προσοδοφόρα δουλειά, όλες οι θέσεις που βρίσκω είναι ακόμη πιο κακοπληρωμένες από αυτήν που έχω!

Παράλληλα, βλέποντας μέρα με τη μέρα η ζωή μου να οδηγείται σε πολλαπλά αδιέξοδα, εδώ και μήνες επιδίδομαι σε μια ξέφρενη αναζήτηση νέων εμπειριών και γνωριμιών. Σαν αλλοπαρμένη τρέχω σε διάφορες λέσχες, πρακτορεία ταξιδίων, γυμναστήρια, κολυμβητήρια, φυσιολατρικούς συλλόγους, και δε συμμαζεύεται! Ορισμένα φαίνονται ενδιαφέρουσες περιπτώσεις, μα για να συμμετάσχεις στις εξορμήσεις τους πρέπει να διαθέτεις δική σου παρέα και αμάξι -με δυο λόγια, δεν κάνουν για μένα. Γενικότερα, κανένας χώρος δεν φαίνεται να είναι κατάλληλος για μένα. Κι όμως, εγώ εξακολουθώ να ψάχνω -ένας Θεός ξέρει τι- στην έρημο του κόσμου...

Σάββατο, 8 Μαΐου 1999

Εδώ και αρκετούς μήνες ο πατέρας μου κτίζει ένα

δωμάτιο στο εκτός σχεδίου οικόπεδο που έχω στην Κυψέλη Αίγινας. Σχεδόν κάθε σαββατοκύριακο πηγαίνει εκεί μόνος του και πασχίζει να ολοκληρώσει το μικρό κτίσμα.

Σήμερα το πρωί ο μπαμπάς πήγε και αγόρασε τα κεραμίδια -πράγμα που σημαίνει ότι το σπιτάκι κόντευε να τελειώσει. Όμως, μόλις τα έφερε στο οικόπεδο, κατέφθασε ένας αστυνομικός και του ανήγγειλε ότι το κτίσμα πρέπει να κατεδαφιστεί επειδή είναι παράνομο, εφόσον δεν υπάρχει άδεια οικοδομής!

Δίχως να το σκεφθεί καθόλου, δίχως να ειδοποιήσει κανέναν πρώτα, ο πατέρας μου άρχισε αμέσως να γκρεμίζει με τα ίδια του τα χέρια το σπιτάκι που με τόσο κόπο έκτιζε ο ίδιος τόσο καιρό, ώσπου έμεινε μονάχα ένας σωρός από σκόρπιες πέτρες. Μας τα διηγήθηκε όλα όταν επέστρεψε στο σπίτι αργά το βράδι, κατάκοπος και απογοητευμένος.

Κυριακή, 9 Μαΐου 1999

Προφητικό Όνειρο: Κάποιος μου τηλεφωνεί και μου λέει ότι η Νεφέλη έχει σοβαρό πρόβλημα στην Κύπρο και θα γυρίσει στην Ελλάδα. *Επαλήθευση: Δυο μέρες αργότερα, η Νεφέλη μου τηλεφωνεί και βγαίνουμε έξω μαζί. Βρίσκεται εδώ στην Αθήνα για λίγες μέρες, λόγω ψυχολογικών προβλημάτων -πάλι...*

Το απόγευμα με καλεί η Ουρανία να πάω για καφέ στο σπίτι της. Με κάποια πικρία, μου αποκαλύπτει ότι δεν είναι πια τόσο ευχαριστημένη με τη σχολή κοπτικής-ραπτικής, στην οποία φοιτά εδώ και μερικούς μήνες: “Δεν ξέρω τι συμβαίνει, Υβόννη. Τελευταία έχω διαπιστώσει ότι από κάποιο σημείο και μετά, η γνώση δίνεται με πολύ φειδωλό τρόπο!”

Εξηγώ στην Ουρανία ότι το ίδιο ακριβώς έχω παρατηρήσει σε όλες τις μεταφυσικές οργανώσεις,

σχολές, γυμναστήρια κλπ χώρους όπου έχω βρεθεί. Όσο κι αν πληρώνεις, όση διάθεση για μάθηση κι αν δείχνεις, η όποια γνώση φυλάσσεται ζηλότυπα για τους “λίγους κι εκλεκτούς”.

Κατακλείδα: Στο τέλος του μήνα, η Ουρανία θα παρατήσει οριστικά την εν λόγω σχολή...

Τετάρτη, 12 Μαΐου 1999

Κοντεύει μεσημέρι στη δουλειά· ακόμη μια φορά, η Μάχη, η Μαρία Μπονάνου κι εγώ έχουμε στήσει αυτί έξω από την αίθουσα συνεδριάσεων. Ως συνήθως, ο Σπυρόπουλος και οι διευθυντές συζητούν για την τύχη της Παγγαίας, που εδώ και αρκετό καιρό διαγράφεται μαύρη κι άραχνη. Κατάπληκτες τους ακούμε να μιλούν αποφασισμένοι για την πώληση της εταιρείας σε άλλο εκδοτικό οίκο! Βιάζονται, μάλιστα, να υπογράψουν συμβόλαιο με τον πλειοδότη -ο οποίος έχει ήδη βρεθεί- μέχρι το τέλος του καλοκαιριού. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ακόμη περισσότερες απολύσεις.

Λίγο αργότερα, πάω να βγάλω μερικές φωτοτυπίες και συναντώ εκεί τη Ρίτα. Παρασύρομαι από τη φιλική διάθεση που μου δείχνει, όπως πάντα, και της εκμυστηρεύομαι τα νέα. Δεν θεωρώ ότι αποκαλύπτω κάτι καινούργιο: η οικτρή κατάσταση της Παγγαίας δεν είναι κανένα επτασφράγιστο μυστικό, οι φήμες για πώληση της εταιρείας κυκλοφορούν εδώ και μήνες. Άλλωστε, ορισμένες φορές κρυφακούει και η Ρίτα μαζί μας. “Απλά, αναρωτιέμαι αν θα έχω να φάω μετά το καλοκαίρι!” κλαψουρίζει στο τέλος, φοβισμένη. Εγώ απορώ· δεν είναι δα και τόσο φτωχή.

Δεν προφταίνω να γυρίσω στο γραφείο μου (πέντε μέτρα απόσταση από το φωτοτυπικό) όταν η Μάχη βγαίνει μπροστά μου, με αγριοκοιτάζει και με ρωτά σε αυστηρό τόνο: “Για πες μου Υβόννη, εσύ

μαρτύρησες στη Ρίτα, στον Χρήστο και σε όλους μέσα, ότι η εταιρεία θα πουληθεί;”
“Όχι! Όχι!” αρνούμαι έντονα την κατηγορία, ενώ έχω μείνει κατάπληκτη: Πόσο γρήγορα πια διαδίδονται τα κουτσομπολιά σ' αυτή την εταιρεία; Και τι ρόλο παίζει ο κάθε “συνάδελφος”, τελικά, απέναντί μου; Πότε πρόφτασε η Ρίτα να ενημερώσει τη Μάχη (χαφιεδάκι του Σπυρόπουλου); Και από πότε η πώληση της εταιρείας αποτελεί ιερό μυστικό;

Η Μάχη δεν συνέχισε την ανάκριση· παρέμεινε σιωπηλή, διατηρώντας όμως τη βλοσυρή έκφραση που παίρνει ο δικαστής όταν έχει αποφασίσει να καταδικάσει τον κατηγορούμενο σε ισόβια ή θάνατο.

Κατακλείδα: Εντέλει, η εταιρεία δεν θα πουληθεί ποτέ. Θα συνεχίσει να συρρικνώνεται και να απολύει υπαλλήλους μα δεν θα αλλάξει ποτέ χέρια. Όσο για τον πολλά υποσχόμενο αγοραστή, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς.

* * * *

Παρασκευή, 14 Μαΐου 1999

Μάθημα τεκβοντό στο γυμναστήριο Acron Gym, όπου συχνάζω τους τελευταίους μήνες. Δεν έχω πει στο δάσκαλο ότι έχω ξανακάνει τεκβοντό, για να δίνω την εντύπωση αρχάριας μα χαρισματικής μαθήτριας. Το κόλπο πετυχαίνει, μόνο που έχω ξαναγυρίσει στην άσπρη ζώνη (σκασίλα μου).

Όπως πάντα, έτσι και σήμερα το μάθημα είναι γενικά βαρετό και προβλέψιμο, ώσπου συμβαίνει κάτι εκπληκτικό: Εκείνος ο υπέροχος δίμετρος νεαρός με τα σγουρά καστανά μαλλιά, το λευκό δέρμα και τα λαμπερά αμυγδαλωτά μάτια, μου χαμογελά γλυκά και υποκλίνεται μπροστά μου με βλέμμα ζεστό και φιλικό, καθώς ετοιμαζόμαστε να κάνουμε μαζί ορισμένες

ασκήσεις. Απλά δυσκολεύομαι να πιστέψω αυτό που μου συμβαίνει!

Μετά το τέλος του μαθήματος, ο νεαρός τρέχει και με συνοδεύει στο ασανσέρ μέχρι κάτω στο ισόγειο, όπου έχει αφήσει κι αυτός το ποδήλατό του, όπως εγώ. Μου λέει ότι ονομάζεται Ορέστης, είναι 24 χρονών, σπουδάζει ιατρική στο τέταρτο έτος κι ενδιαφέρεται να μάθει για μένα! Ευγενικός, διακριτικός, πανέμορφος, αριστοκρατικός, τέλειος! Ήδη αρχίζω να τρελαίνομαι!

Δευτέρα, 17 Μαΐου 1999

Σήμερα είδα και πάλι τον Ορέστη στο τεκβοντό. Μου χαμογέλασε με συμπάθεια, μιλήσαμε για λίγο, εξασκηθήκαμε μαζί -υπέροχα! Φεύγοντας μαζί ξανά, μου είπε ότι του αρέσει η ποδηλασία και ότι πηγαίνει μεγάλες αποστάσεις μέχρι το Πανόραμα Βούλας. Του εξήγησα ότι οι βόλτες με ποδήλατο είναι και δικό μου χόμπυ. "Χθες, δυστυχώς, μ' έπιασε λάστιχο", συνέχισε. "Ευτυχώς, όμως, έχω κάτι θείους εκεί στο Πανόραμα, έτσι τους επισκέφθηκα και μου δόθηκε η ευκαιρία να τους δω!" Κουβέντες σύντομες κι απλές, που για μένα αξίζουν σαν διαμάντια...

Παρασκευή, 21 Μαΐου 1999

Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει: Σήμερα στο τεκβοντό ο Ορέστης δεν ήταν καθόλου θερμός απέναντί μου! Για την ακρίβεια, έκανε ό,τι μπορούσε για να μείνει μακριά μου σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος! Απέφυγε επιμελημένα να εξασκηθεί μαζί μου, δεν με κοιτούσε καν, ενώ μια δυο φορές που θέλησα να τον πλησιάσω γύρισε αλλού το πρόσωπό του, οπότε κι εγώ αναγκάστηκα ν' αλλάξω κατεύθυνση!

Όταν τελείωσε το μάθημα, καθυστέρησα επίτηδες την αναχώρησή μου για κανένα τέταρτο, με σκοπό να

τον πετύχω στο ασανσέρ. Όταν συναντηθήκαμε, προσπάθησα να σπάσω τον πάγο ξεκινώντας συζήτηση σχετικά με το body building. Ανταποκρίθηκε ευγενικά, ένιωσα όμως μια απόσταση. Κάτι έχει αλλάξει πια μεταξύ μας -πριν καν αρχίσουμε...

Όσο κι αν πασχίζω να πείσω τον εαυτό μου για το αντίθετο, μου είναι ξεκάθαρο ότι το ενδιαφέρον του Ορέστη για μένα ήδη φθίνει γοργά. Γιατί, αλήθεια; Να φταίει άραγε η διαφορά ηλικίας; Μα δεν έχουμε καν γνωριστεί καλά-καλά! Άλλωστε, φαίνομαι δέκα χρόνια νεώτερη απ' όσο είμαι, το παραδέχονται όλοι...

Κυριακή, 23 Μαΐου 1999

Μετά από πολύ καιρό, η Μαρία Γληνού μου τηλεφώνησε πριν από τρεις μέρες και μου πρότεινε να περάσουμε ένα σαββατοκύριακο στο άσραμ της "Ψυχικής Αρμονίας". Δέχθηκα, περισσότερο για να ξεφύγω από την αφύσικα εχθρική καθημερινότητά μου. Δεν είναι κι άσχημα εδώ...

Σήμερα, κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού φαγητού, τυχαίνει να καθήσουμε κοντά στη Βίβιαν, τη δασκάλα της χοροθεραπείας. Για λίγα λεπτά συζητάμε οι τρεις μας χαρωπά, σαν να μην τρέχει τίποτα. Ξαφνικά, χωρίς εγώ να αναφέρω τίποτα, η Βίβιαν μου παραπονιέται πως δεν φάνηκα στο τμήμα της, στο "Ουράνιο Τόξο"! Της εξηγώ ότι έχω δοκιμάσει πολλές φορές να τη βρω, μάταια όμως εφόσον κανένας εκεί δεν τη γνωρίζει. Η κυρία παίρνει ύφος αθώας περιστεράς και κάνει πως δεν καταλαβαίνει.

"Αλήθεια, πώς και δεν υπάρχει μια διαφημιστική πινακίδα, μια ανακοίνωση σχετικά με τη χοροθεραπεία στο Πνευματικό Κέντρο; Έτσι θα μπορούσες να προσελκύσεις περισσότερες πελάτισσες!" τη συμβουλεύω "αθώα".

“Δεν το σκέφτηκα!” μου αποκρίνεται, επίσης “αθώα”.

Τετάρτη, 26 Μαΐου 1999

Η παγίδα της ευτυχίας: Εδώ και δέκα μέρες περίπου, πελαγοδρομώ αδιάκοπα μέσα σ' έναν στρόβιλο αντικρουόμενων σκέψεων και συναισθημάτων: Ναι μεν αισθάνομαι ευτυχισμένη που έχω ερωτευθεί ξανά -κι αυτή τη φορά φαινόταν αμοιβαίο- ταυτόχρονα, όμως, με βασανίζουν εντονότατες αμφιβολίες και μια πανίσχυρη εσωτερική αγωνία. Ιδίως μετά τις τελευταίες εξελίξεις, νιώθω σχεδόν μόνιμα έναν κόμπο στο λαιμό και κάψιμο στο στομάχι, καθώς αδυνατώ να ελέγξω το φόβο μου ότι ο Ορέστης μπορεί να εξαφανιστεί οποιαδήποτε στιγμή.

Οι φόβοι μου δεν αργούν να επιβεβαιωθούν: Σήμερα το απόγευμα ξαναβλέπω τον Ορέστη στο γυμναστήριο· αυτή τη φορά, είναι ακόμη πιο αδιάφορος, ψυχρός, απόμακρος απέναντί μου. *Αρχίζω να το παίρνω απόφαση, ότι δεν γίνεται τίποτα πια...*

Τελικά, όλη αυτή η ιστορία με τον Ορέστη αποτέλεσε για μένα ένα μάθημα της ζωής: Μόλις διαπίστωσα οριστικά πως ο νεαρός δεν τρελαίνεται για πάρτη μου, ένιωσα αρχικά απογοήτευση, η οποία όμως δεν άργησε να δώσει τη θέση της σε έντονη ανακούφιση! Το κεφάλι μου δεν είναι πια βαρύ, ενώ η βασανιστική ανησυχία που με διακατείχε εδώ και μέρες, εξαφανίστηκε! Ηρέμησα!

Για δέκα περίπου μέρες νόμιζα πως η απόλυτη ευτυχία, δηλαδή ο αμοιβαίος έρωτας, μου είχε χτυπήσει ανέλπιστα την πόρτα. Ωστόσο, από την αρχή κιόλας, κάτι δεν μου πήγαινε, κάποιο μέρος του εαυτού μου δεν πειθόταν από το όλο “θέατρο”. Δεν ένιωθα τη νιρβάνα που περίμενα· αντίθετα, η χαρά του έρωτα, όσο ισχυρή κι αν ήταν, πνιγόταν μέσα σε ένα ακαθόριστο αρχικά,

δικαιολογημένο αργότερα, άγχος του επικείμενου χωρισμού. “Ζήσε το τώρα”, λένε οι επιτήδειοι Δάσκαλοι της Νέας Εποχής. Ποιό “τώρα”;

Η αναζήτηση της ευτυχίας στο υλικό πεδίο είναι μια κενή χίμαιρα, μια επιμελημένη απάτη: Πειθαναγκαζόμαστε να κυνηγάμε ασταμάτητα στόχους οι οποίοι επιβάλλονται από το σύστημα επειδή το εξυπηρετούν (έρωτας, χρήμα, επιτυχία, δόξα κλπ). Ως επί το πλείστον, οι επιθυμίες μας δεν ικανοποιούνται ποτέ· αλλά ακόμη κι αν πραγματοποιηθούν, τελικά τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως τα φανταζόμαστε. *Επίσης, όσο μεγαλύτερη είναι μια επιτυχία, τόσο μεγαλύτερος είναι και ο φόβος απώλειάς της.* Άλλωστε, βάσει φυσικού νόμου, σε αυτόν τον κόσμο ό,τι φοβάσαι υλοποιείται. Αντίθετα, ό,τι επιθυμείς σου ξεφεύγει· αλλά ακόμη κι αν υλοποιηθεί, αργά ή γρήγορα καταστρέφεται ή διαστρέφεται.

Πόσο διαφορετική είναι, αλήθεια, η απατηλή ευτυχία του έρωτα (= διαρκές βασανιστικό καρδιοχτύπι) από την ήρεμη ευτυχία των αστρικών ταξιδιών! Η αμιγής εξισορρόπηση και η αίσθηση ολοκλήρωσης που προσφέρουν αυτές οι εμπειρίες δεν συγκρίνεται με καμία δήθεν “ευτυχία” αυτού του κόσμου...

Σαββατοκύριακο, 29-30 Μαΐου 1999

Ακριβώς ό,τι χρειαζόμουν για να μπορέσω να πάρω το μυαλό μου απ' όλα αυτά: την απίστευτη ιστορία με τον Ορέστη, τον ασίγαστο πόλεμο που υπομένω κάθε μέρα στη δουλειά, τις προβληματικές φίλες μου που όσο πάνε γίνονται όλο και πιο ακριβοθώρητες: Πέρασα ολόκληρο το σαββατοκύριακο στην πλαζ του Κορωπίου, μαζί με την αδελφή μου και τις φίλες της Μιλένα και Ελένη. Κατάφερα ν' απολαύσω ξέγνοιαστα και χωρίς άγχος τη θάλασσα, τον ήλιο, την

παρέα· μια γλυκιά χαρά που μου δόθηκε αυθόρμητα, με τρόπο φυσικό, χωρίς να κυνηγώ καταθλιπτικές φιλενάδες ή αινιγματικούς γκόμενους.

Τετάρτη, 2 Ιουνίου 1999

Ίσως η πιο σημαντική μέρα της ζωής μου: Το μάθημα τεκβοντό έχει τελειώσει, ο Ορέστης δεν μου έχει μιλήσει καθόλου, νιώθω απογοητευμένη μα, έτσι κι αλλιώς, δεν περιμένω τίποτα πια. Βγαίνω από τα αποδυτήρια έτοιμη να φύγω και νάτος μπροστά μου, με καθηλώνει μ' ένα βλέμμα έκπληκτο και διφορούμενο. "Έλα, πάμε Υβόννη", μου κάνει με φωνή περίεργη, ίσως ειρωνική. Εγώ δεν λέω τίποτα, απλά υπακούω, ενώ μια ξαφνική αισιοδοξία με συνεπαίρνει.

Αυτή τη φορά δεν έχουμε φέρει τα ποδήλατά μας, οπότε προχωράμε μαζί μέχρι τη στροφή Αργυρουπόλεως, που απέχει καμιά εκατοστή μέτρα μακρυά από το γυμναστήριο. Συζητάμε χαρωπά για διάφορα θέματα, όπως σπουδές, ποδήλατο, τεκβοντό -τι σημασία έχει; Πετάω στον έβδομο ουρανό, βιώνοντας την κάθε υπέροχη στιγμή σα να διαρκεί χρόνια.

Δεν μ' ενδιαφέρει τίποτα εκτός από το ότι βαδίζω δίπλα του· παραβλέπω εις γνώσιν μου ακόμη και το γεγονός ότι αυτός μοιάζει σα να βιάζεται να με ξεφορτωθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερο: "Κάπου εδώ δεν πρέπει να στρίψεις για να κατέβεις στη Βουλιαγμένης;" με ρωτά μια, δύο φορές πριν φτάσουμε στη στροφή. Εγώ κάνω ότι δεν καταλαβαίνω και φροντίζω να παρατείνω τη μικρή βόλτα μας όσο το δυνατόν περισσότερο. Κάποτε, όμως, φθάνει αναπόφευκτα η στιγμή να χωρίσουμε. Τον αποχαιρετώ εγκάρδια αλλά και με κρυφή μελαγχολία. Έπειτα, εκείνος παίρνει το δρόμο ίσια επάνω, ενώ εγώ κατεβαίνω στη στάση λεωφορείων επί της λεωφόρου Βουλιαγμένης.

Καθισμένη μόνη εκεί, η απόλυτη ευτυχία αντιπαλεύει μέσα μου με την πιο βαθιά πίκρα: Στ' αλήθεια, χρειάστηκε να φθάσω 36 χρονών για να περπατήσω μια φορά 100 μέτρα πλάι σ' έναν όμορφο άνδρα...

Δευτέρα, 7 Ιουνίου 1999

Αρκούμαι πλέον ν' απολαμβάνω την παρουσία του Ορέστη στην τάξη του τεκβοντό. Αυτό μόνο, χωρίς να περιμένω πια τίποτε άλλο, μου αρκεί για να αισθάνομαι ζωντανή -όπως τότε, το '77, όταν αγαπούσα πλατωνικά τον Γιώργο Φραντζή.

Χρονοτριβώντας σκόπιμα για κανένα τέταρτο, κατάφερα σήμερα πάλι να τον συναντήσω στο ασανσέρ. Πιάσαμε λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων -τυπικά και σοβαρά- μέχρι που φθάσαμε στο ισόγειο και πήρε το ποδήλατό του. Αδύνατο να αγνοήσω μια σχετική παγωμάρα εκ μέρους του.

Έβγαλε το ποδήλατο στο δρόμο βιαστικά, σα ν' ανυπομονούσε να με ξεφορτωθεί, κι ετοιμάστηκε να φύγει πριν καν φθάσω κοντά του. Λίγο πριν αναπτύξει ταχύτητα, έστρεψε πίσω το κεφάλι, μου χαμογέλασε καλοσυνάτα και με αποχαιρέτησε: “Γειά σου!”.

“Γειά σου!” ανταπέδωσα τον αποχαιρετισμό, πνιγμένη σε μια θάλασσα από ζοφερά συναισθήματα. Δεν τολμούσα, όμως, ούτε καν να φανταστώ την αλήθεια, δηλαδή ότι εκείνη ήταν η τελευταία φορά που έβλεπα τον Ορέστη...

Δευτέρα, 14 Ιουνίου 1999

Η θεία Δέσποινα και η παροιμιώδης γρουσουζιά της έχει έλθει να περάσει ένα διήμερο μαζί μας και όλα πηγαίνουν ήδη από το κακό στο χειρότερο: Κατ' αρχήν, αποφασίζω να μην πάω για μπάνιο με την αδελφή μου

και τα ανήψια στη θάλασσα, επειδή δεν θέλω να χάσω το τεκβοντό. Μόλις φθάνω εκεί, διαπιστώνω ότι ο Ορέστης δεν έχει φανεί ούτε σήμερα. Από την περασμένη Δευτέρα έχει να πατήσει και ανησυχώ...
“Τι γίνεται;” με ρωτά ο δάσκαλος μόλις μπαίνει στην αίθουσα και με πετυχαίνει μπροστά στην πόρτα, να παρατηρώ το χώρο απογοητευμένη.
“Τι να γίνει; Ησυχία!” του απαντώ ήρεμα.
“Το βλέπω: Ησυχία”, μου κάνει με νόημα.

Το βράδι, πίσω στο σπίτι, η Αλίκη διηγείται τη δική της κακή περιπέτεια: Οδηγώντας προς την παραλία, ξαφνικά της έσκασε ένα λάστιχο του αμαξιού. Αργότερα εισέπραξε κλήση 20.000 δρχ για παράνομο παρκάρισμα στην πλαζ του Καβουρίου, όπου παρκάρουν παράνομα χιλιάδες αυτοκίνητα κάθε μέρα. Επιπλέον, της έσπασε κι ένα σφράγισμα δοντιού, άλλες 10.000 δρχ ζημιά.

Τρίτη, 15 Ιουνίου 1999

Το διεισδυτικό, γαλάζιο, χάντρινο βλέμμα της θείας Δέσποινας παρατηρεί επιτημητικά τους πάντες και τα πάντα μέσα στο σπίτι. Έχει καταφέρει να μας έχει ζαλίσει όλους με την ακατάσχετη γκρίνα της για το κάθε τι, ενώ το εκνευριστικό παραλήρημά της σχετικά με το πόσο τέλεια νοικοκυρά είναι η ίδια και πόσο την αγαπούν όλοι, δεν σταματά ούτε δευτερόλεπτο.

Έχει φθάσει το απόγευμα κι ετοιμάζομαι να φύγω για το γυμναστήριο για να προλάβω το αερόμπικ των 7:00, όταν η βλοσυρή ματιά της πέφτει πάνω μου. “Πάλι γυμναστήριο πας; Δεν σφουγγαρίζεις καλύτερα, λέω γω;”, μου πετάει και κουνάει το κεφάλι περιφρονητικά.

Την αγνοώ, τρέχω στη στάση, περιμένω πέντε λεπτά και το λεωφορείο έρχεται στην ώρα του. Κάνει να στρίψει στην τριγωνική πλατεία αλλά παραδόξως

φρακάρει ανάμεσα σε δυο παρκαρισμένα αμάξια και δεν μπορεί να ξεκολλήσει με τίποτα! Αναγκάζομαι να πάρω ταξί για να μη χάσω ολόκληρη την ώρα του αερόμπικ. Μόλις, όμως, φθάνω στο γυμναστήριο, ανακαλύπτω ότι το πρόγραμμα δεν έχει καν αρχίσει επειδή δεν έχει παρουσιαστεί καμιά άλλη από τις 15 κοπέλες που αποτελούν το εν λόγω τμήμα αερόμπικ! Απογοητευμένη, κάθομαι και κάνω λίγο body building. Όσο και να μη θέλω να το σκεφθώ, η παροιμιώδης γρουσουζιά της θείας Δέσποινας χτύπησε ξανά...

Τραυματικό Καλοκαίρι

Δευτέρα, 21 Ιουνίου 1999

Σημαδιακά γενέθλια: Ανία στη δουλειά, ομοίως στο γυμναστήριο. Ο Ορέστης άφαντος. Η αδελφή μου με αγνόησε επιδεικτικά. Από τις φιλενάδες μου καμία δεν με θυμήθηκε. Το βράδι, η τηλεοπτική ταινία "Εφιαλτικά Νιάτα" ταιριάζει γάντι με την ψυχολογία μου. Σήμερα, λοιπόν, κλείνω τα 36 μου χρόνια και δεν έχω καμία όρεξη να καλέσω κόσμο και να γιορτάσω με οποιοδήποτε τρόπο. Τι να γιορτάσω αλήθεια; Ότι έχω φτάσει 36 χρονών και δεν έχω πετύχει τίποτα στη ζωή μου; Ότι βρίσκομαι, ακόμη μια φορά, στο μηδέν; Ούτε έχω όρεξη να παραλάβω σαχλά δωράκια (μπιμπελό, γλάστρες, κλπ μαλακίες). Γενικά περιφέρομαι σαν χαμένη, σαν να μην είμαι παρούσα στη ζωή μου, επειδή τα πιο πολλά γεγονότα που μου συμβαίνουν δεν με αφορούν. Τον περισσότερο καιρό προσπαθώ να υπομείνω την κάθε μία ανούσια μέρα.

Από την άλλη, όμως, δεν είμαι πια αυτό που ήμουν· μεγαλώνω και οι ανάγκες μου αλλάζουν: Δεν με συναρπάζει πλέον μια έξοδος με προβληματικές φιλενάδες, ούτε ν' ακούω διαλέξεις αμφίβολου εσωτερισμού. Θα με συνάρπαζε, πιθανότατα, μια έξοδος με τον Ορέστη. Πού είναι όμως; Εδώ και δυο βδομάδες έχει εξαφανιστεί...

Ακόμη μια φορά, βρίσκομαι σε κρίση: Πολλοί κύκλοι κλείνουν ταυτόχρονα στη ζωή μου, όλα γύρω μου γκρεμίζονται, το βλέπω, μα τίποτα καινούργιο δεν εμφανίζεται στη θέση τους. Μπορώ να πω ότι: *Ικανή και αναγκαία συνθήκη για να μην συμβεί κάτι, είναι να το θέλω εγώ! Και δεν τολμώ καν να φανταστώ το μέλλον.*

Τετάρτη, 23 Ιουνίου 1999

Διάφορα αξιοπερίεργα στο γυμναστήριο: Η Ελένη είναι μια κοντή, πλαδαρή, μαυριδερή Αλβανίδα, η οποία ισχυρίζεται ότι είναι Αγγλίδα και ότι εργάζεται σαν γραμματέας σε μεγάλη εταιρεία. Επιπλέον, έχει ήδη φθάσει στη μισή μαύρη ζώνη στο τεκβοντό, παρόλο που δεν μπορεί να κουνηθεί. Σήμερα ο δάσκαλος μας έβαλε να παλέψουμε μαζί. Εγώ άλλαζα συνεχώς θέσεις, οπότε εκείνη δεν μπορούσε να μου καταφέρει το παραμικρό χτύπημα. "Κάτσε σε μια μεριά για να κάνουμε τεχνική!" μου είπε νευρικά σε μια στιγμή. Υπάκουσα, μα ούτε και τότε κατάφερε να μου κάνει τίποτα (μιλάμε για εξπέρ, όχι αστεία).

Παρόλα αυτά, οι άλλες συμμαθήτριες όχι μόνο δεν αμφισβητούν ποτέ τις ικανότητές της αλλά σπεύδουν να την υπερασπίσουν στην πρώτη ευκαιρία: "Μη τη βλέπεις έτσι την Ελένη· είναι άσσος στις λαβές! Να σου κάνει λαβή η Ελένη, να σου έλθει ο ουρανός σφοντύλι!" μου είπε ξαφνικά η Νατάσα, η ξανθιά σταρ της τάξης, ενώ αλλάζαμε ρούχα στα αποδυτήρια μετά το τέλος του μαθήματος, χωρίς εγώ να έχω αναφέρει το παραμικρό για την Ελένη -ούτε για κανέναν άλλο συμμαθητή μας, άλλωστε. Απ' ό,τι φαίνεται, η εν λόγω ξανθιά παίζει ολοφάνερα το ρόλο της αρχηγού/επιτηρήτριας εκεί μέσα, όπως ακριβώς έκανε η Έλλη στου Νίκυ...

Σάββατο, 26 Ιουνίου 1999

Ευχάριστα γεγονότα σήμερα: Κατ' αρχήν, ο Νάσος έβγαλε, επιτέλους, το γύψο. Τώρα θα μπορεί να πατά το πόδι του αλλά θα χρειαστεί να χρησιμοποιεί πατερίτσες για λίγους μήνες. Επιπλέον, στο τεύχος Ιουνίου του περιοδικού "Φανταστικοί Κόσμοι" δημο-

σιεύεται το διήγημά μου "Περιπέτεια στο Βασίλειο των Νεκρών" -σπάνια ικανοποίηση για μένα.

Το βράδι έχω έξοδο με τη γνωστή παρέα: Την Ελένη, την Αννίτα και την Ξανθή. Καταλήγουμε στο Cataralla, που είναι η αγαπημένη μας παραλιακή καφετέρια. Εξωτικό περιβάλλον, πανέμορφα χρωματιστά συντριβάνια κι ένα ενδιαφέρον απρόοπτο: Επίδειξη γνωστού οίκου μόδας, με γοητευτικά μανεκέν ντυμένα με αέρινα ενδύματα. Όσο διαρκεί, παρακολουθούμε με ενδιαφέρον χωρίς περιττές κουβέντες. Καλύτερα έτσι...

Πέμπτη, 1 Ιουλίου 1999

Το χρυσόψαρό μου, ο Μαθουσάλας, ψόφησε χθες σε ηλικία δύο ετών. Έτσι, κανονίσαμε σήμερα με την Ουρανία να πάμε ν' αγοράσουμε χρυσόψαρα και γυάλες. Διάλεξα δυο ωραία ψάρια με πλουμιστή ουρά. "Μη τα ταρακουνάτε πολύ στο δρόμο, γιατί τα χρυσόψαρα παθαίνουν στρες", μας συμβούλεψε η πωλήτρια. Φθάνοντας στο σπίτι μου, προσπάθησα ν' αδειάσω τα ψάρια μέσα στη γυάλα που έχω τοποθετήσει πάνω στον θερμοσυσσωρευτή. Τότε, όμως, το ένα μου έπεσε κατά λάθος πίσω από το σώμα! Είδα κι έπαθα να το βγάλω από κει! "Τι σοκ για το καημένο το ψάρι!", γελάσαμε με την Ουρανία.

Κατόπιν πιάνουμε συζήτηση σχετικά με διάφορα παράξενα κοινωνικά φαινόμενα, και κάποια στιγμή διατυπώνω την εξής αιρετική άποψη:
"Στη ζούγκλα επικρατεί το πιο δυνατό ή το πιο έξυπνο ζώο. Ωστόσο, μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία επικρατεί ο πιο πουλημένος, αυτός που υπηρετεί τυφλά τα κυκλώματα. Οι φυσικές ικανότητες του ατόμου δεν παίζουν κανένα ρόλο. Αντίθετα, όσο πιο ικανός είναι κάποιος, τόσο περισσότερο τον πολεμά το ανθρώπινο κοπάδι!"

“Αυτό που λες είναι αναρχικό και ανατρεπτικό και να μη το λες! Είναι σα να λες πως ολόκληρη η κοινωνία είναι ένα τρελοκομείο!” μου απαντά η Ουρανία σοβαρά και αναγνωρίζω πως έχει δίκιο:
Η ανθρώπινη κοινωνία δεν είναι ζούγκλα -μακάρι να ήταν. Είναι όντως ένα απέραντο τρελοκομείο – και δεν είναι καθόλου σοφό εκ μέρους μου να ασχολούμαι με τρελούς...

Κυριακή, 11 Ιουλίου 1999

Το βράδι συναντώ τη συνηθισμένη παρέα και καταλήγουμε σε μια ωραία καφετέρια στη Βουλιαγμένη. Κουβεντιάζουμε χαρωπά τρώγοντας το παγωτό μας, όταν ακριβώς δίπλα μας έρχεται και κάθεται ένα γραφικό ζευγαράκι: Εκείνη είναι εικοσάρα, μικροκαμωμένη, μάλλον χαζούλα, και παραγγέλνει γλυκό. Εκείνος είναι 45ρης, βαρύμαγκας, με μουστάκι τσιγγελωτό, αναψοκοκκινισμένος και ανυπόμονος. “Τελείωνε με το γλυκό”, της κάνει μετά από κανένα πεντάλεπτο, κι εκείνη καταπίνει δυο-δυο τις μπουκιές. Στο μεταξύ, εμείς με το ζόρι κρατιόμαστε να μη μας πιάσουν τα γέλια. “Άντε, τελείωνε! Να πάμε βόλτα!” ξαναλέει εκείνος αυστηρά. Πέντε λεπτά αργότερα έχουν σηκωθεί κι έχουν πάει “βόλτα” -έτσι μπορέσαμε και μεις να σκάσουμε στα γέλια. Πάντως, η Ξανθή εξέφρασε κάποιον θαυμασμό για το εν λόγω αρσενικό: “Αυτός, πάντως, φαινόταν πολύ άνδρας, βρε παιδί μου!”

Δευτέρα, 12 Ιουλίου 1999

Νωρίς το πρωί, πριν φθάσω στη δουλειά, πέρασα από ένα κοντινό μαγαζί και αγόρασα νέες τράπουλες του παιγνιδιού “Esoterra”. Καινούργιες κάρτες, πρόσθετοι κανόνες, περισσότερη ποικιλία, ανυπομονησία να τις δοκιμάσω.

Το απόγευμα δεν πήγα στο γυμναστήριο, δεν δίνω δεκάρα για το τεκβοντό, ούτε έρχεται ο Ορέστης πια. Επισκέφθηκα την Πέρσα και παίξαμε "Esoterra" σαν υπνωτισμένες για τρεις ώρες, κάτω από το υποβλητικό φως των κεριών. Πολύ το φχαριστήθηκα! Στο κάτω-κάτω, αυτό μου δίνει η ζωή, αυτό απολαμβάνω. Γιατί να γυρίζω από δω κι από κει σαν άδικη κατάρα, κυνηγώντας μάταια πράγματα που δεν προορίζονται για μένα;

Θραύσματα μιας Ξεχασμένης Αλήθειας: Μια παλιά συνειδητοποίηση, που μάταια αγωνίζομαι από μικρή να ξεχάσω, επανέρχεται πανίσχυρη, ακόμη μια φορά: *Υπάρχει μια έντονη διαφορά, απροσδιόριστη αλλά αισθητή, ανάμεσα σε μένα και στους υπόλοιπους ανθρώπους!* Δεν σκέφτομαι ούτε αισθάνομαι τα ίδια πράγματα όπως αυτοί, ποτέ δεν είχα τους ίδιους στόχους με αυτούς, δεν διαθέτω καν τα βασικά ανθρώπινα ψυχικά γνωρίσματα: κακία, πονηρία, λαγνεία. Σε όλη μου τη ζωή αισθάνομαι φυλακισμένη μέσα σ' ένα ξένο σώμα, σ' έναν ξένο κόσμο. Όπου κι αν πάω, ό,τι κι αν κάνω, όσο κι αν προσποιούμαι ότι τάχα είμαι μια από αυτούς, η αλήθεια κυριαρχεί και στοιχειώνει κάθε στιγμή της ζωής μου: Εγώ είμαι διαφορετική από τους ανθρώπους. *Είμαι ξένη, εξωδιαστατική, εξωγήινη!*

Να γιατί κάνω διαρκώς "τρύπες στο νερό" και τίποτα δεν προχωρά στη ζωή μου, παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου: Οι γήινες, ανθρώπινες επιδιώξεις (σπουδές, επαγγελματική επιτυχία, χρήμα, έρωτας, διαιώνιση του ανθρώπινου είδους) δεν είναι για μένα. Όλη μου η ζωή ως τώρα είναι χαμένος χρόνος.

Να γιατί τίποτα δεν με γεμίζει πραγματικά, τίποτα δεν με πείθει ότι αξίζει τον κόπο.

Να γιατί μου είναι αδύνατο να ζευγαρώσω με γήινο άνδρα.

Να γιατί όπου κι αν πάω, όπου κι αν απευθυνθώ, στο

τέλος με αποβάλλουν.
Να γιατί ποτέ και πουθενά δεν βρίσκω ένα σύμμαχο, ούτε καν μέσα στην οικογένειά μου.
Να γιατί ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα στόχος στα πυρά των άλλων -στα σχολεία, στις δουλειές, στις κοινωνικές συγκεντρώσεις, στα γυμναστήρια, παντού: Οι "συνάνθρωποι" ασυναίσθητα αντιλαμβάνονται τη διαφορά μου και, ως ζώα κοπαδιού που είναι, ενστικτωδώς επιτίθενται σε οτιδήποτε ξένο, πόσο μάλλον εξωγήινο. Πάντα ήμουν μόνη εναντίον όλων.

Οι άνθρωποι διαισθάνονται ασυνείδητα τη γενετική διαφορά μου, οπότε αυθόρμητα παγώνουν απέναντί μου ή με πολεμούν, όσο κι αν εγώ πασχίζω πάντα να διατηρώ τα προσχήματα και την ομαλότητα στις διαπροσωπικές μου σχέσεις. *Είμαι σαν ένα ψάρι της αβύσσου το οποίο, για κάποιο μυστηριώδη λόγο, έχει καταλήξει να πλέει στα ρηχά, μαζί με τους σπάρους, προσπαθώντας μάλιστα να περνάει απαρατήρητο...*

Όλα αυτά τα χρόνια, με τη "μεταφυσική" και την "αυτογνωσία" το μόνο που έμαθα είναι πώς να υποκρίνομαι, κι αυτό μάλλον άσχημα. Οι ανθρώπινες μεταφυσικές θεωρίες, φιλοσοφίες, επιστήμες, δεν με καλύπτουν, δεν με βοηθούν, δεν μου δίνουν απαντήσεις. Πιθανόν οι ανωτέρω γνώσεις να είναι χρήσιμες για τους ανθρώπους, όχι όμως για μένα.

Ευτυχία είναι να βρίσκεσαι στο στοιχείο σου, εγώ όμως βρίσκομαι πολύ μακριά από το στοιχείο μου. Ξέρω πως είμαι ξένη εδώ, μα δεν έχω ιδέα τι ακριβώς είμαι, ούτε πως κατέληξα εδώ, ούτε τι έχω έλθει να κάνω. Φαντάζομαι ότι υπάρχει μια ειδική "αποστολή" για μένα εδώ, μα ακόμη δεν έχω πάρει κανένα συγκεκριμένο σημάδι. Έτσι, περνάω το χρόνο μου περιμένοντας κι εφευρίσκοντας διαρκώς νέους τρόπους ώστε να γίνεται πιο υποφερτή η παραμονή μου στη γη

και στην κοινωνία των εχθρικών για μένα ανθρώπων.

Το μόνο που αληθινά επιθυμώ είναι να φύγω, πολύ-πολύ μακριά από δω. Από την εποχή που ήμουν παιδί ακόμη, το πιο κρυφό όνειρό μου ήταν να έλθουν *κάποιοι* να με πάρουν μακριά, πέρα από τους γαλαξίες...

Παρασκευή, 16 Ιουλίου 1999

Στο μεταξύ, η κατάσταση στη δουλειά πάει απο το κακό στο χειρότερο: Η Μάχη και ο Γρυπάρης με βομβαρδίζουν συνεχώς με προσβλητικές παρατηρήσεις και παραπονούνται ασταμάτητα για το παραμικρό. Αρχίζω να πιστεύω ότι οι δυο τους έχουν ξεκινήσει πόλεμο εναντίον μου, πιθανόν για να με αναγκάσουν να φύγω από την εταιρεία χωρίς αποζημίωση. Ακόμη, εδώ και κανένα δίμηνο, μόλις μπαίνει μέσα ο Σπυρόπουλος εγώ τον χαιρετάω ευγενικά, εκείνος όμως κοιτάζει αλλού και παριστάνει πως δεν με άκουσε.

Ως συνήθως, εγώ εκεί μέσα δεν έχω κανέναν σύμμαχο. Οι υπόλοιποι συνάδελφοι με αποφεύγουν επιμελημένα και μου ρίχνουν περιφρονητικά βλέμματα. Κάποια στιγμή πήρε τηλέφωνο η κυρία Ιουλία και μόλις σήκωσα το ακουστικό -ως τηλεφωνήτρια που είμαι- εκείνη ζήτησε αμέσως την “Ανδρομάχη;!”, δήθεν ότι δεν αναγνώρισε τη φωνή μου. Την συνέδεσα αμέσως, οπότε απέφυγε να μου μιλήσει. Γύρευε τι έχει ακούσει για μένα...

Κατά τ' άλλα, εγώ εξακολουθώ να εκτελώ όλα μου τα καθήκοντα όσο καλύτερα γίνεται. Φροντίζω, όμως, αυτές τις μέρες, να τους μπαίνω στο μάτι φέρνοντας στο γραφείο δεκάδες φυλλάδια από ταξιδιωτικά πρακτορεία, τα οποία ξεφυλλίζω επιδεικτικά εκεί μπροστά τους, όποτε έχω ελεύθερο χρόνο. Από τις άγριες ματιές τους καταλαβαίνω ότι σκυλιάζουν και πολύ το φχαριστιέμαι!

Πέμπτη, 22 Ιουλίου 1999

Ημέρα εξετάσεων στο τεκβοντό, στο Acron Gym. Εντέλει, κατάφερα να ξαναπάρω την κίτρινη ζώνη, παρόλο που ο δάσκαλος δεν φάνηκε τόσο ευχαριστημένος μαζί μου: “Υβόννη, ήσουν πολύ τρακαρισμένη! Και στην πρώτη άσκηση έστριψες το κεφάλι αριστερά αντί δεξιά!” μου είπε αυστηρά, καθώς μου παρέδιδε -μάλλον απρόθυμα- την πολύτιμη ζώνη. Ψιλοαπογοητεύτηκα· πίστευα πως τα είχα πάει καλά στις εξετάσεις.

Αργότερα, επανέφερα τη σκηνή στο νου μου ξανά και ξανά, προσπαθώντας να καταλάβω πώς τα κατάφερα και γύρισα το κεφάλι από τη λάθος μεριά, στην πιο απλή άσκηση τεκβοντό που υπάρχει: Φέρνουμε το αριστερό πόδι και την αριστερή γροθιά τεντωμένα μπροστά· ο δεξής αγκώνας λυγισμένος πάει πίσω, το χέρι γροθιά. Ύστερα στρέφουμε τον κορμό και το κεφάλι προς τα δεξιά, με τα δυο χέρια τεντωμένα προς τα πίσω και, τέλος, το δεξί πόδι έρχεται μπροστά, κ.ο.κ. Απορία: Πώς τα κατάφερα εγώ κι έστρεψα τον κορμό και τα χέρια προς τα δεξιά αλλά το κεφάλι προς τα αριστερά; Αυτή η κίνηση είναι αφύσικη, δεν βγαίνει, πώς είναι δυνατόν να την έκανα; Την έκανα; “Σταμάτα! Είναι σα να σου λένε σταμάτα!” αποφάνθηκε ήρεμα η φίλη μου η Ουρανία όταν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Δευτέρα, 26 Ιουλίου 1999

Απόψε, μετά το μάθημα τεκβοντό, χωρίς καν εγώ να της απευθύνω το λόγο, η Νατάσα, η ξανθιά “αρχηγός” της τάξης, έσπευσε ξαφνικά να με νουθετήσει, μην τυχόν η νεοαποκτηθείσα ζώνη μου φουσκώσει τα μυαλά: “Ε, καλά, πήρες την κίτρινη ζώνη μετά από έξι ολόκληρους μήνες που εξασκείσαι! Σιγά το πράγμα!”

“Τέσσερις μήνες έρχομαι εδώ, από το Απρίλιο!”, της υπενθύμισα γελαστά.
“Έξι μήνες, έξι μήνες!” επέμεινε εκείνη, δήθεν στ' αστεία.

Όσο για το “παιδί-θαύμα”, την Ελένη, σήμερα εμφανίστηκε στο μάθημα φορώντας μαύρη ζώνη, παρόλο που την ημέρα των εξετάσεων δεν είχε παρουσιαστεί καθόλου! *Εγώ, αυτοί και τα* ***μυστήρια...***

Σάββατο, 31 Ιουλίου 1999

Το απόγευμα πήγα επίσκεψη στη Λουίζα. Πίνοντας τον καφέ μας, μου εξήγησε τα εξής διαφωτιστικά που έχει διαβάσει σ' ένα βιβλίο παιδικής ψυχολογίας: “Η μνήμη των μικρών παιδιών είναι βραχυπρόθεσμη, δηλαδή δεν θυμούνται τίποτα μετά από δέκα λεπτά. Γι' αυτό τείνουν να επαναλαμβάνουν τις ίδιες σκανταλιές, παρά τις επανειλημμένες νουθεσίες των γονιών, ενώ παράλληλα δείχνουν αξιοσημείωτη ανευθυνότητα. Εκείνο που ενεργοποιεί τη μνήμη των παιδιών είναι ένα σοκ, όπως το ξύλο, για παράδειγμα. Τα παιδιά μαθαίνουν σταδιακά να συνδέουν μια συγκεκριμένη ανεπιθύμητη συμπεριφορά με το ανάλογο σοκ (ξύλο, μάλωμα, απόρριψη κλπ), οπότε αρχίζουν πλέον να θυμούνται και να κάνουν ό,τι μπορούν για να αποφύγουν το σοκ. Με αυτό τον τρόπο διαμορφώνουν σιγά-σιγά τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά τους!”

Άρα, λοιπόν, χρησιμοποιώντας ένα συγκεκριμένο σύστημα αμοιβών και τιμωριών, η κοινωνία υποχρεώνει το άτομο να υιοθετεί συγκεκριμένα πρότυπα σκέψης, δράσης, αξιών, τρόπου ζωής, βιογραφίας:
Αν είμαι κακό (δηλαδή ανυπάκουο) παιδί, θα με δείρουν = πόνος, να το αποφύγω.
Αν είμαι κακός (δηλαδή όχι πλήρως αφιοσιωμένος) μαθητής, θα με κοροϊψεύουν, θα με απορρίψουν, θα μου

βάλουν τιμωρία = πόνος, να το αποφύγω.
Αν πάω κόντρα στο σύζυγο, θα πέσουν σφαλιάρες ή θα με εγκαταλείψει = πόνος, να το αποφύγω.
Αν δεν δείχνω περισσή προθυμία στη δουλειά, θα με θεωρήσουν τεμπέλη, θα με παραγκωνίσουν, θα με απολύσουν, θα πεινάσω = πόνος, να το αποφύγω.
Αν πω στους άλλους ότι πιστεύω στα φαντάσματα ή στους εξωγήινους, θα με κοροϊδέψουν, θα με απομονώσουν, θα με κλείσουν σε τρελοκομείο = πόνος, ας το αποφύγω -κ.ο.κ.

Παρόμοιοι υποσυνείδητοι συλλογισμοί μας υποχρεώνουν να ακολουθούμε συγκεκριμένα επιτρεπτά πρότυπα σκέψης και δράσης. Μέσω του πόνου, λοιπόν, εκπαιδευόμαστε καθημερινά, έτσι μας επιβάλλεται σταδιακά η "αρμόζουσα" ενήλικη συμπεριφορά, ο "σωστός" τρόπος ζωής αλλά και τα επιτρεπτά όρια της αντιληπτής πραγματικότητας.

Υποταγή - Η μέγιστη ανθρώπινη αρετή: Απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχει κανείς οτιδήποτε μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, είναι η απόλυτη αφοσίωση σε μια ιεραρχημένη ομάδα και, ουσιαστικά, σ' έναν αρχηγό. Ήδη από πολύ τρυφερή ηλικία, ακούς από παντού ότι πάνω απ' όλα οφείλεις να είσαι "χρήσιμος στην κοινωνία" και να υπολογίζεις το συμφέρον των άλλων πάνω από το δικό σου. Βέβαια, ο όρος "οι άλλοι" είναι υπερβολικά αόριστος: είναι εκ φύσεως αδύνατο να προσφέρεις σε όλους τους ανθρώπους της γης. "Οι άλλοι" τελικά καταλήγουν να είναι μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων: οικογένεια, εταιρεία, λέσχη, σύλλογος, θρησκευτική οργάνωση, κλπ.

Αυτά που απαιτούν όλοι είναι: Το μυαλό σου, το χρόνο σου και, προπάντων, την ενέργειά σου. Όλοι ανεξαιρέτως απαιτούν αυτά τα τρία πράγματα από σένα: Όλο το χρόνο, όλη τη σκέψη, όλη την ενέργειά σου.

Ο,τιδήποτε πράττεις ή σκέφτεσαι πρέπει ν' αποσκοπεί σ' έναν μονάχα συγκεκριμένο σκοπό, δηλαδή στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ομάδας. Βέβαια, κάθε ομάδα τυγχάνει να διοικείται από ένα αφεντικό, άρα ο τελικός δικαιούχος των κόπων σου είναι ουσιαστικά ένα άτομο -το “αφεντικό”. Όποιος δεν επιδεικνύει την αρμόζουσα μονομανή συμπεριφορά, τιμωρείται με απομόνωση, απόρριψη και αποτυχία στη ζωή. Άλλωστε, εκείνο που ενδιαφέρει πραγματικά τους εκάστοτε “αρχηγούς” δεν είναι η ποιότητα ή η ουσία ενός έργου αλλά η μετατροπή των ατόμων σε μάζα. Παραδείγματα:

Αν θες να σπουδάσεις, πρέπει να είσαι διατεθημένος να μελετάς επί 12-15 ώρες την ημέρα, χωρίς να διασπάται η προσοχή σου από κανένα άλλο ενδιαφέρον. Το τι θα σου μείνει στο νου ύστερα από όλη αυτή την αποστήθιση, ή το πόσες γνώσεις απ' όλες αυτές που έμαθες θα σου χρειαστούν στ' αλήθεια, ελάχιστα ενδιαφέρει. Η πραγματική αγάπη για το αντικείμενο, η διάθεση για εξερεύνηση και γνώση, δεν παίζουν σχεδόν κανένα ρόλο. Εκείνο που πραγματικά μετράει είναι να μετατραπείς σ' ένα αυτόματο που εκτελεί άκριτα τις εντολές των ανωτέρων του. *Να γιατί εγώ δεν κατάφερα να σπουδάσω: Ήθελα μεν να γίνω αστρονόμος, ωστόσο δεν ήμουν διατεθημένη να μετατραπώ σ' ένα ρομπότ που μελετάει σκυφτό ατέλειωτες ώρες κάθε μέρα.*

Στον εργασιακό χώρο, για να σ' εκτιμήσουν τα αφεντικά πρέπει συνεχώς να αποδεικνύεις πως η εταιρεία είναι όλη σου η ζωή. Η ποιότητα της παραγωγής δεν απασχολεί ιδιαίτερα τ' αφεντικά. Πολύ περισσότερο τους ενδιαφέρει η απόλυτη υποταγή του υπαλλήλου και η μετατροπή του σε ανδρείκελο, ρουφιάνο, γλύφτη, πόρνη, και τα συναφή. *Να γιατί εγώ πατώνω μονίμως στα επαγγελματικά: Δεν ζω για να*

δουλεύω, δουλεύω για να ζω, και αν είχα τη δυνατότητα δεν θα εργαζόμουν καθόλου! Η Μάχη, αντίθετα, παρόλο που δεν διαθέτει σπουδαία τυπικά προσόντα ούτε παράγει κανένα ουσιώδες έργο στην Παγγαία, ανεβαίνει ακάθεκτη στην ιεραρχία και πληρώνεται πολύ καλύτερα από μένα, επειδή ακριβώς η εταιρεία είναι γι' αυτήν το σύμπαν ολόκληρο, ενώ ο Σπυρόπουλος είναι ο Θεός.

Αν θέλεις να σε υπολογίζει ο γκόμενος, οφείλεις να του δείχνεις ακατάπαυστα ότι είναι όχι απλά το πρώτο αλλά και το μοναδικό ενδιαφέρον στη ζωή σου. Ελάχιστα τον ενδιαφέρουν οι φυσικές σου δυνατότητες, το καλό σου DNA στο κάτω-κάτω, ή το πόσο σωστή σύζυγος και μητέρα μπορείς να γίνεις. Εκείνο που ζητάει στ' αλήθεια, είναι η απόλυτη υποταγή σου στη θέλησή του. *Να γιατί εγώ δεν καταφέρνω ποτέ να ξεκινήσω μια σχέση. Οι άνδρες μυρίζονται αμέσως ότι δεν μπορώ ούτε θέλω να τους προσφέρω την ψυχωτική υποταγή που απαιτούν.*

Η απαίτηση υποταγής στον αρχηγό αποτελεί έκφραση της αρχέγονης κτηνώδους βίας: Όποιος δεν υποτάσσεται στον “ανώτερο”, δεν επιβιώνει. Αν επιθυμείς να έχεις μια στοιχειώδη θέση στην κοινωνία, θ' αναγκαστείς να υποταχθείς αργά ή γρήγορα. Άλλωστε, το “σύστημα” έχει τον τρόπο να σε κυκλώνει από παντού:

Αν θέλεις ν' αποκτήσεις δική σου οικογένεια, οφείλεις να ξεχάσεις οποιαδήποτε εξωσπιτική δραστηριότητα -πλην της δουλειάς. Είναι έτσι φτιαγμένες οι οικογενειακές δομές, ώστε αν διατηρεί κανείς σοβαρά ενδιαφέροντα εκτός σπιτιού, η οικογένεια διαλύεται αναπόφευκτα.

Αν δεν είσαι αφοσιωμένος σπουδαστής, σύντομα θα καταλήξεις εργάτης σε εργοστάσιο ή κλητήρας σε γραφείο. Εκεί, πάλι, γρήγορα θα διαπιστώσεις ότι αν δεν

αφιερώσεις όλο τον εαυτό σου στην εταιρεία, αν δεν μετατραπείς σε ρομπότ (πχ δακτυλογράφοι που βγάζουν 10 σελίδες την ώρα, για να πάρουν 1000 δρχ), ακολουθεί ιεραρχική στασιμότητα και τελικά απόλυση ή εξώθηση σε παραίτηση. Ειδικότερα η εργασία είναι το χειρότερο είδος ωμής βίας, εφόσον ισοδυναμεί με την ισόβια απειλή: "Αν δεν κάνεις ό,τι σου λέω εγώ, θα πεθάνεις!".

Όσο για μένα, η δουλειά ήταν ανέκαθεν η πληγή της ζωής μου. Η αλήθεια είναι πως δεν γουστάρω να δουλεύω, ούτε στην Παγγαία, ούτε πουθενά αλλού. Δεν μου αρέσει καθόλου η δουλειά της γραμματέως, ούτε καμιά άλλη! Από τότε που ενηλικιώθηκα και αναγκάστηκα εκ των πραγμάτων να βρω στον εργασιακό στίβο, η δουλειά με εκνευρίζει, με καταθλίβει, με δυσαρεστεί. Εκείνο, όμως, που πραγματικά απεχθάνομαι, δεν είναι η ίδια η εργασία αλλά η υποχρεωτική συναναστροφή μου με κάθε καρυδιάς καρύδι, μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει. Χάνω υπερβολική ενέργεια, αντιμετωπίζοντας καθημερινά και υποχρεωτικά κάθε είδους ανώμαλους, ρουφιάνους, απατεώνες, πουτάνες. "Και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να τους αποφύγεις! Είσαι ακίνητος στόχος!", όπως λέει η Μαρία Σχοινά. Όπως και να 'χει, εγώ δεν θα 'πρεπε να υπηρετώ τις εταιρείες. Δεν είναι αυτός ο προορισμός μου...

* * * *

Κυριακή, 1η Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δυο αντίπαλες κοσμικές δυνάμεις μάχονται σφοδρά. Επειδή από τη σύγκρουσή τους ολόκληρο το σύμπαν κινδυνεύει, τις φυλακίζω μέσα σε δυο σφραγίδες και τις τοποθετώ σ' ένα ειδικό πλαίσιο στον τοίχο. Με βοηθούν τρεις άλλες γυναίκες· σύντομα, όμως, η μία από αυτές προδίδει τη

συμμαχία μας. Η σφραγίδα χαλά, η πύλη ανοίγει και χάνεται.

Τώρα, εγώ και η άλλη είμαστε αιχμάλωτες μιας κακιάς μάγισσας. Μας λέει ότι το διπλανό δωμάτιο σύντομα θα γεμίσει νερό κι εκεί θ' αφήσει έναν καρχαρία. Ύστερα, το νερό και ο καρχαρίας θα συρρεύσουν μέσα στο δικό μας δωμάτιο. Αν δεν αφεθούμε να μας καταβροχθίσει το κήτος, το σύμπαν θα καταστραφεί από τη σύγκρουση των δυο ελεύθερων πια δυνάμεων. Ξέρω πως υπάρχει ένα χριστιανικό ξόρκι που λύνει τη μαγεία μα δεν το θυμάμαι και αγωνιώ.

Η ώρα φθάνει, η μάγισσα έρχεται, μα μου είναι ακόμη αδύνατο να θυμηθώ το ξόρκι. Έξω κάποιοι φωνάζουν και παραπονούνται για τη φασαρία, χωρίς να υποψιάζονται το παραμικρό για τον κίνδυνο που διατρέχουν. "Εσείς θα πεθάνετε και ο κόσμος επίσης!" απειλεί η μάγισσα, ενώ τώρα, μέσα από το τζάμι της πόρτας, όχι ένας αλλά δυο καρχαρίες διακρίνονται να κολυμπούν στο γεμάτο πια με νερό διπλανό δωμάτιο. Τότε, ξεσπώ σε γέλια. "Εσύ είσαι μόνο ένα όνειρο, κι εγώ ονειρεύομαι! Μόλις κλείσω τα μάτια μου, φεύγω από δω και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να μ' εμποδίσεις!" λέω θριαμβευτικά στη μάγισσα. Εκεινη με κοιτάζει ανέκφραστη, μάλλον δεν καταλαβαίνει τι εννοώ. Η δίφυλλη πόρτα του ροδόχρωμου κελιού μας ανοίγει αργά, άφθονο νερό ορμά μέσα, η ροή του ακούγεται επιθετική.

Κλείνω τα μάτια, πασχίζω να ξυπνήσω μα δεν τα καταφέρνω. Πριν καν ολοκληρωθεί η μεταφορά της συνείδησής μου στον γνωστό μου κόσμο, απλώνω με πολλή δυσκολία το χέρι μου προς το λαμπατέρ. Προσπαθώ να το ανάψω, δεν υπακούει. Πρέπει όμως... Τελικά, τα καταφέρνω! Ξυπνώ εγκαίρως και ανάβω το φως, γεμάτη ικανοποίηση και απέραντη ανακούφιση.

Ίσως να έσωσα έναν κόσμο απόψε...

Πέμπτη-Σάββατο, 5 έως 7 Αυγούστου 1999

Τριήμερες διακοπές στο Αγκίστρι, μαζί με τη μητέρα μου και τον ανηψιό μου το Νάσο ο οποίος περπατά ελεύθερα πια, χωρίς πατερίτσες και χωρίς να κουτσαίνει. Από την πρώτη κιόλας στιγμή, ο μικρός κάνει διαρκώς σα νευρόσπαστο. Το πρόσωπό του είναι μόνιμα κόκκινο, τρίζει τα δόντια του με μανία και τρώγεται συνεχώς μαζί μου: Με βρίζει ασταμάτητα, ("γριά", "κακάσχημη", "απαίσια" κλπ), με καταριέται ("να μην παντρευτείς ποτέ, να μην κάνεις παιδιά") και πάντα έχει έτοιμη μια κακεντρεχή απάντηση, σε περίπτωση που του αντιμιλήσω: "Αυτό μου έλειπε, να κάνω ένα παιδί-τέρας, σαν εσένα!", του λέω. "Αν κάνεις εσύ παιδί, θα είναι καθυστερημένο!" μου πετάει όλο κακία.

Η μητέρα μου, όπως πάντα, παίρνει διαρκώς το μέρος του και με επιπλήττει αυστηρά όποτε αναγκάζομαι ν' απαντήσω στις κακίες του: "Δεν ντρέπεσαι να τα βάζεις με το μωρό; Παιδάκι είναι κι έχει περάσει τόσα, τι τον συνερίζεσαι;". Αλήθεια, πόσες ώρες μπορεί κανείς να υπομένει, σιωπηλός και ατάραχος, αλλεπάλληλες προσβολές και κατάρες που του εκτοξεύονται μέρα-νύχτα;

Παράλληλα, το 10χρονο "μωρό" δεν σταματά να απαιτεί συνεχώς να του αγοράζουμε παιγνίδια, παγωτά, γλυκά κλπ, ενώ βλαστημάει σαν φορτηγατζής όποτε του αρνούμαστε κάποιο πανάκριβο παιγνίδι. Όταν πηγαίνουμε σε εστιατόρια για φαγητό, απαιτεί να παραγγείλει δυο-τρία διαφορετικά πιάτα για πάρτη του, προκειμένου η μεγαλειότητά του ν' αποφασίσει ποιό απ' όλα θα φάει. "Πρέπει να χορταίνει και το μάτι!" υποστηρίζει με θράσος, ενώ η μητέρα μου σπεύδει να ικανοποιήσει με

χαρά όσο το δυνατόν περισσότερες επιθυμίες του πρίγκηπα.

Όποτε πηγαίνουμε για κολύμπι στην ωραία πισίνα του ξενοδοχείου μας, ο Θανάσης φροντίζει να τραβά συνεχώς τη γενική προσοχή, ουρλιάζοντάς μου αλλοπρόσαλλα όσο πιο δυνατά μπορεί: “Τώωωρα θείααααα! Βούτα τώωωρα! Τώωωρα!”, ενώ τρέμει σύγκορμος από τα νεύρα του. Όταν τελικά βουτάω τρέχει, πάντα ουρλιάζοντας, και πέφτει ακριβώς επάνω μου! Πλατσουρίζει υστερικά και καταβρέχει όλο τον κόσμο, ενώ τα κοροϊδευτικά χάχανά του αντηχούν παντού. Κάποιες φορές που η βουτιά μου δεν είναι τόσο καλή, μάλλον επειδή μ' έχει ζαλίσει με τις φωνές του, ουρλιάζει και γελά ακόμη πιο δυνατά, ώσπου βραχνιάζει: “Άααaχα χα χα! Ρεζίλι έγινες πάλι! Έλα, θείαααααα! Δοκίμασε ξανά! Τώωωρα! Τώωωρα!” Εννοείται ότι έχω γίνει περίγελως σε όλους τους λουόμενους, εκείνη την ώρα όμως αδυνατώ να το συνειδητοποιήσω καθώς ο Θανάσης γκαρίζει ακατάπαυστα μές τ' αυτιά μου και δεν μπορώ να σκεφθώ καθαρά. Απλά, προσπαθώ να διασκεδάσω λίγο...

Το Σάββατο αναχωρούμε για την Αίγινα, αρχικά για προσκύνημα στον Άγιο Νεκτάριο· λίγο μετά το μεσημέρι φθάνουμε στο οικόπεδό μου στην Κυψέλη. Μένουμε άναυδες, καθώς βρίσκουμε τον πατέρα μου να βολοδέρνει απεγνωσμένα πασχίζοντας να στήσει ένα “κοτέτσι” από πισσόχαρτο, μίζερο και γύφτικο, στη θέση του εξοχικού που γκρέμισε το Μάιο! Τι ρεντίκολο! Τι γρουσουζιά! Της μητέρας μου παραλίγο να της έλθει ταμπλάς! Του βάζει αμέσως τις φωνές και τον αναγκάζει να σταματήσει επί τόπου τις οικοδομικές εργασίες, ενώ ο Θανάσης μειδιά κακόβουλα.

Εγώ, πάντως, δεν σκοτίζομαι ιδιαίτερα, εφόσον έχω πάψει προς πολλού να υπολογίζω αυτό το οικόπεδο.

Εκείνο που μ' ενοχλεί περισσότερο, είναι ένας κόκκορας που λαλεί επίμονα, εκνευριστικά, ακατάπαυστα, από την ώρα που φθάσαμε. Μέχρι τις 5:30 που αποφασίζω να πάω μια βόλτα στην περιοχή, ο κόκκορας δεν έχει σταματήσει ούτε λεπτό να κακαρίζει αφύσικα. *Κι εγώ που νόμιζα ότι σ' αυτό το ερημικό μέρος θα έβρισκα την πολυπόθητη ησυχία που δεν υπάρχει στην γειτονιά μου... Μα πώς είναι δυνατόν, ο* ***Ηχητικός Πόλεμος*** *να με ακολουθεί παντού;* Όταν επιστρέφω στο οικόπεδο, γύρω στις 7:00, ο κόκκορας λαλεί ακόμη! Παραπονιέμαι για το θόρυβο, μα κανείς από την οικογένεια δεν δείχνει να ενοχλείται. Περισσότερο τους ενοχλούν τα παράπονά μου. Στο μεταξύ, έχω ήδη αποφασίσει να μην ξαναπατήσω το πόδι μου στην Αίγινα.

Παραδόξως, όμως, ο Θανάσης φαίνεται να έχει ηρεμήσει εδώ· τουλάχιστον δεν μας βλαστημάει όλη την ώρα. Είναι σα να βρίσκεται σε λήθαργο. Όσο για μένα, δεν νιώθω τόσο καλά: έχω έντονο πονοκέφαλο και ανεβάζω πυρετό, Αύγουστο μήνα! Όχι πως δεν καταλαβαίνω τι με αρρώστησε. Οι χειρότερες διακοπές της ζωής μου...

* * * *

Κυριακή, 8 Αυγούστου 1999

Αναχώρηση για Κέρκυρα, με εκδρομικό πρακτορείο, παρέα με τη φίλη μου τη Ντένια. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω πώς αποφάσισα να κάνω αυτό το ταξίδι: Έχω ξαναπάει στην Κέρκυρα, με το ίδιο πρακτορείο, μόλις τρία χρόνια πριν. Άλλωστε, έχω προγραμματίσει να φύγω στις 20 του μηνός για το Παρίσι, πάλι μαζί με τη Ντένια. Μάλλον παρασύρθηκα από τη μανία μου να αποδράσω, όσο το δυνατόν περισσότερο, από την άχαρη καθημερινότητά μου.

Η διαδρομή, πάνω από δέκα ώρες με το πούλμαν

μέχρι την Ηγουμενίτσα, μου φαίνεται ατέλειωτη, βαρετή, βασανιστική. Έχω λίγο πυρετό από χθες, το κεφάλι μου γυρίζει και δεν μπορώ πια να υπομείνω τον καυτό ήλιο που πέφτει στο παράθυρό μου. Κατεβάζω το sun-stop αλλά η Ρωσίδα βλάχα πίσω μου το ανεβάζει αμέσως -σκηνικό που επαναλαμβάνεται αμέτρητες φορές ώσπου να φθάσουμε στην Ηγουμενίτσα. Τα νεύρα μου τσατάλια...

Δευτέρα, 9 Αυγούστου 1999

Βόλτα στο Mon Repos, προσκύνημα στον Άγιο Σπυρίδωνα, μπάνιο στην Παλαιοκαστρίτσα. Καθώς κολυμπώ στα ρηχά, τυχαίνει να σκουντήσω δυο φορές κατά λάθος μια γυναίκα από το γκρουπ μας, ενώ πλατσουρίζουμε στην ακρογυαλιά. “Εμείς οι δυο όλο θα κουτουλάμε!” μου παραπονιέται με ύφος. Στις 3:00 το απόγευμα ακριβώς, σύμφωνα με τη διαταγή της ξεναγού, η Ντένια κι εγώ είμαστε πίσω στο πούλμαν. Με έκπληξη διαπιστώνω πως όλοι έχουν ήδη επιστρέψει στις θέσεις τους πριν τις 3:00, σαν παρακουρδισμένα ρομποτάκια, και μας αγριοκοιτάζουν επιτιμητικά. Η χοντρή ξεναγός σιγοντάρει δυο γέρους που γκρινιάζουν για την αργοπορία μας.

“Στις τρεις, δεν είπαμε;” απορώ, κοιτάζοντας το ρολόι μου.

“Ε, ναι!” παραδέχεται απρόθυμα εκείνη και όλοι ξινίζουν τη μούρη.

Το βράδι βγαίνουμε έξω με τη Ντένια για βόλτα στην πόλη της Κέρκυρας. Γυρίζουμε για λίγο στα στενά χωρίς ιδιαίτερη όρεξη, μέχρι που καθόμαστε βαριεστημένες σε μια καφετέρια στην κεντρική πλατεία, όπου ανταλλάζουμε ελάχιστες κουβέντες -η Ντένια δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα ομιλητική. Μια ιταλίδα ζητιάνα, δήθεν καλλιτέχνις, η οποία δίνει μαζί με άλλους μια σύντομη

χορευτική παράσταση του κώλου μπροστά στην πλατεία, έρχεται και μας ζητάει λεφτά. Εμείς αδιαφορούμε κι εκείνη μας βρίζει: “Antipatiche!”

Απώθηση. Όλο το βράδι ένιωθα μια *απώθηση,* μια υποβόσκουσα μα ισχυρή εκδίωξη -λες και όλος εκείνος ο κόσμος που διασκέδαζε να μη μας ήθελε ανάμεσά τους. Σηκωθήκαμε και φύγαμε μετά από καμιά ώρα και δυσκολευτήκαμε φοβερά να βρούμε ταξί για να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο. Επιπλέον, η παρέα μου αποδεικνύεται πιο βαρετή απ' όσο συνήθως, ενώ το υπόλοιπο γκρουπ παραείναι εχθρικό. Κάτι μου λέει ότι στο εξής οι διακοπές δεν θα είναι για μένα αυτό που ήταν...

Τετάρτη, 11 Αυγούστου 1999

Σήμερα το μεσημέρι αναμένεται έκλειψη ηλίου, σε συνδυασμό με την περιβόητη ευθυγράμμιση των εννέα πλανητών του ηλιακού συστήματος -φαινόμενο που λαμβάνει χώρα μια φορά κάθε 2000 χρόνια. Πολλοί φοβούνται για επακόλουθες φυσικές καταστροφές σε όλη τη γη.

Νωρίς το πρωί παρακολουθούμε τη λιτανεία του Αγίου Σπυρίδωνα, μετά περίεργων εμποδίων και σχετικής νευρικότητας, ώσπου ξαφνικά χάνω τη Ντένια! *Πού να κρύφτηκε; Τώρα το πούλμαν θα φύγει χωρίς εμάς!* Ανησυχώ μέχρι την τελευταία στιγμή, ώσπου η φιλενάδα μου εμφανίζεται μέσα από κάποιο στενό, την ώρα ακριβώς που οι άλλοι αρχίζουν να επιβιβάζονται. Φαντάζομαι ότι πήγε βόλτα στα πέριξ μόνη της. Εντέλει, ορισμένοι αργούν περισσότερο από τη Ντένια και αναχωρούμε για τη Μεσογγή με είκοσι λεπτά καθυστέρηση. Παραδόξως, κανένας δεν διαμαρτύρεται για την αργοπορία.

Όταν φθάνουμε στον προορισμό μας, ο οδηγός

μας ανακοινώνει την ώρα της επιστροφής και ότι το πούλμαν θα στέκεται "εδώ από πίσω", δηλαδή σ' ένα πλαϊνό δρομάκι πίσω μας. Η παραλία αποδεικνύεται μετριώτατη και τίγκα στον κόσμο. Την ώρα της έκλειψης, η ατμόσφαιρα βαραίνει και θαμπώνει περίεργα για λίγα λεπτά. Όσο για την περίφημη πλανητική ευθυγράμμιση, περνάει εντελώς απαρατήρητη -δεν ήλθε το τέλος του κόσμου, όπως φοβόνταν ορισμένοι. Ωστόσο, αισθάνομαι μια περίεργη ψύχρα στην ατμόσφαιρα, ένα σπάσιμο, μια αλλόκοτη εσωτερική ρήξη: *Μια αόρατη αλλά μοιραία αλλαγή στον κόσμο και σε μένα...*

Όταν έρχεται η ώρα, η Ντένια κι εγώ σηκωνόμαστε και πάμε να βρούμε το πούλμαν, στο σημείο που μας έχουν δείξει. Παραδόξως δεν υπάρχει τίποτα εκεί, οπότε βγαίνουμε στον κεντρικό δρόμο μήπως και το όχημα βρίσκεται κάπου εκεί. Στεκόμαστε και περιμένουμε λίγα λεπτά, ωστόσο το πούλμαν παραμένει άφαντο. Έτσι, αναγκαζόμαστε να επιδοθούμε σ' έναν ξέφρενο αγώνα δρόμου για να βρούμε πού είναι κρυμμένο. Τελικά το ανακαλύπτουμε μέσα σ' ένα στενάκι, με δέκα λεπτά καθυστέρηση. Μόλις μπαίνουμε μέσα, με την ψυχή στο στόμα, όλο το γκρουπ αρχίζει να μας γιουχάρει! Μια απαίσια, ηχηρή οχλοβοή ακούγεται από παντού γύρω μας, καθώς προχωρούμε προς τις θέσεις μας. Κάτι κωλόγεροι ουρλιάζουν και μας κατηγορούν χολωμένοι ότι:

"Πάντα αργείτε! Επίτηδες το κάνετε!"

"Αυτό δεν είναι αλήθεια! Δεν έχουμε ξαναργήσει κι αυτή τη φορά καθυστερήσαμε επειδή δεν καταλάβαμε πού θα βρισκόταν το πούλμαν", διαμαρτύρομαι εγώ, όμως η φωνή μου πνίγεται μέσα σ' έναν ομαδικό βρυχηθμό αποδοκιμασίας, ενώ η Ντένια γελάει νευρικά. "Το πρωί, όμως, όπως και χθες βράδι, κάποιοι

άλλοι άργησαν 20 λεπτά αλλά τότε δεν σας πείραξε καθόλου!” συνεχίζω.
“Ποιός άργησε μωρέ!” αναφωνεί ο νεαρός που κάθεται μπροστά μου, ο οποίος είχε αργήσει το πρωί.
Τότε, γυρνάω στη Ντένια και της λέω δυνατά, για να με ακούσουν όσο περισσότεροι γινόταν: “Όταν θα φθάσουμε στο ξενοδοχείο, θα σου εξηγήσω τι τους πειράζει πραγματικά όλους αυτούς τους μορφονιούς!”
Κάποιοι πιθανόν να με άκουσαν και να έπιασαν το υπονοούμενο. Ωστόσο, δεν αντιδράει κανένας, μάλλον επειδή έπεσα διάνα.
“Μα εδώ μας είπαν να περιμένουμε;” ρωτώ ύστερα τη Ντένια.
“Καμία σχέση...” απορεί κι εκείνη.
Και απ' όλους τους εκδρομείς του γκρουπ (καμιά πενηνταριά), μονάχα εμείς οι δυο δεν καταλάβαμε σωστά, μπερδευτήκαμε και αργήσαμε. ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Όσο περνούν οι ώρες, μπορώ να ερμηνεύσω καλύτερα αυτή την πρωτόγνωρη “ρήξη” που αισθάνομαι διαρκώς μέσα μου, από τη στιγμή της έκλειψης και της πλανητικής ευθυγράμμισης. Κατ' αρχήν, αναγνωρίζω ότι αυτό το “σπάσιμο” δεν είναι παροδικό, πρόκειται για κάτι μόνιμο. Έτσι θα αισθάνομαι διαρκώς από δω και πέρα: *Δεν τους ανέχομαι άλλο. Δεν μπορώ πια να τους υποφέρω. Η παρουσία τους με ενοχλεί. Τους ανθρώπους εννοώ. Απλά δεν τους αντέχω πλέον...*

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 1999

Μπάνιο στο εντυπωσιακό Canal d' Amour στο Σιδάρι, όπου πηγαίνουμε μόνες μας, χωρίς το γκρουπ. Περνάμε ωραία, όμως η Ντένια αδημονεί και με αναγκάζει να φύγουμε από την παραλία δυο ώρες νωρίτερα από την καθορισμένη ώρα, “για να μη

χάσουμε το λεωφορείο”. Πρώτα πάμε για φαγητό, τελειώνουμε γρήγορα και μετά περιμένουμε στη στάση επί μία ώρα, μέσα στον ήλιο.

Το απόγευμα πηγαίνουμε για κολύμπι σε μια πανέμορφη πισίνα εκεί κοντά, όπου προθυμοποιούμαι να κάνω μαθήματα κολύμβησης στη Ντένια. Ακόμη δεν έχει μάθει να κολυμπάει σωστά και τρομοκρατείται όταν δεν πατώνει. Μου τη δίνει ώρες ώρες, με το δεκάχρονο μυαλουδάκι της (“Δυο πενηντάρικα είναι εκατό δραχμές;), τις φοβίες της (μήπως πνιγεί σε μισό μέτρο νερό), τη μουγγαμάρα της. Κι όμως: Αποδεικνύεται πως είναι, τελικά, η πιο κατάλληλη παρέα για εκδρομή! Τουλάχιστον δεν αποφεύγει να δοκιμάζει καινούργια πράγματα και δεν μου σπάει διαρκώς τα νεύρα με ηλίθιες σπαστικές αντιρρήσεις.

Παρασκευή, 13 Αυγούστου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γοργόνα αποφασίζει να εκδικηθεί έναν αθάνατο τρίτωνα. Έτσι, αναθέτει σε μια άλλη γοργόνα, τη μάγισσα Hailey, να παρασύρει τον τρίτωνα στο χαμό. Σε μια μόλις αυτός της δίνει το χέρι του, εκείνη το φτύνει με αποστροφή. Έτσι, ο τρίτωνας γίνεται θνητός. Αργότερα, όμως, δηλώνει στο συμβούλιο των γοργόνων ότι συγχωρεί τη Hailey. Τότε εγώ του κάνω μια θετική νύξη για τη συγχώρεση, η οποία θα τον απαλλάξει από πολλές περιττές επόμενες ζωές. Οι άλλοι ζητούν το λόγο από τη μάγισσα: “Γιατί έκανες το αυτό στον τρίτωνα;”

Κατά τ' άλλα: Επιστροφή στην Αθήνα, ξανά από την ίδια ατέλειωτη, βαρετή διαδρομή. Αμφιβάλλω αν θα επαναλάβω ποτέ μια παρόμοια εξόρμηση: Έχω την εντύπωση ότι τα ταξιδιωτικά γκρουπ λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν και οι αιρέσεις, εφόσον επιβάλλουν -με πλάγιο τρόπο- την κοπαδοποίηση και

την υποταγή: “Θα πάτε από δω ως εκεί, όχι παραπέρα, θα φάτε σ' αυτό ακριβώς το εστιατόριο, και στις 3:30 ακριβώς θα είστε όλοι πίσω χωρίς δευτερόλεπτο καθυστέρηση”. Οι εκδρομείς, σαν κουρδισμένα ρομποτάκια, υιοθετούν όλοι μαζί την ίδια σκέψη, την ίδια κίνηση, την ίδια υπακοή στην ανελιξία ενός ουσιαστικά φασιστικού καθεστώτος: Τα εκδρομικά προγράμματα είναι αφύσικα φορτωμένα κι εξοντωτικά, ενώ φροντίζουν να ακολουθούν πάντα τη μεγαλύτερη δυνατή απόσταση ανάμεσα σε δυο προορισμούς. Αυτό επειδή στόχος δεν είναι τάχα “η ικανοποίηση των πελατών” αλλά η εξουθένωση και αποχαύνωση των “προβάτων”...

* * * *

Παρασκευή, 20 Αυγούστου 1999

Αναχώρηση αεροπορικώς για το Παρίσι, πάλι μαζί με τη Ντένια, πάλι με γκρουπ. Άφιξη στο ξενοδοχείο, κοντά στην πλατεία Republique, κατά το μεσημέρι. Ακολουθεί κρουαζιέρα στον Σηκουάνα, ύστερα βόλτα στην πλατεία της Μονμάρτης και επίσκεψη στην κατάλευκη εκκλησία Sacre Coeur.

Στις μέρες που ακολουθούν, θα επισκεφθούμε τις Βερσαλλίες, τη Notre Damme, το Λούβρο, ορισμένα κάστρα του Λίγηρα, τους κήπους Luxembourg με το παλάτι, τα Ηλύσια Πεδία, τη Ντίσνεϋλαντ. *Πόσο όμορφες, παραμυθένιες θα μπορούσαν να είναι οι πόλεις μας, αν κάποιοι το επέτρεπαν...*

Όλα καλά, όμως η φιλενάδα μου συνεχίζει να με εκνευρίζει καθώς φαίνεται εντελώς ανίκανη να πάρει μόνη της την παραμικρή πρωτοβουλία ή να εκτελέσει τον πιο στοιχειώδη μαθηματικό υπολογισμό: Αδυνατεί να κυκλοφορήσει μόνη της, χάνεται στους δρόμους, τα δρομολόγια του μετρό τη μπερδέυουν απίστευτα, η

μετατροπή των φράγκων σε δραχμές της φαίνεται βουνό. Αυτό σημαίνει πως εγώ είμαι υποχρεωμένη να σκέφτομαι για λογαριασμό της και να της εξηγώ τα πάντα σα να είναι κανένα τετράχρονο μόμολο. Περίεργο, πάντως: Όποτε βρισκόμαστε στην Αθήνα για καφέ, δεν μου δίνει την εντύπωση τόσο καθυστε-ρημένης...

Τετάρτη, 25 Αυγούστου 1999

Εκδρομή στη Νορμανδία, μαζί με το γκρουπ. Η Ντένια δεν ακολουθεί αυτή τη φορά, προτιμά να μείνει στο Παρίσι και να ξαναπάει στα μαγαζιά. Καλύτερα· κάπου ανυπομονούσα να ξεφορτωθώ αυτήν και το παιδικό, ανήμπορο μυαλουδάκι της.

Πρώτη στάση στην πόλη Honfleur, γραφικό ψαροχώρι στις όχθες του Σηκουάνα, με γυρτές σκεπές και πολλά λουλούδια παντού. Φροντίζω ν' αποκοπώ από τους υπόλοιπους, με σκοπό να εξερευνήσω ανενόχλητη το μέρος τις δυο ώρες που θα μείνουμε εκεί. Όμως, μια αναπάντεχη μπόρα με αναγκάζει να γυρέψω καταφύγιο σε ένα τοπικό εστιατόριο, όπου έχουν μαζευτεί και οι υπόλοιποι. Το γεύμα (ψαρόσουπα με κρουτόν, σολωμός με πατάτες τηγανιτές, μηλόπιττα) στοιχίζει 80 γαλλικά φράγκα. Το γκαρσόνι δεν έχει να χαλάσει το χαρτονό-μισμά μου των 200 φράγγων, οπότε αναγκάζομαι να δανειστώ χρήματα από την κυρία Χρήστου.

Κάπου εδώ αρχίζει να χαλά η συνταγή και να με κυριεύει το άγχος: Η εν λόγω κυρία διαμένει σε άλλο ξενοδοχείο και αύριο αναχωρούμε για την Αθήνα. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να χαλάσω το 200ρικο μέχρι το βράδι που θα επιστρέψουμε στο Παρίσι, αλλιώς δεν θα καταφέρω να ξεπληρώσω το χρέος.

Δεύτερη στάση στη Dauville, μόνο για μία ώρα. Η φαντασμαγορική πόλη με τα κουκλίστικα πολυτελή

κτήρια, τα πανάκριβα μαγαζιά, τη λειτουργική ρυμοτομία, το άφθονο πράσινο και την άψογη καθαριότητα, με καταπλήσσει πραγματικά. Όπως μας πληροφορεί η ξεναγός, πρόκειται για θέρετρο πλουσίων. Εδώ έρχονται για διακοπές διάσημοι αστέρες του κινηματογράφου και της μουσικής.

Ωστόσο, εγώ δεν μπορώ να επιδοθώ άμεσως στην εξερεύνηση της πόλης. Με το που φθάνουμε εκεί, τρέχω στο κοντινό καζίνο μήπως και μου χαλάσουν το 200φραγκο. Δεν μου κάνουν τη χάρη, ούτε όταν τους λέω ότι σκοπεύω να παίξω. Βγαίνω έξω και αρχίζω να περιδιαβαίνω αλαφιασμένη τους δρόμους, ψάχνοντας απεγνωσμένα για κανένα μπακάλικο, ψιλικατζίδικο, καφετέρια, κάποιο φυσιολογικό μαγαζί, τέλος πάντων. Τζίφος. Τέτοιου είδους καταστήματα δεν υπάρχουν στη Dauville. Θαυμάζω όσο μπορώ τις ομορφιές γύρω μου και -πάντα αγχωμένη- συνειδητοποιώ ότι οι πλούσιοι γνωρίζουν τη σημασία της ομορφιάς και της αρμονίας, γι' αυτό και τις επιδιώκουν στις δικές τους πόλεις. Οι περισσότεροι φτωχοί, κάτοικοι απαίσιων τερατουπόλεων, δεν διαννοούνται καν ότι υπάρχουν μέρη σαν τη Dauville. Εντέλει καταλήγω, μάλλον απογοητευμένη, στην τριών χιλιομέτρων οργανωμένη παραλία με την ξανθή άμμο και τη σκουρόχρωμη βαριά θάλασσα. Μόνο εκεί κατορθώνω επιτέλους να χαλάσω το περίφημο 200φραγκο και να βρω τους υπόλοιπους, ώστε να ξεπληρώσω το χρέος μου.

Με όλο αυτό το κυνηγητό, ζήτημα είναι αν σεργιάνισα 20 λεπτά στην υπέροχη πόλη. Την υπόλοιπη ώρα την έφαγα στο ηλίθιο καζίνο και στην παραλία. Τέτοιες πλαζ, ή ακόμη καλύτερες, έχουμε και στη Γλυφάδα. Η ουσία είναι ότι μια σειρά από απανωτές δαιμονικές ***συμπτώσεις*** μ' εμπόδισαν να χαρώ εκείνη τη μία ώρα που είχα στη διάθεσή μου για ν' απολαύσω την

ανεπανάληπτη Dauville:

1/ Πιάνει αναπάντεχη μπόρα στην Honfleur και αναγκάζομαι να τρέξω στο εστιατόριο με τους άλλους.

2/ Ο σερβιτόρος δεν έχει να μου χαλάσει το χαρτονόμισμα των 200 FF.

3/ Η κυρία Χρήστου, η οποία είναι η μόνη απ' όλο το γκρουπ που μπορεί να μου δανείσει χρήματα, διαμένει σε άλλο ξενοδοχείο.

4/ Αύριο πρωί φεύγουμε από τη Γαλλία, οπότε δεν θα έχω την ευκαιρία να την ξαναδώ για να ξωφλήσω· άρα, αυτό πρέπει να γίνει σήμερα.

5/ Στη Dauville δεν υπάρχουν συνηθισμένα καταστήματα, παρά μόνο επώνυμες μπουτίκ.

6/ Έτσι, αναγκάζομαι να σπαταλήσω την περισσότερη ώρα στην πλαζ, επειδή μόνο εκεί υπάρχουν απλά μαγαζιά για τουρίστες.

Πέρα απ' αυτά, όση ώρα έμεινα στη Dauville, δεν έπαψα στιγμή να νιώθω μια απροσδιόριστη μα έντονη αίσθηση εκδίωξης. Λες και όλο εκείνο το εξαίσιο, αριστοκρατικό περιβάλλον να απωθούσε την παρουσία μου εκεί, σαν να μην είχα εγώ το δικαίωμα να το χαρώ ούτε για μια ώρα σε ολόκληρη τη ζωή μου.

Όταν επέστρεψα το βράδι στο ξενοδοχείο, η Ντένια μου ανακοίνωσε ότι πέρασε ευχάριστα την ημέρα της τριγυρνώντας στα μαγαζιά. Ιδιαίτερη εντύπωση μου έκανε το γεγονός ότι κατάφερε να κινηθεί μόνη της στον δαιδαλώδη υπόγειο σιδηρόδρομο του Παρισιού, χωρίς τη δική μου επιτήρηση και χωρίς να χαθεί πουθενά. Άρα δεν είναι τόσο χαζή όσο θέλει να δείχνει· απλώς, της αρέσει να αναθέτει στους άλλους την φροντίδα για όλα -όπως κάνουν τα παιδιά...

* * * *

Σάββατο, 28 Αυγούστου 1999

Πολύωρη έξοδος - "σεμινάριο" με τη φίλη μου Μαρία Σχοινά, πρώτα για καφέ και μετά για φαγητό, ως συνήθως. Δεν βαριέμαι ποτέ μαζί της, επειδή είναι η μόνη που ακούει ό,τι έχω να πω με ενδιαφέρον και κατανόηση: "Μα τι παιδί είναι αυτός ο Νάσος! Πρόκειται για πνεύμα του κακού! Σου ρούφηξε όλη σου την ενέργεια!" απορεί αυθόρμητα όταν της διηγούμαι τις περιπέτειές μου στο Αγκίστρι.

Λοιπόν, έχει δίκιο! Το μικρό νευρόσπαστο μου απορροφά διαρκώς ενέργεια με την ακατάπαυστη φασαρία του (χτυπά συνεχώς πόρτες, έπιπλα, σίδερα, ή ουρλιάζει χωρίς λόγο) και τις κακίες που μου εκτοξεύει κάθε λίγο και λιγάκι, με βλέμμα φαρμακερό: "Είσαι γριά και άσχημη!" ... "Ποτέ δεν θα βρεις άνδρα!" ... "Ποτέ δεν θα κάνεις παιδιά!" κλπ. Καλή κουβέντα δεν χρωστάει ποτέ. Έχω βαρεθεί πια το πονηρόκακο βλέμμα του, τις ατέλειωτες απαιτήσεις του, τις κακόβουλες σπόντες του, τις πατερίτσες του -που εξακολουθεί να τις γυροφέρνει, έτσι ώστε να τον λυπούνται και να τον δικαιολογούν όλοι. Η παρουσία του και μόνο με εξουθενώνει, με ρίχνει ψυχολογικά και ενεργειακά, όσο κι αν προσπαθώ να μένω ανεπηρέαστη. Θα έλεγα ότι το εν λόγω ον καταφέρνει να επηρεάζει με τρόπο εξαιρετικά αρνητικό τους γύρω του, δρώντας σ' ένα βαθύτερο, ασυνείδητο επίπεδο.

"Εκπέμπεις μια έντονη αρνητικότητα", συνεχίζει η Μαρία, "επειδή δέχεσαι διαρκώς πολλά αρνητικά πυρά, τα οποία πλέκουν γύρω σου ένα παγερό δίκτυο που πολύ δύσκολα διασπάται!"

"Και αν διασπάται καμιά φορά, αυτό δεν είναι για πολύ", παραδέχομαι.

"Λίγο ο ένας, λίγο ο άλλος το δίκτυ πλέκεται διαρκώς γύρω σου", μου επισημαίνει.

Πράγματι, συχνά νιώθω σα να είμαι πιασμένη σε ιστό αράχνης: Όσο περισσότερο πασχίζω ν' απελευθερωθώ, τόσο αυτός πλέκεται γύρω μου ισχυρότερος.

Κατόπιν αρχίζουμε να συζητάμε για τη σχέση μου με την Αλίκη, η οποία ανέκαθεν με ανταγωνίζεται και με περιφρονεί: "Μήπως η αρνητική δύναμη που μπλοκάρει τη ζωή σου σε υλικό αλλά και σε εσωτερικό επίπεδο, είναι η αδελφή σου;" αναρωτιέται η Μαρία. Αρχικά ξαφνιάζομαι, ωστόσο δεν μπορώ ν' απορρίψω την ιδέα. Άλλωστε, από μικρή είχα πάντα την αίσθηση ότι από τότε που γεννήθηκε η Αλίκη άσπρη μέρα δεν έχω δει... Επιπλέον, είναι αλήθεια ότι η σταρ της οικογένειας δεν χάνει ευκαιρία να μου εκτοξεύει απανωτές ψυχικές επιθέσεις με υποτιμητικές προσβολές, τις οποίες εγώ ως πρόσφατα έπαιρνα αψήφιστα και τις θεωρούσα αθώες ή αστείες: "Με τα χάλια που έχεις, πώς είναι δυνατόν να γυρίσει να σε κοιτάξει ένας άνδρας;" ... "Αν εγώ είχα τα δικά σου χάλια, δεν θα έβγαινα καν έξω στο δρόμο!" ... "Ώστε διατηρείσαι ακόμη ακμαία; Και ως πότε νομίζεις ότι θα είσαι ακμαία;" Άλλοτε, πάλι, εκφράζει στα ίσα τον κρυφό της πόθο να μείνω γεροντοκόρη και άτεκνη, ώστε τα κουτσούβελά της να κληρονομήσουν την όποια περιουσία μου. Παρόλα αυτά, αντί να με καλοπιάνουν λίγο, με βρίζουν και με προσβάλλουν συνεχώς. Τόσο ηλίθια με θεωρούν!

Πέρα απ' αυτά: Εγώ θα μπορούσα κάλλιστα να μένω μαζί με τους γονείς μου και να νοικιάζω το σπίτι μου έναντι 120.000 δρχ το μήνα. Ωστόσο, αυτό δεν γίνεται επειδή τα ανήψια μου ουσιαστικά τα μεγαλώνει η μητέρα μου και είναι υπερβολικά θορυβώδη και ανεξέλεγκτα. Στις προάλλες, όταν εξήγησα στη μαμά ότι εξαιτίας των κακομαθημένων εγώ χάνω 120.000 δρχ (ενοίκιο) + 30.000 δρχ (φως-νερό-τηλέφωνο) = 150.000

δρχ μηνιαίως, εκείνη με κοίταξε αδιάφορα και είπε: "Δεν πειράζει! Τα παιδιά νά 'ναι καλά!"
"Η ζωή σου είναι κόλαση!" καταλήγει η Μαρία, μόλις τα ακούει όλα τούτα. Εγώ δυσανασχετώ στην αρχή, γρήγορα όμως αναγνωρίζω πως έχει δίκιο -ακόμα μια φορά.

Παρασκευή, 3 Σεπτεμβρίου 1999

Οι διακοπές έχουν δυστυχώς τελειώσει και τώρα βρίσκομαι ξανά πίσω στη δουλειά. Ξαφνικά, χτυπά το κουδούνι, ανοίγω και μπαίνει μέσα η Μαρία Μπονάνου καμαρωτή, κρατώντας μια χαρακτηριστική τσάντα ώμου από τη Ντίσνεϋλαντ! "Απ' ό,τι βλέπω, πήγες και συ στο Παρίσι αυτό το καλοκαίρι, όπως κι εγώ!" αναφωνώ έκπληκτη αλλά με πλατύ χαμόγελο. Η Μαρία μου εξηγεί ότι ήταν εκεί για δέκα μέρες τον Αύγουστο μαζί με το γιο της και ότι διέμεναν σε υπερπολυτελές ξενοδοχείο μέσα στη Ντίσνεϋλαντ. Αμέσως μετά βγάζει ένα μάτσο φωτογραφίες και μου δείχνει το ονειρεμένο, πανάκριβο ξενοδοχείο! Τότε, εγώ αρχίζω αυθόρμητα να τη βομβαρδίζω με πλήθος ερωτήσεις, πάντα με χαμόγελο: "Πήγατε στα κάστρα του Λίγηρα;" ... "Είδατε το Σπίτι της Μαγείας στο Μπλουά; ... "Επισκεφθήκατε το Λούβρο;". Απαντά σε όλες τις ερωτήσεις καταφατικά, με ύφος μάλλον βλοσυρό. "Πήγατε και στη Νορμανδία;" Εκεί κολώνει.

Στη συνέχεια, η Μαρία αρχίζει να δείχνει μία-μία τις φωτογραφίες σε μένα και στη Μάχη. Παρατηρώ ότι δεν έχει φωτογραφήσει παρά ελάχιστα από τα αξιοθέατα. Ποζάρει σχεδόν πάντα μπροστά σε καταστήματα, με βλέμμα μόνιμα σκυθρωπό, αγέλαστη και κατσούφα. Παρά την υψηλή της μόρφωση, λοιπόν, η γυναίκα είναι ανίκανη να εκτιμήσει την ομορφιά. Ούτε κατάλαβε που βρισκόταν τόσες μέρες! Επιπλέον, μου

έδωσε την εντύπωση ότι έκανε αυτό το ταξίδι μόνο και μόνο για να πικάρει εμένα, επειδή όλο τον Ιούλιο διατυμπάνιζα στους συναδέλφους τις υπέροχες διακοπές που είχα προγραμματίσει να περάσω στο Παρίσι! Εγώ, όμως, της έδειξα έξυπνα ότι όντως πήγα στη Γαλλία τον Αύγουστο και ότι δεν μου κάηκε καρφί για το πού πήγε εκείνη...

Σεισμός

Κυριακή, 5 Σεπτεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η γη ανοίγει και μέσα από το χάσμα ξεχύνονται μαύρες, ατμώδεις μορφές, μάλλον δαιμονικές, οι οποίες έρχονται απειλητικά προς το μέρος μου. Επιχειρώ να τις διώξω με χριστιανικές προσευχές μα δεν φεύγουν. Τότε, σπρώχνω ένα πιατάκι με φαγητό προς το μέρος τους. Το παίρνουν και χώνονται ξανά στη γη. *Επαλήθευση; Δυο μέρες αργότερα, ισχυρός σεισμός (6,3 R) τραντάζει την Αθήνα. Πάνω από 100 νεκροί, χιλιάδες άστεγοι.*

Τρίτη, 7 Σεπτεμβρίου 1999

Ώρα 2:45 στη δουλειά. Χτυπά το κουδούνι της πόρτας, ανοίγω και μέσα μπαίνει ένας λιγνός άνδρας με μακριά γένια, μαζί μ' ένα μικρό κορίτσι. Πριν καν μου εξηγήσει τη γυρεύει στην Παγγαία, τον κοιτάζω αυστηρά και του λέω να κατέβει κάτω στο μαγαζί για να ζητήσει χρήματα -δηλαδή, ό,τι λέμε πάντα στους ζητιάνους. Η ντροπή που νιώθω δεν περιγράφεται όταν ο άγνωστος μου εξηγεί πως θέλει να δει τον κύριο Σπυρόπουλο τον ίδιο! Σύντομα διαπιστώνω ότι δεν είναι ζητιάνος αλλά λόγιος μοναχός από το Άγιο Όρος -ντυμένος με πολιτικά ρούχα και με συνοδία νηπίου- που του έχουν αναθέσει να γράψει ορισμένα λήμματα για το βιβλίο "Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού"! Πραγματικά, πάντως, απορώ με τη γκάφα μου: Ο άνθρωπος εκείνος θύμιζε μοντέρνο άγιο. Δεν με πρόδωσε στους προϊσταμένους, αντίθετα αντιμετώπισε την προσβολή με εντυπωσιακή πραότητα. Ίσως να με μπέρδεψε και το ταπεινό ύφος του, δεδομένου ότι στη

σημερινή κοινωνία όλοι οι άνθρωποι κυκλοφορούν μ' ένα καμάρι 158 καρδιναλίων. Έτσι, όποιος είναι μειλίχιος κι ευγενής περνιέται για παρακατιανός.

Ώρα 2:59 μ.μ.: Μια τρομερή βοή αντηχεί ολόγυρα και η γη αρχίζει να τρέμει· σείεται βίαια επί 11 δευτερόλεπτα που μοιάζουν ώρες. Καθηλώνομαι στη θέση μου και γραπώνω το γραφείο μου φοβισμένη, καθώς σύννεφα άσπρης σκόνης και παλιοί σοβάδες καταρρέουν και πνίγουν την ατμόσφαιρα. Τεράστιες τεθλασμένες ρωγμές σκάζουν στους τοίχους, από τη μία άκρη ως την άλλη. Για λίγες στιγμές ανησυχώ μήπως το εκατοντάχρονο κτίριο καταρρεύσει.

Όταν, επιτέλους, ο σεισμός σταματά, το οίκημα στέκει ακόμη όρθιο -ευτυχώς! Ο κύριος Σπυρόπουλος έχει κρυφτεί κάτω από το μεγάλο τραπέζι στην αίθουσα συνεδριάσεων και τώρα προσπαθεί να βγει. Αστείο θέαμα. Ο Γρυπάρης και η Μάχη στέκονται μπροστά στην πόρτα αποσβολωμένοι. "Παιδιά, πάμε να φύγουμε!" αναφωνώ και ο διευθυντής χαριτολογεί "Ναι παιδιά, πάμε να φύγουμε!", καθώς όλοι μαζί κατεβαίνουμε τρέχοντας τις τρεις σκάλες μέχρι το ισόγειο.

Μετά από σχετική επιθεώρηση, το κτίριο της Παγγαίας θα χαρακτηριστεί με κίτρινο σταυρό. Αυτό σημαίνει πως είναι ακατάλληλο για κατοίκηση, ώσπου να γίνουν οι απαραίτητες επισκευές.

Τετάρτη, 8 Σεπτεμβρίου 1999

Από τους συναδέλφους του 3ου ορόφου, κανένας δεν εμφανίζεται πια στην εταιρεία. Όλοι προτιμούν να εργάζονται από το σπίτι τους, αποφεύγοντας ομαδικώς το "κίτρινο κτίριο". Μόνο εγώ και η Μάχη ερχόμαστε στο βιβλιοπωλείο και βολευόμαστε στο τμήμα πωλήσεων, όπου προεδρεύει η κυρία Καίτη Πικρού. Εγώ κάθομαι πλάι στη Φρόσω, ενώ η Μάχη έχει

στρατοπεδεύσει σ' ένα γραφειάκι τοποθετημένο ακριβώς απέναντί μου. Ο Γρυπάρης έχει εγκατασταθεί στο γραφείο του κυρίου Πικρού.

Είμαι ιδιαίτερα αισιόδοξη μ' αυτή την εξέλιξη. Οι νέοι μου συνάδελφοι φαίνονται πιο καλόβολοι, πιο φιλικοί. Θεωρώ την όλη φάση ως μια θεόσταλτη ευκαιρία για να ξεφύγω από το εχθρικό περιβάλλον του 3ου ορόφου, έστω κι αν εξακολουθώ να σηκώνω τηλέφωνα.

Στις μέρες που ακολουθούν, βάζω τα δυνατά μου να φανώ όσο γίνεται πιο εργατική, πρόθυμη και προσαρμοστική. Αναλαμβάνω ακόμη και νέα, πρόσθετα καθήκοντα στο μαγαζί, πχ συμπληρώνω καρτέλες πελατών ή κάνω εξωτερικά θελήματα. Παράλληλα, εκφράζω ξεκάθαρα την επιθυμία μου να μείνω μόνιμα στο μαγαζί, στο τμήμα πωλήσεων. Οι άλλοι δείχνουν να αρέσκονται στην ιδέα. Πάντως, αναρωτιέμαι: *Έπρεπε να γίνει σεισμός για να βελτιωθεί λίγο η θέση μου;*

Τρίτη, 14 Σεπτεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι μέσα σ' ένα λεωφορείο που κινείται. Κάποιος κάθεται δίπλα μου, περίεργος κι ενοχλητικός. Λέει ότι πάει στον οδοντίατρο. Κατεβαίνω γρήγορα και περπατώ στο δρόμο μα δεν αργώ να διαπιστώσω πως ο τύπος εξακολουθεί να βρίσκεται κοντά μου, μέσα σε μια καρότσα αμαξιού, απειλητικός και οπλισμένος. Τρέχω να του ξεφύγω και μπαίνω σε μια πόρτα που οδηγεί μέσα στην αυλή μιας πολυμελούς οικογένειας. Τους εξηγώ ότι κάποιος με καταδιώκει κι εκείνοι με καθησυχάζουν:
“Μην ανησυχείς, δεν πρόκειται να έλθει εδώ, πηγαίνει στον οδοντίατρο!”
“Πως το ξέρετε αυτό; Εγώ δεν σας το είπα!” απορώ και τότε συνειδητοποιώ ότι όλοι αυτοί είναι συνένοχοί του,

που τώρα γελούν με το πάθημά μου.

Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές: “Δεν μπορείτε να μου κάνετε κακό, γιατί εγώ είμαι ονειρεύτρια!” τους λέω και αρχίζω να επιδεικνύω τις ψυχοκινητικές ικανότητές μου: Σηκώνω με τη σκέψη μερικά διάφανα κουκλάκια, πολύχρωμους κύβους και άλλα αντικείμενα. Όλοι εντυπωσιάζονται. Ξαφνικά, όμως, εμφανίζεται ο Θανάσης και με την απίθανη φασαρία που κάνει μου κόβει την αυτοσυγκέντρωση και την ψυχοκίνηση.

Ερμηνεία: Το ανωτέρω όνειρο αποτελεί αντανάκλαση της ζωής μου. Ως συνήθως εγώ δεν ενοχλώ κανέναν, ωστόσο πονηρά άτομα με καταδιώκουν και εμποδίζουν την πορεία μου. Συμμάχους δεν συναντώ ποτέ. Αντίθετα, συχνά οι φίλοι με προδίδουν. Όσο για τον Θανάση, αρκετές φορές εμφανίζεται ως πνεύμα ταραχής -στα όνειρα και στην πραγματικότητά μου.

Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου 1999

Ήδη αρχίζω να διακρίνω δυσάρεστες εξελίξεις στο καινούργιο μου εργασιακό περιβάλλον: Ορισμένοι πετούν σπόντες ότι εγώ, η Ανδρομάχη και οι υπόλοιποι του 3ου ορόφου πρέπει να φύγουμε από το μαγαζί και να εγκατασταθούμε στο μικρό, σκοτεινό, γεμάτο κουτσουλιές δωματιάκι που υπάρχει πίσω από την κεντρική σκάλα του κτιρίου. “Εκεί να πάτε! Όλοι να πάτε!” δηλώνει η κυρία Πικρού απερίφραστα μα εγώ αρνούμαι να καταλάβω, ίσως επειδή επιθυμώ διακαώς να παραμείνω στο θετικό -προς το παρόν- περιβάλλον του βιβλιοπωλείου.

Παρεπιπτόντως: Η κυρία Πικρού το παίζει αφεντικό ολκής και εισπράττει περί τις 800.000 δρχ το μήνα. Ωστόσο, δεν κάνει τίποτα παραπάνω από τη Φρόσω (βαρύ πεπόνι) και την Πέννυ (ανηψιά του Σπυρόπουλου): Όλη μέρα δακτυλογραφεί νούμερα στο

κομπιούτερ και εισάγει στοιχεία πελατών, όπως ακριβώς κι εκείνες. Είναι, βέβαια, παντρεμένη με τον διευθυντή του βιβλιοπωλείου, τον κ. Πικρό...

Πέμπτη, 24 Σεπτεμβρίου 1999

Μετά από μια σύντομη κουβέντα που έγινε το πρωί, όλοι οι πρώην συναδέλφοί μου από τον 3ο όροφο αρνούνται κατηγορηματικά να πάνε να εργαστούν στο βρώμικο, "ετοιμόρροπο κοτέτσι" πίσω από τη σκάλα και προτιμούν να συνεχίσουν να επεξεργάζονται τα λήμματα στο σπίτι τους. Εγώ, από την πλευρά μου, αντιστέκομαι σθεναρά στην απαίτηση γλοιωδών χαφιέδων να πάω και να κλειστώ ολομόναχη, ή έστω μαζί με τη γκεστάπο-Μάχη, στην εν λόγω ποντικότρυπα, σα να είμαι κανένα βδελυρό μίασμα! Άλλωστε, δεν έχω λάβει καμία τέτοια εντολή από τα αφεντικά.

Στο μεταξύ, η Ανδρομάχη φαίνεται ότι έχει αρχίσει να χάνει την υπομονή της μαζί μου. Παρακολουθεί αδιάλειπτα την κάθε μου κίνηση και δεν χάνει ευκαιρία να με μειώνει ή να με συκοφαντεί μπροστά στους υπόλοιπους:

"Που είσασταν όταν έγινε ο σεισμός;" ρωτάει σε μια στιγμή η Φρόσω.

"Εγώ ήμουν στο γραφείο μου, ο Σπυρόπουλος κρύφτηκε κάτω από το τραπέζι, η Υβόννη δεν ξέρω που ήτανε!" απαντά χολωμένη η Μάχη κι εγώ μένω άναυδη με το θράσος και τα ψέματά της.

"Πού ήσουν εσύ;" με ρωτά η Φρόσω λίγο αργότερα.

"Στο γραφείο μου", της απαντώ. Δεν ξέρω αν με πίστεψε.

Παρασκευή, 25 Σεπτεμβρίου 1999

Φθάνω στην εταιρεία στις 9:15 το πρωί, όπως κάνω εδώ και χρόνια, εγώ και όλοι οι υπάλληλοι στην

παραγωγή. Για την ακρίβεια, οι περισσότεροι έρχονταν μετά τις 9:30. Δεν υπήρξε ποτέ κανένα πρόβλημα, εφόσον έβγαινε η δουλειά. Αυτή τη φορά όμως, μόλις με βλέπει η Φρόσω μου βάζει τις φωνές:
"Ποιός σου είπε ότι μπορείς ν' αργείς τόσο πολύ κάθε μέρα; Ποιό είναι το ωράριό σου, τέλος πάντων;". *Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου!*
"Όλοι στον 3ο όροφο έρχονται γύρω στις 9:30 και φεύγουν στις 3:00 το μεσημέρι -τα τελευταία τριάντα χρόνια!" της εξηγώ όσο πιο ήρεμα γίνεται.
"Εγώ, όμως, έρχομαι κάθε μέρα στις 9:00 ακριβώς και δεν μπορώ ν' αφήνω τη δουλειά μου για να σηκώνω τα τηλέφωνα!" γαυγίζει η Φρόσω, γεμάτη τσαμπουκά.
"Μα κανείς δεν τηλεφωνεί πριν τις 9:30!" διαμαρτύρομαι.
"Τα τηλέφωνα χτυπάνε διαρκώς σαν τρελά!" επιμένει τσαντισμένη. Σαφώς, λέει ψέματα...

Ωστόσο, την επόμενη κιόλας μέρα μου ζητά συγγνώμη επειδή "καθόμαστε δίπλα-δίπλα, δεν είναι σωστό να είμαστε μαλωμένες". Όπως και να 'χει, μετά το παραπάνω επεισόδιο, αποφασίζω ότι πρέπει να προσαρμοστώ στα νέα δεδομένα: Στο εξής φροντίζω να φθάνω στην εταιρεία στις 9:00 ακριβώς και δεν σχολάω ποτέ πριν από τις 3:30 ή τις 4:00 το απόγευμα, επειδή στο μαγαζί υπάρχει πάντα πολλή δουλειά. Ταυτόχρονα, τα καθήκοντά μου αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο: Εκτός από το τηλεφωνικό κέντρο, τη δακτυλογράφηση κειμένων και τη σύνταξη τιμολογίων, τώρα πρέπει να εκτελώ ακόμη περισσότερη γραφική δουλειά για λογαριασμό του τμήματος πωλήσεων, ενώ δεν λείπουν και τα εξωτερικά θελήματα. Κι όσο για αύξηση, φαντάζει σαν μακρινό όνειρο.

Στο μεταξύ, η ψυχολογική μου κατάσταση επιδεινώνεται σταθερά: Μια απροσδιόριστη μα έντονη

ανησυχία με διακατέχει συνεχώς, καθώς η ατμόσφαιρα στη δουλειά γίνεται όλο και πιο βαριά εναντίον μου. Μέρα με τη μέρα, αρχίζω πλέον να βιώνω έναν πόλεμο σιωπηλό, υπόγειο, μα συντονισμένο και υπολογισμένο στην κάθε λεπτομέρεια...

Δευτέρα, 28 Σεπτεμβρίου 1999

Νωρίς το απόγευμα αποφασίζω να πάω στο γυμναστήριο Acron Gym, για body building και μετά αερόμπικ, που θα μου πάρουν κανένα δίωρο συνολικά. Ο καιρός είναι ελαφρά συννεφιασμένος ωστόσο, λίγο πριν τελειώσω, έχει αρχίσει να βρέχει δυνατά κι εγώ δεν έχω φέρει ομπρέλλα.

Στέκομαι κάτω από το γείσο της πολυκατοικίας, ώστε να μη βρέχομαι, και περιμένω λεωφορείο. Δεν αργεί να φανεί το 154. Τώρα ρίχνει καρέκλες μα ευτυχώς η στάση είναι ακριβώς απέναντι. Το βαρύ όχημα κάνει να πάρει τη στροφή Αργυρουπόλεως για να μπει στην Κύπρου, όμως ξαφνικά φρακάρει εκεί! Περιμένω υπομονετικά για κανένα τέταρτο μα το λεωφορείο δεν λέει να ξεκολλήσει. Επιπλέον, κόβει την κυκλοφορία, οπότε κανένα άλλο αμάξι δεν μπορεί να περάσει στην Κύπρου.

Ξέρω ότι όπου να 'ναι περνάει άλλο λεωφορείο, το Α3, από τη στάση “Στροφή Αργυρουπόλεως” που βρίσκεται επί της Βουλιαγμένης. Βρέχει καταρρακτωδώς, με πρωτοφανή μανία, καθώς τρέχω προς τα εκεί, το πολύ 100 μέτρα απόσταση, ενώ οι χοντρές βροχοσταγόνες μαστιγώνουν το πρόσωπό μου.

Με πιάνει απόγνωση μόλις διαπιστώνω ότι οι δρόμοι έχουν μετατραπεί σε ποτάμια όπου τσαλαβουτώ επικίνδυνα, ενώ τα νερά στη στροφή σχηματίζουν βαθύ, ορμητικό χείμαρρο. Κάνω μια απόπειρα να βουτήξω (ο βρεγμένος τη βροχή δεν τη φοβάται) μα αμέσως

παραιτούμαι από την προσπάθεια όταν διαπιστώνω τον κίνδυνο να με παρασύρει το ρεύμα! Τα νερά εκεί μου φθάνουν μέχρι τα γόνατα -αν πατήσω, αλλοίμονό μου! Πάντα μέσα σε ανηλεή μπόρα (δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα), εξερευνώ λίγο το δρόμο, μήπως και βρω κάποιο υποφερτό σημείο για να περάσω απέναντι. Τζίφος, φυσικά...

Ταλαιπωρημένη, απογοητευμένη και βρεγμένη ως το κόκκαλο, επιστρέφω στη στάση επί της Κύπρου. Μετά από δέκα ακόμη λεπτά, το λεωφορείο ξεκολλάει επιτέλους, έρχεται και μπαίνω μέσα. Είμαι σε αξιοθρήνητη κατάσταση: Μικροί καταρράχτες χύνονται από πάνω μου, τα ρούχα έχουν κολλήσει στο σώμα μου, αφήνω λίμνες νερού σε κάθε μου βηματάκι! Οι υπόλοιποι επιβάτες μου ρίχνουν βλέμματα οίκτου, ενώ έξω εξακολουθεί να ρίχνει καρεκλοπόδαρα. Σαφώς, δεν βρέχει μονάχα για μένα, ωστόσο μόνο εγώ βρίσκομαι σε τόσο αξιολύπητη θέση...

Κατεβαίνω στη στάση μου, απέναντι από τον Άγιο Τρύφωνα, κανένα τέταρτο αργότερα. Η νεροποντή έχει κοπάσει απότομα, τα σύννεφα έχουν διαλυθεί, κοντεύει να βγει και ήλιος! *Λες και αυτή η μπόρα να ήταν ειδική παραγγελία για μένα!* Αισθάνομαι σοκαρισμένη, καθώς κάτι παρόμοιο δεν μου έχει ξανασυμβεί ποτέ ως τώρα. Παράλληλα, έχω την αίσθηση ότι η παραπάνω περιπέτειά μου αποτελεί ***σημάδι της μοίρας*** για μια νέα εποχή στη ζωή μου -μια εποχή ακόμη σφοδρότερων αντιξοοτήτων...

Κυριακή, 3 Οκτωβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στη δουλειά· ο Νίκος Γρυπάρης με βρίζει κι εγώ αποφασίζω να φύγω. Η κυρία Ιουλία με καλεί στο γραφείο της και μου μιλά συγκινητικά: Λέει ότι με εκτιμούν κι ότι φαίνομαι το

πολύ 25 ετών. Καθυστερώ τη φυγή μου περπατώντας με αργά βήματα, ενώ συζητώ με μια κοπέλα ότι τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά αν με είχαν προσέξει. "Σε είχαν ξεγραμμένη", μου λέει εκείνη σοβαρά.

Καθώς αποχωρώ, ο Γρυπάρης με αποχαιρετά δια χειραψίας. Βγαίνω στο δρόμο και ανηφορίζω θλιμμένη. *Κρίμα να μην πάει καλά αυτή η δουλίτσα· τώρα;* σκέφτομαι. Στρίβοντας, συναντώ δυο-τρία σκυλιά που παραμονεύουν στο δρόμο. Κάνω μεταβολή και μαζί με μια άλλη κοπέλα ανεβαίνουμε σε μια περαστική καρότσα για να τους ξεφύγουμε. Μόλις φθάνουμε κοντά στα σκυλιά, το όχημα σταματά· ωστόσο, εμείς καταφέρνουμε να το σκάσουμε. Τώρα τρέχω με μεγάλες πηδηχτές δρασκελιές σε πλακόστρωτο δρόμο. Η υπόθεση εξακολουθεί να με θλίβει, όμως αρχίζω να τη βλέπω σαν απελευθέρωση.

Επαλήθευση: Το επόμενο κιόλας πρωί στη δουλειά, ο συντονισμένος πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται, με πρωτεργάτες τη Φρόσω και την Ανδρομάχη -θέτοντας ήδη τη βάση για την απόφαση αποχώρησής μου από την Παγγαία. Κι όλα αυτά επειδή είπα ότι μου αρέσει να δουλεύω στο μαγαζί. Είναι τρελός ο κόσμος...

Δευτέρα, 4 Οκτωβρίου 1999

Έχω πεταχτεί στον 3ο όροφο για να τυπώσω λίγες σελίδες στο κομπιούτερ -το πολύ δέκα λεπτά δουλειά- όταν το τηλέφωνο χτυπά δίπλα μου. Είναι η Ανδρομάχη, η οποία μου λέει επιτακτικά και γεμάτη αγωνία: "Υβόννη, παράτα την εκτύπωση κι έλα αμέσως κάτω, γιατί τα τηλέφωνα χτυπούν σαν τρελά και η Φρόσω δεν μπορεί να τα σηκώνει!" Τρέχω αμέσως κάτω στο βιβλιοπωλείο, πολύ ταραγμένη, και οι δυο κάργιες με πιάνουν από τα μούτρα. Η υποκρίτρια η Φρόσω, που

στην αρχή μου παρίστανε την καλή συνάδελφο, τώρα έχει κάνει κόμμα με τη Μάχη και απαιτεί στα ίσα να πάω να μείνω μόνη μου στο κοτέτσι πίσω από τη σκάλα, επειδή το κουδούνισμα των τηλεφώνων την τρελαίνει, λέει. Ωστόσο, εγώ αρνούμαι να υπακούσω κι επιμένω να μείνω στη σφηκοφωλιά του βιβλιοπωλείου. Σκέφτομαι ότι θέλουν να με παραπετάξουν στο μπουντρούμι εκεί πίσω, επειδή με θεωρούν σκουπίδι. Κανένας άλλος δεν δέχεται να πάει να δουλέψει εκεί, γιατί να πάω εγώ; Όχι, δεν θα τους κάνω τη χάρη.

Στις μέρες που ακολουθούν, το κλίμα γύρω μου βαραίνει ασφυκτικά. Από τα βλέμματά τους και μόνο καταλαβαίνω ότι με μισούν όλοι εκεί μέσα. Με το ζόρι μου λένε μια καλημέρα όταν έρχομαι το πρωί. Πηχτή, σχεδόν χειροπιαστή εχθρότητα εναντίον μου δηλητηριάζει την ατμόσφαιρα. Κάθε πρωί, μόλις φθάνω στην εταιρεία και κλείνω την πόρτα πίσω μου, νιώθω σα να θάβομαι μέσα σε τάφο...

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο ταχυδρομείο της Πλατείας Συντάγματος για να παραλάβω κάποια χρήματα για την Παγγαία, μα οι αρμόδιοι δεν μου τα δίνουν επειδή λείπουν ορισμένες υπογραφές στα έγγραφα που έχω προσκομίσει. *Επαλήθευση: Σήμερα το πρωί θα με στείλουν στο εν λόγω ταχυδρομείο για να πάρω κάτι λεφτά αλλά ο περίεργος μπάρμπας που είναι εκεί υπεύθυνος και η σεξουάλα βοηθός του δεν θα μου τα δώσουν αυθημερόν επειδή λείπουν κάτι υπογραφές, λέει...*

Νωρίς το πρωί, προτού φθάσω στη δουλειά, μπαίνω σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο στην οδό Βουκουρεστίου, παίρνω το 109 (Δίωξη Ναρκωτικών) και ανακοινώνω τα εξής: “Στην οδό Τεμπών, στην Τερψι-

θέα, υπάρχει μια σχολή τεκβοντό. Εκεί μέσα γίνεται εμπόριο ναρκωτικών! Αυτά, γειά σας!" Ύστερα κλείνω αμέσως το τηλέφωνο. *Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο κι έχει υπέροχη γεύση...*

Κατά τ' άλλα, σχετική ηρεμία σήμερα. Κάποια στιγμή μόνο, πέρασε ο Τσαμαδόπουλος από το μαγαζί και μας πληροφόρησε πως το βράδι της 1ης Νοέμβρη θα μαζευτούμε όλοι οι συντελεστές του βιβλίου "Η Κρυφή Ιστορία του Χριστιανισμού" σ' ένα κουτούκι, για να γιορτάσουμε την ολοκλήρωση -επιτέλους- του έργου. Η ιδέα δεν μου φάνηκε καθόλου άσχημη.

* * * *

Παρασκευή, 22 Οκτωβρίου 1999

Η μεγάλη μέρα έφτασε: Ο ηλεκτρολόγος είναι εδώ και συνδέει το κομπιούτερ στο γραφείο μου, πλάι στη Φρόσω. Έτσι, θα μπορώ επιτέλους να έχω τον υπολογιστή, τον εκτυπωτή και όλα όσα χρειάζομαι κοντά μου, χωρίς να είμαι αναγκασμένη να τρέχω κάθε τόσο στον 3ο όροφο για να γράψω ή να τυπώσω κάτι. Όση ώρα διαρκεί η διαδικασία των συνδέσεων, οι συνάδελφοι στο βιβλιοπωλείο μοιάζουν να έχουν αποδεχθεί πλέον το γεγονός, εφόσον κανένας τους δεν εκδηλώνει την παραμικρή δυσανασχέτηση.

Ωστόσο, όλοι ξαφνικά φαίνονται αγανακτισμένοι όσο ποτέ, μόνον αφού οι συνδέσεις έχουν ολοκληρωθεί και ο υπολογιστής βρίσκεται πια εγκατεστημένος στο τμήμα πωλήσεων του βιβλιοπωλείου. "Δεν μπορώ να ανεχθώ άλλον έναν υπολογιστή εδώ πέρα! Θα πάθουμε καρκίνο!" γαυγίζει η Φρόσω, κατακόκκινη από θυμό. Η κυρία Πικρού δεν μιλά, όμως με αγριοκοιτάζει επειδή για να συνδεθεί το δικό μου κομπιούτερ χρειάστηκε να αποσυνδεθεί η καφετιέρα της και να μετακομίσει στην

κουζίνα. Μετά από λίγες στιγμές, η Μάχη έρχεται φουριόζα κοντά μου και ωρύεται: “Είπε ο κύριος Γρυπάρης να πάρεις τα κομπιούτερ και να πας στο πίσω δωμάτιο!” Εκτός εαυτού πλέον, τρέχω στο γραφείο των διευθυντών και ρωτώ αν αυτό που είπε η Μάχη είναι αλήθεια. Φυσικά και δεν είναι...

Δευτέρα, 25 Οκτωβρίου 1999

Ο πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται στο έπακρο: Οι υπάλληλοι του βιβλιοπωλείου μου φέρονται όλο και πιο απαίσια, μου φορτώνουν τόνους δουλειά και απαιτούν να γίνεται σε χρόνο μηδέν!”. Κάποια στιγμή η Φρόσω παραπονιέται ξανά για τους υπολογιστές και η Μάχη πετάγεται: “Άσε, μη λες τίποτα, μην έλθει ο Γρυπάρης και φωνάζει πάλι!”

Ωστόσο, παρά την απρόσμενη υποστήριξη του διευθυντή, το κλίμα εξακολουθεί να βαραίνει όλο και περισσότερο εναντίον μου. Τώρα πια μου είναι ξεκάθαρο ότι κακώς επέμενα να μείνω στο τμήμα πωλήσεων του μαγαζιού. Είναι, όμως, πολύ αργά: Οι ηλεκτρικές συνδέσεις για το κομπιούτερ έχουν ήδη ολοκληρωθεί και θα είναι τρομερά δύσκολο να μετακομίσω τώρα σε άλλο χώρο, επειδή θα χρειαστούν νέες συνδέσεις! Απίστευτο μπέρδεμα! “Τουλάχιστον, αν άνοιγαν τα χαρτιά τους νωρίτερα, θα ήξερα τι να κάνω!” παραπονιέμαι σε κάποιους συναδέλφους που έχουν ξαφνικά μαζευτεί στο πίσω δωμάτιο. “Όλοι εκεί στο μαγαζί είναι τρελοί για δέσιμο!” συμπληρώνω, ενώ η Ανδρομάχη παρακολουθεί στενά και διασκεδάζει με τα παθήματά μου.

Τότε, συνειδητοποιώ το εξής παράδοξο: Οι παλιοί συνάδελφοι από τον 3ο όροφο έχουν έλθει και εγκαθίστανται όλοι μαζί, ταυτόχρονα, τώρα δα, στο “μικρό, ετοιμόρροπο, βρωμερό κοτέτσι”, το οποίο έχει

μόλις βαφτεί κι ετοιμαστεί σε χρόνο ρεκόρ! Όσο για τη Μάχη, μαθαίνω εκείνη τη στιγμή ότι στο εξής θα εργάζεται σε άλλο, ξεχωριστό νοικιασμένο χώρο, έξω από το κτίριο της Παγγαίας.
"Ώστε, λοιπόν, τελικά θα μαζευτείτε όλοι εδώ!" αναφωνώ κατάπληκτη.
"Ε, ναι", μου απαντά ο Χρήστος ψυχρά.
"Δηλαδή, περιμένατε να εγκατασταθώ εγώ για τα καλά στο βιβλιοπωλείο και μετά να έλθετε εσείς εδώ!" συμπεραίνω, πέφτοντας από τα σύννεφα.

Δεν πιστεύω πια στα μάτια μου, ούτε στ' αυτιά μου! Αν γνώριζα εξαρχής ότι όλη η παλιά κομπανία θα μαζευόταν στο εν λόγω δωμάτιο, σαφώς θα δεχόμουν κι εγώ να δουλέψω στον ίδιο χώρο μαζί τους, αντί στο βιβλιοπωλείο-σφηκοφωλιά! Κι όμως όλοι αυτοί, ως την Παρασκευή που έγιναν οι περιβόητες συνδέσεις του κομπιούτερ μου, δεν ήθελαν ούτε ν' ακούσουν για το "βρωμερό κοτέτσι πλάι στη σκάλα, που είναι γεμάτο ρωγμές, κουτσουλιές και ψόφια περιστέρια", όπως έλεγαν!

Μετά απ' όλα αυτά, μου είναι πλέον ηλίου φαεινότερον ότι όλοι μαζί οι αγαπητοί μου συνάδελφοι μου είχαν στήσει μια βρώμικη παγίδα -μια πολύ καλά οργανωμένη παγίδα: Επειδή δεν ήθελαν με τίποτα να εργάζονται στον ίδιο χώρο με μένα, προφανώς επειδή είχαν λάβει ανάλογη εντολή, περίμεναν υπομονετικά την τελική απόφασή μου. Σε περίπτωση που δεχόμουν να μεταφερθώ στο μικρό δωμάτιο, δεν θα ερχόταν κανείς τους εκεί εκτός από τη Μάχη, η οποία θα φρόντιζε να με κατασκοπεύει και να με συκοφαντεί αδιάλειπτα· πιθανότατα, μάλιστα, τότε να μου σκάρωναν ακόμα χειρότερα επεισόδια. Τώρα, όμως, που θα βρίσκομαι οριστικά στο τμήμα πωλήσεων, το ρόλο της ρουφιάνας σκρόφας τον αναλαμβάνει η κυρία

Πικρού, που είναι ακόμα χειρότερη. Συνεπώς, η Μάχη δεν έχει πια λόγο ύπαρξης στο βιβλιοπωλείο, ενώ οι υπόλοιποι από τον 3ο όροφο μπορούν να συγκεντρωθούν όλοι, με την ησυχία τους, στο περιβόητο πίσω δωμάτιο! Πραγματική συνομωσία! Κι εγώ ήμουν τόσο αφελής...

Τρίτη, 26 Οκτωβρίου 1999

Άλλη μια φρικτή μέρα στη δουλειά: Φθάνω στις 9:00 ακριβώς. Όλοι με στραβοκοιτάζουν και κανείς δεν ανταποδίδει την καλημέρα μου. Λίγο αργότερα, κάποιος ζητά τον κύριο Πικρό στο τηλέφωνο, τον συνδέω μα η γραμμή κόβεται. Ο κύριος έρχεται φουριόζος και ρωτά ποιός ήταν. Εγώ δεν έχω ιδέα, συνήθως δεν ρωτάω, απλά συνδέω· έτσι μου έχουν πει να κάνω.

“Θάλασσα τα 'κανε πάλι η δακτυλογράφος”, πετάει βλοσυρά η Πικρού.

“Δεν έφταιγα εγώ, έπεσε η γραμμή”, εξηγώ ήρεμα.

“Αφού δεν ξέρεις πως να χειρίζεσαι το τηλεφωνικό κέντρο! Ακόμα να μάθεις!”

Εκείνη τη στιγμή με καλεί ο Γρυπάρης για να μου δώσει μια επιστολή για γράψιμο. “Τρελοκομείο είναι εδώ μέσα!” λέω δυνατά στην ταμία, καθώς περνώ από μπροστά της. Μόλις επιστρέφω στο γραφείο μου, η Πικρού μου ρίχνει μια άγρια ματιά και μου λέει, με υποκριτικό ενδιαφέρον:

“Οι ρίζες των μαλλιών σου έχουν μεγαλώσει και φαίνονται γκρίζες, Υβόννη. Πρέπει να βάφεις τα μαλλιά σου κάθε 15 μέρες, όπως κάνω εγώ!”

“Ναι, έχετε δίκιο”, απαντώ ήσυχα, αποφεύγοντας να ρίξω κι άλλο λάδι στη φωτιά.

“Μερικές φορές βλέπω στην τηλεόραση κάτι παρουσιάστριες που παραμελούν το βάψιμο των μαλλιών τους και φαίνονται οι μαύρες ρίζες απαίσιες πάνω στο ξανθό

βαμμένο μαλλί τους. Είναι απαίσιες! Τις σιχαίνομαι!" μου κάνει θριαμβευτικά κι εγώ απλά σωπαίνω.

Τετάρτη, 27 Οκτωβρίου 1999

Στο μεταξύ, η Φρόσω έχει αρχίσει να διατυμπανίζει συνεχώς ότι σκοπεύει να φύγει από την εταιρεία. Υποψιάζομαι ότι με προορίζουν για αντικαταστάτριά της, καθώς έχουν ήδη αρχίσει να μου δείχνουν τη δουλειά. Αυτό σημαίνει ακόμη περισσότερες ευθύνες για μένα, πάντα με τον ίδιο μίζερο μισθό και τον ασίγαστο συντονισμένο πόλεμο εναντίον μου! Αν δεν αποχωρήσω οικειοθελώς από την Παγγαία σύντομα, αποκλείεται να ξεμπερδέψω με το καλό. Αν, όμως, παίξω το παιγνίδι έξυπνα, θα παραιτηθώ ήσυχα στο τέλος του χρόνου, αφού ζητήσω από το Γρυπάρη να μου δώσει συστατική επιστολή και να μου κάνει εικονική απόλυση -ώστε να μπορέσω να μπω στο ταμείο ανεργίας.

Κάποια στιγμή με πλησιάζει η Πέννυ, συνήθως γλυκομίλητη και μελιστάλακτη, μου δίνει ένα τεράστιο πάκο με καρτέλες πελατών για συμπλήρωση και μου λέει με επιτακτικό ύφος: "Να φτιάξεις αυτά εδώ! Γρήγοραααααα!". Ύστερα πηγαίνει και κάθεται στο γραφείο της, ενώ την κοιτάζω ταραγμένη. "Γρήγορα είπα!" φωνάζει ξανά, με άγριο βλέμμα.

Αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχύλησε το ποτήρι. Μου είναι πλέον αδύνατο να ελέγξω τον ψυχισμό μου. Από τη μία στιγμή στην άλλη, ατέλειωτοι ζοφεροί συνειρμοί σκέψεων αρχίζουν να στριφογυρνούν διαρκώς στο μυαλό μου ανεξέλεγκτοι. Μόνον ένα πράγμα ξέρω τώρα: Πρέπει να φύγω από εκεί μέσα, το γρηγορότερο δυνατόν...

Πέμπτη, 28 Οκτωβρίου 1999

Σήμερα δεν πήγα στη δουλειά αλλά έκανα μια επίσκεψη στην Επιθεώρηση Εργασίας, για να ρωτήσω ορισμένα πράγματα. Δεν άργησα να διαπιστώσω ότι ο υπάλληλος είναι ουσιαστικά στο έλεος του αφεντικού: "Ακόμη και μια μέρα να λείψεις από τη δουλειά χωρίς χαρτί γιατρού, το αφεντικό μπορεί να σε απολύσει χωρίς αποζημίωση!", μου είπε αυστηρά η αρμόδια υπάλληλος.

Δεν μπορώ, λοιπόν, να τους εξαναγκάσω σε απόλυση, μένει μόνο να αποχωρήσω μόνη μου το συντομότερο δυνατόν, διατηρώντας όσο γίνεται πιο χαμηλούς τόνους, μήπως και καταφέρω να πάρω εικονική απόλυση και συστατική επιστολή.

... Τελικά, οι γραμματείς είναι όντως πουτάνες! "Όσες δεν είναι πουτάνες, είναι δυστυχισμένες!" μου είχε πει κάποτε η Μιρέλα -δίκιο είχε, τελικά. Αν ποτέ ξαναπιάσω δουλειά ως γραμματέας, αυτό θα σημαίνει ότι είμαι εντελώς ηλίθια και ανάξια της μεταφυσικής μου πορείας!

Όμως, προσοχή: Η δουλειά/δουλεία αποτελεί ύψιστη αξία της κοινωνίας -είναι ίσως η υψηλότερη απ' όλες τις ανθρώπινες αξίες. Γι' αυτό, ας μην παρασύρομαι σε πολλές εκμυστηρεύσεις, ας μη θίγω το θεσμό της εργασίας ανοιχτά. *Δεν είναι σοφό να εξηγώ σε κάθε πρόβατο ότι σκοπεύω να εγκαταλείψω το σφαγείο...*

Η ελευθερία και η ασφάλεια είναι ποσά αντιστρόφως ανάλογα: Η χρόνια υπακοή κάνει τον άνθρωπο κακομοίρη, παθητικό, θύμα, δούλο. Η δουλειά σκοτώνει νου και ψυχή. Αν θέλω ελευθερία, πρέπει να ξεκολλήσω από το βόλεμα της μόνιμης δουλείας. Η δουλειά είναι βιασμός της ψυχής μου. Στους άλλους ανθρώπους ταιριάζει, επειδή: α) Είναι ζώα κοπαδιού, β) Διαθέτουν εκ φύσεως κακία, πονηρία, λαγνεία.

Εγώ, αντίθετα, είμαι ξένη εδώ. Μου λείπουν τα γονίδια που σε κάνουν α] να βλάπτεις αυθόρμητα και

συστηματικά τους άλλους (κακία), β] να εξυφαίνεις ίντριγκες (πονηρία), γ] να χρησιμοποιείς το σεξ ως μέσο επαγγελματικής εξέλιξης (λαγνεία). Με τι προσόντα, λοιπόν, θα σταθώ εγώ σε μια οποιαδήποτε εταιρεία;

Ακόμη: Γιατί εργάζομαι, αλήθεια; Πού πάνε τα λεφτά μου; Ήδη έχω πετάξει ένα εκατομμύριο δρχ σε κακές επενδύσεις, όπως μια απαράδεκτη έκδοση βιβλίου και αγορά άχρηστων οικοπέδων. Επιπλέον, δουλεύω όλη μέρα σε κάποιο πλούσιο καθήκι (εργοδότης) για να πάω να τα ακουμπήσω το βράδι σ' ένα άλλο πλούσιο καθήκι (ιδιοκτήτης κέντρου διασκέδασης). Πηγαίνω μια ώρα γυμναστήριο την ημέρα και νομίζω ότι ζω. Πάγια νοοτροπία των εργαζόμενων: *Όλη μέρα βολοδέρνω στη δουλειά, άρα έχω κάθε δικαίωμα να πετάω τον πενιχρό μισθό μου σε μαλακίες για να ξεθυμάνω, πχ σε εστιατόρια, καφετέριες, ξενοδοχεία, shopping therapy.*

Όσο δουλεύω σε εταιρείες, θα βρίσκομαι πάντα σε ισχυρή σύγκρουση με τον εαυτό μου και με την πορεία μου. Αυτό, όμως, πρέπει να διορθωθεί:
Πρέπει ν' απαρνηθώ οριστικά τη μισθωτή εργασία (σύγχρονη δουλεία).
Πρέπει να μάθω να αρκούμαι σε λίγα υλικά αγαθά.
Πρέπει να πάψω να είμαι καταναλώτρια, ώστε να μην εξαρτώμαι πλέον από τον δήθεν σταθερό ψωρομισθό της μισθωτής εργασίας.
Πρέπει ν' αφιερωθώ περισσότερο στη μεταφυσική.
Πρέπει ν' αλλάξω. *Τώρα...*

Παρασκευή, 29 Οκτωβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Ακούω ότι ο Σπυρόπουλος πέθανε. Βρίσκομαι στην Παγγαία μαζί με την Ανδρομάχη και την Μαρία Μπονάνου. Το κτίριο είναι αρχαίο, με ψηλούς μαρμάρινους κίονες, ψηφιδωτά δάπεδα και τετράγωνη εσωτερική αυλή με γυάλινη οροφή. Βλέπω

να το γκρεμίζουν σιγά-σιγά και θλίβομαι. *Κρίμα,* συλλογίζομαι, ενώ ετοιμαζόμαστε να φύγουμε.

Επαλήθευση: Μετά από λίγες μέρες μαθαίνω ότι το κτήριο της Παγγαίας θα εγκαταληφθεί εντελώς και θα ερημώσει, ενώ το μαγαζί θα μετακομίσει σε ένα μικρό ισόγειο στην οδό Σόλωνος -πράγμα που σημαίνει ότι οι κύριοι συνάδελφοί μου δεν είχαν υπομονή δυο μήνες να με ανεχθούν στο παλιό μαγαζί.

Σημείωση: Μετά από χρόνια, θα πληροφορηθώ ότι την εποχή εκείνη ο Σπυρόπουλος έπασχε από μια σπάνια ασθένεια και οι γιατροί του είχαν δώσει το πολύ πέντε χρόνια ζωής. Γι' αυτό άφησε την εταιρεία να πάει κατά διαόλου, εφόσον μάλιστα τα βουτυρόπαιδά του ήταν εντελώς ανίκανα ν' αναλάβουν τη διοίκηση...

Έξοδος

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου 1999

Η όλη απίστευτη φάση, πρωί-πρωί, μ' έκανε να επισπεύσω ορισμένες αποφάσεις μου:
Σηκώνομαι στις 7:00, όπως πάντα, γεμάτη άγχος μήπως αργήσω στη δουλειά. Δεν έχω κοιμηθεί πάνω από τέσσερις ώρες, λόγω ψυχικής αναταραχής.
Παίρνω βιαστικά το πρωινό μου, το μισό το αφήνω στο πιάτο και τρέχω σαν το Βέγγο να προλάβω το λεωφορείο.
Έχω ξεχάσει ν' ανανεώσω την Κάρτα Απεριορίστων Διαδρομών, ενώ δεν έχω ούτε ένα εισητήριο. Κανένας στη στάση δεν έχει να μου δώσει.
Έρχεται το 154 μα δεν μπαίνω μέσα.
Γυρίζω όλη τη Γεννηματά και ψάχνω σε περίπτερα και ψιλικατζίδικα. Τζίφος. Πουθενά δεν πουλάνε εισητήρια.
Επιστρέφω στη στάση και περιμένω το επόμενο λεωφορείο. Ρωτώ όσους βρίσκονται εκεί, μα σε κανέναν δεν περισσεύει εισητήριο.
Ωστόσο, κάθομαι και περιμένω υπομονετικά, αποφασισμένη να πληρώσω ακόμη και πρόστιμο σε περίπτωση που μπει μέσα ελεγκτής και με πιάσει χωρίς εισητήριο.
Περνάει μισή ώρα. Λεωφορείο δεν φαίνεται ούτε με το κυάλι.
Στο μεταξύ, η ώρα έχει φθάσει 8:30. Αρχίζω ν' αγωνιώ.
Και τώρα; Θ' αργήσω και θα έχω επεισόδια στη δουλειά!

Και ξαφνικά, η συνειδητοποίηση: Όλη αυτή η τραγελαφική περιπέτεια αποτελεί συνηθισμένη κατάσταση για έναν υπάλληλο! Στ' αλήθεια, τι "θαυμάσιος" τρόπος για να ξεκινάς την ημέρα σου μέχρι να

καταλήξεις σ' ένα σκοτεινό τάφο, ενώ έξω ο ήλιος λάμπει και τα φύλλα των δένδρων γυαλίζουν καταπράσινα. Μέσα στον τάφο που αποκαλείται "χώρος εργασίας", αναγκάζεσαι να τρέχεις διαρκώς δίχως ανάσα, υπάκουος, αγχωμένος, υπομένοντας στωικά τις βρισιές, τα καρφώματα, τις ίντριγκες των "προκομένων" συναδέλφων σου, μέχρι να πέσει ο ήλιος. Και αυτό το πράγμα ακριβώς είναι όλη σου η ζωή, μέρα μπαίνει, μέρα βγαίνει!

Καλώς ή κακώς, οι ***συμπτώσεις*** με καθοδηγούν κι εγώ αποφασίζω: Δεν θα πάω σήμερα στη δουλειά, ούτε στο κουτούκι το βράδι. Δεν έχω καμία όρεξη να συμφάγω με την Ανδρομάχη, τον Τσαμαδόπουλο, τη Νέλλη, την Παρίση και όλους τους υπόλοιπους "σπουδαίους" της Ιστορίας του Χριστιανισμού. Αύριο, πρωί-πρωί, το πρώτο πράγμα που θα κάνω μόλις φθάσω στη εταιρεία, θα είναι να πάω στο Γρυπάρη και να του ανακοινώσω ότι σταματώ τη δουλειά στο τέλος του μήνα για προσωπικούς λόγους.

Αμέσως μετά, φεύγω από τη στάση κι επιστρέφω στο σπίτι. Φορώ πιο άνετα ρούχα και βγαίνω πάλι για να περπατήσω και να σκεφτώ. Βιώνω μια "θύελλα στον εγκέφαλο" αλλά και μια πρωτόγνωρη αίσθηση ελευθερίας. Περιδιαβαίνοντας τους νέους δρόμους με τα πολυτελή οικήματα στο Πανόραμα Γλυφάδας, διαπιστώνω πως ούτε εδώ, σ' αυτή την αριστοκρατική συνοικία, υπάρχει ησυχία. Οικοδομές, φωνές παντού. Όλα κοπανάνε, όλα βαράνε ασταμάτητα. Αυτός είναι ο κόσμος τους. Έτσι τους αρέσει...

Τρίτη, 2 Νοεμβρίου 1999

Απελευθέρωση: Νωρίς το πρωί πηγαίνω στον διευθυντή και δηλώνω ότι στο τέλος του μήνα αποχωρώ από την εταιρεία για προσωπικούς λόγους. Εκείνος το

παίζει κρύος και αδιάφορος. Κατά τ' άλλα σιωπώ για το θέμα, δεν το αναφέρω σε κανέναν -σιωπηρή περιφρόνηση προς όλους τους “συναδέλφους”. Στο μεταξύ, απολαμβάνω ήδη μια πρώτη γεύση ελευθερίας: Δεν με απασχολεί πλέον τι λέει ο κάθε βλαμμένος, ούτε οι συνέπειες των όποιων λαθών μου.

Μετά το σχόλασμα, περπατώ στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας και ασυναίσθητα παρακολουθώ τους ανθρώπους γύρω μου: Πρόσωπα τραβηγμένα, γεμάτα αγωνία, μα πλήρως προσαρμοσμένα στην κόλαση της μεγαλούπολης. Μια κόλαση γεμάτη ασχήμια, βρωμιά, θόρυβο. Όμως, όλα αυτά εμένα δεν με αφορούν πλέον. Εγώ δεν ανήκω πια εδώ.

Τετάρτη, 3 Νοεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μαζί με τη μαμά κάπου στα βόρεια προάστια, επίσκεψη σε ξαδέλφια. Η γειτονιά είναι όμορφη, ενώ η πολυκατοικία που μένουν οι συγγενείς μας είναι πολυτελής και διαθέτει ένα εντυπωσιακό σύμπλεγμα από πισίνες στον κήπο. Η παραλία είναι πολύ κοντά και διακρίνεται απ' το μπαλκόνι. Μέσα στην ίδια πολυκατοικία υπάρχει και μια ενδιαφέρουσα σχολή καράτε· αναρωτιέμαι αν θα μπορούσα να έρχομαι εδώ. Κατεβαίνω σκάλες και φθάνω στο υπόγειο, όπου υπάρχει μια μεγάλη αίθουσα δεξιώσεων με τραπεζαρία, ροζ μωσαϊκά και πολυτελή επίπλωση. Δεν μπαίνω μέσα. Έξω από την αίθουσα υπάρχει πιάνο και τζάκι.

Τώρα πηγαίνουμε έξω βόλτα, μαζί με τα ξαδέλφια μου και τους φίλους τους. Βάζω στο μάτι έναν ωραίο αλλά αποδεικνύεται τελικά δεσμευμένος, καθώς φιλά τη γκόμενά του. Περπατώντας στους δρόμους, χάνομαι κάποια στιγμή αλλά γρήγορα ξαναβρίσκω την παρέα. Παρατηρώ έναν ξάδερφό μου, που είναι πολύ εμφανί-

σιμος με λευκό δέρμα και πράσινα μάτια...

Πέμπτη, 4 Νοεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια νεαρή τσιγγάνα μου κολλάει να την αναλάβω για να της διδάξω ιταλικά, ωστόσο κυκλοφορεί με ένα βιβλίο αγγλικών στο χέρι. Έχω τη διάθεση να τη βοηθήσω, τότε όμως αυτή λέει ότι χρειάζεται αίμα, το δικό μου αίμα και μου αρπάζει το χέρι. Ανατριχιάζω, τραβιέμαι κι ετοιμάζομαι να την παρατήσω, ενώ εκείνη και η μητέρα της αρχίζουν αμέσως να με απειλούν με κατάρες. Λένε ότι ένας γνωστός ηθοποιός πέθανε αφού σάπισε το αίμα του από δική τους κατάρα. Εντέλει, μετά από πολλές προσπάθειες, τις ξεφορτώνομαι...

Ύστερα από δική μου αίτηση για εργασία πριν από ένα μήνα, σήμερα με κάλεσαν αναπάντεχα για συνέντευξη σε μια εισαγωγική εταιρεία που φέρνει κουζίνες από την Ιταλία. Η εταιρεία βρίσκεται στην Αργυρούπολη, σχετικά κοντά στο σπίτι μου, εγώ, όμως, απέφυγα να πάω. Δεν έχω καμία όρεξη να ξαναγίνω δούλα κανενός μαλάκα. Άλλοτε, αν μου έλεγαν ότι θα έβρισκα δουλειά γραμματέως κοντά στο σπίτι μου, θα έτρεχα με τα τέσσερα...

Ακόμη: Όταν οι άλλοι επιχειρούν να με συνθλίψουν, η σκοτεινή μου πλευρά ξυπνά και ξαφνικά μου έρχονται καταπληκτικές ιδέες. Παράδειγμα: Αν αυτοί οι μαλάκες στη δουλειά μου δημιουργήσουν κανένα νέο πρόβλημα, θα τους χτυπήσω τα κομπιούτερ με μαγνήτες! *Το κακό στο κακό είναι καλό...*

Ο καθένας παίρνει τα δικά του μαθήματα από τη ζωή. Εγώ έμαθα ότι η δουλειά είναι σατανισμός. Άλλοι μαθαίνουν ότι η δουλειά είναι σκοπός ζωής. Νιώθω ότι η φυγή από την Παγγαία είναι η πιο σωστή κίνηση που έχω κάνει τα τελευταία χρόνια. Ό,τι κι αν ακολουθήσει,

θα είναι μια ακόμη σωστότερη κίνηση! Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή!

Δευτέρα, 8 Νοεμβρίου 1999

Σε ανύποπτο χρόνο πλησιάζει ο κύριος Πικρός, κάπως εκνευρισμένος με το σημερινό φόρτο εργασίας, και μουρμουρίζει όλο παράπονα. Πριν επιστρέψει στο γραφείο του, με κοιτάζει και λέει μπροστά σε όλους: "Είναι τρελοκομείο εδώ μέσα! Ευτυχώς που φεύγεις, Υβόννη!". Όλοι μένουν άναυδοι, ενώ εγώ κοκκινίζω επειδή το μυστικό μου έχει μόλις αποκαλυφθεί.
"Το κρατούσες για σουρπρίζ;" κάνει η Φρόσω έκπληκτη.
"Θα σας το έλεγα", απαντώ ψύχραιμα.
"Αν δεν είχα παιδιά να θρέψω, θα έφευγα κι εγώ!" μου λέει μελιστάλακτα.

Ξαφνικά, όλη εκείνη η αφόρητη ένταση που ως εκείνη τη στιγμή βάραινε την ατμόσφαιρα γύρω μου, εξανεμίζεται με μιας. Τώρα όλοι φαίνονται πολύ πιο χαλαροί, εφησυχασμένοι. "Ώστε φεύγεις", μου λέει λίγο αργότερα η Πέννυ, η οποία μου το 'παιζε αφεντικό τελευταία. "Και να δούμε τι θα 'ρθει!" συμπληρώνει σκεφτική. *Αυτό έπρεπε να το έχετε σκεφθεί νωρίτερα*, συλλογίζομαι.

Τετάρτη, 10 Νοεμβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Φεύγω από την Παγγαία, κάπως θυμωμένη με τον Γρυπάρη. Βγαίνω έξω, μα τώρα βρίσκομαι στο Παρίσι, έξω από το Λούβρο. *Επαλήθευση: Νωρίς το πρωί η μητέρα μου παρακολουθούσε στην τηλεόραση ένα ντοκυμαντέρ για τα αξιοθέατα της Γαλλίας...*

Το απόγευμα πηγαίνω στην Ουρανία για επίσκε-

ψη. Ακόμη μια φορά συζητάμε σχετικά με τη δουλεία της δουλειάς:
"Είναι αφύσικο το να δουλεύεις!", λέει η φίλη μου σε μια στιγμή, κι εγώ συμφωνώ απολύτως.
"Εκείνο που μας αρρωσταίνει περισσότερο δεν είναι η εργασία αυτή καθ' εαυτή αλλά η υποχρεωτική καθημερινή συναναστροφή με το κάθε κάθαρμα στους χώρους εργασίας", επισημαίνω.
"Τη γνώμη μου για τις ανθρώπινες σχέσεις, την ξέρεις", συνεχίζει η Ουρανία. "Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, οι άλλοι φροντίζουν συνεχώς να σε εξερεθίζουν: *Τι σκατά έχεις μέσα σου; βγάλ' το, βγάλ' το!*", λέει και στρίβει χαρακτηριστικά το χέρι.

Πράγματι: Οι "συνάνθρωποι", και ιδίως οι "συνάδελφοι", σε μειώνουν συστηματικά, σου σπάνε τα νεύρα, σε φθάνουν στα όριά σου μέχρι που κάποια στιγμή χάνεις τον έλεγχο, ξεσπάς και εκτίθεσαι. Έτσι, ό,τι κι αν σου κάνουν μετά, θεωρείς εσύ ο ίδιος τον εαυτό σου υπαίτιο. Πάγια σατανική τακτική, που ως τώρα δεν είχα καν υποψιαστεί...

Τρίτη, 16 Νοεμβρίου 1999

Νωρίς το πρωί εμφανίζεται μια κότα στο μαγαζί και ζητά να δει το Νίκο Γρυπάρη. Λέει ότι έχει έλθει "για την αγγελία στην εφημερίδα" και ότι ενδιαφέρεται για τη θέση της γραμματέως που αδειάζει -δηλαδή τη δική μου. Τελικά αποδεικνύεται ότι είναι ξαδέρφη του διευθυντή, ωστόσο η κυρία υποστηρίζει ότι εκείνος δεν την είχε ενημερώσει για την κενή θέση κι ότι έτυχε να διαβάσει η ίδια την αγγελία της Παγγαίας στην εφημερίδα. Φυσικά, προσλαμβάνεται αμέσως.

Όσο για μένα, θα πρέπει να την εκπαιδεύσω τις επόμενες δυο βδομάδες, μέχρι να φύγω. Κάποια στιγμή ο Γρυπάρης μου ζητάει να μείνω μια-δυο βδομάδες

επιπλέον, για να δείξω καλύτερα τη δουλειά στην καινούργια. Του απαντώ ότι δεν μπορώ να μείνω ούτε μια μέρα παραπάνω.

Απορία: Μέχρι σήμερα έχουν αντικατασταθεί αρκετοί υπάλληλοι στην Παγγαία· “πολύτιμα” στελέχη, όπως υπεύθυνοι έκδοσης βιβλίων, αποχώρησαν χωρίς να απαιτηθεί να εξηγήσουν το παραμικρό στο διάδοχό τους. Γιατί εγώ, μια “ασήμαντη δακτυλογράφος”, πρέπει να κάνω σεμινάρια δυο εβδομάδων -ή περισσότερο, αν ήμουν βολική- στο σαΐνι που θα με διαδεχθεί;

Στις μέρες που ακολουθούν, όλοι οι συνάδελφοι στο βιβλιοπωλείο “σχίζονται” να καλοπιάνουν την καινούργια. Το γλύψιμο πάει σύννεφο, ιδίως από την ημέρα που, σε ανυποψίαστο χρόνο, εμφανίζεται ο Γρυπάρης στο τμήμα πωλήσεων όλο χαμόγελα και πετάει ένα “Γειά σου ξαδέλφη!” επιδεικτικά, ώστε να το ακούσουν όλοι. Όσο για την Πικρού, αναζητά διαρκώς ευκαιρίες να με μειώνει μπροστά της: “Άννα, ελπίζω εσύ να ξέρεις να μιλάς στο τηλέφωνο! Όχι όπως η Υβόννη, που ρωτά τους πελάτες: "Είστε βιβλιοπωλείο;" αντί "Είστε βιβλιοπώλης;" που είναι το σωστό”. Ακόμη μια φορά παριστάνω το βλάκα και δεν ανταπαντώ. Είπαμε, θέλω να φύγω με το καλό...

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 1999

Η Άννα ισχυρίζεται πως έχει παρακολουθήσει μαθήματα επεξεργασίας κειμένου σε ηλεκτρονικό υπολογιστή και πως έχει ξαναεργαστεί ως γραμματέας σε εταιρεία. Δεν έχω λόγο να μην την πιστέψω, βλέπω όμως ότι η κυρία δεν ξέρει ούτε πώς να κινεί τον κέρσορα πάνω στο κείμενο! Ωστόσο, αυτό δεν την εμποδίζει να μου κάνει την έξυπνη κάθε τόσο:
“Τελικά δουλεύεις με απλό τρόπο. Δεν γνωρίζεις πολύπλοκες εντολές!” μου κάνει σήμερα.

Την κοιτάζω με σοβαρό ύφος κι εκείνη μπαίνει στον κόπο να μου εξηγήσει: “Εννοώ, κάνεις τη δουλειά σου άψογα αλλά δεν ξέρεις τις μακροεντολές, για παράδειγμα!”
“Εγώ δεν χρειάζομαι πολύπλοκες εντολές για να δουλέψω!” της απαντώ ήρεμα.

Σάββατο, 20 Νοεμβρίου 1999

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι σε εκδρομή στην Ελβετία μέσα σε πούλμαν, μαζί με τη φίλη μου τη Νινέτα και άλλα άτομα. Ο πατέρας της έχει μουστάκι και είναι ο οδηγός. Ο γύρος της χώρας συνεχίζεται πάνω σε βουνά, δάση και άλλα όμορφα μέρη. Ένας εμφανίσιμος άνδρας με στρογγυλό πρόσωπο και γυαλιά κάθεται δίπλα μου. Σύντομα φθάνουμε σ' ένα μουσείο και θαυμάζουμε τις Καρυάτιδες. Ο άνδρας που κάθεται στο διπλανό μου κάθισμα λέει ότι “οι Καρυάτιδες είναι φτιασιδωμένες από τον ξένο πολιτισμό”. Καταλήγουμε σε μια πόλη και καθόμαστε στο πρώτο καφενείο που βρίσκουμε μπροστά μας, με πρωτοβουλία της Ξανθής, η οποία φροντίζει να τρέχει πάντα μπροστά (τι μου θυμίζει...). *Επαλήθευση: Το ίδιο βράδι συναντώ τη Νινέτα και μου μιλάει για τα ταξίδια που έχει κάνει με πούλμαν στην Ευρώπη και στην Ελβετία μαζί με τους γονείς της, με εκδρομικά πρακτορεία.*

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 1999

Τηλεφωνεί κάποιος από το λογιστήριο και παραπονιέται για ένα ανεπιθύμητο τηλεφώνημα που πήγε κατ' ευθείαν σ' αυτούς, χωρίς να περάσει πρώτα από το τηλεφωνικό κέντρο. Απορώ κι εγώ, *πώς έγινε αυτό;*
“Δεν καταλαβαίνω γιατί αυτή η γραμμή χτυπά κατ' ευθείαν στο λογιστήριο!”, με ρωτάει τότε η Άννα με

αυστηρό ύφος αφεντικού.
“Ααaα, δεν ξέρω”, αποκρίνομαι σκωπτικά. “Εγώ δεν είμαι ηλεκτρολόγος για να τραβάω γραμμές στα διάφορα τμήματα, εγώ τηλέφωνα σηκώνω!”

Και μετά; Καλή η επανάσταση, δε λέω, αλλά ήδη έχει αρχίσει να με απασχολεί το ερώτημα: *Τι θα γίνει μετά;* Σαφώς δεν πρόκειται να ξαναεργαστώ σε εταιρεία. Αν ποτέ ξανακαταλήξω γραμματέας, αυτό θα σημαίνει ότι είμαι όντως ένα τίποτα, εντελώς ανίκανη να ελέγξω το παραμικρό στη ζωή μου. Αλλά ποιές επιλογές έχω, αλήθεια;

Αφού, λοιπόν, εξετάζω και απορρίπτω διάφορες απίθανες λύσεις (βαριέμαι να τις αναφέρω), καταλήγω ότι το μόνο που μου μένει να κάνω είναι ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, ιταλικών και γερμανικών. Ιδέα σχετικά καλή και λογική, ωστόσο αναρωτιέμαι:
α) Που θα βρω μαθητές; Ίσως από αγγελίες στις εφημερίδες.
β) Θα με συμφέρει οικονομικά; Μια ώρα να πάω στο μαθητή + μία ώρα το μάθημα + μία ώρα η επιστροφή = γύρω στις τρεις ώρες ταλαιπωρία για 3000 δρχ περίπου. Σίγουρα, δεν πρόκειται να βρω πολλούς πελάτες κοντά στο σπίτι μου.
γ) Πόσο ασφαλές είναι να δέχομαι κάθε εβδομάδα χρήματα χωρίς να κόβω αποδείξεις -τουλάχιστον τον πρώτο καιρό, που δεν θα έχω αρκετούς μαθητές; Η δουλειά αυτή είναι ουσιαστικά παράνομη, τι γίνεται αν με καρφώσει κανείς;
δ) Τι συνέπειες μπορεί να έχω εγώ, αν κάποιο βλαμμένο δεν περάσει στις εξετάσεις για Lower ή Proficiency;

Ίσως φοβάμαι υπερβολικά· όμως, έχει αποδειχθεί επανειλημμένως πως *ό,τι δεν συμβαίνει ποτέ στους άλλους, κατά κανόνα συμβαίνει σε μένα.* Προς το παρόν, δεν θα ψάξω για καμία δουλειά. Μέχρι το Σεπτέμβρη θα

αφεθώ να χαλαρώσω και θα αρκεστώ με το ταμείο ανεργίας. Ύστερα θα δω τι θα κάνω. Δεν χρειάζεται πανικός...

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 1999

Σήμερα πέρασε μια αγγλίδα από το βιβλιοπωλείο και ζητούσε ν' αγοράσει ένα βιβλίο σχετικό με τον ελληνικό κινηματογράφο. Δεδομένου ότι κανένα από τα ξεφτέρια του μαγαζιού δεν μιλάει αγγλικά, ανέλαβα εγώ να συνεννοηθώ μαζί της και της πρότεινα τον τόμο "Η 7η Τέχνη στην Ελλάδα". Η πελάτισσα φάνηκε ικανοποιημένη και αποφάσισε τελικά ν' αγοράσει το βιβλίο παρόλο που, ενώ της μιλούσα, ο Γρυπάρης πετάχτηκε ξαφνικά μέσα από το γραφείο του, με πλησίασε με ύφος αυστηρό και άρχισε να κάνει τον έξυπνο: "Τι γίνεται εδώ;" ... "Γιατί της λες έτσι;" ... "Γιατί όχι αλλιώς;" παραμιλούσε ασυνάρτητα, παριστάνοντας τον δυσαρεστημένο, για να μου σπάσει τα νεύρα. Τι ηλίθιος αυτός και όλοι εκεί μέσα! Το παίζουν σοβαρά στελέχη, ενώ δεν ξέρουν ούτε στοιχειώδη αγγλικά...

Παρασκευή, 26 Νοεμβρίου 1999

Σήμερα το πρωί, με εξέπληξε πραγματικά το ενδιαφέρον της Μαρίας Μπονάνου για μένα: "Γιατί δεν πας στο Γρυπάρη να ζητήσεις να σου δώσουν αποζημίωση; Όλοι όσοι έχουν φύγει μέχρι τώρα από την Παγγαία, έχουν πάρει την αποζημίωσή τους", μου κάνει με αθώο ύφος.

"Ναι, μα όλοι αυτοί απολύθηκαν· δεν παραιτήθηκαν, όπως εγώ!" της απαντώ.

"Δεν είναι ακριβώς έτσι. Ορισμένοι έφυγαν από μόνοι τους, όπως η κυρία Ιουλία και η κυρία Γιάννα, ωστόσο ζήτησαν αποζημίωση και ο Γρυπάρης τους την έδωσε!"

"Εκείνες ήταν διευθύντριες τμημάτων. Άλλο εκείνες!"

“Το ίδιο όμως έκανε και η Λιλιάνα, η οποία αποχώρησε από μόνη της”, επιμένει η Μπονάνου. “Ωστόσο, ο διευθυντής δέχθηκε να της δώσει αποζημίωση, παρόλο εκείνη δεν είχε καμιά διευθυντική θέση, είχε απλώς μια δουλειά!”

Η Λιλιάνα ήταν υπεύθυνη για το τηλεφωνικό κέντρο επί οκτώ χρόνια, πριν το αναλάβω εγώ. Όντως, δεν κατείχε καμία σπουδαία θέση. Η ιδέα της Μαρίας αρχίζει να μου αρέσει. Εκείνη την ώρα καταφθάνει και ο Χρήστος, ακούει την κουβέντα μας και όλο ενδιαφέ-ρον με παρωτρύνει κι εκείνος να πάω να ζητήσω αποζημίωση από το Γρυπάρη.

Για λίγη ώρα σκέφτομαι στα σοβαρά τη συμβουλή των καλών μου συναδέλφων: *Αν η απαίτηση της Λιλιάνας έγινε δεκτή, γιατί όχι και η δική μου;* συλλογίζομαι όσο αισιοδοξία. Ξαφνικά, όμως, αλλάζω γνώμη -ίσως επειδή τελευταία το μυαλό μου έχει αρχίσει να παίρνει ανάποδες στροφές: Τα αφεντικά, ως γνωστόν, κοιτάνε να μην δίνουν στους υπαλλήλους τους ούτε τα δικαιούμενα! Πόσο μάλλον τα μη δικαιούμενα! Είναι δυνατόν, να μου χαρίσει εμένα η Παγγαία γύρω στις 1.500.000 δρχ χωρίς να τις δικαιούμαι; Εδώ αρνούνται να μου δώσουν 10.000 δρχ το μήνα αύξηση!

Παρεπιπτόντως: Πώς καταφέρνουν ορισμένοι και εισπράττουν αποζημίωση όταν απολύονται από τη δουλειά τους; Κατά κανόνα, τα αφεντικά αρνούνται να σε πληρώσουν ακόμη και όταν δουλεύεις γι' αυτούς, ας πούμε υπερωρίες· πώς είναι δυνατόν να σε πληρώσουν για, ας πούμε, 8 μήνες που δεν θα πατήσεις καν στην εταιρεία τους; Αυτό κι αν είναι κουφό! Ωστόσο, συμβαίνει αρκετά συχνά! Όχι σε μένα, βέβαια. Εγώ ποτέ δεν έχω καταφέρει ν' απολυθώ και να πάρω την περίφημη αποζημίωση. Πάντα εξαναγκάζομαι από τις περιστάσεις να αποχωρήσω οικειοθελώς. *Τελικά, τίποτα*

δεν λειτουργεί όπως μας λένε...

Σαφώς, λοιπόν, δεν πρόκειται να πω τίποτα στο διευθυντή. Αν κάνω τέτοια γκάφα, ο Γρυπάρης θα γίνει έξω φρενών, δεν θα δεχτεί να μου κάνει εικονική απόλυση, ούτε θα μου δώσει συστατική επιστολή. Έτσι, μετά από δέκα συνολικά χρόνια συνεργασίας με την Παγγαία, θα φύγω τσακωμένη και δεν θα μπω καν στο ταμείο ανεργίας. Πραγματικά σατανικό! Ευτυχώς που μου 'κοψε εγκαίρως και δεν έπεσα σ' αυτή την απίστευτη παγίδα των αγαπημένων μου συναδέλφων! Ο τρόπος που δουλεύει το μυαλό τους είναι στ' αλήθεια δαιμονικός! Κι εγώ τώρα μόλις αρχίζω να τους παίρνω χαμπάρι...

Δευτέρα, 29 Νοεμβρίου 1999

Εντέλει ο διευθυντής δέχθηκε να μου κάνει εικονική απόλυση -έστω με λίγη μουρμούρα. Υπέγραψε και μια συστατική επιστολή που συνέταξα εγώ η ίδια. Πάλι καλά... Αργότερα, πήγα στο λογιστήριο και είδα τη βοηθό λογιστού.

“Μα καλά”, απόρησε. “Ζήτησες μόνη σου να πας να δουλέψεις με την κυρία Πικρού; Όλοι ξέρουν τι στρίγγλα είναι! Εγώ, πριν έλθω στο λογιστήριο, δούλεψα για τρία χρόνια μαζί της! Ρώτα και μένα τι τράβηξα αυτά τα τρία χρόνια!”

“Πως άντεξες;” απόρησα ειλικρινά.

“Ήρωας ήμουν! Ήρωας!”

Από τις κουβέντες των άλλων παρευρισκομένων, που συμφωνούσαν απόλυτα μαζί της, κατάλαβα πως όλοι οι συνάδελφοι γνώριζαν πολύ καλά τι κουμάσι είναι η Πικρού -όλοι εκτός από μένα. Μονάχα εγώ είχα πλήρη άγνοια.

“Δεν ήξερες· δεν ρώταγες;” κατέληξε η λογίστρια.

Όντως, δεν σκέφτηκα να ρωτήσω, ωστόσο κανείς

τους δεν μπήκε ποτέ στον κόπο να μ' ενημερώσει, παρόλο που όλοι ήξεραν εξαρχής την επιθυμία μου να μείνω στο μαγαζί καθώς και το ποιόν της εν λόγω κυρίας.

... "Είναι φανερό ότι όλα αυτά τα χρόνια που βολόδερνες στην Παγγαία, ήταν σα να μην υπήρχες εκεί μέσα, ήσουν ουσιαστικά ανύπαρκτη γι' αυτούς!" μου είπε η Ουρανία το ίδιο απόγευμα, όταν της διηγήθηκα τα καθέκαστα.

Τρίτη, 30 Νοεμβρίου 1999

Τελευταία μέρα στην Παγγαία. Αποχαιρέτησα όλους τους συναδέλφους δια χειραψίας και μίσησα κάθε λεπτό αυτής της υποκριτικής διαδικασίας. Αν ήταν δυνατόν, θα έφευγα χωρίς να πω ούτε ένα "γεια" σε κανέναν εκεί μέσα.

Καθώς έπαιρνα τα τελευταία χρήματα από το ταμείο, ο Χρήστος έσπευσε κοντά μου και με ρώτησε όλο ενδιαφέρον:

"Ζήτησες αποζημίωση από το Γρυπάρη; Τι έγινε;"

"Ναι, ζήτησα" είπα ψέματα.

"Και τι σου είπε;"

"Είπε όχι!"

"Όχι;" απόρησε -και καλά- ο Χρήστος.

"Όχι!". Τέλος συζήτησης.

Η Ρίτα ήταν το τελευταίο άτομο που αποχαιρέτησα, η οποία και με συνόδευσε ευγενικά ως την πόρτα. Αυτή είναι η τελευταία μου ανάμνηση από την Παγγαία.

Εκείνο που αισθάνομαι αμέσως μετά την *απελευθέρωση*, είναι *κενό:* Τα δέκα χρόνια συνολικά που πέρασα εκεί μέσα, τώρα φαντάζουν σαν μόλις δέκα μέρες αναδιπλωμένες σε μία μόνο στιγμή ενός μακρινού παρελθόντος. Η Παγγαία ήδη σβήνει γοργά από τη συνείδησή μου, σαν να μην υπήρξε ποτέ στη ζωή μου.

Μα πού πήγαν αυτά τα δέκα χρόνια;

Νωρίς το απόγευμα με καλούν (για δεύτερη φορά μέσα σε λίγες μέρες) από μια εταιρεία στη Γλυφάδα, να δώσω συνέντευξη για μια θέση τηλεφωνήτριας. Σαφώς, πρόκειται για δουλειά χειρότερη από αυτή που μόλις παράτησα κι εγώ δεν έχω καμία όρεξη να πάω από τη μία φυλακή στην άλλη! Μου είναι αδύνατο να υπομένω πλέον την συνηθισμένη καθημερινή αγωνία του *"Να τρέξω μην τυχόν αργήσω στη δουλειά"*, ούτε τα ατέλειωτα "Μάλιστα κύριε διευθυντά! Ο γάιδαρος πετάει, κύριε διευθυντά!"

Χωρίς αμφιβολία, η μοίρα αντέδρασε αμέσως στη γνήσια απόφασή μου για ελευθερία, παρουσιάζοντάς μου αυτή την "ευκαιρία" δουλείας την ημέρα ακριβώς της απόφυλάκισής μου! Τώρα, όμως, έχω αλλάξει: Δεν σπεύδω να χωθώ σε μια σκοτεινή τρύπα σαν φοβισμένο ποντίκι, με αντάλλαγμα λίγη αμφίβολη ασφάλεια...

Φάση 10η: Διάλειψη

Ποιά είμαι;

Είμαι 36 χρονών – προ πολλού ενήλικη.
Δεν έχω σύζυγο. Ούτε είχα ποτέ.
Δεν έχω παιδιά. Ούτε θα έχω ποτέ.
Δεν έχω καριέρα: Μετά από 14 χρόνια εργασίας, τώρα βρίσκομαι ξανά στο μηδέν.
Δεν έχω κάνει περιουσία: Δεν έκτισα καμιά πολυκατοικία, ούτε αγόρασα αμάξι, ούτε βάρκα, ούτε εξοχικό. Ποτέ. Τίποτα.
Δεν έχω, ουσιαστικά, κοινωνική ζωή.
Όσες φίλες υπάρχουν, είναι άτομα προβληματικά και περιθωριακά.
Μπορώ, λοιπόν, να υπερηφανευτώ ότι στα 36 χρόνια που βρίσκομαι εδώ στη Γη δεν έχω πετύχει απολύτως τίποτα. Ωστόσο, γι' αυτό το λόγο ακριβώς, αισθάνομαι υπέροχα!

Περισσότερο παρά ποτέ, νιώθω σαν εξωγήινος που έπεσε στη Γη. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, το πνεύμα μου έχει εγκλωβιστεί σ' αυτό το ζοφερό κόσμο, όπου τα ανθρώπινα όντα πασχίζουν διαρκώς να κατακτήσουν τα πάντα, να μολύνουν τα πάντα. Αυτοί, βέβαια, δεν έχουν πρόβλημα: Τους αρέσει ο "αγώνας", η "δουλειά", τα "οικογενειακά βάρη", η "υπευθυνότητα", ο "σκοπός στη ζωή". Όλοι αυτοί δουλεύουν πολύ σκληρά κάθε μέρα για να χτίσουν έναν χειρότερο κόσμο. Εγώ, αντίθετα, είμαι εδώ για να περπατώ θαρρετά στο φως, την ώρα που όλοι αυτοί αγωνίζονται ακινητοποιημένοι μέσα σε ανήλιαγα μπουντρούμια (χώροι εργασίας). Αισθάνομαι υπέροχα εδώ, μόνη στο

φως, μακριά από τον ζόφο των σοβαρών, πετυχημένων, “καθώς-πρέπει” οικογενειαρχών...

Παρασκευή, 3 Δεκεμβρίου 1999

Νωχελικό απόγευμα στη βεράντα μας, παρέα με τη θεία Ερμιόνη. Σε μια στιγμή, η θεία αρχίζει να αναπωλεί το χωριό της στη Ρόδο, όπου μεγάλωσε: “Όταν ήμασταν μικρές και μέναμε στο Παραδείσι, εγώ και η αδελφή μου πηγαίναμε συχνά βόλτα στο δάσος κι εκεί βλέπαμε τις νεράιδες να χορεύουν ανάλαφρα γύρω από τα δέντρα! Τώρα, όμως, τα χρόνια πέρασαν. Κανένας δεν βλέπει πια νεράιδες”. Δεν είπα τίποτα, μα απόρησα: *Είναι δυνατόν να σοβαρολογεί;* Ωστόσο, η θεία είναι μια τυπική ελληνίδα νοικοκυρά, δεν έχει καμία σχέση με την παραψυχολογία, δεν είναι καθόλου “αλαφροΐσκιωτη”, ούτε έχει λόγους να μου πουλήσει παραμύθι.

Όλα αυτά, λίγο πριν την ανεξήγητη παρεξήγηση που θα ακολουθήσει σύντομα ανάμεσα στις οικογένειές μας και θα χαλάσει σαράντα χρόνια φιλίας: Σύμφωνα με τα λεγόμενα της Θεώνης, που είναι καλή φίλη αλλά κουτσομπόλα, ο θείος Αλέκος συκοφαντεί διαρκώς τον πατέρα μου στη γειτονιά ότι είναι μέθυσος και ανεπρόκοπος. Έτσι, οι δυο άνδρες θα μαλώσουν και θα διακόψουν σχέσεις, ενώ η θεία Ερμιόνη δεν να ξανάρθει ποτέ πια στο σπίτι μας επειδή δεν της το επιτρέπει ο σύζυγός της, λέει...

Κυριακή, 5 Δεκεμβρίου 1999

Ψυχική εμπειρία: Βρίσκομαι δίπλα στο κρεβάτι μου αλλά είμαι κάτι άλλο: ένα ον σφαιρικό, χνουδωτό, ημιδιάφανο, λευκό, που αιωρείται ανάλαφρα στον αέρα. Όταν ξυπνώ, αισθάνομαι καταπληκτικά.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διασχίζω μια μεγάλη

σπηλιά που έχει μέσα νερό· στο βάθος λαμπυρίζει ένα ρυάκι. Αργότερα, οδηγώ τη Τζούλη με το αμάξι της μέσα στην ωραία σπηλιά κι εκείνη εισχωρεί μέχρι το βάθος. Εκεί έχει υψωθεί μια μαρμάρινη διακοσμητική κατασκευή, η οποία ομορφαίνει ακόμη περισσότερο τις φυσικές κλιμακωτές λίμνες. Μέσα κολυμπούν παιδιά, μπαίνω κι εγώ με την αδελφή μου. Είναι πολύ όμορφα, όμως το νερό είναι παράξενο, δεν μπορεί κανείς να ελέγξει απόλυτα τη θέση του σώματός του εκεί μέσα. *Επαλήθευση: Το απόγευμα ήλθε η Τζούλη στο σπίτι της αδελφής μου, καθήσαμε όλες παρέα, τους είπα και τα χαρτιά.*

Δευτέρα, 6 Δεκεμβρίου 1999

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια γιγάντια κατσαρίδα τρέχει στους δρόμους και σκοτώνει κόσμο, σπέρνοντας τον πανικό. Για να προστατευτούμε, εγώ κι ένας δυναμικός άνδρας κλεινόμαστε σ' ένα στενό δωμάτιο και αμπαρώνουμε τη μεταλλική πόρτα. Όμως, το έντομο φθάνει απέξω και σιγά σιγά λυγίζει τα σίδερα. Τότε, παρατηρώ εγκαίρως ένα μικρό παράθυρο στο πλάι. Πηδάμε από εκεί και δραπετεύουμε, ενώ τριγύρω επικρατεί τρόμος και θάνατος. Λίγο αργότερα πηδώ από ύψος μέσα σ' έναν κήπο και μετά τρέχω σε διαδρόμους, ενώ το γιγάντιο έντομο επελαύνει.

Μια παρέα νεαρών παίζουν στο δρόμο ένα περίεργο παιγνίδι με κλωστές και κουμπιά, με τα οποία αιχμαλωτίζουν την τεράστια κατσαρίδα. Άφοβα της κλείνουν τα μάτια με χαρτιά και κουμπιά. Την ακινητοποιούν δένοντάς την με κλωστές, ωστόσο δεν καταφέρνουν να συγκρατήσουν το τέρας για πολύ.

Τώρα διασχίζω τρέχοντας μια στρογγυλή, μεσαιωνική πλατεία με πέτρινο κάγκελο γύρω-γύρω. Σύντομα καταλήγω σ' έναν πύργο στο δάσος -μα είμαι πια ένα

άλλο πρόσωπο. Πηδώ ανάλαφρα και σκαρφαλώνω αέρινα από πυργίσκο σε πυργίσκο, από δοκάρι σε δοκάρι, από τοίχο σε τοίχο, όλο και πιο ψηλά, περιμένοντας το τέρας. Ξέρω ότι μπορώ να του ξεφύγω. Έτσι κι αλλιώς, δεν φαίνεται πουθενά πια. Μάλλον κάποιοι το εξόντωσαν...

Ψυχική εμπειρία μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, αφού έχω κάνει τη συνηθισμένη μου άσκηση διαλογισμού: Γύρω από το κεφάλι μου υπάρχει ένα άσπρο φως. Νιώθω απέραντη ευδαιμονία. *Δεν χρειάζεται να εξελιχθώ· είμαι ήδη μέσα στο φως,* συλλογίζομαι και χαμογελώ πλατιά...

Παρασκευή, 17 Δεκεμβρίου 1999

Είναι η ώρα 4:00 το απόγευμα·βρίσκομαι στο κρεβάτι και χαλαρώνω, ακούγοντας την κασσέτα “Πανδαισία Χρωμάτων”, που έχω αγοράσει από την “Ψυχική Αρμονία”. Έχω ηρεμήσει πολύ, βρίσκομαι σε μια κατάσταση μακαριότητας. Όμως, η 15η εισβολή του Νάσου στο κλιμακοστάσιο (σμπαμ-σμπουμ, βροντά πάντα την κεντρική πόρτα με μανία) μοιραία μου χαλά την αυτοσυγκέντρωση και πετάγομαι πάνω αγανακτισμένη, γεμάτη απογοήτευση και παράπονο.

Σαν την τρελή παίρνω τους δρόμους όλο νεύρα και περπατάω γύρω στη μιάμιση ώρα μήπως και ηρεμήσω. Όταν τελικά επιστρέφω στο σπίτι παραπονούμαι στη μητέρα μου για όλο αυτό το μπάχαλο που επικρατεί μόνιμα στο σπίτι μας, ιδίως στις ώρες κοινής ησυχίας. Εκείνη με αγριοκοιτάζει ενοχλημένη.

Η ουσία είναι ότι από τότε που κουβαλήθηκε η Αλίκη στο ισόγειο, δηλαδή εδώ και έξι χρόνια, μου είναι αδύνατο να ηρεμήσω πραγματικά παρόλο που το σπίτι όπου κατοικώ τώρα, στο 2ο όροφο, είναι αντικειμενικά πιο ήσυχο από το ισόγειο. Ο λόγος είναι ότι τα παιδιά

της Αλίκης είναι φοβερά κακομαθημένα, θορυβούν αδιάκοπα ακόμη και τις μεσημεριανές ώρες και κανείς δεν τα πειθαρχεί στο παραμικρό. Ακόμη, συνειδητοποιώ ότι οι άνθρωποι που αποτελούν την “οικογένειά μου” είναι ουσιαστικά ξένοι για μένα και σαν ξένοι δεν δίνουν δεκάρα για τις παρακλήσεις μου για λίγη ησυχία, εκείνη τη μία ώρα το μεσημέρι που ξαπλώνω. Ζητάω τόσο πολλά;

Όλο και συχνότερα σκέφτομαι να φύγω από αυτό το σπίτι. Πού να πάω όμως; Η πιο ιδανική λύση θα ήταν να νοικιάσω το διαμέρισμά μου επιπλωμένο έναντι 130.000 δρχ το μήνα και να μετακομίσω κάπου στην επαρχία, σε μια γκαρσονιέρα με μηνιαίο ενοίκιο 30.000 δρχ. Έτσι, θα έχω περίπου 100.000 δρχ κέρδος κι επιτέλους ησυχία! Επιπλέον δεν θα χρειάζεται να δουλεύω! Ίσως από το νέο έτος...

Παρασκευή, 24 Δεκεμβρίου 1999

Σήμερα το πρωί είχα ένα απρόσμενο τηλεφώνημα από τη Μαρία Γληνού. Το γνώριμο διαχυτικό στυλάκι της με παρέσυρε αρκετά ώστε να της διηγηθώ όλες τις τελευταίες περιπέτειές μου στην Παγγαία, μέχρι την τελική έξοδό μου από εκεί. Σύντομα η κουβέντα κατέληξε σε τραπεζικούς λογαριασμούς και χρηματιστήριο.

Η Μαρία μου εξήγησε περιχαρής ότι αυτή, όπως και οι περισσότεροι Έλληνες, έχει κερδίσει πολλά εκατομμύρια πρόσφατα στο χρηματιστήριο εξαιτίας της σταθερά ανοδικής πορείας του γενικού δείκτη τους τελευταίους έξι μήνες! Μου πρότεινε ανεπιφύλακτα να επενδύσω τις οικονομίες μου σε αμοιβαία κεφάλαια, τα οποία δίνουν πιο σίγουρο κέρδος από τις απλές μετοχές. Μου εκμυστηρεύτηκε, μάλιστα, ότι η ίδια έχει επενδύσει σε πολλά αμοιβαία κεφάλαια διαφορετικών

εταιρειών και ότι ο μικρότερος τόκος που παίρνει είναι 17%!

Αρχικά παραξενεύτηκα: Εγώ όλους αυτούς τους μήνες δεν είχα ιδέα! Κανένας, ούτε η Γληνού, μου έχει αναφέρει το παραμικρό μέχρι σήμερα. Ύστερα άρχισα να βρίσκω ελκυστική την ιδέα, η Μαρία έσπευσε να με προσκαλέσει να συναντηθούμε στην Πλάκα απόψε το βράδι, μαζί μ' ένα φίλο της από τον Ιανό, κάποιο Νίκο, τον οποίο γνωρίζω κι εγώ. Ο Νίκος εργάζεται στην μεγάλη ασφαλιστική εταιρεία SupremeTrust και θα έλθει για να με καθοδηγήσει να επενδύσω στην εταιρεία του. Ακόμη, βαθιά μέσα μου θεώρησα κάπως παράξενη την προθυμία της Μαρίας να βγει μαζί μου ειδικά απόψε, δεδομένου ότι δεν έχει δώσει σημεία ζωής εδώ και τρεις μήνες. Ωστόσο, δέχθηκα με χαρά, βλέποντας την όλη υπόθεση σαν μια ευκαιρία να κερδίσω μερικά χρήματα και να ξαναδώ δυο φίλους, ειδικά αυτή τη γιορτινή ημέρα.

Η συνάντηση με τη Μαρία και το Νίκο το ίδιο βράδι, εκτυλίχθηκε σε αρκετά ευχάριστο κλίμα. Αρχικά συζητήσαμε για μεταφυσικά θέματα, ώσπου η κουβέντα γύρισε στα οικονομικά. Ο Νίκος μου παρουσίασε τα αμοιβαία κεφάλαια στην SupremeTrust ως μοναδική ευκαιρία για σίγουρο πλουτισμό, καταλήγοντας ότι "ο μακρυπρόθεσμος επενδυτής δεν χάνει ποτέ". Μου εξήγησε ότι ο γενικός δείκτης του χρηματιστηρίου παρουσιάζει μια κάμψη τις τελευταίες μέρες και γι' αυτό πρέπει να βιαστώ να επενδύσω, "αύριο αν είναι δυνατόν", κατά τα λόγια του, πριν αρχίσει πάλι ν' ανεβαίνει. Στη συνέχεια ζήτησαν να μάθουν πόσα χρήματα ακριβώς έχω στην τράπεζα κι εγώ, μέσα σ' ένα κλίμα αφελούς αισιοδοξίας κι εμπιστοσύνης, τους αποκάλυψα ότι έχω περίπου 2.500.000 δρχ.

"Κράτησε, λοιπόν, τις 500.000 δρχ στην τράπεζα για

περίπτωση ανάγκης και βάλε τα δύο εκατομμύρια στην SupremeTrust! Κάνε το αύριο κιόλας, αν μπορείς! Προτείνω να τοποθετήσεις ένα εκατομμύριο σε αναπτυξιακό αμοιβαίο και άλλο ένα σε αποταμιευτικό αμοιβαίο κεφάλαιο, το οποίο δίνει μικρότερο τόκο αλλά είναι πιο ασφαλές!" με συμβούλεψε ο Νίκος, σαν ειδικός.
"Κι αν πέσει πολύ ο γενικός δείκτης;" ρώτησα.
"Πόσο θα πέσει; Γρήγορα θ' ανέβει και πάλι! Μην ανησυχείς γι' αυτό, εγώ θα σε ενημερώνω έγκαιρα πότε να πουλάς και πότε ν' αγοράζεις!" με διαβεβαίωσε.
"Είναι θέμα λίγου χρόνου να διπλασιάσεις ή να τριπλασιάσεις τα χρήματά σου, όπως εγώ!" πετάχτηκε χαρωπή η Μαρία.

Όση ώρα μου μιλούσαν τους άκουγα συνεπαρμένη, έχοντας ξεχάσει τελείως τα παλαιότερα καμώματα της Μαρίας -ίσως επειδή ήθελα πολύ να βρω μια έξυπνη διέξοδο στην οικονομική μου κρίση, να επιχειρήσω κι εγώ ένα ρίσκο στη ζωή μου. Άλλωστε, όταν είσαι αισιόδοξος και θετικός, όλα σου πάνε καλά, σωστά; Επιπλέον, απολάμβανα όλο αυτό το ευχάριστο, θερμό, γιορτινό κλίμα γύρω μου. Είχα ανάγκη να βγω με δυο φίλους και να διασκεδάσω με μια φυσιολογική, χαρούμενη παρέα απόψε, παραμονή Χριστουγέννων...

Τετάρτη, 27 Δεκεμβρίου 1999

Νωρίς το πρωί πήγα στην Εθνική Τράπεζα και κατέθεσα ένα εκατομμύριο δρχ ως αμοιβαίο κεφάλαιο στην SupremeTrust, σύμφωνα με τις συμβουλές του Νίκου και της Μαρίας. Ολοκλήρωσα τη σύντομη διαδικασία στην ψύχρα, σαν υπνωτισμένη. Ύστερα, μια παράξενη ηρεμία με κατέλαβε.

Το βράδι είχα μια ξαφνική επίσκεψη από την Πέρσα, έτσι δεν πήγα στο γυμναστήριο για τελευταία φορά, όπως σχεδίαζα. Συνεπώς, το Acron Gym σταματά

εδώ και ο Ορέστης μένει οριστικά μια σύντομη, όμορφη ανάμνηση του παρελθόντος. Είπα στη φιλενάδα μου τα χαρτιά με την "Ηλιακή Αρκάνα", μια μαντική τράπουλα αποτελούμενη από 77 χαρτιά που έχω μόλις δημιουργήσει εγώ η ίδια. Ύστερα παίξαμε "Esoterra" μέχρι τις 3:00 τα ξημερώματα. Το διασκέδασα πραγματικά...

Παρασκευή, 31 Δεκεμβρίου 1999

Παράξενο, σημαδιακό ίσως, τέλος της χιλιετίας: Με μια περίεργη, γλυκόπικρη αίσθηση, πέρασα το απόγευμα περπατώντας στους δρόμους της Γλυφάδας, αφήνοντας μέσα σε γραμματοκιβώτια ένα αντίτυπο του βιβλίου μου "Νέμεσις". Όσα αντίτυπα περίσσεψαν, δηλαδή καμιά επτακοσαριά, τα πέταξα στον κάδο των σκουπιδιών. Απλά ένιωθα ότι ήταν ώρα να τα ξεφορτωθώ.

Το βράδι με κάλεσε η Περσεφόνη για να υποδεχθούμε μαζί το Millennium: Όλη η υφήλιος γιορτάζει σήμερα με εκδηλώσεις, εορτασμούς, μουσική, τραγούδια, σε όλες τις χώρες του κόσμου. Φάγαμε ψητές μπριζόλες σβησμένες με κρασί, ενώ η τηλεόραση ήταν αναμμένη μεταδίδοντας τη φαντασμαγορική ατμόσφαιρα απ' όλο τον κόσμο: Παντού πυροτεχνήματα, χοροί, χαρά -όλη η ανθρωπότητα έχει γίνει Ένα. Εγώ, όμως, δεν παύω να αισθάνομαι μια διάχυτη, αόριστη, αλλόκοτη θλίψη μέσα σε όλη εκείνη την παγκόσμια χαρά -τη βαθιά, ανομολόγητη θλίψη που νιώθεις όταν αποχαιρετάς για πάντα τα χρόνια της αθωότητας...

Τελικά επιδοθήκαμε με πάθος στο "Esoterra" και οι ώρες πέρασαν χωρίς να το καταλάβουμε, μέσα σε μια πρωτοφανή διέγερση: Τη συγκεκριμένη νύχτα, το παιγνίδι απέκτησε μια διαφορετική σημασία μέσα μας, καθώς το βιώναμε και οι δυο σαν μια παράδοξη, μαγική τελετουργία. Σταματήσαμε γύρω στις 5:00 το πρωί.

Έχασα με σκορ 16-8, όμως αυτό δεν μετράει καθόλου για μένα -όχι όταν παίζω "Esoterra". Τι θαυμάσιος, καταπληκτικός τρόπος για να υποδεχθείς ένα νέο έτος, ένα νέο αιώνα, μια νέα χιλιετία...

* * * *

Κυριακή, 3 Ιανουαρίου 2000

Εν όψει της νέας δεκαετίας/εκατονταετίας/χιλιετίας που έρχεται, βλέπω ότι η πορεία της ζωής μου αλλάζει δραματικά -ίσως επειδή με πέταξαν με δόλο έξω από τη δουλειά, ίσως επειδή έχω ήδη ορισμένες υποψίες απάτης σχετικά με το αμοιβαίο κεφάλαιο που βιάστηκα να συνάψω μετά από μεσολάβηση φίλων. Νιώθω ότι ο κλοιός γύρω μου διαρκώς στενεύει. Διαισθάνομαι ότι στα χρόνια που ακολουθούν, θα αναγκαστώ να αντιμετωπίσω την ανθρωπότητα. Κάποια στιγμή, θα έλθουν έτσι τα πράγματα, ώστε το ανθρώπινο κοπάδι θα θελήσει να με συντρίψει. Τότε, δεν θα αρκεί πλέον να τους αψηφώ. Θα πρέπει να τους χτυπήσω, χωρίς περιττούς ενδοιασμούς...

Δευτέρα, 4 Ιανουαρίου 2000

Νωρίς το πρωί, γύρω στις 6:00, εκτελώ την συνήθη άσκηση ονειρέματος. Στο κενό σημείο δίνω στον εαυτό μου τη νοερή εντολή "Απόψε θα ονειρευτώ συνειδητά τον Ορέστη", ενώ παράλληλα, οραματίζομαι τη συνάντησή μας. Ελπίζω ότι με αυτό τον τρόπο θα επηρεάσω τα πράγματα ώστε να τον συναντήσω στην πραγματικότητα.

Διαυγές Όνειρο: Γυρεύω συνειδητά τον Ορέστη μέσα σε πλήθος ανθρώπων μα δεν τον βλέπω πουθενά. Λίγο αργότερα, μαζί με μια μάγισσα πετάμε άνετα πάνω από μια έρημη έκταση γεμάτη υψώματα και τετραγω-

νισμένους βράχους. Απολαμβάνουμε την πτήση, ώσπου καταλήγουμε σ' ένα χωριό. Ρωτάμε για τον Ορέστη και τον ανακαλύπτουμε κάπου εκεί κοντά. Έχει κοντοκουρεμένο μαλλί και φαίνεται σα να φτιάχνει χριστουγεννιάτικα δένδρα. Γυρίζει και με κοιτάζει χαρούμενος, πλησιάζω και τον φιλώ. Όμως, δεν μπορεί να έλθει μαζί μου επειδή το καθήκον του είναι εκεί, στο μαγαζί με τα χριστουγεννιάτικα δένδρα. Έτσι, παίρνω τη μάγισσα φίλη μου και φεύγουμε μαζί πετώντας, από τον ίδιο δρόμο που ήλθαμε. *Ερμηνεία: Η οραματική εντολή έφερε αποτέλεσμα. Ευχάριστη αίσθηση, ωστόσο γίνεται φανερό ότι το θέμα του Ορέστη έχει λήξει οριστικά...*

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι ταξιδεύουν στο διάστημα για να εξερευνήσουν ένα περίεργο φαινόμενο που εκτυλίσσεται μακριά από τη γη: Είναι ένα αστέρι που θυμίζει κόσμημα και πλησιάζει γοργά τον πλανήτη μας. Σε μια διαστημική βάση γίνεται μια σημαντική απονομή βραβείων. Εκείνη την ώρα, μια εξωγήινη οντότητα που αλλάζει μορφές αντικαθιστά τη νέγρα φύλακα στον εξώστη και αρχίζει να σκοτώνει. Εμένα, όμως, δεν μπορεί να με βλάψει επειδή του μπλοκάρω το όπλο με τη δύναμη του νου και με μια συγκεκριμένη κίνηση των δακτύλων -υψώνοντας τον δείκτη και το μικρό δάκτυλο, το σήμα του διαβόλου. Χάρη στην πονηριά μου, ανακαλύπτω ότι αυτός που έφερε το εξωγήινο ον στη βάση, είναι κάποιος από το πλήρωμα. Στο μεταξύ, όμως, μια δεύτερη εξωγήινη οντότητα μολύνει κι άλλον φύλακα, αφού πρώτα τον ακολουθεί από μακριά.

Μεσημεριανός ***Οραματισμός:*** Κατά τη διάρκεια διαλογισμού οραματίζομαι τους αριθμούς 6, 9, 16, 20, 31, 34. Στο τυχερό παιγνίδι Joker έπεσαν τα νούμερα 9,

16 και ξανά το 16 ως Joker. Στο Lotto έπιασα δυο τριάρια: 16, 20, 31. Το 9 του οραματισμού μου βγήκε σαν 6 στο Lotto. Ενδιαφέρον...

Κυριακή, 9 Ιανουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ ανέμελα σ' έναν ήσυχο, δενδροφυτεμένο δρόμο κοντά στην Κάτω Γλυφάδα. Σε μια γωνία διασταυρώνομαι μ' έναν τρελό που θέλει να μ' ενοχλήσει. Τρομάζω, αλλάζω δρόμο και προσπαθώ να ξεφύγω, αιωρούμενη προς την πλατεία. Αφήνω πίσω τον τρελό, όμως εκείνος με ακολουθεί σταθερά, ενώ εγώ δεν μπορώ να πετάξω πιο γρήγορα. Προσπαθώ να μεταφερθώ άμεσα κάπου αλλού, κλείνοντας τα μάτια και οραματιζόμενη, μάλλον άσχημα, το μέρος. Η μεταφορά αποτυχαίνει, ο τρελός με φθάνει, κολλάει πάνω μου και βγάζει έναν απαίσιο βρηχθυσμό.

Ερμηνεία: Θυμάμαι ότι έχω ονειρευτεί ξανά αυτή την εχθρική οντότητα. Ως συνήθως, εγώ προχωρώ ήρεμα, δεν ενοχλώ κανέναν ούτε σκέφτομαι αρνητικά, ωστόσο δέχομαι ξαφνικά επίθεση. Απ' ότι φαίνεται, η συγκεκριμένη οντότητα (δαίμονας;) έχει σαν σκοπό να μπλοκάρει την πορεία μου στο αστρικό πεδίο...

Πέμπτη, 20 Ιανουαρίου 2000

Οραματισμός: Αυτή τη φορά οραματίζομαι τους αριθμούς 8, 36, 13, 21, 30, 42. Στο Lotto έπεσαν τα νούμερα 8, 36, 12 (αντί 13), 23 (αντί 21), 31 (αντί 30), και 41 (αντί 42). Γενικότερα, οι οραματισμοί του είδους μου χαρίζουν μερικές μικρές επιτυχίες, παραδόξως όμως σύντομα η “συνταγή” αυτή παύει να φέρνει αποτέλεσμα, οπότε εγκαταλείπω την προσπάθεια...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανηφορίζω την οδό Μυστρά όταν βλέπω έναν παράξενο άνδρα, που μοιάζει με ναρκομανή, να έρχεται προς το μέρος μου. Στρίβω

πιο πάνω αλλά εκείνος συνεχίζει να με ακολουθεί, ώσπου μπαίνει μέσα στο σπίτι μου, στο ισόγειο. Ισχυρίζεται ότι είναι σύζυγός μου, εγώ αποφασίζω να παίξω το παγνίδι του και προσπαθώ να τον παγιδεύσω με ερωτήσεις. Τότε έρχονται δυο γειτόνισσες· έτσι όπως μιλούν, φαίνεται σα να είναι ο τύπος στ' αλήθεια σύζυγός μου. Εντέλει, συνειδητοποιώ ότι ο άνδρας εκείνος είναι πράγματι συζυγός μου σε μια άλλη διάσταση!

Κάποτε βγαίνω από εκεί· τώρα βρίσκομαι "αλλού", σε άλλη διάσταση, μα ξανά στο ισόγειο, μαζί με τους γονείς και την αδελφή μου, που είναι ακόμη ανύπαντρη εδώ. "Πού να σας πω τι όνειρα έβλεπα! Μόνο εγώ βλέπω τέτοια όνειρα!" δηλώνω χειρονομώντας έντονα, ενώ ταυτόχρονα υποψιάζομαι πως κάτι δεν πάει καλά.

Ξαφνικά γίνεται σεισμός, όλοι πεταγόμαστε έξω στην πίσω αυλή κι εγώ σκαρφαλώνω αέρινα την ψηλή μάντρα. Μετά αιωρούμαι σ' έναν γκρίζο ατμώδη χώρο κι επικαλούμαι το Θεό. Τότε, μια κόκκινη ατμώδης δίνη ξερνά ανθρώπους στην γνωστή κοσμική διάσταση, ενώ ο χώρος αλλάζει ώσπου όλα φαίνονται κανονικά πια.

Σάββατο, 22 Ιανουαρίου 2000

Ψυχική Εμπειρία: Διαβάζω ένα κείμενο και ταυτόχρονα παρατηρώ τον ουρανό, ψηλά στο διάστημα: Μια χρυσή δίνη/πύλη ανοίγει σαν λευκή τρύπα και απορροφά μέσα της τους γαλαξίες. Φοβάμαι μήπως συμβεί το ίδιο και με το δικό μας γαλαξία, όμως ευτυχώς δεν γίνεται τίποτα τέτοιο.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιφέρομαι σ' έναν στενόχωρο ερειπωμένο τόπο. Καθώς προσπαθώ ν' ανυψωθώ και να φύγω μακριά, ένας κακάσχημος άνδρας με αρπάζει από το χέρι. Αποφασίζω να τον δω

θετικά και του υποβάλλω ότι είναι όμορφος και καλός. Πράγματι, ο άνδρας αλλάζει και γίνεται νέος και ωραίος, με μαλλιά μακριά μέχρι τους ώμους. Φεύγουμε μαζί...

Απώλειες

Κυριακή, 23 Ιανουαρίου 2000

Το αμοιβαίο κεφάλαιο της SupremeTrust, που αγόρασα πριν από ένα μήνα, έχει ήδη αρχίσει να πέφτει κατακόρυφα. Η Μαρία Γληνού με συμβουλεύει να κάνω υπομονή και να μην τραβήξω τα χρήματα, επειδή ο γενικός δείκτης του χρηματιστηρίου αναμένεται ν' ανέβει σύντομα. *Σαχλαμάρες...*

Στο μεταξύ, από τώρα έχει αρχίσει να με πιάνει πανικός σχετικά με το τι μέλλει γενέσθαι μόλις τελειώσει το ταμείο ανεργίας. Σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να μένω στο ισόγειο, μαζί με τους γονείς μου, και να νοικιάζω το σπίτι του 2ου ορόφου όπου κατοικώ τώρα μόνη μου. Έτσι, θα έχω ένα μηνιαίο εισόδημα 130.000 δρχ, άρα θα μπορώ να ζω χωρίς να δουλεύω! Αυτή η εναλλακτική λύση μου φαίνεται αρκετά λογική και σκοπεύω να τη συζητήσω με τη μητέρα μου απόψε.

Δευτέρα, 24 Ιανουαρίου 2000

Πρωί-πρωί έρχεται πάνω φουριόζα η μαμά και μου κάνει την εξής πρόταση: Σε περίπτωση που αποφασίσω να μετακομίσω στο σπίτι τους, θα πρέπει να τους δίνω 70.000 δρχ το μήνα σαν ενοίκιο, συν τη μηνιαία συνδρομή των 25.000 δρχ που πληρώνω μέχρι σήμερα για το φαγητό μου.

"Αν τελικά μείνω μαζί σας, θα το κάνω μόνο και μόνο για να μπορώ να επιβιώνω με το ενοίκιο του σπιτιού που θα νοικιάζω, ώστε να μη χρειάζεται να δουλεύω. Αν είμαι υποχρεωμένη να σας δίνω το μισό ενοίκιο και μηνιαία συνδρομή, τα χρήματα που θα μου μένουν δεν θα φθάνουν ούτε για ζήτω!", εξηγώ στη μάνα μου.

“Καλά, τότε να μη μας δίνεις μηνιαία συνδρομή αλλά ένα ολόκληρο ενοίκιο των 140.000 δρχ”, μου αντιπροτείνει αναψοκοκκινισμένη. *Σίγουρα τα σκεφτόταν όλη νύχτα αυτά και ήλθε πρωί-πρωί να μου τα ξεφουρνίσει, ελπίζοντας ότι θα συμφωνήσω...* Σαφώς και δεν συμφωνώ! Δηλώνω κοφτά ότι απορρίπτω οριστικά κάθε σκέψη να μείνω μαζί τους -άλλωστε, χρειάζομαι τον δικό μου χώρο. Η μαμά σηκώνεται και αποχωρεί με βαριά βήματα, γεμάτη απογοήτευση.

Με όλα αυτά μου γίνεται πλέον όλο και πιο φανερό ότι κανείς δεν με αγάπησε ποτέ, ούτε καν οι γονείς μου. Επιπλέον, μ' έναν καλύτερο υπολογισμό, ανακαλύπτω ότι τα πάγια έξοδά μου (φως, νερό, τηλέφωνο, συνδρομή) ανέρχονται σε 40.000 δρχ το μήνα και όχι 25.000 δρχ, όπως νόμιζα ως τώρα. Δηλαδή, το σπίτι που διατηρώ μόνη μου τόσα χρόνια μου στοιχίζει: 130.000 ενοίκιο + 40.000 πάγια έξοδα = 170.000 δρχ μηνιαίως -όσο ένας μισθός! Δηλαδή, αν οι γονείς μου δέχονταν εξαρχής να μένω μαζί τους και να ζω με το ενοίκιο, δεν θα χρειαζόταν ποτέ να δουλέψω σε καμιά μπουρδελοεπιχείρηση. Αντί γι' αυτό, όμως, απαιτούν να τους δίνω μηνιαία συνδρομή 25.000 δρχ τουλάχιστον, συν όσα τους ακουμπάω κάθε μήνα για να τα μετατρέπουν σε γαριδάκια και χάμπουργκερ του Νάσου και του Γιάννη.

Όσο για τον πατέρα μου, το φέρει βαρέως που δεν τρέχω ολημερίς κι οληνυχτίς να βρώ νέα εργασία. Με αγριοκοιτάζει συνεχώς, ενώ μουρμουρίζει και βροντά επίτηδες τις πόρτες το μεσημέρι που ξαπλώνω, για να μου δείξει τη δυσαρέσκειά του επειδή δεν τρέχω με τα τέσσερα να βρω οποιαδήποτε βρωμοδουλειά σε οποιαδήποτε βρωμοεταιρεία.

Προς το παρόν, όμως, ας ηρεμήσω. Ως το Σεπτέμβρη θα επαναπαύομαι με τις 90.000 δρχ του

Ταμείου Ανεργίας. Ας απολαύσω αυτούς τους λίγους μήνες ελευθερίας που δικαιούμαι, χωρίς περιττό άγχος. Ύστερα θα δω τι θα κάνω. Άλλωστε, ό,τι είναι να γίνει θα γίνει...

Το ίδιο βράδι, όταν εξηγώ στις φίλες μου το ανωτέρω σχέδιό μου για ενοικίαση του σπιτιού μου και επιβίωση με τα λεφτά του ενοικίου, η Νινέτα μου λέει αυθόρμητα:
"Γίνεται! Εσύ, όμως, δεν έχεις υποστήριξη!".
"Κι αν δεν έχεις υποστήριξη από τους γονείς σου, τι μπορείς να περιμένεις από τους ξένους;" αναρωτιέται με τη σειρά της η Ελένη...

Κυριακή, 13 Φεβρουαρίου 2000

Προφητικό Όνειρο: Ο Θανάσης προσπαθεί να χύσει μια δική μου μπουκάλα λάδι, απογεμίζοντάς την με νερό. Τελικά τα καταφέρνει και το υγρό χύνεται παντού ολόγυρα. Θυμώνω πολύ μαζί του, τον κυνηγώ και τον βρίζω, ενώ αυτός τρέχει να κρυφτεί. *Επαλήθευση: Σήμερα η Θεώνη μας έφερε δυο μπουκάλια λάδι, το ένα ίδιο με του ονείρου μου...*

Ο περιπατητικός διαλογισμός το βράδι (ακίνιν), μου αποκαλύπτει τα εξής: Οι άνθρωποι, με τον "μεγάλο και θαυμαστό" πολιτισμό τους, ξεθάβουν μετά μανίας ό,τι είναι φυσιολογικά θαμμένο μέσα στο σκοτάδι των εγκάτων της γης και το ορθώνουν αυθάδικα στο φως του ήλιου: τεράστιοι όγκοι από πέτρες και μέταλλα ατενίζουν αλαζονικά το φως, παραταγμένοι σε αφύσικα καρκινώματα που λέγονται "πόλεις". Όμως, για να επιτευχθεί αυτό, τα ανθρώπινα όντα συστηματικά καταστρέφουν ό,τι φυσιολογικά ανήκει στο φως (δέντρα, ζώα, νερά, φύση) και το θάβουν βαθιά στο σκοτάδι των εγκάτων της γης. Με αυτό τον τρόπο, "έρχονται τα πάνω κάτω", "τα μέσα έξω" και κάθε

φυσική ισορροπία καταλύεται, με απώτερους σκοπούς σκοτεινούς και ανεξιχνίαστους...

"The Parrot": Ωραία βιντεοταινία που παρακολούθησα με ενδιαφέρον αργά το βράδι. Γιατί συγκινήθηκα όταν ο παπαγάλος ξαναβρήκε την παιδική του φίλη, μετά από πολλά χρόνια; Ίσως επειδή κι εγώ νοσταλγώ ασυνείδητα το "σπίτι" μου, κάποια "οικογένεια" που έχασα σ' ένα απροσδιόριστο, ομιχλώδες, αλλοδιαστατικό παρελθόν. Η ψυχή μου νοσταλγεί μια Επαφή, περιμένει μια Αντάμωση...

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εχθροί με κυνηγούν· κρύβομαι σ' ένα δωμάτιο γεμάτο με γκρίζες στέρνες και πράσινα παραβάν, αλλά με βρίσκει ένας αράπης. Τότε, ένα παιδί πέφτει μέσα σε μια παράξενη μηχανική στέρνα και αμέσως ξεκινά παραμόρφωση του χώρου, καθώς τα κύτταρά του μπλέκονται με της μηχανής. Πάνω στη σύγχυση που επικρατεί, εγώ ξεφεύγω. Σύντομα βρίσκομαι στο σπίτι μου, όμως η παραμόρφωση έχει ξεπεράσει πια τα όρια του εργαστηρίου και φθάνει μέσα στην πόλη, συμπτύσσοντας αλλόκοτα δρόμους και κτήρια σε απίθανα συμπυκνωμένα σχήματα, δημιουργώντας νέους χώρους. Κίνδυνος, αγωνία... Αναγκάζομαι ν' αφήσω πίσω τα ανήψια μου που δεν τρέχουν γρήγορα, ενώ η οδός Νηρηίδων ήδη τραντάζεται από την επικείμενη παραμόρφωση. Φθάνω σ' ένα διαμέρισμα πιο κάτω, όπου μια ομάδα νέγρων μοιάζουν να με περιμένουν. Εκεί νιώθω ασφαλής. *Είμαι, όμως;*

Η απάτη του Χρόνου: Όσο περνά ο καιρός, τόσο πιο γρήγορα μου φαίνεται πως περνά ο χρόνος. Δεν αισθάνομαι καθόλου σαν να έχω ζήσει 37 χρόνια πάνω στη γη. Είναι σα να μην έχω ζήσει ούτε τα μισά.

Σύμφωνα με τη γενική πεποίθηση, όσο μεγαλώνει κανείς σε ηλικία, τόσο πιο γρήγορα του φαίνεται ότι περνάει ο χρόνος. Άλλοι υποστηρίζουν ότι αυτή η αίσθηση οφείλεται στο μόνιμο άγχος που διακατέχει τους σύγχρονους ανθρώπους. *Δεν αμφιβάλλω ότι φταίνε κι αυτά, ωστόσο αυτές οι εξηγήσεις δεν με ικανοποιούν απόλυτα...*

Άνθρωποι μορφωμένοι και κάπως μεγαλύτεροι σε ηλικία, όπως ο 60χρονος σύζυγος της θείας Πηνελόπης, δηλώνουν με αρκετή σιγουριά ότι *όντως* ο χρόνος τρέχει αφύσικα γρήγορα στη σημερινή εποχή -πράγμα που δεν το ένιωθαν στη δεκαετία του '70, όταν βρίσκονταν στην ηλικία μου. Ο θείος υποψιάζεται ότι η σύγχρονη επιστήμη (με τα πυρηνικά προγράμματα, τη ραδιενέργεια, τις ατομικές βόμβες κλπ) πιθανόν να επηρεάζει το φυσικό κόσμο, άρα και τη διάσταση του χρόνου, σε βαθύτερα επίπεδα.

Δεν είναι αυτή η ίδια πραγματικότητα της δεκαετίας του '70 ή του '80· λες και ορισμένοι φυσικοί νόμοι έχουν αλλάξει από τότε. Κάτι μ' ενοχλεί σε αυτό τον κόσμο -κάτι αόρατο, απροσδιόριστο, ακατονόμαστο, που όμως διαποτίζει τα πάντα. Δεν μπορώ να το εντοπίσω, να το απομονώσω ή να το πολεμήσω, οπότε μου φταίνε όλοι και όλα. Κάθε πρωί νιώθω ότι προσγειώνομαι σε μια μολυσμένη, αρρωστημένη πραγματικότητα. Κάθε “λογική” διέξοδος (χόμπυ, διασκεδάσεις, κοινωνική ζωή) αποδεικνύεται πρόσκαιρη και αναποτελεσματική. Πνίγομαι...

Σάββατο, 26 Φεβρουαρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν πλανήτη όπου συμβιώνουν πολλές φυλές εξωγήινων ανθρωποειδών αλλά και γήινοι. Στρατιώτες απαγάγουν μια επαναστάτρια και τη δένουν κάπου ψηλά, σε μια

πλατεία. Γίνεται μια συμπλοκή, κάποιος χάνει το όπλο του. Εγώ τρέχω και το παίρνω μα ένας αστυνομικός με πλησιάζει απειλητικός. Τον πυροβολώ και τον σκοτώνω. Ύστερα σπεύδω κι ελευθερώνω τη γυναίκα και μαζί με άλλους τρέχουμε να ξεφύγουμε. Σύντομα κάθομαι σ' ένα παγκάκι, πλάι σε μια άλλη κοπέλα. Της διηγούμαι την περιπέτειά μου μα εκείνη απομακρύνεται από κοντά μου στην πρώτη ευκαιρία...

Παρασκευή, 3 Μαρτίου 2000

Νέα εμπειρία: Αερόμπικ στο νερό (aquarobics) στο Κολυμβητήριο Γλυφάδας. Ικανοποίηση, χαλάρωση, πληρότητα. Αυτή είναι ζωή, όχι να περνάς την ημέρα σου φυλακισμένος μέσα σε ανήλιαγα μπουντρούμια, εκτελώντας τις παρανοϊκές εντολές των αφεντικών και υπομένοντας τις κακόβουλες ίντριγκες των "συναδέλφων"!

Αυτό τον καιρό χαίρομαι πραγματικά την ελευθερία μου, ασχολούμενη κυρίως με πράγματα που με ευχαριστούν: Με την Πέρσα έχουμε ανακαλύψει δυο-τρία καινούργια παιγνίδια με κάρτες, όμως το "Esoterra" παραμένει ασύγκριτο· όλα τα υπόλοιπα παιγνίδια απλώς το μιμούνται, λίγο ή πολύ. Έχω αγοράσει άλλες δύο νέες τράπουλες κι επιδιδόμαστε σε πολύωρες μάχες, μια-δυο φορές την εβδομάδα. Επίσης, περνώ αρκετές ώρες παίζοντας με τα ανήψια μου επιτραπέζια παιγνίδια για ενήλικες.

Παράξενο μεσημεριανό όνειρο: Είναι ώρα να ξαναπιάσω δουλειά -εφιάλτης! Αφήνω το σπίτι θλιμμένη και σκέφτομαι πως όταν στρίψω στη γωνία των οδών Νηρηίδων και Μετεώρων, θα είναι πλέον πολύ αργά, τίποτα δεν με γλυτώνει από τη δουλειά. Εκτός αν, ώσπου να διανύσω τα ελάχιστα μέτρα που με χωρίζουν από τη γωνία, συμβεί κάτι και μ' εμποδίσει...

Τότε ακριβώς χτυπά το τηλέφωνο και ξυπνώ! Τι ανακούφιση! Είναι η Περσεφόνη κι επιθυμεί να συναντηθούμε το απόγευμα.

Δευτέρα, 6 Μαρτίου 2000

Πανικός! Ο γενικός δείκτης του ΧΑΑ πέφτει κατακόρυφα κι εγώ χάνω ήδη 150.000 δρχ! Έτσι, τρέχω άρον-άρον κι εξαργυρώνω το αμοιβαίο κεφάλαιο που έχω αγοράσει από την SupremeTrust. Λεπτομέρεια: Η διαδικασία αγοράς ήταν πολύ πιο εύκολη από τη διαδικασία πώλησης, η οποία μου πήρε όλο το πρωί.

Τι φιάσκο! Αρνούμαι να πιστέψω το πάθημά μου, έστω κι αν κατά βάθος ήξερα από την αρχή ότι τα πράγματα θα κατέληγαν κάπως έτσι. Ήμουν, όμως, αρκετά αφελής για να ελπίζω πως η τύχη μου θα μπορούσε ν' αλλάξει αν γινόμουν τολμηρή...

Τρίτη, 7 Μαρτίου 2000

Νωρίς το πρωί μου τηλεφωνεί η Μαρία Γληνού, η οποία έχει να δώσει σημεία ζωής από την παραμονή Χριστουγέννων, δηλαδή από τότε που με έπεισε να μπλεχτώ με το χρηματιστήριο.

“Γειά σου Υβόννη! Πήρα να δω τι κάνεις!” μου κάνει, με το γνώριμο χαρωπό στυλάκι της. Βέβαια, δεν αργεί να μου αποκαλύψει τον πραγματικό λόγο του τηλεφωνήματος: “Μου είπε ο Νίκος ότι μάλλον έχεις αποσύρει τα λεφτά...”

Το παραδέχομαι αμέσως, χωρίς φόβο και πάθος.

“Ναι, αλλά έτσι έχασες κάποιο ποσό!” με νουθετεί η Μαρία.

“Αν δεν σήκωνα τα χρήματα, θα έχανα ακόμη περισσότερα γιατί ο γενικός δείκτης συνεχίζει να πέφτει. Κι εσείς δεν μου είπατε να παίξω τόσους μήνες που ανέβαινε! Μου το είπατε όταν άρχισε να πέφτει!”

διαμαρτύρομαι ήρεμα.
Τσιμουδιά η Μαρία. Δεν θα ξαναδώσει ποτέ πια σημεία ζωής...

Τετάρτη, 8 Μαρτίου 2000

Βρίσκομαι στο σπίτι της φίλης μου της Λένας και παρακολουθούμε τυχαία την κίνηση του χρηματιστηρίου στην τηλεόραση. Η ανοδική πορεία μιας νεοεισερχόμενης εταιρείας (η μετοχή ανέβηκε 92% μέσα σε 3 ώρες) μου γεννάει μια ιδέα: Να παίζω μικροποσά, γύρω στις 100.000 δρχ, σε νεοεισερχόμενες εταιρείες -εφόσον την πρώτη μέρα συνδιαλλαγής οι μετοχές τους παρουσιάζουν πάντα κέρδη, 50% τουλάχιστον! Λίγο πριν τις 2:00 το μεσημέρι, που κλείνει το χρηματιστήριο, θα τις πουλάω. Έτσι, θα μπορώ να ζω με αυτά τα (σίγουρα) κέρδη, χωρίς να δουλεύω! Άλλωστε, πρέπει κάπως να πάρω πίσω το ποσό που έχω ήδη χάσει...

Το επόμενο πρωί κιόλας, πηγαίνω να ζητήσω κωδικό από την Εθνική Τράπεζα. Αισθάνομαι περίφημα με την έμπνευσή μου περί νεοεισερχόμενων μετοχών. Επιτέλους, μια διέξοδος! “Τελικά, όταν δουλεύεις είσαι αποχαυνωμένος!”, λέει η φίλη μου η Ουρανία όταν της εξηγώ την έξυπνη ιδέα μου.

Σάββατο, 11 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ δυο καλαμάρια μέσα σ' ένα ενυδρείο, τα οποία ορμούν και ξεσχίζουν ένα χρυσόψαρο. Εκείνο πασχίζει να ξεφύγει, ενώ το στήθος του έχει φουσκώσει υπερβολικά, ίσως λόγω του σπαράγματος. Λυπάμαι γι' αυτό μα δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να το βοηθήσω, οπότε σηκώνομαι και φεύγω, ενώ αναρωτιέμαι: Μα τι κόσμος είναι αυτός;

Ερμηνεία: Αυτό ακριβώς είναι ο κόσμος μας, μια αγωνιώδης κόλαση όπου “το μεγάλο ψάρι τρώει το

μικρό" για να εξασφαλιστεί η επιβίωση -πάντα αμφίβολη και πρόσκαιρη...

Ό,τι υπάρχει πάνω, υπάρχει και κάτω: Εξακολουθώ να παραμένω κολλημένη σε ανούσιες εμμονές περί εκδίκησης ή τιμωρίας της Παγγαίας και οποιουδήποτε Κακού. Εξακολουθώ να ονειρεύομαι "δικαιοσύνη" και τον "τελικό θρίαμβο του Καλού" στον κόσμο (όπως μας διδάσκουν τα σχολεία και οι ταινίες του σινεμά), ενώ η καθημερινή εμπειρία μου δείχνει άλλα: Παρατηρώ ότι οι εχθροί μου, κακοί, πονηροί και έκφυλοι, μέρα με τη μέρα γίνονται όλο και πλουσιότεροι, όλο και ισχυρότεροι. Παράλληλα, οι καλοί άνθρωποι, αυτοί που δεν ενοχλούν κανέναν, βουλιάζουν όλο και βαθύτερα στη φτώχια, στην αδικία και στη δυστυχία.

Σε αυτό τον κόσμο, είναι φύσει αδύνατο να τιμωρηθεί ο κακός. Ακόμη κι αν κατάφερνα να βάλω βόμβα στην Παγγαία, οι ιδιοκτήτες της θα εισέπρατταν την ασφάλεια και θα πανηγύριζαν. Η ανθρώπινη κοινωνία, με την ιεραρχική δομή και τους νόμους της, ευνοεί ξεκάθαρα τους πλούσιους -άρα το κακό και το άδικο. Τους ευνοεί και τους προστατεύει σε κάθε περίπτωση. Είναι αδύνατο να ζημιωθούν οι ισχυροί, καθώς ακόμη και η μοίρα ευνοεί σκανδαλωδώς τα σχέδιά τους, όσο μεγαλεπίβολα και καταστροφικά κι αν είναι. Ναι, υπάρχουν τα κυκλώματα που εγγυώνται πλούτο και δόξα· αλλά υπάρχει και ο καρκίνος, που σίγουρα δεν χτυπά μονάχα τους πλούσιους.

Εγώ, για παράδειγμα, προκειμένου να πετύχω το παραμικρό (πχ αφαίρεση μιας ελιάς στο μάγουλο, ανεύρεση περιθωριακών φιλενάδων μέσω αλληλογραφίας, μια ελάχιστη αύξηση μισθού στη δουλειά, κλπ) αντιμετωπίζω πάντα καθυστερήσεις, εμπόδια, αντιξοότητες, αποτυχίες. Οι ισχυροί, αντίθετα, μηχανεύονται

πολυεθνικές εταιρείες, πολέμους, παγκόσμιες συνομωσίες, και δεν συναντούν το παραμικρό εμπόδιο που να τους καθυστερεί έστω. Το Κακό δεν θα επικρατούσε στον κόσμο, αν δεν το επέτρεπαν αόρατες σατανικές δυνάμεις...

Τετάρτη, 22 Μαρτίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Σα να παίζω σε κινηματογραφική ταινία, διαθέτω εξαιρετικές ικανότητες, μαχητικές, ακροβατικές, ψυχικές. Κάποιοι με πυροβολούν μα εγώ τους εξαερώνω απλά τείνοντας το χέρι μου εναντίον τους. Οι εχθροί είναι όμως πολλοί, συνεχίζουν να πλησιάζουν απειλητικά, με καταδιώκουν. Τους ξεφεύγω με μεγάλα άλματα, ύστερα πετώ στον αέρα άνετα· ένας πολεμιστής, που θεωρείται ανίκητος, με ακολουθεί συνεχώς και με προλαβαίνει σε μια δενδρόφοιτη γωνία. Δεν μπορώ να γλυτώσω πλέον, του φωνάζω μόνο "Εμπρός λοιπόν, χτύπα!".

Δέχομαι καταιγιστικά πυρά, ώσπου πέφτω καταγής. Ωστόσο, δεν πεθαίνω. Σύντομα σηκώνομαι και καταφεύγω σε μια εκκλησία με ψηλά γιγάντια αετώματα, όπου ξαπλώνω για να ησυχάσω. Ορισμένοι "καθώς πρέπει" κύριοι ενοχλούνται αλλά δεν με νοιάζει. Βρίσκω μια φίλη μου εκεί και της εξηγώ ότι "Με χτύπησαν στην καρδιά εξ επαφής. Αν ήταν στο κεφάλι, θα ήμουν νεκρή". Περιμένω ν' ανακτήσω δυνάμεις για να συνεχίσω την αποστολή μου. Αργότερα, βρίσκομαι να περπατώ πάνω σ' ένα άθλιο πλοίο, όπου ορισμένοι παίρνουν το μπάνιο τους μέσα σε μεταλλικές στέρνες. *Πιθανή ερμηνεία: Κατά πάσα πιθανότητα, η απίθανη κακοδαιμονία που με κατατρέχει εδώ και δυο χρόνια περίπου, θα συνεχιστεί ακάθεκτη. Εγώ, όμως, αντέχω...*

Αποσύνδεση: Από την άλλη πλευρά, αυτή η πρωτοφανής ατυχία που με κατατρέχει, η περίφημη

“νεκρική ακινησία” της ζωής μου, μπορεί να εξηγηθεί ως *αποσυντονισμός* της ψυχής μου από την παρούσα διάσταση.

Ειδικότερα τον τελευταίο χρόνο, κάθε μου προσπάθεια καταλήγει στο μηδέν, ενώ ήδη υπάρχουσες επιτυχίες μου χάνονται η μία μετά την άλλη. Μέθοδοι δράσης που κάποτε έφερναν ένα πενιχρό έστω αποτέλεσμα, τώρα δεν αποδίδουν τίποτα. Είναι σα να μην υπάρχω καν. Λες και οδηγούμαι, αργά μα σταθερά, σε πλήρη *αποσύνδεση* από τον κόσμο που με περιβάλλει. Παραδόξως, όμως, νιώθω ότι δεν έχει νόημα πλέον να πολεμώ αυτή την τάση. Διαισθάνομαι ότι μετά την πλήρη αποσύνδεση, *κάτι άλλο πρόκειται να έλθει για μένα*. Μακάρι να έλθει. Η αναμονή μου φαίνεται πια βασανιστική.

Στο μεταξύ, προσπαθώ να σκοτώνω την ώρα μου όσο μπορώ πιο ευχάριστα ζωγραφίζοντας, κάνοντας γυμναστική, ακούγοντας μουσική -μα τίποτε απ' όλα αυτά δεν με γεμίζει πραγματικά. Οι λιγοστές, πάντα προβληματικές, φίλες που μου απομένουν εμφανίζονται όλο και σπανιότερα, ενώ μου φαίνεται πλέον απίθανα δύσκολο να ξεκινήσω καινούργιες γνωριμίες. Βαρέθηκα...

Τετάρτη, 26 Απριλίου 2000

Συνεχίζω να απολαμβάνω το aquarobics, ωστόσο υπάρχει μια λεπτομέρεια που με εμποδίζει να το απολαμβάνω όσο θα έπρεπε: Το τμήμα είναι γεμάτο γριές από 55 ετών και πάνω, όμως δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Είναι και δυο κωλόγεροι (άνδρες!) που φροντίζουν να μπαίνουν πάντα στην πρώτη γραμμή και φλυαρούν έξω φωνή, ασταμάτητα, καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος! Ουρλιάζουν ακατάπαυστα όλη την ώρα, μωρολογώντας είτε μεταξύ τους είτε με τη δασκάλα!

Φροντίζω να κάθομαι όσο γίνεται μακριά τους, στην αντίθετη πλευρά της πισίνας, μα οι δυο κύριοι φωνάζουν τόσο δυνατά που μου είναι αδύνατο να τους αγνοήσω! Τελικά, τίποτα δεν είναι τόσο ωραίο όσο αρχικά φαίνεται...

* * * *

Σάββατο, 20 Μαΐου 2000

Η νέα μου εργασία: Αυτό το μήνα παρακολουθώ το χρηματιστήριο, μαθαίνω τα τερτίπια του και βλέπω ότι πιθανότατα μπορώ να βγάλω αρκετά λεφτά γρήγορα, όμορφα, εύκολα! Το χρηματιστήριο μου φαίνεται πιο ηθική απασχόληση από τη δουλειά. Στη δουλειά, για ν' ανέβει κάποιος πρέπει να εκμηδενιστούν όλοι οι υπόλοιποι. Στο χρηματιστήριο, όμως, όλες οι μετοχές ακολουθούν παρόμοια πορεία: Όταν ανεβαίνουν όλοι, ανεβαίνω κι εγώ. Βέβαια, αν κάποιος δεν ξέρει να παίζει κι εκτελεί αγοραπωλησίες στην τύχη, τότε απλά τζογάρει.

Πρόσφατα πραγματοποίησα δημόσιες εγγραφές σε πρωτοεμφανιζόμενες εταιρείες κι έχω ήδη κερδίσει λίγα χρήματα. Δυστυχώς, κατά τη δημόσια εγγραφή δεν μπορεί κανείς ν' αγοράσει όσες μετοχές θέλει, εφόσον οι πρωτοεμφανιζόμενες εταιρείες παρέχουν λίγες μόνο μετοχές σε κάθε αγοραστή κι αυτό μετά από κλήρωση. Έτσι, σκέφθηκα να κάνω κάτι άλλο: Έχω παρατηρήσει πως οι νεοεισερχόμενες μετοχές εμφανίζονται με κέρδη γύρω στο 30% στα δυο πρώτα λεπτά συνδιαλλαγής· μέχρι το τέλος της ημέρας το κέρδος φθάνει το 50-60% τουλάχιστον. Θα δοκιμάσω, λοιπόν, ν' αγοράζω όσες μετοχές μπορώ κατά τα πρώτα δυο λεπτά συνδιαλλαγής και να τις πουλάω την ίδια μέρα, λίγα λεπτά πριν κλείσει το χρηματιστήριο. Με αυτό τον τρόπο, θα μου

μένει κέρδος 20-30% περίπου. Δεν θα βιαστώ, όμως, θα το παρακολουθήσω λίγο ακόμη.

Φυσικά, η όλη υπόθεση περικλείει ρίσκο. Η ελευθερία απαιτεί ρίσκο. Από την άλλη πλευρά, πόσο ασφαλής είναι η μισθωτή εργασία; Αν είναι να σου έλθουν τα πράγματα στραβά, θα σου έλθουν και μέσα σε μια εταιρεία: Το αφεντικό μπορεί να σε βάζει να δουλεύεις υπερωρίες απλήρωτες, μπορεί μη σου κολλάει όλα τα ένσημα, μπορεί να σε μπλέξει σε επίφοβες καταστάσεις (όπως κάποτε, στον Κυριακίδη, που έγινε μια κλοπή δέκα εκατομμυρίων δρχ και με κουβάλησαν στην Αστυνομία για να μου πάρουν κατάθεση και να μου πουν πως εγώ είμαι η κύρια ύποπτη), ενώ σίγουρα θα μπλέξεις με ρουφιάνους και πουτάνες.

Τετάρτη, 24 Μαΐου 2000

Μαζί με τους γονείς μου πήγα απόψε σε μια μουσική συναυλία στο Δημοτικό Θέατρο του Πειραιά, όπου έπαιζε μπουζούκι ο ξάδερφός μου ο Φώτης -γιος της θείας Δέσποινας. Ξεχώρισα έναν καταπληκτικό τραγουδιστή, το Γιάννη, ο οποίος έχει υπέροχη φωνή, ξανθά μαλλιά και ωραία εμφάνιση. Φεύγοντας, είχα την ευκαιρία να τον χαιρετήσω δια χειραψίας και να του δώσω συγχαρητήρια. Λίγο αργότερα μίλησα στο Φώτη γι' αυτόν, όμως ο ξάδελφος δήλωσε ψυχρά ότι ο Γιάννης δεν του πολυαρέσει επειδή "τσιρίζει" και δεν έδειξε καμία διάθεση να μου τον γνωρίσει. Μα κι εγώ, κατά βάθος, ξέρω ότι αυτός ο άνδρας δεν είναι για μένα...

Κατά τ' άλλα, μια παράξενη, ξεχασμένη αίσθηση οικογενειακής θαλπωρής με κατέκλυσε απόψε: Εγώ, η μαμά και ο μπαμπάς βγήκαμε έξω όλοι μαζί, σαν μια αρμονική οικογένεια, όπως κάποτε, πριν από 35 χρόνια, όταν πηγαίναμε οι τρεις μας στο σινεμά "Πάρις" -εκείνα τα αλαργινά χρόνια, πριν γεννηθεί η σταρ Αλίκη, πολύ

πριν έλθουν στον κόσμο τα κακομαθημένα και υπεραπαιτητικά κουτσούβελά της. Καθ' όλη τη διάρκεια της εξόδου απόλαυσα αληθινά κάθε λεπτό αυτής της σπάνιας ξεγνοιασιάς. Λες κι ένα τιτάνιο βάρος να είχε σηκωθεί από πάνω μας για λίγες ώρες...

Τρίτη, 30 Μαΐου 2000

Αστρική Προβολή: Συνειδητά προσπαθώ να "βγω" προς τα πάνω, στο ημίφως της κρεβατοκάμαράς μου. Αντίθετα, όμως, γλυστρώ προς τα κάτω, προς το σκοτάδι της γης. Τριγυρνώ μέσα σε πετρώδεις κοιλότητες, που άλλες είναι σκοτεινές, άλλες φωτισμένες. Νερό ρέει ανάμεσά τους. Θλίψη με συνεπαίρνει, για κάποιον που βρίσκεται αλυσσοδεμένος πέρα μακριά, στο μαύρο σκοτάδι. Κλαίω με υγρά μάτια που προσπαθώ να κρύψω από την αδελφή μου, η οποία στέκεται δίπλα μου. *Ερμηνεία: Φαίνεται πως υπάρχει μέσα μου μια ασυνείδητη θλίψη για κάποιον που έχει χαθεί για πάντα, πριν καν τον γνωρίσω...*

Η Έρημος: Άδικα ψάχνω, εδώ και δέκα χρόνια, στην έρημο για να βρω -τι αλήθεια; Με τον πίνακα Ouija, το εκκρεμές, τα χαρτιά Ταρώ και τα συναφή, όντως επικοινωνώ με "κάτι", όμως έχω πια έντονες αμφιβολίες σχετικά με το ποιόν και τις προθέσεις του: Πιστεύω ότι αυτό το "κάτι" συχνά με παραπλανά. Είναι, άραγε, τυχαίο το ότι μονάχα οι δυστυχισμένοι άνθρωποι ασχολούνται με τη θρησκεία και τη μεταφυσική; Τα στενόχωρα συναισθήματα στρέφουν την ψυχή σε άλλα επίπεδα και οι οντότητες που τα κατοικούν γελούν με την καρδιά τους. Απ' ότι φαίνεται, οι εν λόγω οντότητες τρέφονται με θλίψη, δυστυχία, τρόμο, απόγνωση. Να γιατί υπάρχει δυστυχία στον κόσμο και ο "Θεός" την ανέχεται: Τρέφεται απ' αυτήν...

Μα δεν είναι όλοι οι άνθρωποι άτυχοι, θα πεί

κάποιος. Φυσικά, όπως όλα τα “αφεντικά”, ο Θεός καλοπιάνει ορισμένους και τους χαρίζει “όλα τα αγαθά του Θεού”. Με αυτό τον τρόπο, οι “άτυχοι” αμφιβάλλουν διαρκώς για τον εαυτό τους και του ρίχνουν όλα τα φταιξίματα· από την άλλη μεριά, η πάλη των τάξεων εξασφαλίζει τη διαιώνιση της δυστυχίας και αποτρέπει κάθε συμμαχία των ανθρώπων ενάντια στο Κακό. Την ίδια ακριβώς τακτική χρησιμοποιούν τα αφεντικά στις εταιρείες όταν ευνοούν συγκεκριμένους υπαλλήλους και χαντακώνουν άλλους.

Θεωρώ, λοιπόν, σκόπιμο στο εξής να μένω παγερά αδιάφορη σε ό,τι κι αν συμβαίνει. Να περιμένω πάντα το χειρότερο, χωρίς να μου καίγεται καρφί. Να μην ταυτίζομαι με τον πόνο...

Σάββατο, 10 Ιουνίου 2000

Ώρα τα σχέδια να γίνουν πράξεις: Έτσι, μόλις ανοίγει το χρηματιστήριο σήμερα το πρωί, σπεύδω να επενδύσω ένα εκατομμύριο δραχμές σε μια νεοεισαχθείσα μεγάλη εταιρεία. Κάθομαι, γεμάτη αισιοδοξία, να παρακολουθήσω την αναμενόμενη άνοδο της νεοεισερχόμενης μετοχής. Στα πρώτα πέντε λεπτά, η αξία της ανεβαίνει κατά 10% αλλά μετά από λίγο κατεβαίνει στα 4,6%! Χάνω ήδη 37.000 δρχ! Περιμένω λίγο ακόμη και η ζημία τώρα ανέρχεται στις 57.000 δρχ! Παραξενεμένη και πικραμένη από αυτή την απώλεια, τρέχω να εξαργυρώσω τις μετοχές μου πριν χάσω περισσότερα. Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται: Μετά από τρίμηνη συστηματική μελέτη των νεοεισερχόμενων μετοχών στο χρηματιστήριο, ανακαλύπτω μια τεχνική βιοπορισμού η οποία λειτουργεί θαυμάσια, μέχρι τη στιγμή που τη δοκιμάζω εγώ!

Το ίδιο βράδι συναντώ τη Μαρία Σχοινά και της διηγούμαι το πάθημά μου:

“Είναι σα να φθάνω σε μια πηγή που ρέει απρόσκοπτα εδώ και χιλιάδες χρόνια, μα μόλις πάω εγώ να πιω νερό, στερεύει!” καταλήγω με πικρία.
“Μου έχει συμβεί κι αυτό! Πήγα κάποτε να πιώ νερό από μια πηγή κι εκείνη στέρεψε επί τόπου!” με πληροφορεί η φιλενάδα μου.
“Ούτε ο Θεός δίνει δεκάρα για μένα, ούτε ο Διάβολος!” ξεφυσώ θλιμμένα.
“Σε καταλαβαίνω απόλυτα!” Όλο σκατά σου τυχαίνουν! Τουλάχιστον, ας έχουμε την υγειά μας!”
“Να σου πω τι συμβαίνει: Ο Θεός μας διατηρεί υγιείς για να μπορεί να μας βασανίζει!”
“Αν έχουμε φθάσει να πιστεύουμε πως ο Θεός μας διατηρεί μόνο και μόνο για να μας βασανίζει, τότε τα πράγματα δεν μπορούν να πάνε χειρότερα!” κάνει σκεπτική η Μαρία.
... Τις επόμενες μέρες τρέχω σαν αλλοπαρμένη κι επενδύω συνολικά ένα εκατομμύριο δραχμές σε συγκεκριμένες μετοχές, οι οποίες έχω παρατηρήσει πως κάθε μέρα αφήνουν μεγάλο κέρδος. Στη συνέχεια, παρακολουθώ την πτωτική πορεία τους με εντυπωσιακή αδιαφορία, καθώς η αξία τους πέφτει μέρα με τη μέρα, μαζί με το γενικό δείκτη. Δεν σκοπεύω να τις εξαργυρώσω παρά μόνον όταν παρουσιάσουν κέρδη.

Κατακλείδα: Ο γενικός δείκτης του Χρηματιστηρίου Αθηνών θα εξακολουθήσει να πέφτει σταθερά επί χρόνια: Από 5000 μονάδες που ήταν το έτος 1999, μέχρι τα τέλη του 2011 έχει πέσει στις 750 μονάδες περίπου! Όσο για τις δικές μου μετοχές, όταν τελικά αποφασίζω να τις εξαργυρώσω, το 2008, η συνολική αξία τους είναι γύρω στις 180.000 δρχ.

Τετάρτη, 14 Ιουνίου 2000

Το acquarobics αποτελεί παρελθόν, ενώ καμιά

από τις φίλες μου δεν έχει ποτέ όρεξη για θάλασσα. Μου έρχεται, λοιπόν, η φαεινή ιδέα να πηγαίνουμε πότε-πότε για μπάνιο μαζί με τη μητέρα μου, η οποία είναι 66 ετών πια.

Το ταξί μας αφήνει έξω από την οργανωμένη πλαζ του ΕΟΤ στη Βούλα. Μπαίνουμε μέσα και περπατάμε προς τα δεξιά, μέχρι την παραλία του ΠΙΚΠΑ -απόμερη και ήσυχη, χωρίς κόσμο. Οι δυο μας απολαμβάνουμε το κολύμπι, την άμμο, την ξεγνοιασιά -ιδιαίτερα η μητέρα μου, η οποία σπανίως βγαίνει από το σπίτι. Ήλιος, ζέστη, ηρεμία, ευχάριστη συζήτηση πάνω σ' ένα πεζούλι, ούτε είκοσι μέτρα μακριά από τα πράγματά μας. Εκτός από μας, ελάχιστα άτομα ακόμη τριγυρίζουν στη συγκεκριμένη πλαζ.

Καθώς ετοιμαζόμαστε να φύγουμε, διαπιστώνω ότι λείπει από την τσάντα το πορτοφόλι της μητέρας μου μαζί με τα γυαλιά μου, που τα είχα αφήσει εκεί μέσα! Πέφτω από τα σύννεφα! *Πότε έγινε αυτό; Ποιός αετονύχης το κατάφερε αυτό; Μα δεν χάσαμε τα πράγματα από τα μάτια μας ούτε λεπτό,* αναρωτιέμαι κατάπληκτη.

Η έκπληξη γρήγορα γίνεται ταραχή, μετά απογοήτευση. Στενοχωριέμαι περισσότερο για τη μητέρα μου, η οποία είχε μήνες να βγει έξω και να περάσει κάπως καλά. Ξινό μας βγήκε το μπάνιο: Εγώ θα χρειαστεί ν' αγοράσω καινούργια γυαλιά μυωπίας -μικρό το κακό. Η μαμά, όμως, στο εξής δεν δείχνει καμία διάθεση για μπάνιο και δεν πρόκειται να ξαναπάει ποτέ πια στη θάλασσα.

Λες και μια διαβολική δύναμη να σκηνοθέτησε όλο αυτό το επεισόδιο για να αποθαρρύνει τη μητέρα μου να ξαναπάει στην πλαζ, επειδή θεωρεί ότι αυτή η καλή γυναίκα -πάντα αφοσιωμένη στην οικογένειά της- δεν έχει το φυσικό δικαίωμα να πηγαίνει μια φορά στο

τόσο στην παραλία, όπως όλοι οι άνθρωποι. Αισθάνομαι πολύ θυμωμένη με όλη αυτή την αδικία. Ο θυμός γρήγορα με οδηγεί σε μια φοβερή συνειδητοποίηση: *Δεν υπάρχει Θεός εδώ στη Γη· υπάρχει μόνο Σατανάς...*

Παρασκευή, 16 Ιουνίου 2000

Όπως με πληροφορεί η Αλίκη περιχαρής, το ξενοδοχείο "Blue Rose" σύντομα πρόκειται να εισαχθεί στο χρηματιστήριο. Η αδελφή μου, ως υπάλληλος του ξενοδοχείου, δικαιούται ν' αγοράσει αρκετές μετοχές της νεοεισερχόμενης εταιρείας στη βασική τιμή, συνολικής αξίας 700.000 δρχ. Κέρδος εγγυημένο, 50% τουλάχιστον για την πρώτη μέρα συνδιαλλαγής· μοναδική ευκαιρία για μια "αρπαχτή". Μόνο που η Αλίκη δεν διαθέτει χρήματα, οπότε μου ζητάει να τα βάλω εγώ και να μοιραστούμε τα κέρδη. Μου φαίνεται αρκετά δελεαστική η ιδέα.

... Όμως, λίγες μέρες αργότερα, η αδελφούλα μου έρχεται και μου ζητάει να βάλω άλλα επτακόσια χιλιάρικα στο λογαριασμό της Βάσσιας, μιας συναδέλφου και φίλης της, προκειμένου να κερδίσει κάτι κι εκείνη. Η ιδέα να τοποθετήσω τα χρήματά μου στον τραπεζικό λογαριασμό ενός ξένου ατόμου δεν με ικανοποιεί καθόλου· αντίθετα, με γεμίζει ανασφάλεια. Έτσι, μετά από αρκετό εκνευρισμό, αρνούμαι. "Πολύ έξυπνη είναι η αδελφή σου", μου λέει η Ουρανία όταν της διηγούμαι τα καθέκαστα. "Έχουν βάλει στο μάτι τις δυο δεκάρες που έχεις στην τράπεζα! Αυτοί είναι γκάγκστερ!" είναι η γνώμη της Μαρίας Σχοινά.

Πέμπτη, 29 Ιουνίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω κρουνούς ανοιγμένους πάνω στην ταράτσα του Πολυκλαδικού Λυκείου στην Αργυρούπολη, να ρέουν άφθονο νερό που

χύνεται στη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Μαζί με τους γονείς μου παίρνουμε ένα πλαϊνό δρομάκι γεμάτο νερό, σαν ποτάμι, και καταλήγουμε σ' έναν πλατύ δρόμο όπου διάφοροι συγγενείς μας έχουν ολόκληρη γωνία με δικά τους μαγαζιά κι ένα πλούσιο περίπτερο. Είναι όλοι τους εύποροι και πετυχημένοι. Εκεί υπάρχει κι ένα γυμναστήριο μεγάλο, πολυτελές και πλήρως εξοπλισμένο. Κρυφοκοιτάζω μέσα από το τζάμι, διακρίνω διάφορα όργανα μέσα σε νερό, καθώς και τζακούζι. Κάνω παρέα με δυο-τρεις νεαρούς και απολαμβάνω τη χαρούμενη, ζωντανή παρουσία τους. Σχεδόν συνειδητά, απορώ γι' αυτή τη φάση.

Καιρό είχα να δω ένα αξιόλογο, ευχάριστο όνειρο. Όσο διήρκεσε, είχα αυτή την υπέροχη αυθόρμητη συνειδητότητα που βιώνει κανείς όταν η ζωή τού τα φέρνει όπως πρέπει, χωρίς ο ίδιος να χρειάζεται να κυνηγάει διαρκώς ψευτοευκαιρίες με το τουφέκι. Στο όνειρο οι γονείς μου φάνταζαν πιο νέοι, πιο ζωηροί, πιο αισιόδοξοι. Όσο για την Αλίκη και τα κουτσούβελά της, δεν υπήρχαν καν, ούτε σαν υποψία. Μου άρεσε εκεί. Δεν είμασταν καταραμένοι εκεί...

Παρασκευή, 14 Ιουλίου 2000

Η μεγάλη μέρα έχει φθάσει και θρονιάζομαι μπροστά στην τηλεόραση για να παρακολουθήσω την εκπομπή του χρηματιστηρίου. Μόλις ανοίγει, διαπιστώνω με έκπληξη πως η μετοχή του “Blue Rose” παρουσιάζει άνοδο μόλις 5%, αντί 30+% που παρουσίαζαν όλες οι ως τώρα νεοεισερχόμενες μετοχές στα πρώτα λεπτά συνδιαλλαγής. Καθ' όλη τη διάρκεια του πρωινού, η εν λόγω μετοχή κυμαίνεται από -5% έως +5%! Πλησιάζοντας το κλείσιμο, χάνει ήδη 5% κι εγώ τρέχω άρον-άρον να πουλήσω τις μετοχές!

Πρώτη φορά στα χρονικά, μια νεοεισερχόμενη

μετοχή παρουσιάζει ζημία αντί κέρδος! Δυσκολεύομαι να πιστέψω στα μάτια και στ' αυτιά μου! Τελικά, πρέπει να το χωνέψω: Είναι αδύνατον να βγάλω εγώ εύκολα έστω λίγα χρήματα! *Τα πάντα γύρω μου μεταβάλλονται συνεχώς, με τέτοιο τρόπο ώστε εγώ να είμαι πάντοτε η χαμένη...*

Σάββατο, 22 Ιουλίου 2000

Μεσημεριάτικη έξοδος με τη φίλη μου την Ουρανία, το γιο της τον Σταύρο και τον ανηψιό μου το Θανάση. Πηγαίνουμε σε φαστφουντάδικο, τρώμε του σκασμού, ειδικά ο Θανάσης δεν σταματά να παραγγέλνει. “Πρέπει να χορταίνει και το μάτι”, ισχυρίζεται. Φεύγοντας από εκεί, λέμε να πάμε τα παιδιά στις κούνιες. Όμως, ακριβώς δίπλα στο φαστφουντάδικο υπάρχει μια αλέα μπόουλινγκ και ο ανηψιός μου απαιτεί να πάμε εκεί. Η Ουρανία και ο Σταύρος δεν συμφωνούν κι εγώ δεν έχω αρκετά χρήματα μαζί μου. Ο Θανάσης αρνείται να καταλάβει, με φωνάζει “τσιγγούνα” και δεν το κουνάει ρούπι, συνοφρυωμένος και κατακόκκινος από θυμό.

Εγώ και η Ουρανία αρχίζουμε να προχωράμε, ο Σταύρος κοντοστέκεται αναποφάσιστος, ενώ ο Νάσος μένει ακίνητος στη θέση του. Ο Σταύρος δεν αργεί να μας ακολουθήσει, όμως έχουμε ξεμακρύνει ήδη γύρω στα πεντακόσια μέτρα πριν αποφασίσει ο σταρ Θανάσης να μας προλάβει, τρέχοντας και βρίζοντας. Συνεχίζει τη γκρίνια ακάθεκτος σε όλο το δρόμο, ώσπου φθάνουμε στις κούνιες: Συμπαθητικό, καταπράσινο περιβάλλον, πληθώρα από ξύλινα όργανα, πολύ κόσμος. Ο Σταύρος φαίνεται ευχαριστημένος μα ο Νάσος παραπονιέται συνεχώς με βλέμμα βλοσυρό: “Δεν περνάω καθόλου καλά μαζί σου. Δεν κάνεις τίποτα για μένα!”. Αρνείται να παίξει στις κούνιες, με γυροφέρνει διαρκώς και όλο

μου λέει για το μπόουλινγκ. Κάποια στιγμή αγοράζουμε παγωτά στα παιδιά μα ούτε αυτό ικανοποιεί τον πρίγκηπα. "Είσαι γριά κακάσχημη! Δεν περνάω καθόλου καλά μαζί σου! Θέλω να φύγουμε!" επιμένει όλο νεύρα.

Μετά από μισή ώρα το πολύ, σηκωνόμαστε και φεύγουμε βιαστικά επειδή ο Θανάσης το απαιτεί επίμονα και ο Σταύρος βαριέται. Πηγαίνουμε στη στάση του λεωφορείου απέναντι, περιμένουμε πέντε λεπτά, έρχεται το Β1. Τότε, ο ανηψιός μου αναφωνεί έξαλλος: "Τιιιι; Δεν θα πάρουμε ταξί; Περνάω απαίσια σήμερα! Δεν θα ξανάρθω μαζί σου!". Όμως, η ακατάσχετη γκρίνια του Νάσου φέρνει και γρουσουζιά: Ο οδηγός κάνει λάθος στη διαδρομή, δεν στρίβει εκεί που πρέπει, τελικά ανεβαίνει από Ιασωνίδου και μας αφήνει στη γωνία με τη Γούναρη, απ' όπου θα χρειαστεί να περπατήσουμε περίπου 20 λεπτά μέχρι το σπίτι.

Σε όλο το δρόμο, ο Νάσος παραπονιέται και μουρμουρίζει ακατάπαυστα, πάντα με κακιασμένο ύφος, περπατώντας μάλιστα στην απέναντι πλευρά του δρόμου, μακριά από μας, για να καταδείξει τη έντονη δυσαρέσκειά του. Γκρινιάρης, εγωιστής και αχάριστος. "Σα να θέλει να πει ότι σου κάνει και χάρη που τον έβγαλες έξω!" διαπιστώνει η Ουρανία. Εννοείται ότι δεν πρόκειται να ξαναπάρω ποτέ πια το Νάσο για βόλτα...

Δευτέρα, 14 Αυγούστου 2000

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι συνειδητά στο αστρικό πεδίο και εκτελώ πειράματα βαρύτητας: Περπατώ αιωρούμενη μισό μέτρο πάνω από τη γη, πηδώ μέχρι το ταβάνι, απολαμβάνω την κάθε στιγμή. Με παρασύρει ο άνεμος και αφήνομαι με ευχαρίστηση. Ξυπνώντας, αισθάνομαι ένα δροσερό ρεύμα να ανεβοκατεβαίνει στη ραχοκοκκαλιά μου ηδονικά. Όπως

άλλοτε...

Διακοπές αυτό το καλοκαίρι δεν πήγα, ούτε είχα ιδιαίτερη όρεξη για κάτι τέτοιο. Αρκετά συχνά, όμως, πηγαίνουμε σε κοντινές παραλίες (Βουλιαγμένη, Κορωπί, Βούλα, ή στην υπέροχη πισίνα του “Αχίλλειον” στη Βάρκιζα) μαζί με την αδελφή μου, τις φίλες της Μιλένα και Ελένη, και τα παιδιά τους. Παρόλο που η Αλίκη δεν χάνει ευκαιρία να μου πετάει διαρκώς μπηχτές του τύπου “Όσο γερνάς τρελαίνεσαι” ... “Θα γίνεις μια γριά παράξενη” ... “Αν θέλεις να έρχεσαι μαζί μου για μπάνιο, θα πρέπει να πληρώνεις τη βενζίνη για το αυτοκίνητο” (πράγμα που συχνά κάνω), διασκεδάζω πολύ περισσότερο με αυτήν την παρέα παρά με τις καταθλιπτικές, δυσκίνητες φιλενάδες μου. Υπάρχει, όμως, ένα γκρίζο σύννεφο στον ορίζοντα: Δεν παίζω πια “Esoterra” τόσο συχνά όσο θα ήθελα, καθώς η Πέρσα χάνει σιγά-σιγά το ενδιαφέρον της για το παιγνίδι. Αυτό το μήνα δέχθηκε να παίξουμε μονάχα τρεις φορές και νιώθω ήδη τα συμπτώματα της στέρησης...

Φύση και Προορισμός της Ανθρωπότητας: Έχω αναρωτηθεί πολλές φορές: Αν μου δινόταν η εξουσία ν' αποφασίσω για τη μοίρα του ανθρώπινου γένους, τι θα αποφάσιζα; Διαιώνιση ή Εξάλειψη; Πάντα, μα πάντα, μετά από λίγη ή πολλή σκέψη, καταλήγω στο δεύτερο. Αν ήμουν ένας ξένος παρατηρητής, εξωγήινος για παράδειγμα, με ποια κριτήρια θα επέλεγα; Το βασικό κριτήριο θα ήταν ένα: Ποιά είναι η επίδραση της ανθρωπότητας πάνω στον πλανήτη;

α) Έντονη διατάραξη ή θάνατος ολόκληρων οικοσυστημάτων. Χιλιάδες είδη ζώων και φυτών εξαλείφονται κάθε χρόνο ή απειλούνται άμεσα με εξαφάνιση. Η ανθρώπινη παρουσία καταστρέφει την αρμονία οποιουδήποτε φυσικού περιβάλλοντος. Η αλήθεια είναι ότι όλα τα υπόλοιπα έμβια όντα του

πλανήτη θα ζούσαν και θα εξελίσσονταν πολύ πιο φυσιολογικά και ευτυχισμένα χωρίς την παρουσία του ανθρώπου στη γη.

β) Ο άνθρωπος, σαν είδος, παρουσιάζει εξαιρετικά ανώμαλη συμπεριφορά: Ένα ζώο μπορεί να φανεί εχθρικό απέναντι σε άλλα ζώα του είδους του για λόγους ζευγαρώματος ή επικράτησης σε μια συγκεκριμένη περιοχή. Ο άνθρωπος, ωστόσο, είναι το μοναδικό είδος στον πλανήτη που δεν διστάζει να αφανίζει μαζικά τους ομοίους του, προκειμένου η δική του οικογένεια, ή φυλή, ή χώρα, ή θρησκεία να επικρατεί σε όσο γίνεται ευρύτερη περιοχή. Ασυνείδητος αλλά κύριος στόχος όλων των πολεμικών συγκρούσεων (= ενδοανθρώπινες ζυμώσεις) είναι η επικράτηση συγκεκριμένων εγγενών χαρακτηριστικών ή γονιδίων. Χάρη στον διαρκή εσωτερικό πόλεμο, το Τέρας Ανθρωπότητα γίνεται όλο και πιο καταστρεπτικό κάθε λεπτό που περνά.

γ) Το ζώο ποτέ δεν επιδιώκει να εξαπλώνεται και να κυριαρχεί σε περιοχές ξένες προς τη φύση του ή μεγαλύτερες απ' όσο πραγματικά χρειάζεται. Δεν θα συναντήσεις ποτέ ένα λιοντάρι μέσα στη θάλασσα, ούτε μέσα στην έρημο. Ανθρώπους, όμως, θα συναντήσεις παντού: Από την πιο βαθιά άβυσσο μέχρι τα όρια του διαστήματος – κι επιθυμούν να επεκταθούν ακόμη παραπέρα. Για την ανθρώπινη απληστία δεν υπάρχουν όρια.

δ) Στις κοινωνίες/αγέλες των ζώων επικρατεί το πιο ισχυρό μέλος και γίνεται αρχηγός. Τα αδύναμα δείγματα του είδους αποδέχονται την κυριαρχία του ισχυρού χωρίς πρόβλημα. Όσο για τα άρρωστα ή ανάπηρα ζώα, δεν επιβιώνουν για πολύ. Στις ανθρώπινες κοινωνίες, όμως, τα ελαττωματικά άτομα συσπειρώνονται αυθόρμητα σε *κυκλώματα* και παραδόξως

καταφέρνουν να παραμερίσουν τους πραγματικά ισχυρούς στο σώμα και στο πνεύμα. Έτσι, οι μέτριοι, οι ανεγκέφαλοι, οι παρανοϊκοί θριαμβεύουν παντού κι επιβάλλουν τα δικά τους πρότυπα, ενώ οι αληθινά άξιοι γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης, πολεμώνται λυσσαλέα και παραγκωνίζονται. Ας φανταστούμε, λοιπόν, ένα μεγάλο κοπάδι ζώων, όπου τα πιο αδύναμα συμμαχούν ενάντια στα λιγοστά ισχυρά και τα εξοβελίζουν! Κάτι τέτοιο θα ήταν τερατωδία. Μια τέτοια κοινωνία ζώων δεν θα μπορούσε να επιβιώσει για πολύ στο αμείλικτο περιβάλλον της ζούγκλας. Κι όμως, οι ανθρώπινες κοινωνίες όχι μονάχα επιβιώνουν αλλά και κυριαρχούν παντού! *Αυτό κι αν είναι* ***μυστήριο****...*

Τελικά, οι ελαττωματικοί πρέπει να εξολοθρεύονται! Όταν τους "λυπάσαι" και τους αφήνεις, συνασπίζονται ενάντια στους φύσει ισχυρούς και με δόλια όπλα (κουτοπονηρία, πουτανιά, ρουφιανιά, ίντριγκα) υποσκελίζουν τους φυσικούς αρχηγούς της κοινωνίας. Οι τελευταίοι αδυνατούν ν' αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά αυτά τα αισχρά όπλα των ελαττωματικών επειδή ακριβώς το περήφανο λιοντάρι δεν μπορεί να υιοθετήσει τους γλοιώδεις βρωμερούς τρόπους του γουρουνιού. Η ανθρώπινη κοινωνία αποτελεί τερατούργημα επειδή, από την αρχαιότητα ακόμη, έδωσε πολύ "αέρα" στους ανάπηρους, στους ηλίθιους, στους τρελούς, με αποτέλεσμα αυτοί σήμερα -οργανωμένοι σε κυκλώματα- να διοικούν τον κόσμο.

Ερώτηση: Ποιά να είναι η δύναμη που τοποθέτησε τον άνθρωπο σε τόσο πλεονεκτική θέση απέναντι στα υπόλοιπα ζώα; Η νοημοσύνη τάχα; Μα και τα δελφίνια, για παράδειγμα, διαθέτουν νοημοσύνη σχεδόν εφάμιλλη του ανθρώπου, ωστόσο η θέση τους μέσα στα θαλάσσια βασίλεια δεν είναι καθόλου κυριαρχική.

Απάντηση: Στο ανθρώπινο DNA ενυπάρχει μια

εγγενής τάση καταστροφής. Στον άνθρωπο αρέσει να καταστρέφει. Μέσα στον ανθρώπινο ψυχισμό, αυτή η εγγενής τάση καταστροφής είναι γνωστή ως *κακία*. Η κακία βρίσκει πάντα τρόπους να επιβάλλεται, υποβοηθούμενη από την *πονηρία* και την *λαγνεία.* Όσο πιο κακός είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο πετυχημένος και αναγνωρισμένος γίνεται μέσα στην κοινωνία. Όσοι άνθρωποι δεν διαθέτουν μέσα τους αρκετά έντονο το στοιχείο της καταστροφής, αργά ή γρήγορα οδηγούνται στο περιθώριο και αποβάλλονται από το ανθρώπινο είδος -ανεξάρτητα από τις υπόλοιπες φυσικές τους ικανότητες. Έτσι λειτουργούν τα πράγματα μέσα στο ανθρώπινο κοπάδι, πέρα από αρρωστημένες ανθρωποκεντρικές θρησκείες και κοσμοθεωρίες, οι οποίες θεωρούν τον άνθρωπο "κορωνίδα της δημιουργίας", με απεριόριστο δικαίωμα να λεηλατεί και να αφανίζει τα πάντα στο όνομα της "ανωτερότητάς" του.

Πράγματι, ο ανθρώπινος εγωισμός ξεπερνά κατά πολύ τα όρια της παράνοιας: Ο άνθρωπος είναι πεπεισμένος ότι ολόκληρη η γη, υπάρχει μόνο και μόνο για να εξυπηρετεί τα δικά του συμφέροντα. Τώρα, μάλιστα, με την αφύσικα γοργή τεχνολογική εξέλιξη του τελευταίου αιώνα, η γη αρχίζει πλέον να φαντάζει πολύ λίγη για τον άνθρωπο/θεό, ο οποίος πια ονειρεύεται ν' απλώσει τα πλοκάμια του σε ολόκληρο το Σύμπαν. Δηλαδή, όχι μόνο η γη αλλά και το σύμπαν οφείλει να υποταχθεί απόλυτα στα συμφέροντα και στην καταστροφική μανία της ανθρωπότητας! *Αυτό, όμως, δεν μπορεί να επιτραπεί...*

Αν, μάλιστα, δεχθούμε ότι υπάρχουν άλλες δυνάμεις στον κόσμο, αόρατες και ανώτερες του ανθρώπου (άγγελοι, δαίμονες, πνεύματα, Θεός κλπ), τότε και αυτές υποτίθεται ότι είναι υποχρεωμένες να ασχολούνται διαρκώς με το ανθρώπινο είδος: Να

βοηθούν, να υποστηρίζουν, να συμβουλεύουν, να κρίνουν, ακόμη και να τιμωρούν -αλλά ουσιαστικά πάντα να υπηρετούν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο- τους ανθρώπους!

Σε πλανητική κλίμακα, το ανθρώπινο είδος είναι ο καρκίνος της γης. Ο συλλογικός, ενδόμυχος σκοπός του είναι η διαστρέβλωση και η εξάλειψη κάθε ζωντανού όντος. Φυσική τάση της ανθρωπότητας είναι να εξαπλώνεται σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερες επικράτειες και να τις καταστρέφει, στο όνομα της "εξέλιξης" και του "πολιτισμού". Πέρα από μεγαλόσχημες μαλακίες, ότι ο άνθρωπος τάχα προορίζεται να γίνει θεός (πάντα σ' ένα μακρινό και απροσδιόριστο μέλλον), ο πραγματικός σκοπός της ύπαρξής του είναι η καταστροφή και, τέλος, η αυτοκαταστροφή...

Επανένταξη

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2000

Επιτέλους, έφθασε η ώρα: Μετά από πέντε μήνες αναμονή κι ένα κάρο ιατρικές εξετάσεις που μου ζήτησαν (δυο αίματος, ένα καρδιογράφημα, μια ακτινογραφία θώρακος κλπ), πήγα σήμερα το πρωί σε δημόσιο νοσοκομείο, κάπου στους Αμπελοκήπους, για να μου αφαιρέσουν μια τεράσια κρεατοελιά που έχω στο αριστερό μάγουλο κι άλλη μία κάτω από την δεξιά μασχάλη, στο ύψος του στήθους.

Οι γιατρίνες που μ' εγχείρισαν ήταν όλο πάρλα και χαρούλες καθ' όλη τη διάρκεια της επέμβασης, δεν με πρόσεξαν ιδιαίτερα (ίσως επειδή δεν τους έδωσα "φακελάκι") και μου μάτωσαν την ελιά στο μάγουλο. Αμέσως έσπευσαν να ρίξουν το φταίξιμο σε μένα: "Πήρες ασπιρίνη τον τελευταίο μήνα; Δεν σου είχαμε πει να μην πάρεις;" Είδα κι έπαθα να τους εξηγήσω πως είχα ακολουθήσει τις οδηγίες τους κατά γράμμα αλλά εκείνες δεν έδειξαν να πείθονται.

Πάντως, δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα: Το τραύμα δεν κλείνει με τίποτα παρά τα ράμματα, τα οποία άνοιξαν σχεδόν αμέσως μόλις έφθασα στο σπίτι. Πάνω στο αριστερό μου μάγουλο υπάρχει τώρα μια ματωμένη γούβα διαμέτρου δύο εκατοστών...

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2000

Σήμερα το πρωί ξαναπήγα στο νοσοκομείο για να βγάλω τα ράμματα. Μόλις με είδε ο αρχίατρος τρόμαξε και είπε ότι θα χρειαστώ πλαστική εγχείρηση για να κλείσει η τρύπα στο μάγουλό μου!

Η χοντρή νοσοκόμα που ανέλαβε να μου βγάλει

τα ράμματα, μόλις αντίκρυσε τα χάλια μου έσπευσε να με νουθετήσει με ύφος αυστηρό: "Πώς το 'κανες έτσι αυτό;". Μόλις αφαιρέθηκαν οι κλωστές, το τραύμα άνοιξε ακόμη περισσότερο, σαν καρπούζι. "Για τα άλλα ράμματα (που, σημειωτέον, έχουν κλείσει θαυμάσια), έλα την άλλη βδομάδα!" μου είπε βαριεστημένα η χοντρή. Μάλλον περίμενε κι εκείνη "φακελάκι".
"Αυτό μόνο σε σένα μπορούσε να συμβεί!" αναφώνησε αυθόρμητα η φίλη μου η Νινέτα το βράδι, μόλις της διηγήθηκα την περιπέτειά μου με τα νοσοκομεία.

Χειρούργοι, σου λέει ο άλλος: Εδώ δυο κρεατοελιές πήγα να βγάλω και τα έκαναν θάλασσα. Άντε να τους εμπιστευθείς για κάτι σοβαρότερο! Επιπλέον, με ταλαιπώρησαν δυο βδομάδες για να μου βγάλουν δυο γελοία ράμματα κι έριξαν πάνω μου την ανικανότητά τους.

Επίλογος: Τελικά, η πληγή θα κλείσει εντελώς χωρίς να χρειαστεί πλαστική. Ίσως να βοήθησαν οι καθημερινοί οραματισμοί μου σχετικά με τη σωστή και πλήρη επούλωσή του. Το μόνο που θα μείνει, είναι ένα ανεπαίσθητο σημαδάκι.

Σα να μου φαίνεται, πάντως, ότι οι γιατροί (μαζί με ολόκληρο το ιατρικό κατεστημένο) λειτουργούν συντονισμένα ως μηχανισμός εξουσίας, εφαρμόζοντας τεχνικές καταστολής στον κοσμάκη: Φροντίζουν να νουθετούν και να μειώνουν συστηματικά τον ασθενή, ενώ τον γεμίζουν ανασφάλειες σχετικά με την υγεία του, έτσι ώστε να τρέχει και να μη φθάνει τρομοκρατημένος. Να γιατί, ιδίως τα τελευταία χρόνια, οι γιατροί έχουν φαγωθεί και διατάζουν κάθε λίγο και λιγάκι τσεκ-απ κι εξετάσεις, ακόμη κι όταν δεν υπάρχει το παραμικρό σύμπτωμα...

Παρασκευή, 22 Σεπτεμβρίου 2000

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι πάνω σε μπαλκόνι, μέσα σ' ένα σχολείο. Ξαφνικά εμφανίζεται ένας δεινόσαυρος που πλησιάζει επικίνδυνα. Ο φόβος με κάνει να συνειδητοποιήσω ότι ονειρεύομαι και το όνειρο γίνεται διαυγές. Όμως, αυτό δεν σταματά το δεινόσαυρο, ο οποίος καταφθάνει τώρα μεταμορφωμένος σε άνθρωπο. Όταν θυμώνει ξαναγίνεται δεινόσαυρος. Πετώ μακριά για να ξεφύγω μα πετά κι αυτός. Τότε εγώ μεταμορφώνομαι σε πτερόσαυρο. Εντέλει, καταλήγω κάτω στο ισόγειο, πλάι στα δυο ανήψια μου...

Πρωινό επεισόδιο στο λεωφορείο: Ένας "τρελός" κάθεται σε μια θέση μπροστά και μονολογεί ασταμάτητα. Οι υπόλοιποι, "λογικοί" επιβάτες τον παρατηρούν με σιωπηλή αποδοκιμασία. Ξαφνικά, ο τύπος κόβει απότομα τον μονόλογό του, στρέφει προς τα πίσω και λέει σε όλους μας με δυνατή φωνή: "Νομίζετε ότι εγώ είμαι τρελός! Κάνετε λάθος! Εσείς είσαστε οι τρελοί! Αν μπει ελεγκτής μέσα στο λεωφορείο, εμένα δεν θα τολμήσει να μου ζητήσει εισητήριο, ούτε να μου βάλει πρόστιμο!"

Τρέλα και Λογική: Οι κοινωνίες των φρενοκομείων είναι πολύ πιο υγιείς από τις κοινωνίες των φυλακών -παράδοξο αλλά αληθινό. Στα φρενοκομεία οι τρόφιμοι δεν ξυλοκοπούν, ούτε βιάζουν ο ένας τον άλλο προκειμένου ν' ανέβουν στην ιεραρχία. Πιθανόν να παρατηρηθούν βίαια επεισόδια, όμως είναι περιστασιακά και χωρίς συνέχεια. Άλλωστε, οι φύλακες-νοσοκόμοι δεν επιτρέπουν να ξεφύγει η κατάσταση από τον έλεγχο. Στα φρενοκομεία υπάρχουν νόμοι.

Οι φυλακές, από την άλλη πλευρά, είναι γεμάτες με "υγιή", "λογικά" άτομα -άρα αποτελούν μικρογραφία της ανθρώπινης κοινωνίας. Εκεί μέσα συντελείται κάθε ώρα και στιγμή ένας αμείλικτος αγώνας για επικράτηση, με όλα τα μέσα. Προκειμένου ν' ανέλθουν έστω και λίγο

στην ιεραρχία της φυλακής, οι τρόφιμοι συστηματικά μηχανορραφούν, δέρνουν, βιάζουν ή και σκοτώνουν ο ένας τον άλλο και αυτό θεωρείται φυσιολογική συμπεριφορά. Όσο για τους δεσμοφύλακες, όχι μόνο δεν εμποδίζουν αυτές τις καταστάσεις αλλά τις ενθαρρύνουν κρυφά ή φανερά εφόσον, για λόγους συμφέροντος, φροντίζουν να "τα κάνουν πλακάκια" με την ισχυρότερη κλίκα των φυλακισμένων. Στις φυλακές -όπως και στην κοινωνία άλλωστε- δεν υπάρχουν νόμοι. Υποτίθεται πως υπάρχουν. Εκείνο που πραγματικά υπάρχει, είναι ασυδοσία: Ο κάθε ανώμαλος μπορεί να κάνει ό,τι του καπνίσει προκειμένου ν' ανέβει στην ιεραρχία.

Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία τρελός ή απροσάρμοστος είναι όποιος δεν καταφέρνει να συμμετέχει αποτελεσματικά στα διάφορα παιγνίδια εξουσίας. Ο "τρελός" δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα σε μια ιεραρχία. Αλήθεια, ποιός μπορεί να υποτάξει ή να ελέγξει πραγματικά έναν τρελό; Οι τρελοί δεν είναι καλοί δούλοι. *Τελικά, ποιός είναι τρελός και ποιός όχι;*

Σάββατο, 30 Σεπτεμβρίου 2000

Έχω ξεκινήσει, δυστυχώς, να ψάχνω για δουλειά. Το επίδομα ανεργίας τελειώνει, μαζί και η εννιάμηνη περίοδος ξεγνοιασιάς που είχα επιτρέψει στον εαυτό μου. Τρέχω και αφήνω βιογραφικά σε διάφορες εταιρείες, όμως καμία δεν δείχνει ενδιαφέρον για τα προσόντα μου. Επίσης, δυο φορές την εβδομάδα αγοράζω την εφημερίδα και χτενίζω τις αγγελίες για υπαλλήλους γραφείου. Το σιχαίνομαι αυτό μα δεν υπάρχει άλλη λύση. Εκ των πραγμάτων είμαι αναγκασμένη να κυνηγήσω πάλι μια μίζερη θέση γραμματέως σε κάποια απαίσια επιχείρηση. Πάντως, όλοι το πρώτο πράγμα που ρωτάνε είναι η ηλικία μου και μόλις ακούνε το νούμερο 36 μου κλείνουν το τηλέφωνο. Αλήθεια,

πέρυσι που ήμουν 35 και δεν τους πείραζε, ήμουν τόσο πιο νέα;

Στις προάλλες είδα μια αγγελία που φαινόταν ιδανική για μένα: Ένας διάσημος εκδοτικός οίκος που εδρεύει κοντά στη Γλυφάδα, ζητούσε γραμματέα διευθύνσεως και βοηθό γραμματέως. Τα απαιτούμενα προσόντα ήταν: γνώση επεξεργασίας κειμένου σε ηλεκτρονικό υπολογιστή, άριστη γνώση αγγλικής γλώσσας και προϋπηρεσία σε ανάλογη θέση. Έκανα αίτηση και για τις δυο θέσεις. Δεν με κάλεσαν ούτε για συνέντευξη, δεν μου απάντησαν καν. Μόλις το άκουσε η Μαρία Σχοινά, με την οποία συναντηθήκαμε σήμερα το απόγευμα, απόρησε κι αυτή: "Αποκλείεται να έχουν λάβει καλύτερο βιογραφικό από το δικό σου, αποκλείεται! Φοβάμαι μήπως η Παγγαία σε έχει βάλει σε καμιά μαύρη λίστα!", μου είπε σκεπτική.

Κυριακή, 8 Οκτωβρίου 2000

Παράλληλα έχω αρχίσει να δημοσιεύω κι εγώ αγγελίες στην εφημερίδα, αναζητώντας μαθητές για ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και ιταλικών. Οι μέρες περνούν, μου τηλεφωνούν πολλοί ενδιαφερόμενοι, ωστόσο κανείς δεν με καλεί να συζητήσουμε από κοντά. Δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα...

Η φίλη μου η Περσεφόνη, η οποία ενδιαφέρεται και αυτή να ξεκινήσει τέτοια καριέρα, αντέδρασε μάλλον περίεργα μόλις της εξήγησα ότι σκοπεύω να διδάσκω όχι μόνο Ιταλικά αλλά και Αγγλικά: "Θα κάνεις και Αγγλικά; Νόμιζα πως θα δίδασκες μόνο Ιταλικά! Έτσι μου είχες δώσει να καταλάβω!" μου πέταξε με σπασμένη φωνή, που έδινε την εντύπωση ότι κόντευε να βάλει τα κλάμματα. Στη συνέχεια με ρώτησε με τι βαθμό πήρα το Proficiency τότε, το 1983· μόλις άκουσε "με C", έσπευσε να μου υπενθυμίσει ότι εκείνη το πήρε

με Α, την εποχή που βρισκόταν στην Αγγλία. "Κανονικά, δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται η διδασκαλία σε όσους παίρνουν το Proficiency με C! Έχει σημασία με τι βαθμό παίρνεις το δίπλωμα!" δήλωσε σοβαρά.

Δευτέρα, 16 Οκτωβρίου 2000

Ανέλπιστο: Μόλις κατάφερα, επιτέλους, να βρω αγοραστή για το προβληματικό οικόπεδό μου στην Αίγινα! Μια γειτόνισσα εκεί έδειξε ενδιαφέρον και συμφώνησα να της το πουλήσω στην τιμή των 1.400.000 δρχ. Έτσι, σήμερα το απόγευμα συναντηθήκαμε σε μεγάλη καφετέρια της Γλυφάδας, μαζί με τους πατεράδες μας. Αφού διάβασα προσεκτικά το συμβόλαιο που είχε ετοιμάσει η κοπέλα, το υπέγραψα. Όμως, μόλις τότε παρατήρησα ότι η αναγραφόμενη τιμή δεν ήταν 1.400.000 δρχ αλλά 140.000 δρχ! Έπεσα από τα σύννεφα! *Μα πώς μου ξέφυγε αυτή η "λεπτομέρεια", μετά από τόσο προσεκτικό διάβασμα;* Με έπιασε πανικός αλλά το έκρυψα επιμελώς. Ευτυχώς, οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν τόσο ανήθικοι ώστε να επωφεληθούν από το λάθος μου. Εντέλει εισέπραξα εγώ τις 1.400.000 δρχ, πήραν αυτοί τα συμβόλαια, όλα εντάξει...

Σάββατο, 21 Οκτωβρίου 2000

Αστρική Προβολή: Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι κι εκτελώ την πρωινή άσκηση διαλογισμού. Μισοκλείνω τα μάτια και συγκεντρώνομαι. "Βγαίνω" από το σώμα μου πολύ εύκολα. Περνώ μέσα από το οφίς και το σαλόνι, ώσπου βρίσκομαι έξω στο μπαλκόνι κι από εκεί αρχίζω να κατευθύνομαι προς τη θάλασσα, πετώντας πάνω από μια άλλη Γλυφάδα, γεμάτη δενδρόφοιτες εκτάσεις. Απολαμβάνω την εμπειρία, μέχρι που φθάνω στην αμμώδη κι έρημη παραλία. Μπαίνω στο νερό μα μου φαίνεται κρύο. Βγαίνω και προσπαθώ να πετάξω

πάλι, σκαρφαλώνοντας πάνω σε κάτι αμάξια. Τότε, με ξυπνά η φασαρία του Θανάση, ο οποίος χαλάει τον κόσμο κάτω, στο σπίτι των γονέων μου.

Επιτέλους, μια αστρική προβολή μετά από αδράνεια μηνών! Τι υπέροχη αίσθηση! Ωστόσο, ορισμένοι αρνητικοί παράγοντες αναχαιτίζουν την εμπειρία μου -στη συγκεκριμένη περίπτωση ο Νάσος, που σίγουρα είναι πνεύμα ταραχής...

Σήμερα το απόγευμα κατόρθωσα να βρω τον πρώτο μου μαθητή: Ονομάζεται Γιάννης Κυριαζόγλου, μένει στον Άλιμο, είναι 17 ετών κι ενδιαφέρεται για ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών επιπέδου Lower. Δεν σκοπεύει να δώσει εξετάσεις για το πιστοποιητικό, θέλει μόνο να δώσει πανελλήνιες για τη σχολή δημοσιογραφίας. Καλό, σοβαρό και υπεύθυνο παιδί, μου τηλεφώνησε ο ίδιος, με κάλεσε στο σπίτι του και με προσέλαβε αμέσως. Ήδη νιώθω γεμάτη αισιοδοξία!

Σάββατο, 4 Νοεμβρίου 2000

Νέα απρόσμενη επιτυχία: Βρήκα και δεύτερο μαθητή! Ονομάζεται Γιώργος Κοέν, είναι 18 χρονών, κατοικεί στην Άνω Γλυφάδα και θέλει να κάνει ιδιαίτερα μαθήματα ιταλικών για να πάρει το πιστοποιητικό επιπέδου 3 τον Ιούνιο. Καλό, λογικό κι έξυπνο παιδί. Ωστόσο, σήμερα το απόγευμα που επέστρεψα από την πρώτη συνάντηση στο σπίτι του, ο πατέρας μου φρόντισε να μου σπάσει τα νεύρα με τη μιζέρια και τη γρουσουζιά του, φωνάζοντας επί ώρα ότι επειδή βρήκα δυο μαθητές για να τους κάνω ιδιαίτερα, θα με τσακώσει η εφορία και θα πάω φυλακή!

Πάνω που μιλάμε για γρουσουζιά: Η θεία Δέσποινα βρίσκεται εδώ, με σκοπό να μείνει τρεις μέρες. Την αποφεύγω επιμελώς, όσο είναι δυνατόν, μα δεν τα καταφέρνω πάντα. Έχω εξηγήσει στη μητέρα μου

να μη της αναφέρει τίποτα για τη νέα μου εργασία, αυτή όμως πιάνει και της τα λέει όλα χαρτί και καλαμάρι. Η θεία παίρνει ύφος αστυνομικού επιθεωρητή και μου αρχίζει την ανάκριση:
"Έχεις βρει κανένα παιδί;"
"Δύο", απαντώ ήρεμα.
"Δύο, ε; Και δε μου λες, ποιός εγγυάται για τη δουλειά σου; Πώς ξέρουν οι γονείς ότι τα παιδιά τους μαθαίνουν πράγματι αγγλικά;"
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου, ωστόσο προσπαθώ να παραμείνω ψύχραιμη και να μην οξύνω τα πνεύματα: "Οι γονείς ξέρουν αγγλικά και μπορούν να κρίνουν", της απαντώ ήρεμα.
"Οι πιο πολλοί δεν γνωρίζουν ξένες γλώσσες", συνεχίζει η θεία με εξυπνακίστικο ύφος. "Οπότε, ποιός σε ελέγχει;"
"Αν το πάρουμε έτσι, τότε και στο σχολείο που πάει το παιδί, ποιός ελέγχει τι πραγματικά μαθαίνει;" αντιτάσσω εγώ.
"Το σχολείο είναι αλλιώς", αποφαίνεται η Δέσποινα με αυταρχικό ύφος. "Εκεί υπάρχει έλεγχος! Άσε, κατάλαβα πολλά!"

Εκνευρίζομαι απίστευτα. Γυρνώ στη μάνα μου και της λέω: "Δεν σου είπα να μη της πείς τίποτα για τα μαθήματα;"
Η μαμά φαίνεται κι αυτή θυμωμένη, ενώ η θεία αρχίζει ν' ανησυχεί πως κάτι δεν πάει καλά:
"Εεε; Τι έγινε;" απορεί ηλιθιωδώς.
Τα παίρνω άσχημα: "Άκου να σου πω", ξεσπάω. "Εγώ έχω πάρει τρία Proficiency σε τρεις διαφορετικές γλώσσες και δεν θα κρίνεις εσύ αν εγώ κάνω σωστά τη δουλειά μου ή όχι!"
"Μα... εγώ δεν είπα τίποτα!" κλαψουρίζει η θεία. "Εγώ... τι ξέρω εγώ... μια αγράμματη γυναίκα είμαι!"

“Αφού είσαι αγράμματη, να το βουλώνεις και να μη μιλάς!” της φωνάζω και αμέσως μετά σηκώνομαι και φεύγω. Παρ' όλο τον καυγά, η θεία Δέσποινα θα μείνει ακόμα δυο μέρες, σα να μην έγινε τίποτα.

Και με είχε προειδοποιήσει η φίλη μου η Νινέτα, που παραδίδει κι αυτή ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών εδώ και πολλά χρόνια: “Αυτή η δουλειά προκαλεί πολύ μίσος -και δεν μπορώ να καταλάβω γιατί...”

Πέμπτη, 23 Νοεμβρίου 2000

Στα πρώτα μαθήματα με το Γιάννη είμασταν πάντα οι δυο μας στο σπίτι. Δεν παρουσιαζόταν ούτε πατέρας ούτε μάνα και είχα αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Είναι δυνατόν να ζει μόνο του ένα παιδί 17 χρονών, σ' ένα τόσο μεγάλο σπίτι; Το μυστήριο δεν άργησε να λυθεί: Ο πατέρας του δουλεύει ως αργά, ενώ η μητέρα του βρίσκεται στην Αμερική μαζί με την αδελφή του. Αρχικά νόμιζα πως η κοπέλα είναι παντρεμένη με Αμερικανό στη Νέα Υόρκη -όμως όχι: η 16χρονη αδελφή του Γιάννη έπασχε από λευχαιμία, στο τελευταίο στάδιο. Σήμερα το πρωί με ειδοποίησαν τηλεφωνικά ότι “το παιδί μας άφησε χρόνους”, οπότε μου ακύρωσαν τα μαθήματα της εβδομάδας.

Αμέσως μετά, δεν μπόρεσα να αποφύγω το συνειρμό: *Ο Γιάννης είναι ο πρώτος μαθητής που βρήκα, και έχει ένα τόσο θλιβερό οικογενειακό πρόβλημα· να είναι αυτό* ***σημάδι της μοίρας*** *για την καινούργια μου καριέρα;* -πιθανότητα που προτίμησα να απορρίψω αμέσως...

Επειδή, όμως, μόνο με δυο ιδιαίτερα μαθήματα δεν μπορεί να επιβιώσει κανείς, έχω αρχίσει να μοιράζω διαφημιστικά φυλλάδια για την πιτσαρία Sapore d' Italia, που βρίσκεται πολύ κοντά στο σπίτι μου. Τρεις ώρες την ημέρα, από τις 11:00 το πρωί μέχρι τις 2:00 το

μεσημέρι, γυρίζω όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα και αφήνω φυλλάδια στις πόρτες ή στα γραμματοκιβώτια. Η δουλειά είναι κατάλληλη περισσότερο για φοιτητές που προσπαθούν να βγάλουν ένα χαρτζιλίκι, ωστόσο μου αρέσει επειδή περπατώ πολύ και ανεβαίνω συχνά σκάλες: Ουσιαστικά γυμνάζομαι και παράλληλα γνωρίζω διάφορες γειτονιές της περιοχής, αντί να είμαι φυλακισμένη σε κανένα μπουντρούμι (γραφείο) μαζί με μαφιόζους και πουτάνες. Εισπράττω 1200 δρχ την ώρα, δηλαδή όσα θα έπαιρνα και ως γραμματέας. Βέβαια, σε αυτές τις δουλειές δεν βάζουν ένσημα. Πάντως, προς το παρόν είμαι ικανοποιημένη: Από πλευράς συνθηκών, η διανομή φυλλαδίων είναι η καλύτερη δουλειά που έχω βρει ποτέ.

Δεν έχω αποκαλύψει στους γονείς μου τι δουλειά ακριβώς κάνω, επειδή πιστεύουν πως μια τέτοια “ποταπή” εργασία δεν είναι αντάξιά μου. Τους έχω πει ότι τάχα κάνω εξωτερικά θελήματα για ένα λογιστικό γραφείο, όμως μάλλον υποψιάζονται την αλήθεια και κάθε τόσο μου τα πρήζουν να ψάξω για κάτι άλλο. Σήμερα νευρίασα και τους φώναξα: “Βάλτε, λοιπόν, μέσον και βρείτε μου εσείς μια καλύτερη δουλειά!”

Κι ένα συνταρακτικό νέο: Το φανταστικό διήγημά μου “Περιπέτεια στη Χώρα των Ξωτικών” έχει δημοσιευτεί στο τεύχος Νοεμβρίου του περιοδικού ευρείας κυκλοφορίας “Άστρον”! Μόλις της το έδειξα δημοσιευμένο, η Πέρσα άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά της, προθυμοποιήθηκε μάλιστα, να πάει να αγοράσει κι εκείνη το τεύχος. “Δεν αφήνεις τα καθηγητηλίκια, να πας να δουλέψεις στο "Άστρον", λέω γω;” με συμβούλεψε στο τέλος. Ανάλογο ενδιαφέρον έδειξε και η Λουίζα: “Όταν διαβάζει κανείς τα διηγήματά σου, Υβόννη, νιώθει μέσα του μια χαρά, ένα φως”, μου είπε χαρωπά. Επίσης, έσπευσε να βγάλει φωτοτυπίες του

διηγήματος για να τις μοιράσει σε συναδέλφους της. Όπως η ίδια με διαβεβαίωσε, όλοι είπαν καλά λόγια.

Όταν εξήγησα τα καθέκαστα στη Μαρία Σχοινά, μου έδωσε συγχαρητήρια για την επιτυχία μου, ωστόσο δεν έδειξε προθυμία ν' αγοράσει το τεύχος. Μου ζήτησε να της βγάλω εγώ φωτοτυπία το διήγημά μου και να της το δώσω, πράγμα που έκανα. Όταν το διάβασε, με πήρε τηλέφωνο, με συνεχάρη ξανά και -πολύ επιδέξια- κατέληξε να με ρωτήσει:

"Σε πληρώσανε γι' αυτό;"

"Όχι, αλλά δεν είχα τέτοια απαίτηση. Μου αρκεί που δημοσίευσαν το διήγημά μου στο περιοδικό", της εξήγησα.

"Κατάλαβα", αποκρίθηκε αινιγματικά. "Σε πήρε τηλέφωνο κανένας από τους αναγνώστες; Βρήκες κανένα γκόμενο χάρη σ' αυτό;"

"Όχι, τίποτα τέτοιο..."

"Σκατά, λοιπόν!" βρυχήθηκε η Μαρία.

Ζήλεψε ή μου φαίνεται;

Αλλαγή πορείας: Τους τελευταίους μήνες οι προβληματισμοί και οι στοχασμοί μου έχουν λιγοστέψει κατά πολύ, καθώς γενικά αισθάνομαι πιο κατασταλαγμένη, πιο ατάραχη. Γιατί άραγε; Απάντηση: Έχω κόψει πια τις περιττές συναναστροφές και όλη εκείνη την άσκοπη κοινωνικοποίηση. Οι βαρετές έξοδοι με καταθλιπτικά ή δύστροπα άτομα με κουράζουν υπερβολικά πια. Δεν πηγαίνω στο γυμναστήριο, ούτε στη δουλειά, ούτε σε κάποια λέσχη. Δεν αναλώνομαι στο κυνήγι γνωριμιών αμφίβολης χρησιμότητας. Δεν εκτίθεμαι πλέον, άρα δεν δίνω την ευκαιρία στους ανθρώπους να μου εξαπολύουν ψυχικές επιθέσεις. Δεν με επηρεάζουν πια, δεν με πείθουν για την αναγκαιότητα του να είσαι αξιαγάπητος και δημοφιλής, ούτε για την ιερή υποχρέωση του "να προσφέρεις στο κοινωνικό σύνολο",

δηλαδή στο κοπάδι.

Αντιπαθώ συνειδητά πλέον τα γυμναστήρια κι όλο εκείνο το κλίμα επίδειξης, ματαιοδοξίας κι επιτηδευμένης ψυχρότητας που καλλιεργείται σ' αυτά. Ακόμη, βρίσκω ότι ο χρόνος και το χρήμα που ξοδεύω εκεί δεν έχουν το ανάλογο αποτέλεσμα στο σώμα μου. Τώρα, με τη διανομή φυλλαδίων θεωρώ ότι γυμνάζομαι καλύτερα και πληρώνομαι γι' αυτό!

Σε τελική ανάλυση, η συναναστροφή με τους άλλους δημιουργεί περισσότερα προβλήματα απ' όσα λύνει: Όταν είσαι μόνος, έχεις ν' αντιμετωπίσεις τη μοναξιά. Όταν βρίσκεσαι ανάμεσα σε ανθρώπους, έχεις ν' αντιμετωπίσεις την περιφρόνηση, την εχθρότητα, την ίντριγκα, την υπονόμευση *και* τη μοναξιά.

Σαφώς, λοιπόν, τώρα που δεν ανακατεύομαι με πολλούς και με πολλά, αισθάνομαι πιο συγκεντρωμένη και ισορροπημένη. Εκείνο που μ' ενοχλεί καμιά φορά, δεν είναι η μοναξιά αλλά η ανία. Μ' ενοχλεί ιδιαίτερα το ότι δεν παίζω πια "Esoterra" αρκετά συχνά κι αυτό επειδή η Περσεφόνη ενδιαφέρεται όλο και λιγότερο. Έχουμε καταντήσει να παίζουμε μια φορά το μήνα με το ζόρι.

... Ο χρόνος θα τελειώσει μ' ένα ακόμη αναπάντεχα ευχάριστο γεγονός: Το διήγημά μου "Η Άλλη Πλευρά" δημοσιεύεται στο τεύχος Δεκεμβρίου του περιοδικού "Φανταστικοί Κόσμοι".

* * * *

Δευτέρα, 15 Ιανουαρίου 2001

Ερωτικό όνειρο: Αισθάνομαι ότι μια αόρατη οντότητα με πλησιάζει και με θέλει ερωτικά. Εγώ αρέσκομαι στο απαλό, αέρινο άγγιγμα, όταν όμως ο επίδοξος εραστής υλοποιείται, βλέπω ότι είναι ένα

μαύρο, τριχωτό, καμπούρικο, απεχθές ον. Ξυπνώ αναστατωμένη και προβληματισμένη...

Μάλλον ανέλπιστα, πρόσφατα κατάφερα να βρω άλλες δυο μαθήτριες: Η πρώτη είναι μια πενηντάχρονη πλούσια που θέλει να μάθει να μιλάει αγγλικά σε χρόνο ρεκόρ, για να τα χρησιμοποιεί στο τουριστικό μαγαζί που έχει στη Μάνη· όπως είναι αναμενόμενο, δεν θα φτουρήσει πάνω από τρεις μήνες. Η δεύτερη είναι η Λίνα, κόρη του ξαδέρφου μου Δαμιανού, η οποία είναι άσχετη από αγγλικά, μελετάει ελάχιστα, ακυρώνει συνεχώς μαθήματα, περιμένει όμως να πάρει το Lower του χρόνου. Προς το παρόν, προχωράμε σχετικώς ομαλά.

Σήμερα το πρωί η αδελφή μου μπήκε σε δημόσιο νοσοκομείο για να κάνει πλαστική εγχείριση στη μύτη της και να την ισιώσει, επειδή είναι κάπως καμπυλωτή. Οι επεμβάσεις αυτές στοιχίζουν περίπου 1.000.000 δρχ, όμως η Αλίκη κατάφερε να βρει έναν καλό γιατρό (φίλος ενός φίλου της), ο οποίος της χρέωσε μονάχα 150.000 δρχ. Πολύ τυχερή η Αλίκη...

Τετάρτη, 17 Ιανουαρίου 2001

Συνεχίζω να μοιράζω φυλλάδια για την πιτσαρία Sapore d' Italia, εδώ και τρεις μήνες τώρα. Η δουλειά μου αρέσει αρκετά, εφόσον δεν είμαι κλεισμένη σε κανένα πνιγηρό κελί (γραφείο) αλλά γυρίζω όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα, γνωρίζω γειτονιές που δεν ήξερα και συναντώ διαφόρων ειδών ανθρώπους. Ωστόσο, ορισμένοι νευρασθενικοί νεόπλουτοι θεωρούν μεγάλη καταστροφή το να τους αφήσει κάποιος ένα διαφημιστικό: “Το ξέρετε ότι με τα φυλλάδια που αφήνετε δημιουργείτε σοβαρά προβλήματα; Μια φορά, υπήρχε ένα φυλλάδιο στο γραμματοκιβώτιο κι έκρυβε έναν λογαριασμό της ΔΕΗ, με αποτέλεσμα να μείνει απλήρωτος και να μας κόψουν το ρεύμα!” μου είπε

σήμερα ένας νταής βλαμμένος και με εμπόδισε να αφήσω φυλλάδια όχι μόνο στη δική του πολυκατοικία αλλά και στη διπλανή...

Τρίτη, 23 Ιανουαρίου 2001

Τεράστια, όμως, προβλήματα δημιουργούνται όταν δεν υπάρχουν γραμματοκιβώτια, οπότε είμαι αναγκασμένη να χτυπάω κουδούνια για να μπαίνω μέσα στις πολυκατοικίες και να μοιράσω τα φυλλάδια κάτω από τις πόρτες των διαμερισμάτων: “Απαγορεύεται να μπαίνετε μέσα στις πολυκατοικίες! Είναι παράνομο! Θα κάνω μήνυση!” μου ούρλιαξε σήμερα ένας αρρωστημένος γουρουνάνθρωπος, μόλις αντιλήφθηκε το φυλλάδιο κάτω από την πόρτα του.

“Δεν... δεν το ήξερα ότι είναι παράνομο!” δικαιολογήθηκα δειλά.

“Και βέβαια το ξέρατε!” συνέχισε να φωνάζει το βολεμένο γουρούνι.

Εξαφανίστηκα άρον-άρον.

Το απόγευμα, καθώς ξεφύλλιζα μια εφημερίδα, η ματιά μου έπεσε ασυναίσθητα σε μια συγκεκριμένη διαφήμιση: “Δρ. Ορφέας Μαντέλης, Διδάκτωρ Ψυχολογίας, Αριστούχος Πανεπιστημίου Αθηνών. Ψυχοθεραπεία και Συμβουλευτική Ενηλίκων. Τεστ Ψυχοδιάγνωσης. Τεστ Νοημοσύνης. Τηλ. 93.... Νέα Σμύρνη”. Ξαφνικά, ένιωσα την ακαταμάχητη επιθυμία να πάω να βρω αυτόν τον ψυχολόγο. Πήρα τηλέφωνο αμέσως, σαν υπνωτισμένη, του εξήγησα μέσες-άκρες τις ανασφάλειες που νιώθω εδώ και ένα χρόνο περίπου, του είπα επίσης ότι ενδιαφέρομαι για τα τεστ ψυχοδιάγνωσης και νοημοσύνης. Μου έκλεισε ραντεβού για την Παρασκευή το απόγευμα.

Τετάρτη, 31 Ιανουαρίου 2001

Αφού απάντησα σε ένα εκτενές ερωτηματολόγιο που μου έδωσε ο ψυχολόγος κ. Μαντέλης, σήμερα έλαβα από αυτόν ένα λεπτομερές σχεδιάγραμμα που αποδεικνύει ότι παρά τη συνεχιζόμενη επί δεκαετίες κακοτυχία, τις απανωτές απογοητεύσεις αλλά και τον αδυσώπητο πόλεμο που δέχομαι από παντού, εγώ εξακολουθώ να προχωρώ στο δρόμο μου, υπάρχω και εξελίσσομαι αρκετά ικανοποιητικά -σε πείσμα όλων. Συγκεκριμένα, το "Σχεδιάγραμμα Ικανοποίησης Συναισθηματικών Αναγκών" δείχνει τα παρακάτω αποτελέσματα: Δύναμη 95%, Εξέλιξη 75%, Ελευθερία 85%, Ψυχαγωγία 46%, Ασφάλεια 5% (μόλις!).

Ο Μαντέλης μου εξήγησε ότι τα αποτελέσματα είναι σε γενικές γραμμές πολύ καλά. Μόνο το θέμα της ασφάλειας χρειάζεται διερεύνηση, γιατί δείχνει ότι κατά βάθος δεν νιώθω σχεδόν καμία ασφάλεια, ούτε στο οικογενειακό, ούτε στο φιλικό μου περιβάλλον. Όσο για το τεστ νοημοσύνης, το οποίο έκανα κάνει επί τόπου, στο ιατρείο του Μαντέλη, την περασμένη Παρασκευή, αποκάλυψε ότι ο δείκτης νοημοσύνης μου στην κλίμακα Cattell είναι 160, δηλαδή ψηλότερος από το 99% του πληθυσμού...

Κυριακή, 11 Φεβρουαρίου 2001

Σήμερα το απόγευμα έχω ραντεβού με τη Μαρία Σχοινά στην Αθήνα. Πηγαίνουμε πρώτα για φαγητό και ύστερα για παγωτό σε καφετέρια-μπιστρό της Σταδίου, όπου, όπως πάντα, αναλύουμε σε βάθος διάφορα κοινωνικά και μεταφυσικά ζητήματα. Ώρες-ώρες δυσφορώ: Η Μαρία δεν σταματά ούτε στιγμή να μιλάει, ιδίως όταν θυμάται τον τελευταίο της γκόμενο, ο οποίος της έφαγε μερικά εκατομμύρια. Άλλοτε, πάλι, νιώθω σα να με βομβαρδίζει με αρνητικές υποβολές του τύπου: "Όλοι σε μισούν! Εγώ θα πάω στον Παράδεισο επειδή σε

αγαπάω” ... “Εσύ κι εγώ βράζουμε στο ίδιο καζάνι, πιο χαμηλά δεν πάει” ... “Αφού δεν είσαι πάμπλουτη και δεν έχεις αστεράτο γκόμενο, είσαι ένα τίποτα!”.

Απόψε, πάντως, δεν θα επιστρέψω στο σπίτι το βράδι. Στις 21:30 πρέπει να βρίσκομαι στο σπίτι της Σάσας στα Σεπόλια, επειδή οι δίδυμες έχουν πάρτυ γενεθλίων. Έχω αγοράσει δυο πανέμορφα καδράκια με χρυσογραφίες για δώρα, τα οποία βεβαίως περιφέρω σε όλη την Αθήνα μαζί με την Μαρία. Αισθάνομαι μια ευχάριστη έξαψη στη σκέψη ότι επιτέλους θα βρεθώ, μετά από πολλά χρόνια, σ' ένα χαρούμενο πάρτυ με νέους ανθρώπους. Ίσως δεν θα έπρεπε να κανονίσω διπλή έξοδο απόψε, όμως η Μαρία δεν ήθελε με κανένα τρόπο να βγούμε χθες, ούτε το επόμενο σαββατο-κύριακο, κι επέμενε πολύ για σήμερα τονίζοντας ότι “Δεν ξέρω μετά πότε θα είμαι ελεύθερη!”.

Πάντως, η αλήθεια είναι πως δεν βλεπόμαστε τόσο συχνά τελευταία: Έχουμε αραιώσει τις συναντή-σεις σε μια φορά το μήνα περίπου, κατόπιν γενικής δυσχέρειας που προβάλλει η Μαρία.

Κατά τις 9:00 το βράδι παίρνω τη γραμμή μετρό προς Άγιο Αντώνιο, μαζί με τη φιλενάδα μου, η οποία θα κατέβει στα Πατήσια. Εγώ, αφού κατέβω στα Σεπόλια θα πρέπει να πάρω ταξί για να βρω το σπίτι της Σάσας. Έχουμε ήδη καθήσει στις θέσεις μας και η Μαρία εξακολουθεί να με βομβαρδίζει ασταμάτητα, ώσπου ξαφνικά ρωτά ανήσυχη:
“Που είναι τα δώρα;”
Έντρομη αντιλαμβάνομαι ότι δεν κρατώ πια την τσάντα με τα δώρα, ούτε τη βλέπω πουθενά! “Κάπου τα ξέχασα!” αναφωνώ έξαλλη.
“Ίσως στην καφετέρια!” προτείνει η Μαρία.

Κατεβαίνουμε στην επόμενη στάση αλαφιασμένες και επιστρέφουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται στο μπιστρό

της οδού Σταδίου όπου, φυσικά, δεν βρίσκουμε τίποτα!
“Μήπως τα ξέχασες το προηγούμενο μαγαζί;” αναρωτιέται η Μαρία.
“Όχι! Είμαι σίγουρη πως δεν τα ξέχασα αλλού. Νομίζω, όμως, ότι τα κρατούσα όταν φύγαμε από το μπιστρό”, της απαντώ.

Τελικά, παίρνουμε το δρόμο μαζί ως τη στάση των λεωφορείων, με σκοπό να γυρίσω στο σπίτι μου. Εννοείται ότι δεν μπορώ να εμφανιστώ στο πάρτυ με άδεια χέρια. Εξάλλου, είναι Κυριακή βράδι και όλα τα μαγαζιά στο κέντρο είναι κλειστά, ακόμη και τα ανθοπωλεία! Η θλίψη και η απογοήτευσή μου δεν περιγράφονται! Η παροιμιώδης ατυχία μου χτύπησε ξανά! Ωστόσο, εκείνη την ώρα θεωρώ (μάλλον άδικα) ότι η Μαρία φταίει έμμεσα για όλη αυτή την αναποδιά και αρχίζω να θυμώνω μαζί της.
“Εκεί, στην καφετέρια, ήταν μια γριά με κακό γαλανό μάτι, που είδε τα δώρα και τα γρουσούζεψε!” της πετάω με πίκρα.
Η Μαρία κεραυνοβολείται, καθώς καταλαβαίνει τον υπαινιγμό: Είναι είκοσι χρόνια μεγαλύτερη από μένα κι έχει μεγάλα γαλάζια μάτια.
“Ποιά ήταν αυτή η γριά που λες;” με ρωτάει ταραγμένη.
“Εεε, μια εκεί”, απαντώ νευρικά.
“Καλά, καλά... Εγώ πρέπει να φύγω τώρα, να προλάβω το τρένο!”, μου λέει θλιμμένη. Ύστερα σηκώνεται και απομακρύνεται γοργά.

Αργότερα, στο σπίτι μου αντί στο πάρτυ, μέσα σε βαριά κατάθλιψη, φέρνω ξανά και ξανά στο νου μου τα γεγονότα με τη σειρά ώσπου κατανοώ τι ακριβώς έχει συμβεί: Τα δώρα δεν τα ξέχασα στην καφετέρια αλλά στα εκδοτήρια εισητηρίων του μετρό. Την ώρα που έβγαζα εισητήριο, η Μαρία βιαζόταν και στεκόταν μακρυά από μένα, ενώ ταυτόχρονα μου μιλούσε

ασταμάτητα. Περίεργο φέρσιμο για τη Μαρία, πάντως: Αυτή, συνήθως, δεν ξεκολλάει από δίπλα μου. Ετούτη τη φορά, όμως, η βιασύνη της σε συνδυασμό με τη ακατάσχετη λογοδιάρροιά της μου απέσπασαν την προσοχή τόσο, ώστε φεύγοντας από τα εκδοτήρια ξέχασα εκεί την τσάντα με τα δώρα. Στη συνέχεια, η όλη υστερική κατάσταση με αποπροσανατόλισε κι έτσι δεν μπόρεσα να θυμηθώ εγκαίρως τι είχε συμβεί.

Κρίμα: Ήταν πολύ όμορφα καδράκια με λαμπερά εξοχικά τοπία. Κρίμα και για τη γιορτή που έχασα. "Πότε θα ξανάχεις τώρα την ευκαιρία να παρευρεθείς σ' ένα πάρτυ;" αναρωτήθηκε λυπημένη η μητέρα μου, μόλις άκουσε τα καθέκαστα.

Καμιά δεκαριά μέρες αργότερα, η Μαρία θα με ξαναπάρει τηλέφωνο για να βρεθούμε. "Έσκασα που δεν πήγες στη γιορτή", μου λέει. Εγώ, όμως, είμαι ψυχρή απέναντί της και αρνούμαι να τη συναντήσω, αποφασισμένη να διακόψω οριστικά μαζί της...

Πέμπτη, 8 Μαρτίου 2001

Η ώρα είναι 1:00 το μεσημέρι κι έχω χτυπήσει κουδούνι για να μπω σε μια παλιά πολυκατοικία και να μοιράσω φυλλάδια. Τότε εμφανίζεται στην πόρτα μια μεσόκοπη κότα, φορώντας νυχτικό. "Ξέρετε τι κακό μου κάνατε;" μου λέει, μάλλον ειρωνικά.

Λίγο αργότερα, σε άλλη πολυκατοικία, μόλις αφήνω φυλλάδιο κάτω από μια πόρτα πετάγεται έξω έξαλλη μια άλλη υστερική κότα και αρχίζει να με βρίζει, ενώ ο σκύλος της πετάγεται έξω, μπλέκεται στα πόδια μου και γαυγίζει απειλητικά!

"Μάζεψε το σκύλο!" φωνάζω κι εγώ νευριασμένη, ωστόσο εκείνη ωρύεται σαν τρελή για την τρομερή ενόχληση!

"Χρειάζεσαι επειγόντως γιατρό!" της πετάω φεύγοντας.

Η τρέλα δεν πάει στα βουνά. Πάει στους βολεμένους...

Δευτέρα, 12 Μαρτίου 2001

Παρατηρώντας πώς εργάζονται άλλοι διανομείς φυλλαδίων, μπορώ να πω ότι κανείς δεν κάνει τη σχολαστικά προσεγμένη δουλειά που κάνω εγώ: Δεν παραλείπω κανένα σπίτι, ενώ αν δεν υπάρχουν γραμματοκιβώτια χτυπάω ένα κουδούνι και μοιράζω τα διαφημιστικά στις πόρτες. Οι περισσότεροι διανομείς, αντίθετα, πετούν τα μισά φυλλάδια σε σκουπιδοτενεκέδες ή τα παρατούν φίρδην-μίγδην στις αυλές.

Κι όμως, το αφεντικό έχει πρόβλημα με την ποιότητα της δουλειάς μου:

"Να μην πετάς κάτω τα φυλλάδια", μου κάνει αυστηρά, σήμερα, αφού επέστρεψα από τη γύρα.

"Μα δεν τα πετάω κάτω!" διαμαρτύρομαι.

"Δεν βγαίνουν οι παραγγελίες!" μου εξηγεί η γυναίκα του.

"Εγώ τα μοιράζω σωστά. Δεν ξέρω γιατί δεν πάει καλά το μαγαζί!" της απαντώ.

Τρίτη, 20 Μαρτίου 2001

Σήμερα, επιστρέφοντας από τη γύρα για το μοίρασμα των φυλλαδίων, το αφεντικό άρχισε αμέσως τις παρατηρήσεις:

"Όταν σε μια μονοκατοικία δεν υπάρχει γραμματοκιβώτιο, να μην αφήνεις φυλλάδιο στα κάγκελα! Και στα τριώροφα ή τετραώροφα σπίτια να μην ρίχνεις τα φυλλάδια κάτω από την κεντρική πόρτα. Να χτυπάς το κουδούνι, όπως κάνεις στις πολυκατοικίες!"

"Εντάξει", τον διαβεβαίωσα με χαμόγελο.

Προφανώς, λοιπόν, ο κύριος έχει βάλει να με παρακολουθούν, πράγμα που δεν μου αρέσει καθόλου. Ωστόσο, δεν έδειξα καμία δυσαρέσκεια.

Παρασκευή, 23 Μαρτίου 2001

Σήμερα μου την έδωσε η γυναίκα του αφεντικού (βολεμένη κότα), καθώς με αγριοκοίταξε ξαφνικά και μου πέταξε: "Να μοιράζεις ωραία, κοπελιά, όχι πεταμένα κάτω, έτσι;". Δεν μπήκα στον κόπο ν' απαντήσω. Επιπλέον, μετά το τέλος της δουλειάς, το αφεντικό μου ζήτησε να μην μοιράσω για καμιά βδομάδα, επειδή έχει ξεμείνει από φυλλάδια, λέει, και περιμένει καινούργια. Παραξενεύτηκα αλλά δεν το' δεσα κόμπο. *Καλύτερα*, σκέφθηκα.

Θα με ξανακαλέσει μετά από τρεις βδομάδες. Σαφώς, στο διάστημα αυτό θα έψαχνε για άλλη υπάλληλο να με αντικαταστήσει αλλά, όπως φαίνεται, δεν βρήκε καμιά της προκοπής. Έτσι, με αναγκάζεται να φωνάξει εμένα πάλι για δουλειά. Κι εγώ θα ξαναπάω.

Συμπέρασμα: Κοντεύω 38 ετών, γνωρίζω τρεις ξένες γλώσσες, έχω εργαστεί σε επιχειρήσεις επί 14 χρόνια, είμαι σοβαρό, υπεύθυνο και μετρημένο άτομο -κι όμως, οι "συνάνθρωποι" αμφισβητούν έντονα την ικανότητά μου να μοιράζω διαφημιστικά...

Τετάρτη, 23 Μαΐου 2001

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα μοιράζω διαφημιστικά, όμορφα και χαρωπά. Κάποια στιγμή βρίσκομαι έξω από ένα τριώροφο που η πόρτα του είναι ανοιχτή. *Υπέροχα,* σκέφτομαι και αρχίζω ν' ανεβαίνω τις σκάλες, αφήνοντας φυλλάδια κάτω από κάθε πόρτα. Κατεβαίνω με το ασανσέρ. Στον πρώτο όροφο κάνει στάση και μπαίνει μέσα μια οξυζεναρισμένη τροφαντή πενηντάρα -αντιπροσωπευτικό παράδειγμα βολεμένης πουτάνας. Μόλις με αντικρύζει, παθαίνει σύγκρυο:
"Πως τολμάτε και μπαίνετε στα ξένα σπίτια;" αναφωνεί.
"Η πόρτα ήταν ανοιχτή", απαντώ κοκκινίζοντας.

“Συνήθως, όσοι μοιράζουν φυλλάδια δεν μπαίνουν στα σπίτια μη τους πιάσει κανένας και τους σπάσει στο ξύλο!” συνεχίζει η ξεδιάντροπη κότα, με ξιπασμένο στυλάκι. Πάλι καλά, δηλαδή, που δεν έφαγα ξύλο επειδή άφησα τρία φυλλάδια σε βολεμένους μαφιόζους.

Επιστρέφοντας το μεσημέρι στην πιτσαρία, βλέπω έναν κοστουμαρισμένο κύριο να συνομιλά με το αφεντικό: “Πρέπει να είσαι πιο προσεκτικός, από αυτούς τρως!” του λέει χαμηλόφωνα μα εγώ το ακούω και απορώ. Τι να εννοούσε, άραγε;

Πέμπτη, 24 Μαΐου 2001

Ξανά πάλι, εργασία και χαρά. Κάποια στιγμή, μπαίνω μέσα σ' ένα φαρμακείο για ν' αφήσω φυλλάδιο. “Όχι, μην αφήσεις τίποτα”, μου κάνει η φαρμακοποιός. “Εγώ είμαι αυτή που σας κατήγγειλε χθες! Είχα καλέσει κόσμο προχθές βράδι, παραγγείλαμε πίτσα από σας και όλοι μας, δέκα άτομα, καταλήξαμε στο νοσοκομείο με δηλητηρίαση! Αυτή είναι η ποιότητά σας!”

Μένω άναυδη, κάνω αμέσως μεταβολή και αποχωρώ λέγοντας: “Τι να πω; Ξέρω γω;”. Κατά τ' άλλα, εγώ φταίω -λέει το αφεντικό- που “δεν βγαίνουν οι παραγγελίες” και “η δουλειά δεν πάει τόσο καλά τελευταία”...

Η Κρυμμένη Αλήθεια

Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας: Η αληθινή ανθρωπότητα έχει εκλείψει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλοι αυτοί που περιφέρονται γύρω μου δεν είναι παρά απομιμήσεις ανθρώπων, *τέρατα*, βιολογικά δημιουργήματα μιας επιθετικής εξωγήινης φυλής που ήλθε κάποτε από τ' άστρα. Συγχωνεύτηκαν με τους παλιούς ανθρώπους, τους υπονόμευσαν συστηματικά μέσα στους αιώνες, ώσπου τελικά τους εξολόθρευσαν.

Έχω βρεθεί σ' έναν κόσμο που κάποιοι τον μεταλλάσσουν βαθμιαία, σύμφωνα με ένα σκοτεινό, μυστηριώδες σχέδιο. Η φύση μολύνεται διαρκώς και σταδιακά εξαλείφεται, ενώ στη θέση της ορθώνονται μάζες μεταλλικές, εφιαλτικές, αφύσικες. Όσο για τους "ανθρώπους", σε αυτούς έχει ανατεθεί να θυσιάζουν οτιδήποτε ζωντανό υψώνοντας παντού τα "μεγάλα και θαυμαστά έργα" τους, που όσο πιο "μεγάλα και θαυμαστά" είναι τόσο περισσότερο καταστρέφουν τη φύση.

Άκου: Όλη μέρα σφυροκοπούν ανελέητα, ακατάπαυστα, μολύνοντας τη σιωπή αλλά και τα τέσσερα στοιχεία: Η φωτιά παίρνει τη μορφή αόρατων, αινιγματικών μορφών ενέργειας (ηλεκτρισμός, ακτινοβολίες)· η γη καλύπτεται από σιδερένιες ή πέτρινες φυλακές (κτήρια)· το χώμα γεμίζει με ραδιενέργεια και παράξενες, τοξικές χημικές ενώσεις· το νερό -θάλασσες, λίμνες, ποτάμια- μολύνεται από διάφορα απόβλητα· ο αέρας είναι γεμάτος νοσογόνα καυσαέρια. Η διαδικασία μεταλλαγής του γήινου περιβάλλοντος έχει ξεκινήσει εδώ και χιλιετίες· στη σύγχρονη εποχή εντείνεται στο έπακρο. *Ποιοί αλλάζουν τον κόσμο και γιατί; Με ποιούς*

ή με τι έχουν συμμαχήσει οι ισχυροί της γης;

Ανθρώπινη φύση: Στο σύνολό τους, οι άνθρωποι είναι κακοί και τρελοί. Από την πολλή κακία τρελαίνονται. Αποκλείεται να διοικούν οι ίδιοι έναν ολόκληρο πλανήτη. Κάτι άλλο τους πατρονάρει και τους παροδηγεί. Άραγε, ποιοί κυβερνούν πραγματικά τον κόσμο; Τι κυβερνά τον κόσμο;

Όλοι αυτοί είναι σα να παίρνουν ασυνείδητες εντολές από "κάτι", από έναν αόρατο, σκαιώδη, δαιμονικό υπερνού, τον λεγόμενο "Θεό". Ιδέες, εμπνεύσεις, εφευρέσεις, κοινωνικές τάσεις εμφανίζονται την κατάλληλη στιγμή στον κατάλληλο τόπο, από τα κατάλληλα άτομα. Όλοι συμμετέχουν υπακούοντας στο ρόλο που αναθέτει ο υπερεγκέφαλος στον καθένα ξεχωριστά, έτσι ώστε να εξυπηρετούνται τα μακρόπνοα σχέδια του "Θεού".

Κανένας από αυτούς δεν έχει πρόβλημα. Οι πολλοί είναι "σκληρά καρύδια" και φαίνονται να γνωρίζουν αυθόρμητα, από τη νηπιακή κιόλας ηλικία, τους κανόνες του παιγνιδιού, ενστερνιζόμενοι ευχαρίστως το δόγμα της επιβίωσης του ισχυροτέρου. Όλοι βολεύονται μια χαρά στις δουλίτσες τους, στον πλούσιο κοινωνικό τους περίγυρο, στα κυκλώματα. Έχουν τον παχυλό μισθό τους, τα δυο τους παιδιά, τα τρία τους αυτοκίνητα, το ωραίο τους εξοχικό, το μοδάτο τους σκάφος. Οι επιχειρήσεις τους εξελίσσονται εν ριπή οφθαλμού σε αλυσίδες καταστημάτων, τα παιδάκια τους είναι όλα μαθητές του είκοσι και πετυχαίνουν όλα στις πανελλήνιες εξετάσεις. Παρά την ακατάσχετη παγκόσμια μεμψιμοιρία για την "ανεργία", "τους μισθούς πείνας", την "ακρίβεια", τα "χάλια της παιδείας" κ.ο.κ., μυστηριωδώς όλα στην κοινωνία τους δουλεύουν ρολόι. Ελάχιστοι μονάχα άνθρωποι δεν καταφέρνουν να συμμετέχουν σε όλα αυτά: "απροσάρμοστοι", "αδύναμοι",

“προβληματικοί”, “μηδενικά” -όπως εγώ, όπως η Μαρία Σχοινά -ελάχιστες εξαιρέσεις στον κανόνα των “πετυχημένων”, των “ξύπνιων”, των “καθώς-πρέπει” οικογενειαρχών.

Προορισμός της Ανθρωπότητας: Η σύγχρονη ανθρωπότητα βαδίζει συλλογικά και ολοταχώς προς μια οργάνωση τύπου μυρμηγκοφωλιάς. Αρκετά σύντομα, συγκεκριμένα προγράμματα γενετικής μηχανικής θα κατασκευάζουν δισεκατομμύρια ανθρωπόμορφα ζώα (εργάτες και υπαλλήλους) και ολιγάριθμους πλούσιους μεγαλοφυείς (η ελίτ). Οι μεν θα ζουν σε απέραντες τσιμεντένιες κολάσεις (πόλεις), οι δε θα απολαμβάνουν “όλα τα αγαθά του Θεού” σε γκετοποιημένους παραδείσους.

Λέγεται συχνά ότι “Όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα”· πράγματι, λοιπόν, όλη η Ανθρωπότητα είναι Ένα, μια πολυμορφική οντότητα με δισεκατομμύρια πρόσωπα. Όλοι αυτοί, όταν θα έχουν πλέον διαστρεβλώσει ή καταστρέψει τα πάντα πάνω στη γη, θα εγκαταλείψουν τον πλανήτη και θα μεταβούν αλλού, σε άλλους κόσμους, σε άλλους γαλαξίες, για να συνεχίσουν την ίδια αποτρόπαιη αποστολή της καταστροφής κάθε φυσικού περιβάλλοντος σε ολόκληρο το σύμπαν.

Απώτερος προορισμός της Ανθρωπότητας είναι η μόλυνση και εξάλειψη όλων των κόσμων, υλικών ή όχι. Ήδη τα βρώμικα μυαλά τους, τα τερατώδη δημιουργήματά τους και οι αφύσικες ακτινοβολίες τους έχουν υποβαθμίσει όχι μόνο τη φύση αλλά και το αστρικό πεδίο. Κόσμοι ολόκληροι βρίσκονται σε κίνδυνο...

Κι εγώ; Τι ρόλο παίζω εγώ, άραγε, σε όλη αυτή την παράσταση; Υποσυνείδητα πάντα γνώριζα προς τα πού οδεύει η ανθρωπότητα, γι' αυτό δεν θέλησα ποτέ στα σοβαρά να λάβω μέρος στα βρωμερά παιγνίδια τους. Εγώ δεν συμμετέχω σε αυτή την τερατώδη

μετάλλαξη που συντελείται γύρω μου όλο και πιο γοργά, χρόνο με το χρόνο. Γι' αυτό δεν επέτρεψα ποτέ στον εαυτό μου να πετύχει επαγγελματικά υπηρετώντας μια εταιρεία, να γίνει δημοφιλής μπαίνοντας στα κυκλώματα, ή να διαιωνίσει το λεγόμενο ανθρώπινο είδος.

Εγώ δεν σκοπεύω να εφοδιάσω την ανθρώπινη κοινωνία-μυρμηγκοφωλιά του μέλλοντος με δικό μου γενετικό υλικό. Κανένας δικός μου απόγονος δεν θα αντικρύσει τις απέραντες κοινωνίες εργατών-ρομπότ, οι οποίες θα ευημερούν μηχανικά μέσα σ' ένα διεστραμμένο αφύσικο περιβάλλον. Το σπουδαιότερο έργο της ζωής μου είναι ακριβώς αυτό: Δεν έχω συνεισφέρει το παραμικρό στα ζοφερά συμφέροντα των ισχυρών. Εγώ έχω μια άλλη αποστολή: Την εξερεύνηση και αξιολόγηση της ανθρώπινης ύπαρξης. *Αν οι μοναχοί έχουν ως αποστολή να ζητούν συγχώρεση από το Θεό για τις αμαρτίες των ανθρώπων, εγώ πρέπει να έχω μια τελείως αντίθετη αποστολή...*

Αυτός ο ρόλος, δηλαδή η μελέτη της ανθρώπινης φύσης, ίσως να μου έχει δοθεί από Αλλού, από Άλλους, Άλλοτε. *Κάπου δίνω ασταμάτητα πληροφορίες για το Τέρας Ανθρωπότητα.* Ίσως να με επέλεξαν λόγω εξαιρετικής ψυχικής δύναμης· πώς αλλιώς θα κατάφερνα να επιβιώσω τόσα χρόνια, μέσα σε τόση συσσωρευμένη, συντονισμένη εχθρότητα εναντίον μου; Μα πότε, επιτέλους, θα αποκαλυφθεί ξεκάθαρα ο προορισμός μου; Νιώθω ότι αυτή η φάρσα που ονομάζεται “η ζωή μου” έχει ήδη κρατήσει υπερβολικά...

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΟΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΛΕΓΜΑ (MATRIX)

Όσο περνούν τα χρόνια, τόσο η καθημερινή μου ζωή οδηγείται σε αδιέξοδο, ενώ η πνευματική μου ζωή οδηγείται σε όλο και πιο απίθανα, ακραία συμπερά-

σματα. Και όσο πιο ακραία είναι αυτά τα συμπεράσματα, τόσο πιο πλήρως εξηγούν τα πάντα. Αλλά ως πότε μπορεί να συνεχιστεί αυτό; Κάποτε πρέπει να επέλθει μια εκτόνωση...

Ο κόσμος που αντιλαμβάνομαι με τις αισθήσεις μου είναι μια *ψευδαίσθηση,* μια νοητική φυλακή, που κάποιος ή κάποιοι έχουν ρίξει μπροστά στα μάτια μου. Συχνά, μάλιστα, έχω την ισχυρή αίσθηση ότι το “σύμπαν” δεν είναι καθόλου αχανές αλλά κάτι πολύ περιορισμένο, που με τυλίγει. Η κυρίαρχη εντύπωση που έχω ανέκαθεν, ότι εγώ είμαι ένα *κέντρο* και όλα περιστρέφονται γύρω μου σαν ολογραφική οθόνη, έτσι ερμηνεύεται τέλεια.

Η πραγματικότητα που βιώνω καθημερινά φαντάζει πάντα υπερβολικά ανελαστική, ιδίως για μένα: Ό,τι κι αν κάνω, όπου κι αν πάω, η ζωή μου παραμένει αφύσικα στάσιμη. Για κάποιο περίεργο λόγο, η δική μου θέση σε αυτό τον κόσμο παραμένει παραδόξως αμετάβλητη (δηλαδή πάτος), όσο κι αν αλλάζω, όποιο τρόπο δράσης κι αν ακολουθώ. Παράδειγμα: Μου είναι αδύνατο να κερδίσω πάνω από ένα βασικό μισθό 150.000 δρχ το μήνα· αν βρω έναν καινούργιο μαθητή, ακυρώνονται άλλα μαθήματα· αν κάποιος μαθητής ζητήσει να κάνει περισσότερες ώρες ιδιαίτερα για λίγες εβδομάδες, εκείνο το διάστημα ακριβώς σταματά η διανομή φυλλαδίων, κ.ο.κ.

Ωστόσο, η μεγαλύτερη απάτη του προσωπικού μου Matrix είναι οι μονάδες που εμφανίζονται ως “συνάνθρωποι”: Όντα που πλημμυρίζουν το χώρο, βρίσκονται παντού, μου μοιάζουν στην εξωτερική εμφάνιση κι εγώ “πρέπει” διαρκώς να τους υπηρετώ και να τους ανέχομαι επειδή, υποτίθεται, είμαι μια από αυτούς. Μα τότε, γιατί εγώ διαφέρω τόσο πολύ από αυτούς, σε θέματα ουσίας; Γιατί ο τρόπος ζωής μου δεν

έχει καμία σχέση με τον δικό τους; Γιατί όλοι αυτοί βρίσκονται πάντα και σε κάθε περίπτωση ένα βήμα πιο μπροστά από μένα; Γιατί η παρουσία τους έχει πάντα αρνητική επίδραση πάνω μου;

Όλοι αυτοί μοιάζουν σα να ξέρουν κάθε στιγμή τι σχεδιάζω και συντονίζονται έτσι ώστε να με σαμποτάρουν ανάλογα. Παράδειγμα: Από το έτος 1990, που άρχισα ν' ασχολούμαι πρακτικά με τη μεταφυσική και το ονείρεμα, γύρω από το σπίτι μου έχουν κτιστεί ένα σωρό πενταόροφες πολυκατοικίες, οι οποίες "τυχαίνει" να είναι εξαιρετικά θορυβώδεις. Είναι σα να συντονίζονται διαρκώς γύρω μου σαν καλοκουρδισμένες μαριονέτες, πλήρως ελεγχόμενες από έναν εξωανθρώπινο δαιμονικό υπερνού...

Βρίσκομαι σε καθημερινό, αέναο πόλεμο με το Ανθρώπινο Πλέγμα. Το Τέρας με τα επτά δισεκατομμύρια κεφάλια είναι παντού και με πολεμά ακατάπαυστα, μεθοδικά, με κάθε είδους πιθανά και απίθανα όπλα. Το καθένα από αυτά τα πρόσωπα αναλαμβάνει έναν ιδιαίτερο ρόλο απέναντί μου: Κάποιοι με ταπεινώνουν· άλλοι με σαμποτάρουν· άλλοι με αποθαρρύνουν· άλλοι μου σπάνε τα νεύρα με συστηματικό ηχητικό πόλεμο, κλπ.

Επίσης, διάφοροι ψυχικοί καταναγκασμοί με απασχολούν, με αποσπούν, με εμποδίζουν να προχωρήσω: έγνοιες, ανησυχίες, το άγχος της επιβίωσης, το κυνήγι της κοινωνικότητας, στόχοι, ιδανικά, που μου επιβάλλει το ίδιο το Ανθρώπινο Πλέγμα. Οι εγκόσμιες καθημερινές ανάγκες μου είναι μια ακόμη απάτη του Matrix: Επιζητώ αγάπη, επιτυχία, αναγνώριση, αποδοχή. Από ποιόν, αλήθεια; Από τους δεσμοφύλακές μου;

Άλλοτε, πάλι, με δελεάζουν με υποσχέσεις ή μικροεπιτυχίες (πχ το απατηλό συμβόλαιο με τις εκδόσεις Χάλαρη, κακοπληρωμένες δουλειές, προβλη-

ματικές παρέες κλπ), έτσι ώστε να επενδύω σε όνειρα χρονοβόρα, ενεργοβόρα, αμφίβολα, με τελικό αποτέλεσμα πάντα την απογοήτευση, την ηττοπάθεια, την κατάθλιψη, ενώ όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι γύρω μου φαντάζουν τόσο ευτυχισμένοι και πετυχημένοι.

Προπάντων, όμως, όλοι τους έχουν καθήκον να με παρακολουθούν αδιάλειπτα, να μου σπάνε το ηθικό, να με βάζουν στη θέση μου όποτε παραπαίρνω θάρρος και, κυρίως, να μ' εμποδίζουν να εξελιχθώ, υιοθετώντας σε κάθε περίπτωση μια συγκεκριμένη ταυτότητα απέναντί μου: αδιάφοροι “γονείς”, ειρωνικοί “συγγενείς”, άσπονδες “φίλες”, αυστηροί “δάσκαλοι”, εχθρικοί “συμμαθητές”, κακοί “συνάδελφοι”, το απρόσιτο “άλλο φύλο”, αδυσώπητοι “άρχοντες”, υπερβολικά σοφοί “επιστήμονες”, αλαζονικές “ντίβες” κ.ά. Εκείνο που πραγματικά στοχεύουν όλοι τους κάθε ώρα και στιγμή, είναι το πνεύμα μου· αυτό χτυπούν όλοι, συντονισμένα, συστηματικά.

Ουσιαστικά, είμαι πάντα μόνη εναντίον όλων. Οι “συνάνθρωποι” φροντίζουν να λειτουργούν έτσι ώστε εγώ να μη μπορώ να υπερβώ συγκεκριμένα κατώτατα όρια. Σε κάθε μου προσπάθεια για βελτίωση, παντού και πάντα, όλο και κάποιος από αυτούς θα παρουσιαστεί κοντά μου, “στο κατάλληλο μέρος την κατάλληλη στιγμή”, για να μ' εντοπίσει και να παίξει τον ανάλογο -πάντα ανασταλτικό για μένα- ρόλο: στα σχολεία, στα γυμναστήρια, στους χώρους εργασίας, ακόμη και στις διακοπές! Ατυχία; Ποιά ατυχία; Δεν είναι ατυχία αυτό που αντιμετωπίζω σε όλη μου τη ζωή· είναι *πόλεμος!* Πολεμώ ολομόναχη ενάντια σ' ένα τέρας με δισεκατομμύρια κεφάλια, γνωστό ως Ανθρωπότητα, που προσπαθεί διαρκώς να με τρελάνει στήνοντας γύρω μου αφύσικα φαινόμενα, όπως “διαβολικές συμπτώσεις”, συντονισμένη εχθρότητα, απανωτές ατυχίες, συστημα-

τική απομόνωση, διαρκή απόρριψη.

Όλη μου η ζωή είναι μια διαρκής μάχη ενάντια στην τρέλα. Κάθε “άδεια μέρα” είναι για μένα μια μέρα πολέμου ενάντια στην τρέλα. Όλα αυτά τα “ηλίθια”, “ανούσια”, “χωρίς νόημα” χόμπυ, που έχω αναπτύξει, αποτελούν την αμυντική μου εξάρτιση ενάντια στην παραφροσύνη: Η ζωγραφική, το γράψιμο, οι ξένες γλώσσες, η γυμναστική, με βοηθούν να ξεφεύγω και διατηρούν το νου μου σε συνοχή.

Η μέγιστη απάτη: Άραγε, έχουν πάρει αυτοί τη μορφή μου ή μου έχουν δώσει τη δική τους; Μάλλον το πρώτο ισχύει. Η ανθρώπινη φυσιολογία (απουσία γαμψών νυχιών ή κοφτερών κυνόδοντων, στρογγυλές κόρες ματιών) υποδηλώνει όντα ειρηνικά και καλοκάγαθα -δηλαδή ακριβώς το αντίθετο από αυτό που είναι! Έχουν πάρει, λοιπόν, τη δική μου μορφή, έτσι ώστε να κρύβουν την αληθινή τους ταυτότητα και η απάτη να είναι πιο ολοκληρωμένη. Ποιά να είναι, όμως, η αληθινή όψη των “ανθρώπων”; Καμιά φορά αποκαλύπτεται για λίγο, όταν τους παρατηρώ προσεκτικά: Οι περισσότεροι εκπέμπουν μια βαθιά κακότητα πίσω από τα χοντροειδή, πλαδαρά, ζωώδη, γλοιώδη, βδελυρά χαρακτηριστικά τους. Ώρες-ώρες, η “ανθρώπινη” μάσκα μόλις που καλύπτει την αληθινή τους ταυτότητα.

Υπάρχουν, άραγε, άλλοι φυλακισμένοι μέσα σ' αυτήν την παράδοξη φυλακή υψηλής ασφαλείας, όπου έχω πέσει; Δεν είμαι σίγουρη. Ίσως να υπάρχουν λίγοι ακόμη, ωστόσο πρόκειται για άτομα με τα οποία δεν μου επιτρέπεται να έχω καμία επαφή...

Ορισμένοι δήθεν “δάσκαλοι” και “μύστες” έχουν το θράσος να μου λένε ότι το κακοποιό σύμπαν που βιώνω αποτελεί αποκλειστικά δικό μου δημιούργημα, απόρροια της δικής μου ενέργειας. “Όλα είναι η ενέργειά σου”, ισχυρίζονται οι τάχα θεόπνευστοι απατεώνες

των θρησκειών. Τι ξεδιάντροπο, παρανοϊκό ψέμα! Αυτός ο αφύσικα εχθρικός κόσμος που ξετυλίγεται γύρω μου, δεν είναι παρά ένα σατανικό κατασκεύασμα, φτιαγμένο για να αποτελεί την προσωπική μου φυλακή. Εγώ δεν έχω καμία σχέση με αυτό το τερατούργημα...

Περί ηρωισμού: Από τότε που γεννήθηκα, βρίσκομαι σε διαρκή πόλεμο με το Ανθρώπινο Πλέγμα. Οι μάχες που δίνω είναι άνισες, απρόβλεπτες, υπεράνθρωπες, επειδή εγώ δεν έχω ενάντιά μου έναν συγκεκριμένο εχθρό αλλά έναν κόσμο ολόκληρο. Αλήθεια, γιατί χαζεύω με τόσο θαυμασμό τους διάφορους τηλεοπτικούς, κινηματογραφικούς ή και πραγματικούς ήρωες/πρότυπα που μου πλασάρει το Matrix; Ας κάνω, λοιπόν, μια σύγκριση:

Οι “ήρωες”: α) Είναι εξαιρετικά γυμνασμένοι, με έχουν τέλειο σώμα, δυνατό κι ευλύγιστο, ιδανικό για πολεμικές τέχνες και μάχη. β) Επιπλέον, διαθέτουν φυσική γοητεία και σεξ απήλ, πράγμα που τους διευκολύνει σημαντικά στις όποιες δοσοληψίες τους. γ) Οπλισμένοι σαν αστακοί, έχουν ένα σωρό μηχανήματα, συσκευές, οχήματα, καθώς και μπόλικο χρήμα στη διάθεσή τους. δ) Έχουν πίσω τους ένα ολόκληρο επιτελείο έμπιστων ανθρώπων οι οποίοι εργάζονται αδιάλλειπτα για το συμφέρον του “ήρωα” και τον υποστηρίζουν κάθε στιγμή. ε) Οι δικοί τους εχθροί είναι πάντα ορατοί, γνωστοί, διευκρινισμένοι, με σκοπούς ξεκάθαρους, και με δύναμη που, όσο τεράστια κι αν είναι, δεν ξεπερνά ποτέ τα λογικά, πεπερασμένα όρια.

Εγώ: α) Διαθέτω ένα αδύναμο, γυναικείο σώμα, καθόλου ευλύγιστο, ακατάλληλο για ιδανικό για πολεμικές τέχνες και μάχη. β) Δεν είμαι καθόλου σέξι, άρα καθόλου συμπαθητική, πράγμα που σημαίνει ότι εύκολα γίνομαι στόχος. γ) Δεν διαθέτω όπλα, ούτε gadgets, ούτε καν αμάξι. Πού τα να βρω, άλλωστε, χωρίς χρήμα, ούτε

διασυνδέσεις; δ) Δεν συναντώ ποτέ κανένα σοβαρό σύμμαχο, παρά μόνο πράκτορες του εχθρού, "πλοκάμια" του Τέρατος, που κινούνται πονηρά γύρω μου και ζητούν να τους εμπιστεύομαι και να εκτίθεμαι. ε) Εγώ παλεύω διαρκώς με δυνάμεις αόρατες μα "πανταχού παρούσες", απροσδιόριστες, με σκοπούς ανεξιχνίαστους, και με τη δυνατότητα να ελέγχουν απόλυτα την "πραγματικότητά" μου.

Ψυχική Αυτοάμυνα ενάντια στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα: Προκειμένου να επιβιώνω μέσα στο Ανθρώπινο Πλέγμα, αναγκάζομαι να μετακινούμαι συχνά, αλλάζοντας δουλειά, φίλους, ασχολίες. Έτσι, το Ανθρώπινο Πλέγμα με "χάνει" προσωρινά και μένω για λίγο ήσυχη. Ωστόσο, μόλις αρχίζω να φθάνω κάπου στο νέο μου περιβάλλον, το Matrix μ' εντοπίζει και πάλι. Τότε οι άνθρωποι γύρω μου ξαναρχίζουν να τρώγονται μαζί μου και να με πολεμούν, οπότε εγώ πρέπει πάλι να δραπετεύσω, να επιστρέψω στο μηδέν και να ξαναρχίσω από την αρχή. Ακριβώς αυτό μου συμβαίνει αδιάλλειπτα, από τότε που γεννήθηκα. "Είναι θέμα χρόνου να σε στριμώξει ξανά", μου είπε η Ουρανία, όταν της εξήγησα τα παραπάνω.

Πέρα από αυτά, υπάρχουν ορισμένα πράγματα που στο εξής πρέπει να προσέχω: i) Δεν έχει νόημα να θυμώνω ή να παραπονιέμαι επειδή *όλοι είναι ενάντια σε μένα.* Αυτοί δεν διαθέτουν αυτόνομη βούληση, εφόσον δεν είναι παρά μαριονέτες, πιόνια του Πλέγματος. Δεν είναι σοφό εκ μέρους μου να θυμώνω με τους ανθρώπους, με τον ίδιο τρόπο που δεν θα ήταν σοφό να αποδίδω ευθύνες σ' ένα ρομπότ, το οποίο δεν έχει άλλη επιλογή από το να εκτελεί τυφλά τις εντολές του κατασκευαστή του.

ii) Περιορίζω τις επαφές μου με την ανθρώπινη μάζα: Καιρός να κόψω πια τα γυμναστήρια, τις σχολές,

τους διάφορους χώρους εργασίας κλπ. Πρέπει να μείνω μακριά από την έλξη των ανθρώπινων εγκεφάλων.

iii) Παραφύλαξη και αυτοέλεγχος: Τα δυνατά συναισθήματα και οι έντονες σκέψεις προδίδουν το στίγμα μου μέσα στο Matrix. Έτσι, ό,τι με ενοχλεί βρίσκεται πάντα μπροστά μου, ενώ ό,τι αγαπώ με απογοητεύει ή εξαφανίζεται. Το Πλέγμα με “διαβάζει” κι ενεργεί αναλόγως.

iv) Σιωπή: Ο χρυσός κανόνας. Να μην εξηγώ στους ανθρώπους τις σκέψεις, τις εμπνεύσεις, τα σχέδιά μου, όσο φιλικοί κι αν φαίνονται ορισμένοι. Άλλωστε, δεν έχω να κάνω μ' έναν μεμονωμένο εχθρό: *Όλοι οι άνθρωποι είναι Ένα. Εγώ είμαι Ένα Άλλο...*

v) Απομυθοποίηση των επιθυμιών: Οι καθημερινές γήινες επιδιώξεις (επαγγελματική επιτυχία, έρωτας, δημιουργία οικογένειας, χρήμα, κοινωνική καταξίωση) αποτελούν υπαγόρευση και παγίδα του Πλέγματος – πράγματα που, μυστηριωδώς, όλοι πετυχαίνουν λίγο ή πολύ, εκτός από μένα!

vi) Περιφρονώ εντελώς τα ανθρώπινα πρότυπα και κριτήρια αξιολόγησης, καθώς και την πάντοτε κάκιστη γνώμη των άλλων για μένα.

vii) Απόρριψη των μεταφυσικών θεωριών και θρησκειών, που τόσο απλόχερα προσφέρονται μέσα στα πλαίσια του Matrix: Θρησκείες, φιλοσοφίες, αιρέσεις, κοσμοθεωρίες ξεπετάγονται από παντού για να μου δείξουν “το σωστό δρόμο” και να μου κρύψουν την αλήθεια.

viii) “Καμία καλή πράξη δεν μένει ποτέ ατιμώρητη”: Το καλό που κάνω σε οποιονδήποτε από τους ανθρώπους, αργά ή γρήγορα γυρίζει εναντίον μου -για παράδειγμα, η περίπτωση του γείτονα Γιάννη Ζαρίφη: Κάποτε του έσωσα τη ζωή από τα ναρκωτικά (Αύγουστος 1993)· τώρα έχει φτιαχτεί μια χαρά,

εργάζεται ως ιατρικός επισκέπτης, χωρίς καν να διαθέτει ανάλογο πανεπιστημιακό δίπλωμα, και σχεδόν κάθε νύχτα βάζει μουσικές στο διαπασών μέχρι τις 4:00 τα ξημερώματα! Ομοίως ο αδελφός του ο Τάκης, που μένει ακριβώς δίπλα, βάζει και αυτός μουσικές στο διαπασών γύρω στις δέκα ώρες την ημέρα, κάθε μέρα!

Προβλέψεις για το μέλλον: Η όλη ιστορία με την Παγγαία έρχεται στο νου μου ξανά και ξανά, και με κατακλύζει με ζοφερές σκέψεις, ανασφάλεια, ταραχή. Ένα τέτοιο επεισόδιο στη ζωή μου σημαίνει πως σε μένα μπορεί να μου συμβεί οποιοδήποτε κακό, όσο απίθανο κι αν φαίνεται. *Ό,τι δεν συμβαίνει ποτέ στους άλλους, είναι πολύ πιθανό να συμβεί σε μένα.*

Κάποια στιγμή, αργά ή γρήγορα, θα βρεθώ ξεκάθαρα αντιμέτωπη με το Τέρας Ανθρωπότητα. Είναι ένας κλοιός που, όσο περνούν τα χρόνια, σφίγγει διαρκώς γύρω μου -ώσπου δεν θα υπάρχει πια δρόμος διαφυγής. Ορισμένες φορές αντιδρώ υπερβολικά, νιώθοντας την ακόμη ανεπαίσθητη απειλή που πλησιάζει ολοένα. Κάτι πολύ κακό με περιμένει στο μέλλον, ίσως η χαριστική βολή για την ψυχή μου...

Στο μεταξύ, πασχίζω να ελέγξω τους φόβους μου· φοβάμαι όχι τόσο για τη ζωή μου όσο για την ψυχή μου. Φοβάμαι μήπως είναι ήδη αργά, μήπως η ψυχή μου έχει ήδη φθαρεί υπερβολικά, μήπως δεν καταφέρω ποτέ να ξεφύγω, μήπως -τελικά- δεν με περιμένει κανείς εκεί έξω.

Τελευταία Ξεγνοιασιά

Παρασκευή, 15 Ιουνίου 2001

Παράξενα νοσταλγική μέρα: Σταμάτησα τη δουλειά στο Sapore d' Italia, την κατάλληλη στιγμή πιστεύω. Απλά, δεν πήγαινε άλλο. Στην τελευταία μου γύρα πέρασα από τις οδούς Κυνουρίας και Μυστρά. Ενημέρωσα το αφεντικό μόλις επέστρεψα, το μεσημέρι:
“Από Δευτέρα πιάνω δουλειά και δεν θα μπορώ πια να έρχομαι, εντάξει;”
“Εντάξει!” αποκρίθηκε ήρεμα.

Αυτό ήταν, τέλος. Δεν ήταν άσχημα, ωστόσο: Στο διάστημα που δούλεψα ως διανομέας φυλλαδίων, γύρισα όλη την Άνω Γλυφάδα και την Τερψιθέα τρεις φορές. Κάθε φορά σημείωνα τους μουρλούς που μου δημιουργούσαν πρόβλημα, για να μη τους ξαναενοχλήσω στο μέλλον, αφήνοντάς τους φυλλάδια. Κάθε φορά, η λίστα με τις “επικίνδυνες διευθύνσεις” μεγάλωνε σημαντικά: Οι 20 αναφορές έγιναν 40 και μετά 60· αν συνέχιζα τη δουλειά αυτή για περισσότερο χρόνο, σύντομα θα έπρεπε να αποφεύγω τα μισά σπίτια της περιοχής...

Ακόμη, σήμερα είχα το τελευταίο μάθημα ιταλικών με το Γιώργο. Του έκανα προφορική εξάσκηση με θέμα τα παραφυσικά φαινόμενα. Σαν υπνωτισμένη, παρατηρούσα το δωμάτιό του με τα νεανικά έπιπλα μπαμπού και τα γαλαζοκίτρινα μαξιλάρια. Περίεργη αίσθηση: μια ολόκληρη χρονιά συρρικνώθηκε και τυλίχτηκε μέσα στο μυαλό μου, σαν μπομπίνα παλιάς ταινίας που μόλις τελείωσε και φαντάζει σαν μακρινό όνειρο...

Σάββατο, 30 Ιουνίου 2001

Απόψε η φίλη μου η Μάντυ παντρεύεται τον αγαπημένο της Νίκο, συνάδελφό της στη δουλειά. Από τότε που τον γνώρισε, πριν δυο χρόνια, η Μάντυ έχει κόψει τις επαφές μαζί μου. Με κάλεσε, βέβαια, στο γάμο, παρακολούθησα το μυστήριο με ενδιαφέρον -αν και πολύ τυπικά: Οι περισσότεροι συγγενείς της και γείτονές μου έκαναν ότι δεν με γνώριζαν. Μίλησα μόνο με ελάχιστα άτομα κι εφόσον εκείνοι ήταν αρκετά ευγενικοί ώστε να γυρίσουν και να με κοιτάξουν.

Αφού χαιρέτησα τους νεόνυμφους, έφυγα από την εκκλησία -μονάχα εγώ και πέντε ή έξι άλλα άτομα. Όλοι οι υπόλοιποι παρευρισκόμενοι (καμιά διακοσαριά) παρέμειναν επειδή ήταν καλεσμένοι και στο τραπέζι που θα ακολουθούσε, σε κάποια συνοικιακή ταβέρνα. Έτσι, λοιπόν, αποχώρησα μόνη μου και όλα τελείωσαν. *Άλλο ένα ψέμα έσβησε...*

Τρίτη, 3 Ιουλίου 2001

Τελευταίο μάθημα με τον Γιάννη Κυριαζόγλου, μου αφήνει μια γλυκόπικρη αίσθηση: Περάσαμε καλά μαζί αλλά μάλλον δεν θα τον ξαναδώ. Ο καιρός ήταν βροχερός μέχρι πριν από λίγο αλλά τώρα, καθώς κατηφορίζω προς την παραλιακή λεωφόρο, τα σύννεφα έχουν πια καθαρίσει. 'Ενα διπλό ουράνιο τόξο απλώνεται στον γαλανό ουρανό πάνω από τις μαβιές βουνοκορφές του Υμηττού και τους πυκνούς σκουροπράσινους θάμνους πλάι στην ακροθαλασσιά. Κοντοστέκομαι και θαυμάζω το υπέροχο θέαμα ξανά και ξανά. Σαν ένα λαμπερό κομμάτι από μια άλλη πραγματικότητα να έχει τρυπώσει για λίγο, κρυφά, σ' αυτόν τον μουντό κόσμο...

Κυριακή, 8 Ιουλίου 2001

Σαν ένα πιστός φίλος, ο ανεμιστηράκος μου δουλεύει για μένα ακούραστα, πολλές ώρες κάθε μεσημέρι και κάθε νύχτα, παρέχοντάς μου επιθυμητή δροσιά και ανεκτίμητη ηρεμία. Το γνώριμο βούισμά του καλύπτει τους εξωτερικούς ενοχλητικούς ήχους, όπως μουσικές και φωνές από τη διπλανή πολυκατοικία -χρόνια ολόκληρα τώρα, χωρίς διαμαρτυρία, ούτε απαίτηση ανταλλαγμάτων. Και όλα αυτά με μόλις 4000 δρχ που μου στοίχισε όταν τον αγόρασα.

Χωρίς να της αναφέρω τίποτα σχετικό, σήμερα το απόγευμα η Μαρία Σχοινά μου εξέφρασε ακριβώς την ίδια επαναστατική διαπίστωση για τον δικό της ανεμιστήρα, συμπληρώνοντας: "Ποιός άνθρωπος μου έχει προσφέρει ποτέ, κάτι τόσο σημαντικό;". Και αργότερα: "Μας λένε συνεχώς ότι τα έμψυχα είναι που μετράνε και ότι τα άψυχα είναι ασήμαντα. Κι όμως, όλα για τα άψυχα γίνονται: Αν εσύ, ο καλός υπάλληλος, κάνεις ένα λάθος σ' ένα άψυχο γράμμα που θα σου ζητήσουν στη δουλειά, το αφεντικό θα σε κάνει σκουπίδι, εσένα που είσαι έμψυχος!"

Κυριακή, 5 Αυγούστου 2001

Ως κεραυνός εν τη αιθρία, μου τηλεφωνεί το πρωί η κυρία Πόπη, η μαμά της Μάντυ, και μου ανακοινώνει περιχαρής ότι έχει ένα προξενιό για μένα: Πρόκειται για έναν διάκονο 36 χρονών, ο οποίος μένει στη Χίο και θέλει να γίνει παπάς. Γι' αυτό και βιάζεται να παντρευτεί, επειδή μετά τη χειροτόνηση δεν θα του επιτρέπεται πια ο γάμος. Εγώ την ευχαριστώ ευγενικά, της εξηγώ όμως ότι "δεν μπορώ να βλέπω ένα μαύρο ράσο να τριγυρνά μέσα στο σπίτι όλη μέρα" και ότι "δεν είμαστε τόσο θρήσκοι!". Ο νυμφίος δεν φοράει ακόμη ράσα αλλά θα τα φορέσει μόλις με παντρευτεί, με πληροφορεί η Πόπη.

Η μητέρα μου είναι συνεπαρμένη με αυτή την “λαμπρή τύχη που μου χτύπησε την πόρτα”, τρέμει μήπως τον απορρίψω. Χωρίς να έχει ιδέα φυσικά, μου τσαμπουνά διαρκώς πως ο γαμπρός είναι πάμπλουτος, πως αν τον παντρευτώ δεν θα χρειαστεί να ξαναδουλέψω και πως είναι ό,τι ακριβώς ονειρευόμουν!

Σαφώς δεν σκοπεύω να συναντήσω ποτέ τον πάπαρδο. Είναι καιρός πια να μάθω ν' αναγνωρίζω τις παγίδες (δήθεν “ευκαιρίες”) που κάθε τόσο μου στήνει το Ανθρώπινο Πλέγμα. Με τέτοια πονηρά κόλπα, όπως προξενιά της συμφοράς, προσπαθεί να με θάψει επειγόντως -σ' έναν προβληματικό γάμο, ας πούμε.

Παράλληλα, έχω και τη φίλη μου την Ελένη Τανάγρα (χοντρή, δυσκίνητη, βραδύνους και βαρετή όσο δεν παίρνει) η οποία, ακόμα μια φορά απόψε, υπερηφανεύεται ότι έχει βρει έναν πανέμορφο, σούπερ γυμνασμένο γκόμενο, τον οποίο τραβά από τη μύτη εδώ και τρεις μήνες, ενώ εκείνος την περιμένει υπομονετικά πότε θα του “καθήσει”! Ταυτόχρονα, όμως, η γόησσα βγαίνει και με έναν άλλο υποψήφιο επιβήτορα -ούτε η Νεφέλη να ήταν! Επίσης, με παραμυθιάζει εδώ κι ένα μήνα πως δήθεν θα μου γνωρίσει ένα φίλο του “γκόμενού” της, ο οποίος όμως είναι σκουπιδιάρης στο επάγγελμα. Μόλις εγώ τον απορρίπτω λόγω του επαγγέλματός του, τότε η Ελένη μου αποκαλύπτει ότι “δεν είναι ακριβώς σκουπιδιάρης αλλά οδηγεί το αυτοκίνητο”.

Με κοροϊδεύουν. Τα πολυάριθμα πρόσωπα του Τέρατος “Ανθρωπότητα” συντονίζονται ενστικτωδώς και με κοροϊδεύουν άγρια. Πάντως, έχει πολλή πλάκα τελικά όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου που στήνεται γύρω μου, ειδικά για μένα. Τα πάντα γύρω μου είναι μια κωμωδία, μια σατανική κωμωδία...

Δευτέρα, 6 Αυγούστου 2001

Η αδελφή μου και ο Γιάννης έχουν πάει εκδρομή στο Λαύριο. Οι γονείς μου και ο Θανάσης βρίσκονται στη Λάρισα, στο σπίτι της θείας Τασίας. Βιώνω απόλυτη, ηδονική μοναξιά, σχετική απελευθέρωση από την έλξη των ανθρώπινων διανοιών, αυθόρμητη εκμηδένιση ανησυχιών του τύπου: *Πότε θα βρω κι εγώ γκόμενο; Πότε θα κάνω οικογένεια; Πως θ' ανέβω επαγγελματικά; Πώς θα δικαιολογήσω την ύπαρξή μου;*

Για μια μέρα έστω, έχω απαλλαγεί όχι μόνο από τη διαρκή φασαρία που δημιουργούν οι "δικοί μου" αλλά και απ' όλο αυτό τον στημένο αγώνα δρόμου που οι "συνάνθρωποι" στήνουν γύρω μου, επιβάλλοντάς μου ανέφικτα πρότυπα, ενοχές, ανασφάλειες, ηττοπάθεια. Αυθόρμητα οραματίζομαι μοναχικά σπίτια στην κορφή ψηλών βράχων, πέρα σε δάση, πάνω σε βραχονησίδες, οπουδήποτε, φθάνει να είναι μακριά από το ανθρώπινο μίασμα...

Δευτέρα 13 – Κυριακή 19 Αυγούστου 2001

Δευτέρα: Άφιξη στην πόλη της Κω αεροπορικώς, νωρίς το πρωί, μαζί με τη φίλη μου τη Νινέτα. Πήραμε το πρωινό μας σε μια παραλιακή καφετέρια, μετά βαρέθηκα να περιμένω ακόμη δυο ώρες μέχρι να 'ρθει η ώρα να πάμε στο ξενοχοχείο, οπότε πήγα μόνη μου μια σύντομη βόλτα στην πόλη. Οι πολυάριθμοι μιναρέδες, οι φοίνικες, οι καμάρες, συνθέτουν μια γοητευτική ατμόσφαιρα. Η Νινέτα δεν θέλησε να έλθει μαζί μου. Ήδη βαριέται να κουνηθεί...

Τρίτη: Πρωινή επίσκεψη στο Κάστρο, βόλτα ανάμεσα στα ερείπια με τις πολεμίστρες, ύστερα πήραμε το τρενάκι για το Ασκληπιείο. Ζέστη φοβερή, που όμως εξανεμίστηκε μόλις βρεθήκαμε κάτω από το κοντινό δροσερό δασάκι. Η σιωπή της φύσης κατέπληξε

ευχάριστα και τις δυο μας, όμως η Νινέτα θέλησε να την απολαύσει κάπως διαφορετικά: Φόρεσε το γουόκμαν της και άρχισε να τραγουδά έξω φωνή λαϊκά τραγούδια! Κατόπιν πήγαμε για μπάνιο στον Άγιο Φωκά, μια ερημική παραλία με χοντρό σκουρόχρωμο βότσαλο. Φάγαμε στην κοντινή ταβέρνα, τελείως μόνες μας. Τέλεια...

Τετάρτη: Σήμερα το πρωί πήραμε το καράβι για τη Σύμη, ύστερα από ιδιαίτερη επιμονή της Νινέτας. Η πόλη είναι πανέμορφη, γραφική, αμφιθεατρικά κτισμένη. Δεδομένου ότι τα τοπικά μέσα συγκοινωνίας έχουν αργία σήμερα ειδικά, βρήκαμε κάποιον πρόθυμο να μας μεταφέρει με την καρότσα του στο ναό του Αρχαγγέλου Μιχαήλ Πανορμίτη, μαζί με άλλα άτομα. Προσκυνήσαμε την εικόνα, η Νινέτα δάκρυσε κιόλας (μια δόση θρησκοληψίας την έχει) και μετά κολυμπήσαμε στην αντικρινή λιμνοθάλασσα. Όμορφα ήταν...

Πέμπτη: Μετά από αρκετή καθυστέρηση, καθότι η Νινέτα δεν σηκώνεται εύκολα από το κρεβάτι, καταλήξαμε για μπάνιο στην μικρή, πολυσύχναστη παραλία της Καρδάμαινας. Από σήμερα αρχίζω να συνειδητοποιώ ότι η φιλενάδα μου είναι μάλλον βαρετή παρέα: Κάθε μέρα θέλει να κοιμάται από τις 7:00 το απόγευμα που επιστρέφουμε από την πλαζ, μέχρι τις 1:00 το μεσημέρι της επόμενης μέρας, οπότε ξεκινάμε για μπάνιο σε διάφορες παραλίες του νησιού. Κοιμάται γύρω στις 17 ώρες την ημέρα, κι όμως νιώθει μονίμως “πτώμα”! Οι κινήσεις και οι τρόποι της είναι σαν ηλικιωμένης γυναίκας 80+ ετών. Έτσι, τα πρωινά εξερευνώ μόνη μου την πόλη, ενώ τα βράδια πηγαίνω βόλτα, πάλι μόνη μου, στα μαγαζιά. Κοντεύει να με πιάσει κατάθλιψη...

Παρασκευή: Νωρίς το πρωί πήγα μια βόλτα με νοικιασμένο ποδήλατο στην πόλη, ενώ η Νινέτα

κοιμόταν του καλού καιρού ως τις 1:00 το μεσημέρι -ως συνήθως. Ύστερα πήγαμε για κολύμπι στον Κέφαλο, ωραία παραλία με καθαρά γαλάζια νερά και μ' έναν γραφικό βράχο στη μέση της ακροθαλασσιάς. Πλήθος ιστιοπλοϊκά με χρωματιστά πανιά γλιστρούσαν πάνω στα ήρεμα νερά, πέρα στο βάθος. Όλα καλά, όμως με νευρίασε ένας ηλίθιος που ούρλιαζε συνεχώς για να τον ακούνε όλοι! Πρότεινα στη φίλη μου να πάμε να κολυμπήσουμε λίγο πιο μακριά, εκείνη όμως είχε βιδωθεί στο συγκεκριμένο σημείο της πλαζ και δεν το κουνούσε ρούπι. Έτσι, για να μην ακούω το βλάκα μέσα στ' αυτιά μου συνέχεια, αφηνόμουν να με παρασέρνει το ρεύμα πιο πέρα, ενώ η Νινέτα με παρακολουθούσε γεμάτη απορία· ύστερα επέστρεφα κοντά της, κατόπιν απομακρυνόμουν ξανά κ.ο.κ.

Το βράδι, αφού την περίμενα υπομονετικά μέχρι τις 10:00 να σηκωθεί από το κρεβάτι, άναψα τα φώτα και άρχισα να ετοιμάζομαι για έξοδο. Η Νινέτα αποφάσισε μάλλον απρόθυμα να με ακολουθήσει, αφού ήπιε αποφασιστικά ένα τονωτικό αναψυκτικό. Καταλήξαμε σε μια κοντινή πολυσύχναστη καφετέρια, όπου με γοήτευσε ανέλπιστα ένας μάλλον περίεργος τύπος: Σαρανταπεντάρης, με πλούσια γκρίζα μαλλιά, ολόλευκα φτιαχτά δόντια, ντυμένος στ' άσπρα, λεπτός, με νεανικό στυλ. Στεκόταν έξω από το μαγαζί και παρακολουθούσε κάθε κίνηση, περιμένοντας για αρκετή ώρα την παρέα του. Ελκυστικός και απωθητικός ταυτόχρονα, θύμιζε σταρ του σινεμά ή αρχιμαφιόζο...

Σάββατο: Η συνηθισμένη μοναχική βόλτα στα σοκάκια της Κω, μετά μπάνιο στο Μαρμάρι με τα γαλάζια φουσκωτά κύμματα. Το βράδι η Νινέτα είχε διάρροια, οπότε βγήκα και περπάτησα για λίγο μόνη μου, πέρασα κι από την χθεσινή καφετέρια. Εκείνος ήταν εκεί· δεν βρήκα το θάρρος να καθήσω μόνη μου,

του έριξα μόνο μερικές διακριτικές ματιές και αποχώρησα. Άλλωστε, αυτός ο άνδρας δεν μ' ενδιαφέρει στα σοβαρά -ξέρω ότι δεν είναι για μένα. Θα μου άρεσε, όμως, να τον έβλεπα λίγες φορές ακόμη. Αύριο φεύγουμε από το νησί, οπότε δεν πρόκειται να τον ξαναδώ. Μια ακαθόριστη θλίψη με διακατέχει από σήμερα...

Κυριακή: Κι άλλη πρωινή ποδηλατάδα, μόνο που αυτή τη φορά μου βγήκε ξινή, καθώς αναγκάστηκα να αλλάξω τρία ποδήλατα: Στο πρώτο βγήκε η αλυσίδα, λίγο αφού ξεκίνησα· στο δεύτερο χάλασε η σέλλα και χαμήλωνε ως κάτω· το τρίτο είχε πολύ σκληρό πετάλι αλλά δεν πήγα να το αλλάξω κι αυτό.

Στις 11:00 έπρεπε να αδειάσουμε το δωμάτιο, οπότε περάσαμε όλη την υπόλοιπη μέρα σ' ένα παραλιακό ξενοδοχείο. Η Νινέτα γύριζε μόνη της στους δρόμους της πόλης (τώρα το θυμήθηκε), ενώ εγώ απολάμβανα την όμορφη πισίνα: Γαλάζιο νερό, φοίνικες ολόγυρα, ζευγαράκια που έπαιζαν χαρούμενα με μια λαστιχένια μπάλα, ξέγνοιαστοι νεαροί ξένοι που χαίρονταν τη ζωή. Κατάφερα να βιώσω έντονα την κάθε στιγμή, νιώθοντας παράλληλα μια αλλόκοτη πίκρα -σα να διαισθανόμουν ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που βρισκόμουν για παραθερισμό σ' ένα τουριστικό νησί, μαζί με μια φίλη, περιστοιχισμένη από νέους ανθρώπους...

Νέα Εποχή

Τρίτη, 11 Σεπτεμβρίου 2001

Οραματισμός: Νωρίς το πρωί, αυθόρμητα μου έρχεται μια έντονη φαντασίωση: Μια ισχυρή έκρηξη χτυπά την κεντρική Ασία, μάλλον στο Αφγανιστάν. Οι δονήσεις επηρεάζουν ολόκληρο τον κόσμο, σαν παγκόσμιος σεισμός. Όλα τα σπίτια, μαζί και το δικό μας, γεμίζουν ρωγμές. *Επαλήθευση: Λίγες ώρες αργότερα, κάτι απίστευτο συμβαίνει στη Νέα Υόρκη:*

Εικόνες του Matrix: Στις 9:00 το πρωί, ένα επιβατικό αεροσκάφος συντρίβεται πάνω στον Βόρειο Πύργο της Νέας Υόρκης. Ύστερα από 18 λεπτά, ένα άλλο αεροσκάφος συντρίβεται πάνω στο Νότιο Πύργο. Σχεδόν αμέσως επιχειρείται η εκκένωση των λεγόμενων "δίδυμων" ουρανοξυστών και της γύρω περιοχής. Μια ώρα μετά την πρώτη επίθεση, καταρρέει ο Νότιος Πύργος καταπλακώνοντας τη γύρω περιοχή με τόννους συντριμιών. Μιάμιση ώρα μετά την πρώτη επίθεση, καταρρέει και ο Βόρειος Πύργος. Οι περίφημοι "Δίδυμοι Πύργοι" της Νέας Υόρκης, όπου στεγαζόταν το Διεθνές Κέντρο Εμπορίου, αποτελούν ήδη παρελθόν. Παράλληλα, ένα τρίτο αεροπλάνο συντρίβεται πάνω στο Πεντάγωνο και μια ολόκληρη πτέρυγα καταρρέει. Ο υπ' αριθμόν ένα ύποπτος για αυτές τις πρωτοφανείς επιθέσεις είναι μια γνωστή τρομοκρατική οργάνωση που έχει την έδρα της στο Αφγανιστάν. Οι νεκροί ίσως φθάνουν τους 10.000, όπως διαδίδουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Τετάρτη, 19 Σεπτεμβρίου 2001

Και ξαφνικά, όλες οι χώρες του κόσμου συνασπί-

ζονται υπέρ της Αμερικής. Όλοι, φίλοι και παλιοί εχθροί, γίνονται ένα προκειμένου να αντιμετωπίσουν τον κοινό εχθρό, δηλαδή την τρομοκρατία. Η Παγκοσμιοποίηση επιταχύνεται δραματικά. Χιλιάδες θύματα, από τις χαμηλότερες τάξεις φυσικά, θα πληρώσουν με τη ζωή τους τον πόλεμο που μόλις κήρυξε η Αμερική ενάντια σε "όλες τις χώρες που υποθάλπουν τρομοκράτες". Οι Αμερικανοί έχουν ήδη επιτεθεί στο Αφγανιστάν και το βομβαρδίζουν ανελέητα, με σκοπό να πατάξουν τους τρομοκράτες και να ξετρυπώσουν τους αρχηγούς της. *Εννοείται ότι δεν θα καταφέρουν να τους βρουν...*

Σύντομα ο ηγέτης της εν λόγω τρομοκρατικής οργάνωσης παραδέχεται την εμπλοκή του στην καταστροφή των Δίδυμων Πύργων και κηρύσσει με τη σειρά του "ιερό πόλεμο ενάντια στους άπιστους", απειλώντας Ευρώπη και Αμερική με νέες τρομοκρατικές επιθέσεις.

Ωστόσο: Γιατί εγώ αισθάνομαι βέβαιη ότι οι ιθύνοντες και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ ήξεραν από πριν τι θα συμβεί; Ποιοί βοήθησαν τους τρομοκράτες; Έτσι εύκολα μπουκάρεις σε τρία αεροπλάνα, τα οδηγείς πάνω από μια μεγαλούπολη χωρίς να σε πάρει κανείς χαμπάρι, και τα συντρίβεις όπου γουστάρεις; Ειπώθηκε ότι οι αεροπειρατές δεν κρατούσαν πυροβόλα όπλα μα σουγιάδες και νυχοκόπτες! Αν είναι δυνατόν!

Στους μήνες που ακολουθούν, όλος ο κόσμος νιώθει την ανάγκη για μέγιστη προστασία ενάντια στην τρομοκρατία. Όλοι ανακουφίζονται όταν κάμερες παρακολούθησης στήνονται σε όλους τους σημαντικούς αυτοκινητόδρομους και σε όλες τις πρωτεύουσες Ευρώπης και Αμερικής. Ο Μεγάλος Αδελφός είναι εδώ, πάντα "για τη δική μας ασφάλεια"...

Κυριακή, 23 Σεπτεμβρίου 2001

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι τη φίλη μου τη Ντένια. Περπατάμε μαζί στην Κάτω Γλυφάδα, έξω από ένα μεγάλο σινεμά. Ξαφνικά, όλα τα φώτα σβήνουν, δεν μπορώ πια να διακρίνω τίποτα. Απόλυτο σκοτάδι. Λέω στη Ντένια να μου δώσει το χέρι της και μαζί προχωράμε ως την πλατεία, όπου είναι πιο φωτεινά.

Ξυπνώ από το όνειρο. Σχεδόν αμέσως, το σκοτάδι γύρω μου γίνεται ακόμη πιο πηχτό και το βουητό του ανεμιστήρα σβήνει στ' αυτιά μου, καθώς βουλιάζω απότομα σαν σε μαύρη τρύπα και όλα πνίγονται στο σκοτάδι. Μια αλλόκοτη αίσθηση με διαπερνά, νιώθω σαν κάποιος να σβήνει το ενεργειακό ρεύμα που διαπερνά το σώμα μου, είναι σα να πεθαίνω -μόνο για μια στιγμή. Έπειτα το "ρεύμα" επανέρχεται αμέσως. Τώρα όλα είναι κανονικά: Ξανακούω το βουητό του ανεμιστήρα, το σκοτάδι δεν είναι πια τόσο πυκνό. Έχω την εντύπωση, όμως, ότι για λίγες στιγμές η καρδιά μου είχε σταματήσει.

Ερμηνεία: Ίσως αυτό να ήταν μια εμπειρία θανάτου. Η ζωή είναι ένα ενεργειακό "ρεύμα" που ρέει μέσα στον οργανισμό. Όταν, για κάποιο λόγο, σταματήσει η παροχή του "ρεύματος", τα έμβια όντα "σβήνουν" και βυθίζονται στην ανυπαρξία...

Τετάρτη, 17 Οκτωβρίου 2001

Τα ανήψια μου είχαν τη φαεινή ιδέα να καλύψουν τον μεγάλο τοίχο της κρεβατοκάμαράς τους με ένα συγκεκριμένο graffiti. Έτσι, στο εξής μέσα στο δωμάτιο θα δεσπόζει ένας τεράστιος αριθμός, το 5150. Το θέαμα είναι κακάσχημο, όλο το σπίτι βρωμάει και ζέχνει από τις ειδικές μπογιές που χρησιμοποιήθηκαν, μα κανείς δεν τόλμησε να εμποδίσει τους πρίγκηπες. *Αλήθεια, τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί σε κανένα άλλο σπίτι...*

Στις 4:15 το απόγευμα, βρίσκομαι στη στάση και

περιμένω το λεωφορείο για να πάω σε μια καινούργια μαθήτριά μου, την Ξένια. Στην ίδια στάση στέκεται και ο Άγγελος, φίλος του ανηψιού μου του Γιάννη, ο οποίος κατοικεί ακριβώς δίπλα μας και είναι από πάμπλουτη οικογένεια. Με πλησιάζει όλο ενδιαφέρον, με ρωτά που πηγαίνω κι εγώ του εξηγώ για το καινούργιο μου μάθημα. Η έκφρασή του αλλάζει απότομα, γίνεται αυστηρή και δύσπιστη: "Νέο μάθημα; Πού το βρήκες;" ... "Τόσο μακριά;" (δεν είναι καθόλου μακριά· μόλις τέσσερις στάσεις πιο κάτω) ... "Έχεις να φας;" ... "Ε, δεν έχεις και υποχρεώσεις!". Λοιπόν; Γιατί άραγε ο Άγγελος, ετών 18, αντιμετώπισε τόσο αρνητικά το γεγονός ότι εγώ πήγαινα για ιδιαίτερο μάθημα; Τόσο απίθανο του φάνηκε πια, το ότι εγώ βρήκα μια νέα μαθήτρια;

Εξήγηση: Όλοι αυτοί που ευημερούν, χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, απορούν κι εξίστανται όταν εγώ κατορθώνω να κάνω στη ζωή μου ένα τόσο δα βηματάκι: *Μα πώς καταφέρνει αυτή η τιποτένια, η ανίκανη να γίνει δεκτή στις οργανώσεις μας, έστω αυτά τα ελάχιστα που καταφέρνει; Πώς μπορεί κι επιβιώνει, έστω φτωχικά; Ενώ εγώ, για παράδειγμα, για να πάω από δω ως απέναντι, πρέπει να λειτουργήσουν υπέρ μου δέκα διαφορετικά κυκλώματα...*

Πέμπτη, 15 Νοεμβρίου 2001

Νωρίς το απόγευμα, έχω ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα από την Έλλη! Με πληροφορεί ότι πηγαίνει ακόμη στη σχολή τεκβοντό του Νίκυ κι έχει πάρει πια τη μαύρη ζώνη. *Τώρα θα το παίζει ακόμη πιο αρχηγός...* Εκείνο που θέλει, είναι να μου εκφράσει την ανησυχία της επειδή, λέει, μόλις πληροφορήθηκε ότι εγώ κάποτε είχα παραπονεθεί για τη συμπεριφορά της -πριν από τρία χρόνια!

“Έμαθα ότι έλεγες άσχημα πράγματα για μένα. Είναι αλήθεια;”, με ρωτά ανυπόμονα.
“Σαφώς είναι ψέματα! Εγώ ποτέ δεν μίλησα άσχημα για σένα”, την καθησυχάζω.
“Μου είπαν, επίσης, ότι έφυγες από τη σχολή επειδή εγώ δεν σε κάλεσα σ' ένα πάρτυ που έκανα τότε!” *(απίστευτο).*
“Δεν θυμάμαι κανένα πάρτυ! Σταμάτησα το τεκβοντό επειδή βαρέθηκα!”
“Χαίρομαι που δεν θύμωσες μαζί μου!” καταλήγει η Έλλη, μάλλον ικανοποιημένη. “Και θα τους βάλω εγώ στο στόμα όλα αυτά που μου είπες!”
“Κανένα πρόβλημα! Εγώ απλά απορώ, για ποιο λόγο γίνεται τόση φασαρία για κάτι που ίσως να είπα πριν από τόσα χρόνια!”

Δεν έλαβα απάντηση σ' αυτό. Υποψιάζομαι, όμως, ότι η Έλλη μου τηλεφώνησε για να βολιδοσκοπήσει τις απόψεις μου σχετικά με την ίδια και με τη σχολή. Γιατί όμως; Τόσο την ενδιαφέρει, τάχα, η γνώμη μου; Ή μήπως στη σχολή του Νίκυ αντιμετώπισαν πρόσφατα προβλήματα, πιθανόν με την αστυνομία -κατόπιν δικής μου ενέργειας που έγινε στις 20 Οκτ. 1999, ας πούμε; Το ελπίζω...

Πέμπτη, 22 Νοεμβρίου 2001

Πήγαινα για πρώτη γνωριμία σ' έναν νέο υποψήφιο πελάτη, κοντά στην οδό Ανθέων στο Πυρνάρι, όταν συνάντησα στο δρόμο την Ουρανία. Χάρηκα που την είδα, καθώς εδώ και κανένα χρόνο έχουμε κόψει χωρίς να έχω πολυκαταλάβει το λόγο. Με κοίταξε εξεταστικά με τα διαπεραστικά γαλανά της μάτια και με ρώτησε δύσπιστα: “Δουλεύεις;” της απάντησα καταφατικά χωρίς να εξηγήσω λεπτομέρειες. Ήδη, όμως, είχα κακά προαισθήματα για το αποψινό

ραντεβού.

Το σπίτι βρισκόταν στην οδό Ναυπάκτου, εγώ όμως τη μπέρδεψα με την παράλληλη οδό Ναυπλίου, με αποτέλεσμα να χτυπάω λάθος κουδούνια, να αναστατώσω όλο το κόσμο και να πελαγώσω. Μια μεγάλη συμμορία αλητών, που περιδιάβαιναν ειδικά την οδό Ναυπλίου, με έβαλαν στο μάτι κι άρχισαν να με κοροϊδεύουν φωνάζοντας παλιόλογα και φτύνοντας κάτω επιδεικτικά. Τους μούντζωσα και απομακρύνθηκα γρήγορα.

Εντέλει, μόλις συνειδητοποίησα πως ήμουν σε λάθος γειτονιά, άλλαξα δρόμο και βρήκα, επιτέλους, το σπίτι. Όλη η οικογένεια (μάνα, πατέρας και γιος) μου φάνηκαν χοντροκομμένοι βλάχοι. Οι τετράγωνες πλαδαρές φάτσες τους δεν μου άρεσαν καθόλου. Υποχρεώθηκα, πάντως, να κάνω στον βραδύνου κανακάρη ένα μάθημα δωρεάν, σαν δοκιμαστικό. Μόλις συμπληρώθηκε μία ώρα, μπήκε μέσα η μητέρα του (κέρβερος), με διέταξε να σταματήσω επειδή ο φωστήρ “αύριο έχει μπάσκετ!” κι έσπευσε να με ξεφορτωθεί στα γρήγορα. Δεν έβλεπε την ώρα.

Πολλή τρέλα κυκλοφορεί στον κόσμο. “Τρέλα με λοφίο”, όπως μ' έχει προειδοποιήσει και η Νινέτα, για τα κακά του επαγγέλματος...

Κυριακή, 2 Δεκεμβρίου 2001

Το γειτονόπουλο που μένει ακριβώς δίπλα στη μεσοτοιχία μου, ο Παναγιώτης Ζαρίφης, έχει ξεφύγει εντελώς και βάζει μουσικές στο διαπασών πάνω από δέκα ώρες την ημέρα -δηλαδή από τις 10:00 το πρωί ως τις 14:30 το μεσημέρι, και από τις 17:00 το απόγευμα ως τις 23:00 τη νύχτα!

Η κατάσταση έχει αρχίσει να μου χτυπάει στα νεύρα και ορισμένες φορές αντιδρώ επιθετικά: Για

παράδειγμα, αντιμετωπίζω τον ηχητικό πόλεμο του Τάκη βάζοντας το κασσετόφωνό μου δίπλα στη μεσοτοιχία και ακούγοντας δυνατά κλασική μουσική, η οποία δεν μ' ενοχλεί ενώ σκεπάζει τα ροκ κλαπατσίμπανα του βλάκα.

Όμως ο ***ηχητικός πόλεμος*** δεν σταματά εδώ: Στο παραδίπλα σπίτι, όπου κατοικεί μια σνομπ γιατρίνα και ο αχώνευτος άνδρας της, υπάρχουν δυο τεράστια μαύρα σκυλιά, τα οποία γαυγίζουν ασταμάτητα, μέρα και νύχτα, επί είκοσι λεπτά την κάθε φορά, με διακοπές των πέντε λεπτών -σα να κάνουν βάρδιες! Δύσκολο να περιγράψει κανείς το σατανικό τους γάβγισμα: Τα κωλόσκυλα είναι σα να ουρλιάζουν μπροστά σε μεγάφωνο! Αντηχούν παντού ολόγυρα, σα να πέφτουν βόμβες! "Εβδομήντα χρονών έχω φτάσει, τέτοιο γαύγισμα δεν έχω ξανακούσει πουθενά!", παραδέχεται ακόμη και η γενικά παθητική μητέρα μου.

Κυριακή, 16 Δεκεμβρίου 2001

Διαυγές Όνειρο: Ακόμη μια φορά, άγρια σκυλιά μου κόβουν το δρόμο ενώ εγώ προσπαθώ να περπατήσω σε απέραντες λεωφόρους. Τα ζώα εμφανίζονται από διάφορες κατευθύνσεις και με αναγκάζουν να μείνω ακίνητη ή ν' αλλάξω πορεία. Σε κάθε περίπτωση, με εμποδίζουν να προχωρήσω.

Ερμηνεία: Το ίδιο πράγμα συμβαίνει πάντα, όποτε ονειρεύομαι ότι διασχίζω δρόμους. Κάθε φορά εμφανίζονται ξαφνικά μεγάλα εχθρικά σκυλιά, που με αναγκάζουν να σταματήσω. Φαίνεται ότι αόρατες αρνητικές οντότητες εμποδίζουν όχι μόνο την εξέλιξή μου στη ζωή αλλά και την πνευματική μου πορεία...

Το Κενό και το Ψεύδος: Το Κενό είναι η Αλήθεια. Αυτό επικρατεί πάντα, όταν όλα -μοιραία- φθείρονται και σβήνουν. Εκεί περίπου καταλήγεις κάθε

νύχτα, στο κρεβάτι για “ύπνο”, όπου είσαι απόλυτα μόνος και δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα, να είσαι τίποτα, να σκέφτεσαι τίποτα. Ο θάνατος οδηγεί στο Κενό, το Κενό θυμίζει το θάνατο. Να γιατί η μοναξιά, η απραξία, η απουσία σκέψης, η αποτυχία, προκαλούν τρόμο: Φοβάσαι το Κενό, αυτό που περιμένει όλους μετά το θάνατο. Κι όμως, το Κενό είναι η μόνη αληθινή ευδαιμονία.

Ό,τι εισβάλλει στο Κενό είναι Ψεύδος. Ό,τι δεν είναι Κενό, είναι Ψεύδος. Ολόκληρος ο υλικός κόσμος είναι Ψεύδος. Το Γιν και το Γιανγκ είναι οι δυο όψεις του Ψεύδους και συμβολίζουν τον απατηλό Δυισμό στο υλικό επίπεδο: μεγάλο-μικρό, άνδρας-γυναίκα, ζεστό-κρύο, ισχυρό-αδύναμο κλπ. Η σύγκρουση και αλληλεπίδρασή τους μολύνει το Κενό και το γεμίζει με αμέτρητες ποικίλες μορφές, οι οποίες με τη σειρά τους συν/ουσιάζονται, γονιμοποιούνται και γεννούν ακόμη περισσότερες, απειράριθμες μορφές του Ψεύδους.

Ό,τι υπάρχει για πολύ χρόνο, σταδιακά εκφυλλίζεται, “αρρωσταίνει”, τερατοποιείται, ώσπου τελικά πεθαίνει και διαλύεται. Τα “έμψυχα” όντα γερνούν, ασθενούν, καταρρέουν. Τα “άψυχα” αντικείμενα σταδιακά φθείρονται, ώσπου γίνονται σκόνη, εξαφανίζονται. Ολόκληροι πολιτισμοί αφανίζονται δίχως να αφήσουν ίχνος, αφού πρώτα φθάνουν σε επίπεδα απίθανης κακότητας.

Το Φως είναι η λαμπερή μάσκα του Κακού. Το Φως είναι το Βασικό Ψεύδος, που εισβάλλει στο Κενό και το διασπά. Όλες οι αδικίες, οι ασχήμιες, οι συμφορές, εκτυλίσσονται κατά κανόνα στο φως του ήλιου: Τότε ο λέων κατασπαράσσει τη γαζέλα, οι εταιρείες καταβροχθίζουν ενεργειακά τους υπαλλήλους, οι πόλεμοι αποδεκατίζουν τους λαούς, κάθε είδους μηχανορραφίες διαπλέκονται -και το Κακό προελαύνει

παντού, σε αμέτρητες μορφές.

Όταν έρχεται το σκοτάδι, σε γενικές γραμμές η φύση ησυχάζει. Ακόμη και οι άνθρωποι, τα δισεκατομμύρια πλοκάμια του Τέρατος, καταστέλλουν σημαντικά τις δραστηριότητές τους, καθώς οι πλειοψηφία τους κοιμούνται και δεν βλάπτουν πια κανέναν και τίποτα. Όταν πέφτει η νύχτα, όλες οι συγκρούσεις καταλαγιάζουν· όλα τα όντα αποχωρούν, κλείνονται στον εαυτό τους και ταξιδεύουν σε άλλες, ονειρικές πραγματικότητες -ώσπου να 'ρθει το πρωί.

Το Τέρας Ανθρωπότητα είναι το τελειότερο εργαλείο του Ψεύδους. Πολύ σύντομα, με εφευρέσεις όλο πιο πιο διαβολικές, θα δημιουργούν αντικείμενα ή όντα αθάνατα που θα μεταλλάσσονται και θα εξελίσσονται αέναα, άρα δεν θα πεθαίνουν ποτέ. Ό,τι δεν εξελίσσεται, πεθαίνει -επιστρέφει στο Κενό. Ό,τι εξελίσσεται αιώνια, ποιός ξέρει σε τι είδους μιαρή τερατωδία θα καταλήξει. Ευτυχώς, όμως, όλα έχουν κάποτε ένα τέλος. *Τίποτα δεν υπάρχει για πάντα. Τίποτα δεν υπάρχει.* Αλλοίμονο αν υπήρχε. Κάτι αθάνατο δεν μπορεί παρά να είναι απίθανα κακό. Ένα αιώνιο Ψεύδος. Φρίκη χωρίς τέλος.

Εγώ είμαι ερωμένη του Κενού. Το Κενό με ελκύει (ασκήσεις "κενού σημείου", απομόνωση, ησυχία) και το ελκύω (μηδέν σε όλους τους τομείς). Εγώ δεν φοβάμαι το Κενό· αντίθετα, προσπαθώ συνεχώς να ενωθώ συνειδητά μαζί του με ασκήσεις χαλάρωσης, διαλογισμού, αποστασιοποίηση, ησυχία. Ωστόσο, το Ψεύδος πάντα εντοπίζει αυτή τη φυσική τάση μου, οπότε διακόπτει το Κενό μου με σωρεία αφύσικων προβλημάτων...

Σάββατο, 19 Ιανουαρίου 2002

Ώρα 6:00 το απόγευμα, έχω μάθημα με τη Λίνα, στον Άλιμο. Το λεωφορείο αργεί να έλθει, φθάνω έξω

από το σπίτι της κατά τις 6:20 και βλέπω μια Λίνα να τρέχει αλλοπαρμένη προς το μέρος μου. "Ευτυχώς που σε βρίσκω", μου φωνάζει κι εγώ απορώ. Στη συνέχεια, μου εξηγεί βιαστικά ότι δεν πρόλαβε να με ειδοποιήσει τηλεφωνικά πως δεν θα κάνουμε μάθημα σήμερα και ότι οι γονείς της βρίσκονται στο συνεργείο αυτοκινήτων του πατέρα της, ενώ η ίδια δεν έχει τα κλειδιά για το σπίτι! Ύστερα μπαίνουμε στο αυτοκίνητό της, τρέχουμε αμέσως στο μαγαζί, χασομεράμε περίπου 40 λεπτά μα τελικά επιστρέφουμε στο σπίτι της, όπου κάνουμε (βαριεστημένα) μάθημα για μία ώρα.

Κατόπιν, έχω ραντεβού με την Περσεφόνη στην Κάτω Γλυφάδα, στις 8:30 το βράδι. Όμως, λόγω της παραπάνω περιπέτειας, φθάνω στο σημείο συνάντησης γύρω στις 9:00. Παραξενεύομαι όταν βρίσκω τη φιλενάδα μου να συνομιλά χαρωπά στην αγγλική γλώσσα μ' ένα ζευγάρι 45ρηδων. Η Περσεφόνη απαντά μάλλον ψυχρά στο χαιρετισμό μου, ενώ οι άλλοι δεν γυρίζουν καν να με κοιτάξουν. Μάλλον επιδεικτικά, συνεχίζουν να μιλούν αγγλικά μπροστά μου και μέσα σ' ένα κλίμα ιλαρότητας κανονίζουν να ξεκινήσουν ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τη φίλη μου ως δασκάλα. Όπως μου εξήγησε η Περσεφόνη όταν μείναμε μόνες, θα είναι ένα γκρουπ από τρία άτομα συνολικά, γνωστοί της από το φροντιστήριο όπου δούλευε πέρυσι, πρόθυμοι να έρχονται οι ίδιοι στο σπίτι της για τρεις ώρες κάθε Σάββατο απόγευμα, για να τους παραδίδει η δασκαλάρα μαθήματα επιπέδου Lower!

Λοιπόν, αυτά δεν γίνονται με τίποτα! Εγώ, ας πούμε, τρομάζω να βρω ένα νέο μαθητή και η Περσεφόνη τους βρίσκει τρεις-τρεις στο δρόμο, τυχαία *(υποτίθεται)*! Θα την χρυσοπληρώνουν, μάλιστα, 5000 δρχ/ώρα ο καθένας, παρόλο που είναι τρία άτομα και θα έρχονται στο χώρο της, ενώ εγώ δεν τολμώ σε καμία

περίπτωση να ζητήσω πάνω από 3500 δρχ!

Μου είναι σαφές πως το όλο σκηνικό αποτελεί υπαίθρια θεατρική παράσταση διοργανωμένη από την ίδια την Πέρσα και με τη βοήθεια των κυκλωμάτων της, α) για να με “τιμωρήσει” επειδή άργησα μισή ώρα στο ραντεβού και β) για να με τρελάνει με την “απίστευτη τύχη” της αλλά και την “καταξίωσή” της ως καθηγήτρια ολκής.

Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2002

Έχω μόλις τελειώσει το μάθημα στην 9χρονη Άννα Βενέτη (άλλη μία νέα μου μαθήτρια) και περπατώ προς το τέρμα λεωφορείων της Πλατείας Καραϊσκάκη. Λίγο πριν φθάσω, παρατηρώ μια γυναίκα που φαίνεται να με περιμένει εκεί, ανάμεσα στα σταθμευμένα αμάξια, χτενίζοντας το δρόμο με τα μάτια της. Αρχικά δεν την αναγνωρίζω, ύστερα όμως, καθώς βαδίζει βιαστικά προς το μέρος μου φωνάζοντας “Σε ψάχνω!”, βλέπω ότι είναι η Τζούλη, φίλη της αδελφής μου και δασκάλα Δημοτικού στο επάγγελμα. Περπατάμε καμιά εκατοστή μέτρα για να βρούμε το αυτοκίνητό της και στο μεταξύ μου εξηγεί πως είχε κάποιο ιδιαίτερο μάθημα στην περιοχή και πως άργησε λίγο να σχολάσει.

Σύντομα η Τζούλη αρχίζει να μου ανοίγει την όρεξη ότι ο εικοσιπεντάχρονος γιος της ενδιαφέρεται να ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών μαζί μου για να πάρει το Proficiency! Με πηγαίνει στο σπίτι, βλέπει και την αδελφή μου κι επαναλαμβάνει και σ' αυτήν τα ίδια, δηλαδή ότι ο γιος της ανυπομονεί ν' αρχίσει αγγλικά, αύριο αν είναι δυνατόν! Φεύγοντας, με διαβεβαιώνει ότι ο νεαρός θα μου τηλεφωνήσει απόψε στις 10:00 τη νύχτα, για να κλείσουμε ώρες. Όλα ωραία και καλά...

Κάθομαι, λοιπόν, και περιμένω το πολυπόθητο τηλεφώνημα γεμάτη ανυπομονησία. Η ώρα πάει 10:00,

10:05, 10:10, τίποτα! Στις 10:15 χτυπά το τηλέφωνο. Τρέχω να το σηκώσω, 100% σίγουρη ότι είναι ο γιος της Τζούλης. Κι όμως, δεν είναι αυτός! Είναι ένας δικηγόρος, ο οποίος απαντά, λέει, σε μια αγγελία μου στην εφημερίδα -που είχα βάλει πριν από τέσσερις μήνες για δακτυλογραφήσεις! Μου ζητάει, μάλιστα, να πάω εγώ να τον βρω στο γραφείο του στην Αθήνα αύριο, για να μου δώσει ένα δικό του βιβλίο για δακτυλογράφηση, αφού όμως του τηλεφωνήσω πρώτα! Εννοείται ότι απορρίπτω ευθέω2 την πρόταση. Όσο για το γιο της Τζούλης, δεν θα μου τηλεφωνήσει ποτέ...

Τετάρτη, 6 Φεβρουαρίου 2002

Μετά από έντονη σκέψη όλο το βράδι, συνειδητοποιώ τα εξής: Πιθανότατα, η Τζούλη με *περίμενε* στη στάση ειδικά χθες το απόγευμα, που εγώ είχα ιδιαίτερο μάθημα κοντά σε δικό της μαθητή. Δεν ξέρω πώς το έμαθε, ίσως από την αδελφή μου, ίσως από την Πέρσα, στην οποία έχω μιλήσει για την Άννα. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, η Τζούλη και η Περσεφόνη να ανήκουν στο ίδιο κύκλωμα, οπότε μου έστησαν όλη αυτή την ιστορία για τα μαθήματα Proficiency που δήθεν χρειάζεται ο νεαρός, με σκοπό να με ρίξουν ψυχολογικά και να με αποθαρρύνουν να συνεχίσω αυτή τη δουλειά. Ίσως, όμως, να πρόκειται για προσωπική ίντριγκα της Τζούλης.

Τα κυκλώματα με παρακολουθούν. Γνωρίζουν τις κινήσεις μου και δρουν ανάλογα, έτσι ώστε να μου εξαπολύουν συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις. Συγκεκριμένα, ορισμένοι καλοθελητές (πχ Τζούλη, Περσεφόνη,) ενοχλούνται που εγώ τολμώ να διδάσκω και μου στήνουν πολύ καλά συντονισμένες ψυχικές επιθέσεις, ώστε ν' απογοητευτώ και να εγκαταλείψω τη διδασκαλία. Γενικότερα, τα κυκλώματα φροντίζουν να χτυπάνε

συστηματικά τον ψυχισμό των θυμάτων τους. Είναι ικανοί να δημιουργήσουν μια ολόκληρη σκευωρία, να στήσουν μια σκηνή πενήντα ατόμων, μόνο και μόνο για να πειράξουν ένα ενοχλητικό γι' αυτούς, ανένταχτο άτομο.

Στ' αλήθεια: Έχουν λυσσάξει ορισμένοι επειδή εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών, ή μου φαίνεται; Η Περσεφόνη, για παράδειγμα, αρκετά συχνά μου τα πρήζει ότι αυτή έχει πάρει το Proficiency με A και όχι με C όπως εγώ, ενώ κομπάζει διαρκώς πως έχει παρακολουθήσει ειδικά σεμινάρια διδασκαλίας, άρα είναι πιο σοβαρή δασκάλα από μένα. Άλλοτε, πάλι, δηλώνει ξεκάθαρα την αποδοκιμασία της για τα βιβλία αγγλικών που επιλέγω: "Τι απαίσια βιβλία είναι αυτά! Απαράδεκτα, μπλιαχ!". Στις προάλλες, μόλις της είπα πως η Άννα πήρε 93% σε ένα τεστ, μου πέταξε ειρωνικά: "Αν επαναπαύεσαι στη δουλειά σου, τότε δεν την κάνεις καλά!".

Τέλος πάντων, στο εξής καλά θα κάνω να μη δίνω λεπτομερή αναφορά σε "φίλες", σχετικά με τη δουλειά μου. Δεν χρειάζεται να ξέρουν την κάθε μου κίνηση, δηλαδή τι πελάτες έχω, που κατοικούν, κλπ. Ας τους σερβίρω και κανένα ψέμα. Τα κυκλώματα είναι παντού, με παρακολουθούν και με κοροϊδεύουν. Ας τα κοροϊδέψω κι εγώ...

Σάββατο, 9 Φεβρουαρίου 2002

Επιτέλους! Μετά από τέσσερις εβδομάδες που παρακαλάω τη Νινέτα να βγούμε μαζί, συμφώνησε να βρεθούμε απόψε! Ξέρω, μου κάνει τη δύσκολη επειδή την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε άργησα στο ραντεβού 25 λεπτά λόγω απουσίας λεωφορείων. Όταν όμως εγώ αρκετά συχνά την περιμένω για μισή ώρα ή τρία τέταρτα, τότε είναι καλά...

Το απόγευμα, στις 4:00, μου τηλεφωνεί η Πέρσα και μου λέει πως οι φίλοι της την ειδοποίησαν ξαφνικά ότι θα έλθουν κατά τις 8:30 το βράδι για να ευχηθούν για τα γενέθλια της ίδιας και της Σάσας, τα οποία κανονικά είναι μεθαύριο. Πρόκειται για πάρτι-έκπληξη που οργάνωσε, σήμερα μόλις, η παρέα. Δεν το είχαν προγραμματίσει τα κορίτσια. Γι' αυτό και με καλούν τώρα, τελευταία στιγμή.

Το σκέφτομαι για λίγη ώρα, δεν ξέρω τι να κάνω, εφόσον έχω ήδη κανονίσει με τη Νινέτα. Τελικά, αποφασίζω να πάω στη γιορτή. Άλλωστε, πέρυσι δεν κατάφερα να πάω λόγω κακοτυχίας. Επιπλέον, προτιμώ να βρεθώ σ' ένα χαρούμενο πάρτυ με νέους ανθρώπους παρά με τη Νινέτα και τη μόνιμη κατήφεια της. Έτσι, της τηλεφωνώ κατά τις 5:30, το σηκώνει η μητέρα της, μου λέει ότι κοιμάται (φυσικά), οπότε αφήνω μήνυμα ότι το ραντεβού μας αναβάλλεται.

Το βράδι πηγαίνω, λοιπόν, στα γενέθλια της Πέρσας και της Σάσας. Όλοι οι φίλοι τους έχουν μαζευτεί εκεί, περνάμε ευχάριστα, όλα μια χαρά.

Δευτέρα, 11 Φεβρουαρίου 2002

Μου τηλεφωνεί η Νινέτα, ρωτάει να μάθει το λόγο της ματαίωσης του προχθεσινού ραντεβού μας κι εγώ, αντί να της δώσω μια ηλίθια δικαιολογία του τύπου "αρρώστησα ξαφνικά", προτιμώ να της πω την αλήθεια. "Κι εγώ που νόμισα πως κάτι έπαθες, εσύ ή η οικογένειά σου!" μου απαντά εκείνη με πικρή ψυχρότητα.

Τα επόμενα τρία Σάββατα ξαναπαίρνω τη Νινέτα τηλέφωνο για να βγούμε μα εκείνη πάντα αρνείται με δικαιολογίες του τύπου "δεν μπορώ σήμερα, θα βγω έξω με τους δικούς μου". Δεν θα της ξανατηλεφωνήσω, ούτε αυτή θα ξαναδώσει σημεία ζωής. Δεν μπορώ να τις παρακαλάω συνέχεια τις κοντέσσες. Βαρέθηκα. Κι όσο

για κείνο το Σάββατο, ε ναι λοιπόν, προτίμησα να "ρίξω" τη Νινέτα επειδή ήθελα κι εγώ να παρευρεθώ σε μια γιορτή! Δεν είμαι δα σούπερ δημοφιλής, ώστε να με προσκαλούν σε πάρτυ κάθε μέρα...

* * * *

Σάββατο, 14 Μαρτίου 2001

Σε άλλη μια απεγνωσμένη προσπάθεια να βελτιώσω την υπερβολικά βαλτωμένη κοινωνική μου ζωή, από την αρχή του έτους έχω γίνει μέλος της ΕΛΚΕ (Ελληνική Λέσχη Καλλιτεχνικής Έκφρασης), της οποίας τα μέλη ασχολούνται με διάφορες τέχνες, όπως συγγραφή, ζωγραφική, μουσική, κινηματογράφο κλπ. Συναντιώμαστε κάθε δεύτερο Σάββατο. Πότε παρακολουθούμε παλιές ταινίες στο βίντεο, πότε κοιτάζουμε και σχολιάζουμε έργα ζωγραφικής που έχουν φτιάξει τα μέλη, πότε διαβάζουμε και κρίνουμε διηγήματα δικά τους ή άλλων συγγραφέων. Αν μείνει ώρα, πηγαίνουμε για καφέ και κουβέντα σε κοντινές καφετέριες.

Δεν μπορώ να πω ότι με ικανοποιεί η νέα μου παρέα. Βρίσκω ότι δεν έχω πολλά κοινά μαζί τους, όπως αρχικά νόμιζα. Συνήθως βαριέμαι, νιώθω αποκομμένη, παραγκωνισμένη, και χρειάζεται να προσπαθήσω πολύ για ν' ανοίξω μια σύντομη κουβέντα με κάποιον. Συχνά ξεκινούν μεταξύ τους μακροσκελείς συζητήσεις για συγκεκριμένα έργα τέχνης, τα οποία εγώ δεν έχω καν ακούσει. Όλοι τους φαντάζουν γνώστες και ειδικοί σε διάφορα καλλιτεχνικά θέματα, ενώ εγώ το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να παρακολουθώ σιωπηλή. Τις λίγες φορές που έχω προσπαθήσει να μπω στην κουβέντα, μου έκοψαν τη φόρα. Όπως, για παράδειγμα, απόψε:

"Ο Κλαρκ θεωρεί την ανθρωπότητα ως μια μάζα, μια

ενιαία οντότητα με συγκεκριμένο κοινό προορισμό", εξηγεί κάποιος.
"Εμένα δεν μου αρέσει αυτό", δηλώνω εγώ αυθόρμητα.
"Σ' αρέσει - δεν σ' αρέσει, αυτό είσαι!" μου πετάει ο τύπος, μάλλον επιθετικά.

Επιπλέον, όλοι αυτοί, μηδενός εξαιρουμένου, διαθέτουν πανεπιστημιακά και μεταπτυχιακά διπλώματα, super-wow δουλειές, ενώ πολλοί είναι και επαγγελματίες συγγραφείς, ζωγράφοι, ή μουσικοί. Συχνά αισθάνομαι σαν "φτωχός συγγενής" εκεί μέσα. Για ν' αποφύγω τα πολλά στραβοκοιτάγματα, τους έχω πει ότι τάχα έχω σπουδάσει αγγλική φιλολογία και ότι εργάζομαι σε φροντιστήριο. *Μπούρδες. Να δούμε πόσο μακριά θα πάει κι αυτή η βαλίτσα...*

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Ο κόσμος που με περιβάλλει δεν είναι πια καθόλου αυτό που ήταν κάποτε: Πριν από δυο-τρεις δεκαετίες, οι πλούσιοι ήταν ελάχιστοι· υπήρχε η ανερχόμενη μεσαία τάξη η οποία πάλευε καθημερινά για να κρατηθεί, ενώ οι πολυάριθμοι φτωχοί πάσχιζαν ν' ανέβουν λίγο παραπάνω στην κοινωνική ιεραρχία.

Στα σημερινά χρόνια όμως, με τη ραγδαία εξάπλωση και εξέλιξη των κυκλωμάτων, παρατηρείται το εξής αλλόκοτο φαινόμενο: Σχεδόν όλοι οι "συνάνθρωποί" μου είναι εύποροι, μορφωμένοι, πετυχημένοι! Όλοι έχουν ακριβά σπίτια, καλές δουλειές, παχυλούς μισθούς, πάνω από ένα πανεπιστημιακά διπλώματα. Όπου κι αν βρεθώ (πχ "Ψυχική Αρμονία", ΕΛΚΕ), διαπιστώνω ότι μονάχα εγώ είμαι χαμηλόμισθη υπάλληλος χωρίς καμία προοπτική εξέλιξης. Όλα τα υπόλοιπα μέλη είναι γιατροί, δικηγόροι, λογιστές, καθηγητές λυκείου, μάνατζερ, διευθυντές σε πολυεθνικές εταιρείες κι άλλα τέτοια βαρύγδουπα!

Θυμάμαι, την εποχή ακόμη που η Παγγαία είχε 80

υπαλλήλους, από αυτούς οι 70+ ήταν στελέχη ολκής, με υπεύθυνες θέσεις και υψηλούς μισθούς, ενώ μόλις οι 10- ήταν καθαρίστριες, δακτυλογράφοι ή κλητήρες. Στ' αλήθεια, λοιπόν, που είναι οι στρατιές των ανέργων, των χαμηλόμισθων, των φτωχών, που διαρκώς γκρινιάζουν στα μέσα μαζικής ενημέρωσης;

Ομοίως, κάποτε ήταν εξαιρετικά σπάνιο φαινόμενο να προβιβάζεται ένας μαθητής με 19 στο γυμνάσιο ή στο λύκειο. Αμφιβάλλω αν υπήρχε έστω ένας μαθητής του 20 σε όλη την Ελλάδα. Και τώρα; Καημό το 'χω να ακούσω σύγχρονη μητέρα να λέει: "Ο γιος μου είναι μέτριος μαθητής, του 16". Όλα τα σημερινά παιδιά είναι "ιδιοφυίες", όλα προβιβάζονται με 18 τουλάχιστον, όλα μπαίνουν στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, ενώ παράλληλα διαπρέπουν σε διάφορα αθλήματα και συλλέγουν μετάλλια. Μονάχα τα ανήψια μου είναι "κουμπούρες" και παίρνουν 14άρια...

Και κάτι ακόμη: Προ δεκαετίας, θυμάμαι, μιλούσα με πολλούς για πολλά. Πολύ εύκολα, τότε, άναβαν ζωηρές συζητήσεις σχετικά με διάφορα "απαγορευμένα" θέματα, όπως η μεταφυσική, οι ψυχικές εμπειρίες, τα κοινωνικά φαινόμενα, η αδικία, τα κυκλώματα κλπ. Τώρα κανείς δεν μιλά για τίποτα, όλα τα προβλήματα μοιάζουν λυμένα. Κανένας δεν αμφισβητεί, κανένας δεν αναρωτιέται, κανένας δεν ψάχνει. Όλοι είναι βολεμένοι στα κυκλώματα, όλοι έχουν γίνει "κάποιοι" και κόπτονται για τη "θετική σκέψη" -η οποία, ουσιαστικά, απαγορεύει οποιαδήποτε κριτική σκέψη...

Τετάρτη, 18 Μαρτίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι και παρατηρώ έναν εμφανίσιμο νεαρό, γύρω στα 17-18, ψιλόλιγνο, με πλούσια καστανά μαλλιά, ο οποίος είναι γονατι-

σμένος μέσα σ' ένα γκρίζο φασματικό τούνελ, στην άκρη της εισόδου. *Ξέρω ότι είναι ο γιος που δεν απέκτησα ποτέ, και τώρα με παρακολουθεί ήρεμα, πέρα από το βασίλειο της ζωής.* Του απλώνω το χέρι για να το πιάσει και να τον τραβήξω έξω, όμως αυτός αρνείται να το αγγίξει. Σκαρφαλώνω μέσα στη γκρίζα σήραγγα για να τον φθάσω -πράγμα επικίνδυνο, εφόσον η δίοδος θα μπορούσε να κλείσει πίσω μου οποιαδήποτε στιγμή. Προσπαθώ να τον αγκαλιάσω για να τον φέρω έξω, στη ζωή, μα εκείνος κάνει πίσω απρόθυμος...

"Evercity" - Εντυπωσιακή ταινία φαντασίας, που παρακολούθησα στο βίντεο αργά τη νύχτα: Είναι αδύνατο να φύγεις από την πόλη. Φυσικά, μπορείς να ταξιδέψεις όπου θέλεις -μόνο που θα επιλέξεις ένα γνωστό, τουριστικό μέρος και θα ακολουθήσεις πολύ συγκεκριμένες διαδρομές μέχρι να φθάσεις εκεί. Όταν βρεθείς στον προορισμό σου, θα κάνεις κάθε μέρα πολύ συγκεκριμένα, προκαθορισμένα πράγματα -αυτά που κάνουν όλοι οι τουρίστες. Και το πολύ σε δυο βδομάδες, πρέπει να έχεις επιστρέψει στο κελί (σπίτι) σου στην πόλη, εκεί όπου πραγματικά ζεις και όπου όλα φαίνονται συνομωτικά "στημένα".

Φυσικά, είναι αδύνατο να καταλάβεις τι ακριβώς συμβαίνει. *Αυτοί* ελέγχουν τα πάντα μέσα στην Πόλη, ακόμη και την "προσωπικότητα" που εμφανίζει ο κάθε κάτοικος ανά πάσα στιγμή. *Αυτοί* κινούν και συντονίζουν τα πάντα μέσα στην Πόλη, σύμφωνα με τα δικά τους σκοτεινά συμφέροντα...

Παρασκευή, 29 Μαρτίου 2002

Η ώρα είναι 5:00 το απόγευμα και φθάνω στο σπίτι της Λίνας για το συνηθισμένο μάθημα αγγλικών. Μπαίνω στην αυλή, κάνω ν' ανέβω τη σκάλα, όμως το ντόπερμαν που έχουν στον κήπο ουρλιάζει απειλητικά

και ορμά να πηδήξει το χαμηλό κάγκελο της σκάλας! *Περίεργο, το σκυλί είναι συνήθως ήσυχο...*

Πετάγομαι αμέσως έξω, χτυπώ το κουδούνι της εξώπορτας αρκετές φορές -καμία απάντηση. Περπατώ μέχρι τη λεωφόρο Θεομήτορος, παίρνω τηλέφωνο από ένα θάλαμο μα κανείς δεν απαντά. Έτσι, επιστρέφω στο σπίτι μου άπρακτη, γεμάτη νεύρα, έχοντας χάσει δυόμισι ώρες χωρίς λόγο.

Αργότερα, μου τηλεφωνεί η Λίνα και με ρωτά γιατί δεν πήγα για μάθημα! Της διηγούμαι την όλη φάση, και τι μου λέει; "Περίεργο, είμασταν όλοι στο σπίτι! Δεν ακούσαμε όμως ούτε το κουδούνι, ούτε το τηλέφωνο!". Ύστερα με ρωτάει πόσο καιρό θα πρέπει να μελετήσει ακόμη για να πάρει το Lower. Όταν της λέω πως χρειάζεται δυο χρόνια γεμάτα, μου κάνει ανυπόμονα: "Δεν γίνεται να κανονίσουμε τίποτα, ώστε να το πάρω φέτος, να τελειώνουμε;" Της εξηγώ τότε, ότι τέτοια πράγματα δεν γίνονται επειδή τα γραπτά διορθώνονται στην Αγγλία.

Κι ένα ευχάριστο: Το διήγημά μου "Παγωμένος Ήλιος" δημοσιεύεται στο τεύχος Μαρτίου 2002 του περιοδικού "Φανταστικοί Κόσμοι. Το εν λόγω τεύχος θα είναι και το τελευταίο, καθώς το εν λόγω περιοδικό δεν πρόκειται να ξαναφανεί στα περίπτερα.

Σάββατο, 31 Μαρτίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Η αδελφή μου με τα παιδιά είναι εδώ. Ο Γιάννης βάζει δυνατά μουσική δίπλα μου μα εγώ το χαμηλώνω ενοχλημένη. Τότε, έρχεται ο Νάσος και με χτυπά πολλές φορές στο κεφάλι μ' ένα ρόπαλο. Ξυπνώ έκπληκτη: Ώστε ήταν μόνο ένα όνειρο; *Ερμηνεία: Σαφής ένδειξη της σχέσης μου με τ' ανήψια...*

Στη σημερινή συγκέντρωση της ΕΛΚΕ, ο Γιώρ-

γος Σπάρος μας διάβασε δυο διηγήματά του: Πολύ μικρά, πολύ μέτρια, γεμάτα εκνευριστικές επαναλήψεις, αγχωτικά, παραληρηματικά, αποκυήματα ψυχωτικής φαντασίας. Ωστόσο, με έκπληξή μου διαπίστωσα ότι κανένας απ' όλους εκείνους τους "ειδικούς" που μαζεύονται στη λέσχη δεν βρήκε ψεγάδι στα εν λόγω διηγήματα. Όλοι τα θεώρησαν χαρωπά και συμπαθητικά! Η ατμόσφαιρα ήταν ασυνήθιστα ευχάριστη και χαλαρή, υπέρ του συγγραφέα. Απλά, κάτι δεν με πείθει εκεί μέσα...

Τετάρτη, 3 Απριλίου 2002

Το πρωί πήγα μαζί με τη θεία Πηνελόπη και τον άνδρα της στα Εκπαιδευτήρια Καραΐνδρου στη Βάρη (πράσινο, φυσική ηρεμία, πολυτέλεια), όπου άφησα βιογραφικό και συμπλήρωσα αίτηση πρόσληψης, για να με προσλάβουν από Σεπτέμβρη σαν συνοδό σχολικού λεωφορείου. Η θεία μίλησε για μένα σε μια γνωστή της διευθύντρια εκεί. *Για να δούμε τι θα γίνει, τώρα που έβαλα μέσον...*

Αργότερα, πίσω στο σπίτι, μου τηλεφώνησε η Λίνα για να συζητήσουμε τι θα γίνει με τα επεισοδιακά μας μαθήματα. Όταν της διευκρίνησα ότι λόγω δικής της αδιαφορίας πηγαίνει πίσω αντί μπροστά και ότι θα πρέπει να μπει στην 4η τάξη και όχι στην 6η όπως ονειρεύεται, η Λίνα προτίμησε να διακόψει επί τόπου τα αγγλικά. *Τόσο το καλύτερο! Γλύτωσα από τσάμπα ταλαιπωρίες και άδικους κόπους!*

Επίσης, μου ήλθαν τα αποτελέσματα των εξετάσεων επιπέδου 4 στα ιταλικά, που είχα δώσει το Νοέμβρη: Πήρα το πιστοποιητικό με βαθμό Β. Ωστόσο, στα γερμανικά είχα μερική αποτυχία: Στις εξετάσεις του Νοέμβρη για το επίπεδο 5 πέρασα μονάχα τα γραπτά με βαθμό Β (gut)· προφορικά, όμως, θα χρειαστεί να

ξαναδώσω.

Reality Games: Τα μοντέρνα τηλεοπτικά παιγνίδια του είδους δεν είναι απλά παιγνίδια. Αποτελούν εκπαιδευτικό πρόγραμμα, το οποίο προετοιμάζει ψυχολογικά τους ανθρώπους για τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Πιο συγκεκριμένα, σκοπός των τηλεπαιγνιδιών reality είναι οι εξής τέσσερις:

α) Να συνηθίσει ο μέσος πολίτης στην ιδέα της παρακολούθησης, δηλαδή ότι κάποιοι θα τον παρακολουθούν και θα τον κρίνουν ανα πάσα στιγμή μέσα από κινητά και κάμερες, οι οποίες σταδιακά εγκαθίστανται παντού. Αυτοί οι "κάποιοι" δεν θα είναι μόνο μια ελίτ εξουσίας· θα είναι ένα πολύ ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

β) Ο κόσμος θα πρέπει, επίσης, να συνηθίσει όχι μόνο να παρακολουθείται αλλά και να παρακολουθεί διαρκώς τους πάντες και τα πάντα.

γ) Με ένα κινητό ανά χείρας θα πρέπει ο κάθε πολίτης να παρέχει πληροφορίες σε διάφορα κυκλώματα, σχετικά με όσα παρατηρεί. Έτσι, όποτε κρίνεται σκόπιμο θα δίνεται ψήφος απόρριψης σε όποιο παρατηρούμενο άτομο κριθεί "ακατάλληλο", "απροσάρμοστο", "αδύναμο".

δ) Ο εκάστοτε "αδύναμος" θα πρέπει να δέχεται την απόρριψη και την αποπομπή του από τις κλίκες με συγκατάβαση και χαμόγελο.

Αυτό θα είναι περίπου το πρόσωπο της αυριανής κοινωνίας. Η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν έχει πρόβλημα· μονάχα ορισμένοι "προβληματικοί" ή "αποτυχημένοι" (όπως εγώ, ας πούμε) είναι καχύποπτοι. Άλλωστε, η ανωτέρω μορφή κοινωνικής οργάνωσης προσιδιάζει άριστα στο ανθρώπινο γένος, εφόσον πρόκειται για οντότητα-τέρας τύπου gestalt.

Τα παραπάνω εφαρμόζονται ήδη ως ένα σημείο.

Τα κυκλώματα έχουν πλέον εισχωρήσει παντού και παρακολουθούν τους πάντες -προς το παρόν όχι τόσο με ηλεκτρονικές μεθόδους αλλά με την παραδοσιακή μέθοδο της ρουφιανιάς. Ωστόσο, η αλλαγή έχει ήδη ξεκινήσει και προχωρά με ταχύ ρυθμό...

Εικόνες του Matrix: Διαφήμιση μεγάλης εται-ρείας κινητής τηλεφωνίας: Άνθρωποι πολλοί πηγαινοέρ-χονται στους δρόμους μιας μεγαλούπολης. Όλοι έχουν ένα κινητό στο χέρι και όλοι δείχνουν πανευτυχείς, καθώς μιλούν χαρούμενα στο τηλέφωνο. Τότε, ακού-γεται "εξ ουρανού" μια δυνατή, πατρική, προστατευτική φωνή: "Εσείς μιλάτε! Εμείς σας ακούμε!". Μετά από λίγο καιρό, η ίδια διαφήμιση εμφανίζεται στην τηλεόραση κάπως αναβαθμισμένη: "Εσείς συνεχίστε να μιλάτε! Εμείς θα συνεχίσουμε να ακούμε!" αντηχεί τώρα η φωνή.

Στις πέντε τηλεοπτικές διαφημίσεις, οι τρεις αφορούν εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, νέες υπηρεσίες SMS, Ringtones, υπηρεσίες 090, και τα συναφή. Ο σύγχρονος άνθρωπος καλείται να είναι διαρκώς μ' ένα κινητό στο χέρι. Στη σημερινή εποχή τα κινητά τηλέ-φωνα ενοποιούν την ανθρώπινη μάζα. Πρόκειται για εργαλείο παρακολούθησης κι ελέγχου, ενώ φαίνεται ότι παρέχει στους "αρμόδιους" τη δυνατότητα επηρεασμού της εγκεφαλικής λειτουργίας των χρηστών, εφόσον τα μικροκύμματα που εκπέμπουν τα κινητά μπορούν να αλλοιώσουν τις ανθρώπινες διανοητικές λειτουργίες. Επιπλέον, οι εν λόγω φορητές συσκευές θεωρούνται ύποπτες για πρόκληση καρκινικών όγκων. *Αλλά, τι είναι ένας καρκίνος μπροστά στην κοινωνικοποίηση; (τυπική ανθρώπινη λογική).* Όλοι τρέχουν σαν παλαβοί να αποκτήσουν το καινούργιο μοντέλο συσκευής, τα νέα Ringtones, τα νέα εικονομηνύματα και ό,τι άλλο απαιτείται για να συνεχίσουν να είναι "in". Όσο για

μένα, ανήκω στους ελάχιστους πλέον Έλληνες που δεν διαθέτουν κινητό τηλέφωνο. Ούτε σκοπεύω ν' αποκτήσω...

Τρίτη, 23 Απριλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας νέος άνδρας χρησιμοποιεί αντικείμενα που ξεπηδούν μέσα από τις εικόνες ενός βιβλίου και υλοποιούνται μπροστά του: Πολυβόλα, πολεμικά αεροσκάφη, παράξενες κατασκευές, κλπ. Η κίνηση ενός μεταλλικού σφαιριδίου σκοτώνει κάποιους εχθρούς που αγωνιούν...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο καταστροφέας των ψυχών στον Άδη λυώνει τις ψυχές μ' ένα μαύρο πέπλο, δίνοντάς τους τη μορφή σκελετού. Ορισμένοι τον ακολουθούν πιστά, γυρεύοντας λίγη από τη δύναμή του. Ανάμεσά τους και δυο μεταμφιεσμένοι εχθροί του. *Δεν θυμάμαι περισσότερα. Κρίμα...*

Και μια ανέλπιστη καλοτυχία: Από τις αρχές του μήνα, δεν ακούω πια καθόλου τις μουσικές του Τάκη! Ο τύπος δεν φαίνεται, ούτε ακούγεται πουθενά! Αρχικά φαντάζομαι ότι έχει σπιτωθεί με καμιά γκόμενα. Αργότερα, όμως, μαθαίνω ότι νοσηλεύεται σε ψυχιατρείο...

Δευτέρα, 29 Απριλίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μπροστά μου εκτείνεται μια όμορφη αρχαία πόλη. Όλοι εκεί φορούν πολύχρωμους χιτώνες κι επικοινωνούν τηλεπαθητικά. Μόλις όμως αρχίζουν να σκάβουν τη γη, η αρμονία της κοινωνίας τους χάνεται, ώσπου στο τέλος καταστρέφονται. *Δεν θυμάμαι περισσότερα. Κρίμα...*

Υποψία: Ίσως η ψυχή να υπάρχει, μα να μην είναι κάτι "πνευματικό" αλλά ένα είδος κρυστάλλου ή μικροτσίπ! Μετά το θάνατο του φορέα του, το

περιμαζεύουν *κάποιοι,* ίσως εξωγήινοι, συλλέγουν τις πληροφορίες που αυτό έχει συγκεντρώσει στη διάρκεια μιας ζωής και, τέλος, το αδειάζουν και το τοποθετούν σε άλλο ανθρώπινο σώμα (μετενσάρκωση)...

Ο ανηψιός μου ο Νάσος, τώρα 13 ετών, έχει κουβαλήσει στο σπίτι του καμιά εικοσαριά συμμαθητές του: Κάνουν φασαρία, ακούνε μουσική, χουφτώνουν τα κορίτσια. Δεν μπορώ να αποφύγω τις συγκρίσεις: Πότε κατάφερα εγώ, όταν ήμουν έφηβη, να φέρω σπίτι έστω δυο συμμαθήτριες; Οι άνθρωποι γουστάρουν άτομα σαν το Θανάση, όχι σαν εμένα. Αν, όμως, λαχταρούσα κι εγώ κάποτε να παρευρεθώ σ' ένα τέτοιο "πάρτυ", θα με δέχονταν; Σαφώς όχι. Με μένα παρούσα, πώς θα μπορούσαν να επιδοθούν, ας πούμε, σε χρήση ναρκωτικών ή σε όργια;

Στο πρόσωπο δαιμονικών ατόμων τα ανθρώπινα κοπάδια αναγνωρίζουν αυθόρμητα έναν φυσικό ηγέτη, τον οποίο υπηρετούν αμέσως, από ένστικτο. Κανείς δεν ακολουθεί έναν ειρηνικό, μειλίχιο αρχηγό· μα κι αν το κάνουν, θα είναι για πολύ λίγο και το σίγουρο είναι πως θα παρεξηγήσουν τα λόγια και τις προθέσεις του. Άλλωστε, οι φιλειρηνικοί ηγέτες κατά κανόνα προδίδονται και δολοφονούνται πριν τελειώσει η θητεία τους.

Λέγεται συχνά πως ο τάδε τυραννικός ηγέτης ήταν τρελός, κακούργος, απάνθρωπος, και ότι αιματοκύλησε μια ολόκληρη ήπειρο. Ωστόσο, αμφιβάλλω αν ο Χίτλερ ή ο Στάλιν, για παράδειγμα, σκότωσαν ποτέ οι ίδιοι έστω ένα άτομο! Ο κάθε Χίτλερ δεν θα κατάφερνε τίποτα αν δεν έβρισκε εκατομμύρια "φιλήσυχους πολίτες" πρόθυμους να τον λατρέψουν. Η ανθρώπινη μάζα προσκολλάται αυτόματα στον ηγέτη που θα φανεί πιο επιθετικός, πιο αμείλικτος, πιο ακραία κακός. Χωρίς την υποστήριξη της ανθρώπινης μάζας, και ο πιο αιμοσταγής τύραννος είναι ένα τίποτα!

Η αφοσίωση σε δαιμονικούς ηγέτες είναι αυτό που κρατά σε συνοχή το Τέρας Ανθρωπότητα. Όσο για τους "φιλήσυχους οικογενειάρχες", φαίνονται ακίνδυνοι όσο δεν συσπειρώνονται κάτω από έναν τέτοιο ηγέτη. Όταν, όμως, υπακούνε σε έναν αρχηγό, τότε μπορούν να γίνουν τρομακτικά επικίνδυνοι...

Σάββατο, 11 Μαΐου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα παλιό σπίτι μαζί με τη θεία Ερμιόνη, τους γονείς μου και άλλα άτομα. Ένα βαμπίρ εφορμά από ένα κρεβάτι και μολύνει τους άλλους. Μέσα από ένα ντουλάπι πετάγεται άλλος ένας αρσενικός βρυκόλακας. Προσπαθεί να με δαγκώσει, μα τελικά φαίνεται να μη θέλει το αίμα μου -*γιατί άραγε;* Ύστερα απομακρύνεται φοβισμένος, προσέχοντας ώστε να μην πέσει πάνω του η σκιά του σταυρού που σχηματίζω με τα δάκτυλα. Αποφεύγω τη μάχη μαζί του, ωστόσο αισθάνομαι ισχυρή. Τότε ξυπνώ, νιώθοντας αγωνία αλλά και ενεργοποίηση. *Ακόμη και ο χειρότερος εφιάλτης είναι πιο ελκυστικός από την "καθημερινή πραγματικότητα"*...

Παρασκευή, 31 Μαΐου 2002

Ένα παράξενο απόγευμα: Κατ' αρχάς, έλαβα αμοιβή 500 ευρώ για την μετάφραση ενός βιβλίου ψυχολογίας που μου είχε αναθέσει ο Βασίλης, ο μικρότερος γιος της θείας Πηνελόπης. Λίγο αργότερα συνάντησα την Πέρσα τυχαία στο δρόμο και κανονίσαμε να βρεθούμε αύριο, να παίξουμε "Esoterra" και κατόπιν να πάμε σινεμά για να δούμε μια καινούργια ταινία επιστημονικής φαντασίας. Τα πράγματα είναι πολύ απλά, τελικά: Όλες οι αρνητικές σκέψεις σβήνουν αυτόματα όταν τα πράγματα σου έρχονται ομαλά και αβίαστα. Αυθόρμητα νιώθεις

ισορροπία, ευτυχία και ολοκλήρωση όταν δεν σου πηγαίνουν όλα αφύσικα στραβά...

Σάββατο, 1 Ιουνίου 2002

"Η εκδίκηση των κλώνων": Η ταινία προπαγανδίζει ξεκάθαρα την κατασκευή ανθρώπινων κλώνων για πολεμικούς σκοπούς. Οι κλώνοι θα είναι τέλειες πολεμικές μηχανές, κατασκευασμένοι κατά χιλιάδες μέσα σε ειδικές κυψέλες, σαν προϊόντα εργοστασίου. Απόλυτα υπάκουοι, χωρίς προσωπικότητα, χωρίς σκέψη, ούτε απαιτήσεις. Ο "ιδανικός" άνθρωπος του μέλλοντος...

Οι σημερινοί άνθρωποι είναι ήδη αρκετά όμοιοι μεταξύ τους, και χωρίς να έχουν υποστεί κλωνοποίηση! Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα ζωικά είδη, παρουσιάζουν ελάχιστη γενετική ποικιλία μεταξύ τους. Είναι γνωστό στους γενετιστές, ότι ένας Εσκιμώος μοιάζει μ' έναν Κινέζο περισσότερο απ' όσο μοιάζουν δυο μέλη μιας οικογένειας πιθήκων.

Όσο περνά ο χρόνος, οι άνθρωποι θα γίνονται όλο και πιο όμοιοι μεταξύ τους, εξαιτίας της λεγόμενης "(α)φυσικής επιλογής". Υπακούοντας στα πρότυπα που επιβάλλει η εξουσία και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι άνθρωποι επιλέγουν για συζύγους άτομα με συγκεκριμένα φυσικά και ψυχικά χαρακτηριστικά. Έτσι, διαιωνίζονται ορισμένα μόνο γονίδια, αυστηρά καθορισμένα από την ελίτ και τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Ανέκαθεν, η μαζοποίηση ήταν φυσική κατάσταση για τους ανθρώπους· τώρα όμως, απαιτείται απόλυτη ομοιότητα, για απόλυτο έλεγχο της μάζας...

Σάββατο, 15 Ιουνίου 2002

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Αρίων των Άστρων και η ομάδα του, επαναστάτες των γαλαξιών, φθάνουν

στη γη με αστρόπλοιο. Ανελέητοι εχθροί τους καταδιώκουν πάνω σε τεράστιες παράξενες μοτοσυκλέτες οι οποίες μπορούν να τρέχουν παντού, ακόμη και πάνω σε τοίχους, ώσπου τους εξοντώνουν και δεν μένει τίποτε απ' αυτούς. Το μαύρο διαστημόπλοιό τους καίγεται σε έκρηξη. Ο Αρίων και οι σύντροφοί του δεν κατάφεραν να επιβιώσουν για πολύ στη σκληρή πραγματικότητα της γης. Ξυπνώ μέσα σε δυσάρεστη έξαψη. *Ερμηνεία: Κάτι δεν πάει καθόλου καλά...*

Βραδινή συνάντηση στην αίθουσα της ΕΛΚΕ, όπου θα παρακολουθήσουμε μια κοινωνική αμερικάνικη ταινία της δεκαετίας του '60, καθόλου γνωστή στο ευρύ κοινό. Έχω φέρει μαζί και το διήγημά μου "Παγωμένος Ήλιος" για να τους το παραδώσω, με την ελπίδα να δημοσιευτεί στο νεοεμφανιζόμενο περιοδικό της λέσχης. Υπεύθυνος για την περισυλλογή και τελική επιλογή των κειμένων είναι ο κ. Σπάρος, ο οποίος εκδηλώνει αμέσως τη δυσαρέσκειά του, μόλις του φορτώνω το έγγραφο: "Θα το κουβαλάω παντού τώρα αυτό;"

Μετά την προβολή της μάλλον αδιάφορης ταινίας, αρχίζω να παρατηρώ ορισμένα πράγματα, που λίγο-πολύ περίμενα μα ήλπιζα πως δεν θα συνέβαιναν τόσο γρήγορα: Κανένας δεν έρχεται να μου μιλήσει. Όλοι με αποφεύγουν επιμελώς. Αναγκάζομαι να τρέχω από πηγαδάκι σε πηγαδάκι, που μετά από ένα λεπτό το πολύ διαλύονται απότομα, σαν να πέφτει βόμβα! Κάποια στιγμή, επιχειρώ να εισχωρήσω σε μια πολυμελή παρέα αλλά μόλις με παίρνουν χαμπάρι σκορπίζονται με μιας, σα να έχει σημάνει συναγερμός. Μένω ξανά μόνη και τότε με πλησιάζει ένας απ' αυτούς, αρκετά συμπαθητικός τύπος, ο οποίος μου εξηγεί πως συζητούσαν σχετικά με ένα μουσικό φεστιβάλ που θα γίνει σύντομα στην Αθήνα. *Καλοσύνη του· όταν θέλουν,*

πάντως, η γλώσσα τους πάει ροδάνι. Ύστερα απομακρύνεται κι αυτός.

Μένω εκεί καμιά ώρα ακόμη, πασχίζοντας διαρκώς να κολλήσω σε κάποια συντροφιά. Εντέλει, η έκδηλη ψυχρότητα όλων με κουράζει και με απογοητεύει ώσπου αποχωρώ αγανακτισμένη, χωρίς ν' αποχαιρετήσω κανέναν.

Πρόβλεψη: Η κατάσταση θα κλιμακωθεί. Όσοι μου μιλούν ακόμη σύντομα θα πάψουν, και θ' αρχίσουν να μου δείχνουν ξεκάθαρα και ανυπόμονα ότι πρέπει να φύγω οριστικά από τη λέσχη. Το έχω ξαναδεί το έργο, αρκετές φορές: Έτσι έγινε στη Σχολή Δημοτικών Χορών, έτσι έγινε στη σχολή τεκβοντό του Νίκυ, έτσι τώρα και στην ΕΛΚΕ έχει πέσει εντολή να με απορρίψουν -εφόσον πρόκειται, σαφέστατα, για κύκλωμα.

Όσο για το διήγημα που αφελώς βιάστηκα να τους δώσω: Σε λίγες μέρες θα μου κοινοποιήσουν ότι δεν μπορεί να δημοσιευθεί στο φοβερό και τρομερό περιοδικό τους, επειδή τάχα "είναι πολύ μεγάλο" ... "δεν είναι αρκετά καλό" ... "χάθηκε μυστηριωδώς την τελευταία στιγμή", κλπ. Εγώ θα πω "δεν πειράζει", δεν θα τους ξαναδώσω ποτέ τίποτε άλλο και, πιθανότατα, δεν θα ξαναπατήσω. Άλλωστε, το έχω εμπεδώσει πια ότι δεν έχω να κερδίσω τίποτε απ' αυτούς. Ούτε καν λίγη παρέα δυο φορές το μήνα...

Κυριακή, 16 Ιουνίου 2002

Μετά τα χθεσινά: Θλίψη, απογοήτευση, παράπονο με κατακλύζουν. Κάθομαι και παίζω για λίγο "Esoterra" με τον ανηψιό μου το Γιάννη, ύστερα κάνω μια βόλτα με το ποδήλατο -απλά σκοτώνω την ώρα μου και προβληματίζομαι για ένα σωρό μπερδεμένα πράγματα...

Σταδιακά μα αμετάκλητα νιώθω να συντελείται

μέσα μου μια αλλόκοτη μεταστροφή, η οποία καταλήγει σε μια έσχατη συνειδητοποίηση: *Θα ενωνόμουν με οποιονδήποτε ή οτιδήποτε θα μου πρόσφερε αποδοχή και αγάπη· ακόμη κι αν Αυτό(ς) ήταν εχθρός της ανθρωπότητας.* Η αλήθεια είναι ότι απεχθάνομαι αυτό που είναι οι άνθρωποι: Μια δαιμονική οντότητα με δισεκατομμύρια πρόσωπα. Ένα Τέρας. Μια πανίσχυρη θέληση για καταστροφική εκδίκηση γιγαντώνεται μέσα μου. Δεν εστιάζεται σε συγκεκριμένα πρόσωπα· με γοητεύει η ιδέα της ολικής εξάλειψης ολόκληρου του ανθρώπινου είδους. Ό,τι πιο αληθινό έχω νιώσει ποτέ...

Να είναι, άραγε αυτός ο αρχέγονος, μυστικός προορισμός μου;

Μακάρι
και
Κρίμα:
Κάποτε είχα τόσο καλές προθέσεις...

Σημείωση: Εδώ και μισή ώρα που γράφω αυτές τις γραμμές, το βλακόσκυλο ο Ρόκυ ουρλιάζει στεντόρια, δαιμονισμένα, ασταμάτητα...

....
Δεν το γνωρίζω ακόμη, όμως
εδώ τελειώνει ουσιαστικά η ζωή μου.
Όσα ακολουθούν μετά, δεν είναι ζωή.
Δεν ξέρω τι είναι...